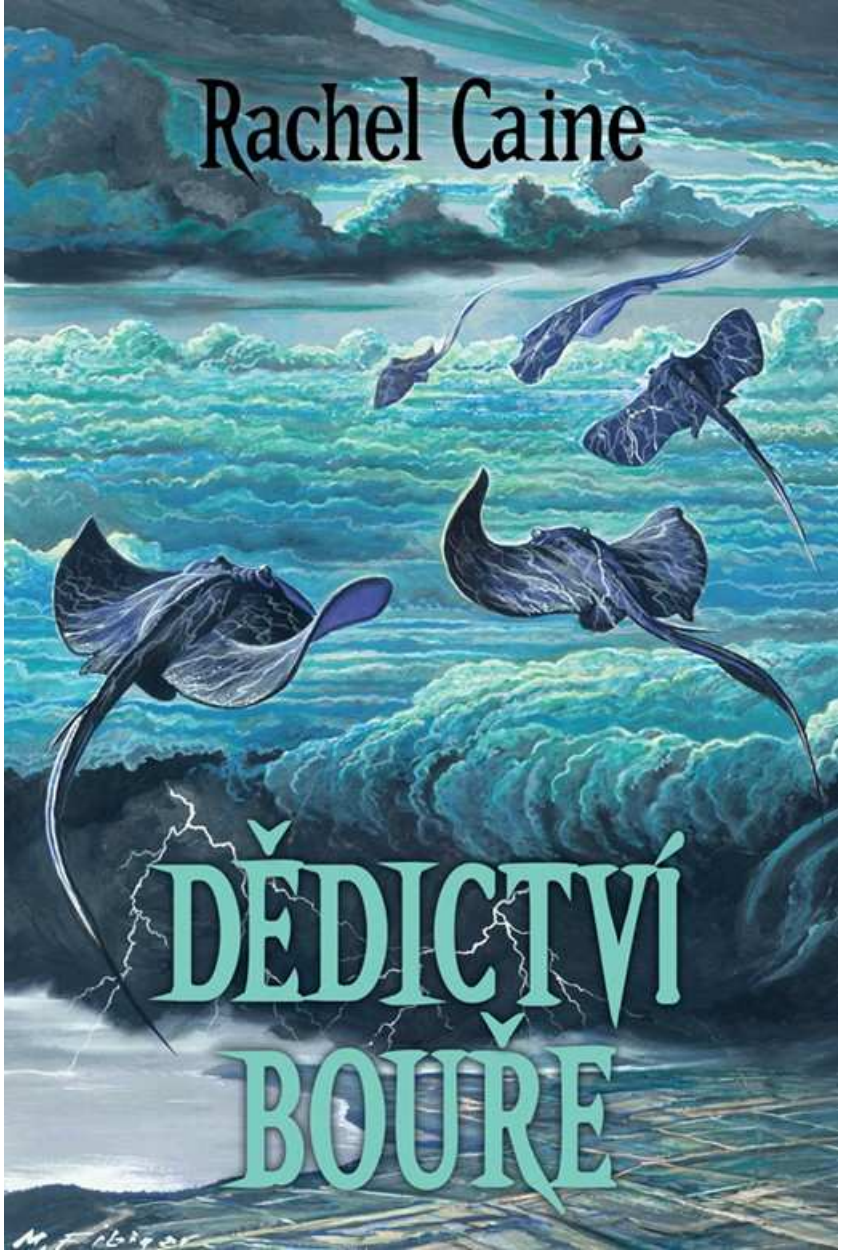

Rachel Caine
DĚDICTVÍ
BOUŘE

DĚDICTVÍ BOUŘE

Rachel Caine

TRITON
Praha/Kroměříž

Rachel Caine
Dědictví bouře

Copyright © 2005 by Roxanne Longstreet Conrad
Translation © Jana Rečková, 2009
Cover © Milan Fibiger, 2009
© TRITON, 2009

ISBN 978-80-7387-231-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

V předchozích dílech

Jmenuju se Joanne Baldwinová. Dříve jsem řídila počasí, ale už jsem toho nechala. Totiž, objevila jsem, že Správci – jejichž povinností by mělo být chránit vás všechny před hrůznou smrtí při požárech, záplavách, zemětřeseních, bouřích a dalších povyraženích, která si usmyslí nepřátelská Matka Příroda – nejsou zdaleka tak skvělí, jak by si jeden myslel, a kromě toho je tady ta záležitost s džiny, které používají jako pomocníky při práci. Kdysi jsem si také myslela, že je docela v pořádku držet magickou bytost zavřenou v láhvi a nutit ji k poslušnosti.

Ale od té doby, kdy jsem se do jednoho z džinů zamilovala, už si to nemyslím.

Když jsem opustila své zaměstnání a rozhodla se hledat štěstí jinde, vyvstala přede mnou potřeba dát dohromady rozedrané zbytky svého civilního života… Což není právě snadný úkol pro dívku bez užitečné kvalifikace. Tedy mimo svět nadpřirozena. Navíc mi to dost komplikuje skutečnost, že jsem byla čas od času mrtvá. Taková věc návrat domů moc neusnadní.

A to opravdu rychlé auto, které mám tak ráda?

Mohlo by mě dostat do potíží.

Ale to je pro mě možná přirozený způsob existence.

Mezihra

Není nijak obtížné zničit svět, jaký lidé znají.

Neobvyklý příděl slunečního žáru, pražící na malý kousek oceánu nedaleko pobřeží Afriky…

Voda se ohřeje o pár stupňů. Když začne v podobě šedých přízraků páry stoupat do vzduchu, může jít jen o jednu z běžných záležitostí, o další obyčejný den, další vyrovnávání rovnováhy vody a větru.

Ale není tomu tak. Vzduch je o pár stupňů teplejší, než je běžné, stoupá rychleji a vlhkost s sebou vleče jako rukojmí. Přízraky se mění ve stíny, opar se sráží a nabírá váhu. Vine se k obloze, kde se setká s chladným a řídkým vzduchem. V této výšce voda kondenzuje, mlha se mění v kapky, příliš těžké, aby se udržely v oblacích, a ty se vrhají zpátky do bezpečí oceánu.

Ale vzduch je příliš teplý, a jak kapky padají, narážejí do jiných, do silnějšího stoupavého proudu, který je posílá znovu vzhůru, do závratné výše. Kapky jako kanibalové požírají jedna druhou a tloustnou. Těžknou. A znovu míří do oceánu.

Jenomže se tam nedostanou; stoupavý proud stále zkratuje gravitaci. Cyklus pokračuje, vynáší vlhkost do vzduchu a hromadí ji tam, řídký bílý opar houstne a tvoří mračna. Je cítit nárůst energie, protože žhavé slunce a teplé moře pokračují ve svém zásnubním tanci, ve svých námluvách.

Tohle vše se nijak neliší od procesů, odehrávajících se denně v Kolébce bouří.

Ale když víte, po čem se dívat, najdete odlišnost.
Kdybych býval dával pozor, nic z toho se nemuselo stát.

Kapitola první

Pořád jsem si opakovala: *Už jsi přežila horší věci*, ale nějak mi to nepomáhalo. Každou chvíli asi zaječím a někoho zabiju, ne nutně v tomto pořadí… *Už jsi zažila horší věci.* No jo. Zažila. Až na to, že zrovna teď mi to tak nepřipadalo.

Upírala jsem prázdný pohled na zadní stěnu studia a snažila se vydržet pod žhavými, nemilosrdnými světly. Moderátoři zpráv u stolu asi deset stop ode mě ještě vedli svůj neformální rozhovor. Neformální rozhovor v *ranním vysílání*, který je o třídu výš než rozčilující večerní familiárnost. Potila jsem se ve žlutém pršáku, barevně sladěném klobouku a botách do deště, které vypadaly naprosto stupidně. Připomínala jsem dívenku z loga společnosti Morton's Salt, jen ne tak roztomilou.

Venku panovalo jasné, klidné počasí, hezky stabilní systém, který nedával sebemenší naději na déšť, jenže Zázračný Marvin McLarty, nejúžasnější meteorolog, se chystal předpovědět sedmdesátiprocentní pravděpodobnost přívalového deště během příštích čtyřiadvaceti hodin. A to zdaleka nešlo o první předpověď z čistého nebe (beze srandy), kterou Marvin vytáhl ze svého… Doppleru. Předminulý večer byl on tím jediným, kdo předvídal tropickou bouři na severním pobřeží, zatímco všichni ostatní včetně Národní oceánské a atmosférické správy – pro fanoušky počasí NOAS – ji umísťovali o dvě stě mil jižněji.

Podle toho všeho by měl být dobrý, ale místo toho byl stále nesnesitelnější. I když to zní neuvěřitelně.

Dobrý Bože na nebesích, nikdy bych si nepomyslela, že mi bude tolik scházet práce Správce, ale právě teď – a vlastně už nějakou dobu – jsem tak toužila získat zpět své bývalé zaměstnání, že bych se kvůli tomu plazila po skleněných střepech.

Jakmile se na kameře přede mnou a Marvinem, který stál vedle mě, rozsvítilo červené světýlko, nasadila jsem široký, zubatý úsměv. Marvin byl mohutný muž; objemný, s implantovanými vlasy a velkými, příliš vybělenými zuby, laserově upravenýma modrýma očima a obličejem nepřirozeně hladkým díky dermabrazi a Botoxu. No jo, ten Botox jsem jenom hádala, ale je fakt, že se zuby nehty držel svého mládí, které před ním s jekotem prchalo.

Kamera číslo dvě se rozsvítila. Marvin loudavě vykročil, doprovázen vtipnými poznámkami moderátorů Janie a Kurta, a pak se obrátil k mapě počasí. Začal vykládat o studené frontě, postupující od jihovýchodu… Až na to, že tu žádná nebyla; jedna fronta se upíchla na hranici Georgie a jednoduše neměla švunk, aby se během příštího, dejme tomu roku, přes tu hranici dostala. Za ním prováděla grafika společnosti Chyron všemožné úžasné záběry zblízka a střihy, předváděla animace a satelitní záběry pohybu mračen, což devadesáti procentům momentálních diváků vůbec nic neříkalo.

Marvin byl autorizovaný profesionální meteorolog. Měl diplom z klimatologie.

O počasí věděl kulové, ale měl kliku. Přinejmenším pokud jsem to dokázala posoudit, a věřte, že posoudit jsem toho mohla *dost*.

Prošli jsme kolem animované mapy, kamera zabrala nejdřív jeho, pak zaostřila na mě, zastavila se. Obrátila jsem

se k Marvinovi se širokým úsměvem a doufala jsem, že se mi podařil opravdu kvalitní.

„Dobré ráno, Joanno!“ zahřímal zvesela. Před chvilkou, když mě míjel na chodbě cestou do maskérny, na mě vrčel. „Tak co, probereme si, co nás dnes čeká?“

„Jasně, Marvine!“ zaklokotala jsem mu v odpověď, živě jako nafetovaná amfetaminem. *Mívala jsem skutečnou práci. Chránila jsem lidi. Zachraňovala životy. Jak jsem se kruci mohla dostat sem?*

Marvin mému vnitřnímu nářku samozřejmě nenaslouchal. „Výborně! Nuže, všichni víme, jak drsně se k nám chovalo počasí v uplynulých dnech, obzvlášť k přátelům na severní části pobřeží. Už víme, že dnes bude jasno a slunečno, ale dovolte mi, vážení diváci ve Slunečním státu, sdělit vám, jak to bude venku vypadat zítra!“

Kamera znovu přeostřila. Ocitla jsem se uprostřed záběru.

Usmívala jsem se jako o život. „No, Marvine, jsem si jistá, že i zítra bude krásný den na vycházku a koupání –“

Marvin poodstoupil o příslušný počet kroků, a v okamžiku, kdy jsem vyslovila ‚koupání‘, zatáhla znuděná ruka kulisáře, žvýkajícího doutník, za provaz.

Z kbelíků přesně nad mou hlavou se vylilo asi dvacet galonů vody a přímo na cíl. Bolelo to. Ti hajzlové ji dali vychladit, nebo prostě byla tam nahoře na trámech o hodně studenější než dole na jevišti; byla ledově studená, když mi zalila klobouk do deště a vnikla mi za límec a cákla mi až do těch pitomých žlutých bot.

Zůstala jsem stát v dětském bazénku se žlutými gumovými kachničkami. Větší část vody stekla právě do něj. Zalapala jsem po dechu a zatvářila se užasle, což nebylo moc těžké; i když to člověk čeká, nedokáže nevypadat udiveně, že mu *tohleto* opravdu někdo provedl.

A nechápe, že ho za to nezabije.

Moderátoři s Marvinem se chechtali jako blázni. Usmívala jsem se dál, sundala si klobouk a pronesla: „Nu, tak takhle vypadá počasí na Floridě, vážení; právě když to od něj nečekáte…“

A vtom na mě vylili poslední kbelík. Před tím mě tedy předem *nevarovali.*

„Ach jejda, promiňte, Rosničko!“ zahalekal Marvin a vstoupil do záběru v okamžiku, kdy jsem si odhrnula vlasy, ze kterých kapala voda, a snažila se nepolevit v úsměvu. „Počítám, že nás zítra čeká trochu toho sprchování, co?“

„Se sedmdesátiprocentní pravděpodobností,“ drtila jsem mezi zuby. Už jsem nepůsobila tak rozjásaně, jak jsem měla původně v úmyslu.

„Tak, milé maminky, přibalte ráno dětem deštníky a pršiplášť! Joanno, nastala chvíle pro naši denní lekci o počasí: Můžete našim divákům vysvětlit rozdíl mezi počasím a klimatem?“

Klima *je průměrné počasí v dané oblasti za dlouhou dobu, ty debile.* To jsem si jen pomyslela. Neřekla jsem to. S prázdným úsměvem jsem se zeptala: „To nevím, Marvine, jaký je v tom rozdíl?“ Protože jsem koneckonců byla slušná žena, musela to být odplata za nějaký strašlivý zločin, který jsem spáchala v minulém životě. Nejspíš jako Čingischán.

Pohlédl přímo do kamery, nasadil svůj nejserióznější výraz a pravil: „*Po čase* můžeš začít *klímat*.“

Zírala jsem na něj asi o dvě vteřiny déle, než by odpovídalo televizní etiketě, pak jsem zapnula úsměv jako baterku a prohlásila na kameru: „Vrátíme se k vám zítra ráno s dalšími zábavnými zprávami o počasí, vážení!“

Marvin zamával. Já zamávala. Červené světélko zhaslo. Kurt a Janie si dali další porci nezávazného tlachání; jednalo se o interview se zlatým retrívrem, čert ví proč.

Obdařila jsem Marvina pohledem, který by mi vynesl okamžitý vyhazov, kdybych ho pustila do éteru, a odhodila jsem si mokré vlasy přes rameno, abych si je vyždímala do bazénku s kachničkami.

Naklonil se ke mně a zašeptal: „Hele, znáš tenhle? Na čem se klouže líp než po sněhu? No po Sněhurce, aspoň podle trpaslíků."

„Máš zapnutý mikrofon," odvětila jsem a sledovala, jak propadá panice. Jistěže ho neměl zapnutý, ale bylo fajn vidět ten obličej, co udělal. Zlatý retrívr na něj znepokojeně zaštěkal a skočil po něm; následovala další scénka paniky, jak před kamerou, tak mimo záběr. Vylezla jsem z brouzdaliště a čvachtala pryč, kolem tlemících se kulisářů, kteří naprosto přesně chápali, co jsem právě provedla, a přáli si, aby je to napadlo první. Svlékla jsem mokrý pršák, nacpala klobouk do kapsy a vytratila se zvukotěsnými dveřmi.

Na svobodě!

Těžko uvěřit, že ještě před rokem jsem patřila k důvěryhodným agentům jedné z nejmocnějších organizací na Zemi, že mi byly běžně svěřovány životy a bezpečnost několika miliónů lidí. Ještě těžší je uvěřit, že jsem tohle všechno zahodila bez jediného ohlédnutí a skutečně jsem si myslela, že mi to nebude chybět.

Normální život. Nahouby. Vstoupila jsem do řad Správců hned po střední škole, dostalo se mi školení a výcviku, vyhrazených pouze privilegovaným, strávila jsem léta zdokonalováním své techniky ovládání fyzikálních procesů větru, vody a počasí. Starali se o mě a chovali mě jako v bavlnce, měla jsem všechno, co jsem kdy chtěla, a ani jsem netušila, jak skvěle se mám, dokud jsem si nezkusila, jaké to je, přežívat ze sociálních dávek a pokoušet se vydržet s jednou sklenicí arašídového másla od výplaty k výplatě.

A pak tady byla ta vznešenost mého zaměstnání.

Zhluboka jsem se nadechla recyklovaného, klimatizací chlazeného vzduchu a vydala se najít místo, kde bych si mohla sednout. V hale postávalo a bavilo se pár zaměstnanců; hleděli na mě s tím zmateným výrazem, který lidé mívají, když si představí sami sebe na vašem místě a říkají si *Ale proboha…*

Nevšímala jsem si jich, jen jsem kolem nich čvachtavě prošla v těch klaunských botách nadměrné velikosti.

V maskérně mi nějaká dobrá duše podala nadýchanou bílou osušku. Usilovně jsem si utírala mokré vlasy a povzdechla si, když se mi zase začaly kudrnatit – pěkné, bohaté černé kudrlinky. Prstýnky. Br.

Tohle se mi nikdy nestávalo, dokud jsem poprvé neumřela. Měla jsem *moc*. Pak jsem strávila pár náramně divných dní jako džin plnící přání, což bylo současně mnohem těžší i zábavnější, než byste si představovali. A pak mě vykopli zpátky mezi smrtelníky.

Ovšem někde v průběhu toho procesu se moje vlasy změnily z hladkých a rovných na superkudrnaté. Se vší svou mocí jsem nebyla s to udržet si slušný účes.

Možná už trochu přeháním, když v současné době mluvím o moci. Vrátila jsem svůj příslovečný odznak a pistoli Správcům, skončila jsem a odešla; prakticky to znamenalo, že pokud mi ještě zbývala nějaká syrová schopnost, třeba i dost velký kus, teď už jsem stejně patřila k obyčejným civilistům. Připusťme, že jde o civila, schopného vycítit a ovládat počasí. Ne že bych to pořád ještě dělala, jistěže ne. Ale mohla bych. Tři měsíce jsem dělala mrtvého brouka a odolávala touze po vměšování, a byla jsem na sebe hrdá. Škoda, že pro podobné případy neměli odvykací program o dvanácti krocích s nějakými pěknými odměnami jako třeba přívěsky na klíče.

S mou úžasnou silou vůle měla možná tak trochu co do činění skutečnost, že by mě moji bývalí kolegové podrobili magické lobotomii, jen kdybych nechala otřít jednu dešťovou kapku o druhou. Někteří lidé ten proces přežili, ale pro člověka s tak vysokou hladinou vrozené moci jako já by její odnětí představovalo něco jako radikální chirurgický zákrok. Existovala nezanedbatelná možnost, že se všechno pokazí, a místo toho, abych z toho vyšla jako normální, nemagická lidská bytost, stala by se ze mě slintající zombie, krmená a přebalovaná na útraty Asociace Správců.

Pravděpodobně by mi nic takového neudělali, pokud by nemuseli. Správci potřebovali lidi, kterým by mohli důvěřovat. Organizaci postihla řada ran, zevnitř i zvenčí, a nemohla si dovolit pálit mosty, ani tak vratké a nespolehlivé, jako jsem byla já.

Vzdychla jsem a dál si vytírala vodu z vlasů, oči zavřené. Byly dny – poslední dobou spíš více než méně – kdy jsem vážně litovala, že jsem poslechla ten impuls hodit jim všechno na hlavu a odejít. Od minulého života mě dělilo jen jediné zvednutí telefonu.

Existovaly ovšem příčiny, proč by to zvednutí telefonu nebyl dobrý nápad. Především bych ztratila to jediné v životě, co pro mě něco znamenalo. Dobrovolně jsem žila v mizerném bytě a nosila hadry ze sekndhendu a napodobeniny značkových bot, abych zachránila Davida, ať už to bude trvat jakkoli dlouho.

Nejspíš to bude ta pravá a věčná láska.

„Ahoj, Jo.“

Vzhlédla jsem od zuřivého drhnutí vlasů osuškou a objevila před nosem kouřící šálek kávy. Má dobrodinka a osobní božstvo byla drobná blondýnka jménem Cherise, neskutečně mladinká a hezká, s opálením jako z pláže, průzračnýma modrýma očima a báječným smyslem pro

všechno nepatřičné. Měla jsem ji ráda, přestože mi připadala až moc roztomilá, aby byla skutečná. Ne každý v mém životě se ukázal být břemenem. Cherise moje dny aspoň trochu rozjasňovala.

„Hezký účes," pravila s kamennou tváří. „Vrací se už tyhle pudličí kudrnky do módy?"

„Copak jsi neviděla poslední číslo *Vogue?* Trhák příští sezóny. Nadýchaný vzhled. Modely Earth Shoes čeká ohromný comeback."

„No já nevím, zlato, působíš trochu jako kříženec Frankensteinovy nevěsty se Shirley Templeovou. Skoro bych radši zavolala kadeřnickou pohotovost."

Ona sama pochopitelně vypadala dokonale. Měla na sobě síťovaný top, odhalující bříško, potištěný velkými žlutými usměvavými obličeji, pod ním svítivě oranžový živůtek. Ten úbor jsem jí záviděla, ale piercing v pupíku ne. Bederní kalhoty odhalovaly hladké, jako vysoustruhované křivky. Na nohou měla značkové sandály, zdobené žlutooranžovými štrasovými včelami. Usmála se, jak si ji hodnotím pohledem, a předvedla dokonalou piruetu. „No? Kolik bodů za módní vzhled mi dneska přidělíš?"

Zvážila jsem to. „Devět."

Prudce se zatočila nazpátek. „*Devět?* Ty si děláš legraci!"

„Vzala jsem v úvahu lak na nehty, který barevně neladí." Ukázala jsem na její nehty na nohou. Nepochybně včerejší Limetkový třpyt.

„Kruci." Zamračila se na své hezky tvarované nohy. Na jednom prstu měla stříbrný prstýnek. „Ale možná bych zasloužila bod za nové tetování, ne?"

To jsem při té piruetce přehlédla. „Ukaž."

Otočila se a ukázala si na kříž. Přesně tam, kde jí končily bokovky, byla indigová…

Mžikla jsem, protože to byla hlava mimozemšťana s ohromnýma očima.

„Pěkné," řekla jsem s hlavou nakloněnou ke straně. Kůži tam měla ještě maličko zarudlou. „Moc to bolelo?"

Pokrčila rameny a zadívala se na ženu v konzervativním černém kalhotovém kostýmu, která právě vstoupila a věnovala jí jeden z těch neurčitě odmítavých pohledů, vyhrazených pro dívky v bokovkách, s tetováním a piercingem v pupíku. Zahlédla jsem v Cherisiných očích ďábelské zajiskření. Nasadila patřičný tón. „No, víš, tohle tetování tak jako kapku štípe. Tak jsem si dala trošku koksu, abych to otupila."

Žena, která právě sahala po hrnku s kávou, ztuhla. Sledovala jsem, jak se její ruka s francouzskou manikúrou pomalu vrací do výchozí polohy.

„A kouřila jsi to nebo šňupala?" zeptala jsem se. Pořád ta slušná, upřímná žena. Zjevně to byla moje nová karma.

„Kouřila," pravila Cherise mírně. „Nejlepší způsob, jak se dostat do rauše, ale potom jsem začala být, no, nervózní. Tak jsem si dala ještě pár jointů, abych se uklidnila."

Žena odešla s kávovou konvicí sevřenou zbělelými prsty.

„Kontrola z personálního?" zeptala jsem se.

„Jo, na drogy. Do hodiny budu čůrat do kelímku. Tak." Cherise klesla na židli vedle mě. Začala jsem si osuškou utírat nohy. „Zaslechla jsem, že jsi absolvovala pohovor pro předpověď počasí na víkend."

„Jo." Zahýbala jsem mokrými prsty a pocítila tah přiléhavých punčoch. „Ne že bych měla vůbec nějakou šanci, ale…" Ale znamenalo to víc peněz a ušetřilo by mi to ponižování, a také bych tak zoufale nepostrádala Joanne Baldwinovou, Správkyni počasí, kdybych měla nač být hrdá.

„Blbost. Jasněže máš šanci. A dobrou. Vypadáš před kamerou přesvědčivě, no čestně, a chlapi tě prostě žerou. Vidělas tu webovou stránku, ne?“

Upřela jsem na ni nechápavý pohled.

„Tvoje stránka úplně vylítla nahoru. Fakt jsi hvězda. Vážně. A nejen to, měla by sis přečíst e-maily. Ti chlapi si myslí, že jsi pěkně žhavá.“

„Vážně?“ Protože já si rozhodně nemyslela, že by někoho mohlo nažhavit, když mi chrstnou do obličeje kbelík vody. Nebo když se předvádím ve vycházkové obuvi, tričku s nápisem *Miluju Floridu*, nadměrných slunečních brýlích a zinkovou mastí na nose. Asi bych chtěla příliš, kdybych požadovala decentně sexy bikiny nebo tak něco. Musím pořád vypadat jako absolutní trapák, a navíc to provozovat v podřadných, laciných scénkách, kde stojím v dětském bazénku s kachničkami nebo na pískovišti.

Takže žhavá? Ani náhodou.

„Hele, podívej, ty to nechápeš. Tomu se říká teorie magických brýlí,“ vysvětlovala mi Cherise. Měla vždycky po ruce spoustu teorií, které měly obvykle něco do činění s tajnými kabalami a mimozemšťany mezi námi, což ji dělalo ještě roztomilejší a přitom poněkud děsivou. Vzala jsem si ze stolku kartáč a začala pracovat na svých vlasech; Genevieve, statná žena z Minnesoty s věčně podmračeným čelem, mi kartáč vzala a pustila se do díla sama, s jemností zkušené vězeňské dozorkyně. Bolestně jsem se zašklebila a kousla se do rtu, abych nepůsobila nevděčně.

Cherise pokračovala. „Všimla sis, jak si třeba sexy holka ve filmu nasadí brýle s kostěnou obroučkou, a najednou v celém obecenstvu zavládne shoda, že je ošklivá? A pak přijde chvíle, kdy si je sundá a každý zalapá po dechu a zjistí, jak je úžasná? Magické brýle.“

Přestala jsem na chvíli usrkávat kávu a opřela se, protože Genevieve se právě pokoušela zkrotit knoty v mých vlasech jednoduchou, brutálně efektivní metodou, totiž tak, že je vytrhávala z kořínků. Polkla jsem a rozechvěle zopakovala: „Magické brýle."

„Jako Clark Kent." Cherise zářila. „Ty úbory jsou tvoje magické brýle, ale ty nikoho neoklamou, ty působí jenom jako fórek. Je to veřejné tajemství, že jsi pod tím připitomělým převlekem naprosto sexy. Skvělý trik."

„Ty nepocházíš tady odtud, co?" zeptala jsem se.

„Z Floridy?"

„Ze třetí planety od Slunce."

Měla roztomilý úsměv, jeden koutek se jí zvedal trochu výš než druhý a dělal jí ve tváři dolíček. Postřehla jsem, že se o dveře opírá jeden z hochů z kanceláře a zbožně na ni civí – tohle tu ovšem někdo dělal v jednom kuse a zdálo se, že si toho Cherise vůbec není vědoma, natož aby jí to vadilo. Kupodivu se nikdo z jejích obdivovatelů neodhodlal pozvat ji na schůzku, ale možná věděli něco, co já ne.

„A kolik jich bylo?" zeptala jsem se.

„Teď narážíš na ty drogy?"

Protočila jsem oči. „Mluvím o těch webových stránkách, ty trdlo."

„Pár set tisíc přístupů."

„Nedělej si srandu!"

„To teda nedělám! Povídali to kluci z IT." Na tom nebylo nic divného; byla jsem si jistá, že kluci z IT se ji neustále snaží bavit a navykládají jí přitom všechno možné. Zajímavé na tom bylo, že jim Cherise opravdu *naslouchala.*

„A cos tam u nich dělala?"

Zvedla jedno obočí. „Rozebírali jsme *Akta X*. Pamatuješ se? Ten seriál s Mulderem a Scullyovou…"

No jasně. Mimozemská invaze. Záhadné události. To bylo přesně podle Cherisina gusta. Viz její tetování.

Káva byla chutná, to bylo také překvapivé. Obvykle se jednalo o zatuchlou břečku, dokonce i po ránu, protože naše stanice nepatřila k těm pro náročné zákazníky. Možná už to někoho otrávilo a zaběhl pro změnu do Starbucks. Utěšovala jsem se doušky kávy, zatímco Genevieve dál mučila moje vlasy. Možná je tupírovala, možná dokonce plela.

„Takže? Máš pro zbytek dne volno?“ zeptala se Cherise. Nemohla jsem pohnout hlavou, abych kývla, tak jsem jen neurčitě mávla rukou ve smyslu *ano.* „Paráda. Já mám zítra dělat hlas v nějakém reklamním šotu, ale jinak mám den pro sebe. Nechce se ti jít nakupovat? Dorazily bychom do obchoďáku tak v deset.“

Bylo sedm ráno, ale tak už to s Cherise chodilo. Znala otevírací dobu každého obchodu ve třech přilehlých státech a plánovala dopředu.

Genevieve vzala fén. Kůže na hlavě mě zabrněla v očekávání spálenin třetího stupně. Asi bych ji zarazila, jenomže, světe div se, na konci všech těch mučících procedur jsem obvykle vypadala skvěle. To byl Genevievin zvláštní dar.

„Nutně si potřebuju něco nakoupit,“ prohlásila jsem. Nakupování má hluboký terapeutický účinek, zvlášť když trčíte v ne právě skvělé životní situaci.

Nakupovat a mít na to peníze by bylo ještě lepší, ale co. Člověk nemůže mít všechno.

*

Rána ve Fort Lauderdale jsou nádherná. Něžně blankytné nebe s vrstvami růžové a zlatavé. Svěží vítr od moře udržuje smog na nejnižší úrovni. Když jsem

vystoupila z rozměrné betonové krabice WXTV-38, musela jsem se zastavit a ocenit to, jak to dokáže jenom Správce.

Zavřela jsem oči, zvedla tvář ke slunci a nechala tělo odplout na éterickou úroveň. Poslední dobou to pro mě bylo obtížné; byla jsem unavená a vyšla jsem ze cviku; a někdy mi připadalo, že se mi dostalo většího přídělu trápení, než je běžné. Těžko se cítit metafyzicky, když jste tak pevně připoutaní ke starostem skutečného světa.

V éteriku, kam jsem se dostávala s takovou námahou, vypadalo všechno poklidně; zářivé pruhy jasných barev, vířící a pohybující se vůči sobě navzájem, všechno tak lenivé a pomalé. Směrem ke slunci se dala vytušit energie, ale obezřetně vyvážená mezi mořem a nebem. V téhle chvíli se zrovna nechystaly žádné bouřky ani déšť, navzdory falešné předpovědi Zázračného Marvina. Chudák Marv. Statisticky vzato by se v šestaosmdesáti procentech případů nezmýlil, pokud by tady na Floridě předpovídal, že bude slunečno a horko, ale to ne, on k tomu potřeboval drama…

Když už jsme u toho, jak vůbec dokáže zvítězit nad pravděpodobností? To by nemělo vycházet. Dívala jsem se na něj v éteriku aspoň tucetkrát, ovšem ani tam nebyl nic víc, než v reálu: normální protivný chlap. Patrně obdařený štěstím, jakým se pyšní celý irský národ, ale obyčejný smrtelník, žádný Správce, i kdyby to skrýval kdovíjak hluboko. A určitě nebyl džin.

Jak jsem se tak vznášela a vyhřívala v té kráse, pocítila jsem něco, co sem nepatřilo. Nešlo o počasí. Lidé. Mrkla jsem, zaostřila a spatřila tři obrovská centra energie, blížící se ke mně pěšky po parkovišti. V Nadhledu se o lidech hodně dozvíte. Ten uprostřed byl muž, vysoký, nahrbený a spokojený sám se sebou – nepokoušel se působit lépe nebo děsivěji nebo větší než byl. Ovšem ti další dva… To bylo něco jiného. Jedna z žen sama sebe viděla jako válečnici,

samá ocel a zbroj, vyvedená spíš podle obálky nějakého paperbacku než vhodná pro praktické použití – ocelová vyztužená podprsenka a k ní ladící nepohodlný kovový spodek od bikin, meč pro osobu její velikosti příliš dlouhý a těžký, aby ho mohla tasit, natož se jím ohánět.

Třetí byla také žena… elegantní, přízračná, zneklidňující.

Dva z nich jsem znala. Ta přízračná žena mi byla záhadou.

Když se kroky přiblížily, sestoupila jsem dolů do fyzického těla a obrátila se k nim s úsměvem na správném místě. „Johne," pozdravila jsem. „Ráda tě zase vidím."

„Já tebe taky," odvětil John Foster. Bylo to přátelské otevření, ale v podstatě můj bývalý šéf v organizaci Správců neměl vůbec žádný důvod se se mnou takhle po ránu bavit, obzvlášť ne v doprovodu výkonných sil. To nemohlo znamenat nic dobrého.

John se v reálném světě příliš nelišil od své éterické prezentace – vysoký, dobře oblečený, poněkud profesorského vzhledu, pokud by se to dalo považovat za vadu. Měl v oblibě tvíd. To mě u něj trochu mrzelo, ale aspoň si už odvykl od těch pletených vest, které nosíval kdysi.

Přelétla jsem očima k menší, tmavší ženě vedle něj, která vypadala jako punkerka. Tu jsem také znala a její přítomnost tady nebyla právě vítaná. Nepřátelsky na mě civěla tmavě orámovanýma očima. Shirl byla Správkyně ohně, a mocná. Naposled jsme se střetly, když byla členkou Marionina komanda, které lovilo odrodilé Správce, aby je podrobilo pověstné magické lobotomii. Tahle dívka skutečně nebyla na seznamu lidí, ke kterým bych s chutí zaskočila na návštěvu. Nijak zvlášť jsme se nesblížily, když mě tehdy honili napříč celou zemí.

Od dob, kdy jsem ji viděla naposled, si přidala na obličej ještě další piercing, obarvené černé vlasy měla naaranžované do bodlin s fialovým odstínem a zjevně měla blízký, osobní vztah ke koženému oděvu. Moc se nevylepšila.

Třetí žena zůstávala záhadou. Nikdy jsem se s ní nesetkala a nedokázala bych odhadnout, k jakému oboru patří, ale pokud se tu vyskytla Shirl za oheň, měla by být nejspíš Správkyní Země.

„Na společenskou navštěvuje trochu brzy," nadhodila jsem. Snažila jsem se udržet příjemnou konverzaci.

John přikývl a vyndal ruce z kapes saka. Vždycky byl na rozpacích, když se jednalo o nějaký konflikt, chudák John. Zajímalo by mě, proč ho na tuhle práci vybrali. Možná měli výše postavení Správci moc práce. Nebo třeba vytušili, že mám pro něj slabost a nebudu mu chtít dělat potíže.

„Shirl už znáš," ledabyle pokynul loktem směrem k ní. Jeho hlas, za normálních okolností vřelý, zněl teď ploše. Aha. Také ji nemá rád. Dobře že to vím. „Tohle je Maria Moorová, přijela z Francie, aby nám pomohla."

Maria, ta přízračná žena, vypadala trochu duchovitě i v reálu. Starší, než se zdála tam nahoře, ale pořád jako proutek. Zadoufala jsem, že není Správkyní počasí; pořádný vítr by ji mohl odvát až někam nad moře. Vypadala víc džinsky než kterýkoli džin, jakého jsem poznala.

„To jste mi přišli popřát dobré ráno hned ve třech?" zeptala jsem se.

„Potřebuju tě vzít s sebou, Joanno," odpověděl John. Měl zajímavý hlas, trochu rozmazaný přízvukem ze Severní Karolíny; mluvil vždycky klidně a rozvážně. Takže jsem nedokázala rozeznat, jestli jde o velkou věc nebo maličkost, o pouhou konzultaci, kterou po mně chce, nebo o

projížďku, po níž skončím mrtvá nebo doživotně zmrzačená.

Rozhodla jsem se, že to vlastně nechci vědět.

„Lituju," pravila jsem, přestože zrovna tohle nebyla pravda. „Skutečně si potřebuju skočit domů. Mám nějakou schůzku…"

„Jdeš s námi," promluvila Shirl chladně. „Ať chceš nebo ne. Smiř se s tím."

Našla jsem její pohled. „Nebo co, Shirl? Vrhneš se na mě?"

Zjevně tak trochu doufala, že takhle zareaguju, to bylo jasné. Nastavila dlaň a na ní jí vzplanula ohnivá koule. „Nebo to bude hlučné a skončí to špatně."

Nechtělo se mi bojovat. Vážně ne. Obzvlášť ne proti Johnu Fosterovi, který stál uprostřed, nemluvě o Francouzském Přízraku, z něhož se mohl – nebo nemusel – vyklubat někdo, koho bych raději neměla naštvat.

Koukla jsem na Johna, který zachovával kamennou tvář.

„Tak pr, vážená Jiskro, já se do rvačky dvakrát nehrnu. Jenom bych byla vděčná za nějaké upozornění, než mi sem vpadnete a zničíte mi celý den."

„Vlez do auta."

Nehodlala si ode mě nechat nic líbit. *Mohlo* to být tím, že jsem jí posledně poněkud nakopala zadek a že teď měla obavy z opakování; to ovšem nemusela, protože tehdy jsem v sobě měla démona a jeho moc, zatímco teď jenom sebe, a já, chudinka malá, jsem byla unavená a vyčerpaná a ani v nejmenším jsem nebyla připravená na velký magický souboj na život a na smrt.

Navíc jsem na to nebyla oblečená. Z téhle halenky by se skvrny nikdy nevypraly.

Maria Moorová mi beze slova ukázala na kouřově stříbřitý Lexus, o kterém jsem s jistotou věděla, že nepatří Johnovi; Lexus, to nebyl jeho styl. Nejspíš patřil Marii a

doplňoval její přízračný vzhled. Možná byl její největší touhou Rolls-Royce Silver Shadow. Váhala jsem jen tak dlouho, aby jim došlo, že se sebou nenechám pokaždé tak snadno manipulovat, pak jsem se otočila, přistoupila k vozu, otevřela zadní dvířka a vlezla dovnitř. Působilo to tam stísněně, ovšem já mám delší nohy než většina žen. Maria si sedla na místo řidiče. Já vyfasovala jako sousedku vzadu Shirl. Tolik radosti najednou.

„Hodláte mi říct, kam jedeme?“ zeptala jsem se.

Maria s Johnem si vyměnili pohledy. „Bude nám chvíli trvat, než se tam dostaneme,“ odpověděl mi John. „Navrhuji, abys vzala telefon a odvolala svoje schůzky. Budeš pryč po větší část dne.“

Na to, abych se s nimi hádala, bylo trochu pozdě, vzhledem k tomu, že auto už jelo. Vytáhla jsem mobil a odložila nákupní den o dvacet čtyři hodin, k Cherisinu velkému zklamání, a pohodlně se uhnízdila na dlouhou cestu.

Což v Lexusu nebylo zase tak špatné.

*

Za jízdy vládl klid a ticho. Část cesty jsem dřímala, protože jsem byla na nohou od čtyř od rána a kromě toho se Shirl alias Lidským Jehelníčkem nějaká zábavná konverzace nepřipadala v úvahu. Měla moc jako třeba Marion Bearheartová, ale naprosto postrádala její osobní kouzlo. Marion a její indiánský postoj k Matce Zemi mi chyběly. Ta mě aspoň děsila ve velkém stylu a na úrovni a měla jasné mravní zásady. Shirl… No, u ní jsem si ničím z toho nebyla jistá. Obzvlášť ne, co se týká stylu a úrovně.

Přízračná Maria chvílemi klábosila s Johnem v rychlé, plynné franštině. John ovládal více jazyků, což mě z

nějakého důvodu udivovalo. Zdálo se, že spolu dobře vycházejí. Staří přátelé? Milenci? Nedokázala jsem to odhadnout. V duchu jsem sestavovala dramatické scénáře, v nichž John letí přes Atlantik, dokonale Marii okouzlí někde ve stínu Eiffelovky, a pak ti dva spolu brázdí Evropu a prožívají potrhlá, fantaskní dobrodružství se záměnou identity.

Kruci, jak já se nudila.

O tři a půl hodiny později Lexus sjel z dálnice doprava a já začala rozeznávat škody. Vstupovali jsme do oblasti, kde před dvěma nocemi řádil cyklón Walter. Letošní sezóna hurikánů byla opravdu zlá, a i teď, kdy už jsme se pomalu uklidňovali, si nikdo nepřipadal úplně bezpečně. Tady se škody zdály většinou jen povrchové – potrhané listy palem, stržené ploty, místy rozbitá tabule nebo povalený billboard. Pracovaly na tom skupiny počišťovačů. Dodávku elektřiny už se podařilo obnovit, aspoň z větší části. Pláž působila čistým, svěžím dojmem a příboj se kudrnatil v mírných, drobných pěnících vlnkách na písku.

Pokračovali jsme v jízdě dalších patnáct minut, pak John ukázal doleva. Maria zpomalila, minuli jsme částečně zatopenou informační tabuli s nápisem **Rajská zátoka,** jak uváděla společnost Paradise Kingdom LLP. Se spoustou subdodavatelů, málem jako obsazení u zvláštních efektů ve filmu s vysokým rozpočtem. Umělec na tabuli ztvárnil patnáctipodlažní hotel s avantgardním architektonickým zpracováním.

Teď ovšem působil ještě mnohem víc avantgardně, protože to, co leželo za tabulí, tvořila změť pokrouceného kovu a zhrouceného stavebního dříví. Jako ve válečné zóně. Stavební materiály se povalovaly rozházené všude kolem jako lego po hře emočně narušených dětí.

Maria zaparkovala.

Všichni tři se na mě podívali.

„Co je?“ zeptala jsem se. Vážně jsem nic nechápala.

„Pověz nám, co o tomhle víš,“ vybídl mě John.

„No, nejsem odborník, jen bych poznamenala, že mít na vybranou mezi tímhle a Motelem 6 kousek dál odtud, určitě bych volila motel…“

„Mluvím vážně.“

„Sakra, Johne, já taky! Co mám k tomu říct? Připomíná to feťácký sen.“ Najednou se mi v hlavě rozsvítilo. Nic příjemného. „O tomhle teda mluvili ve zprávách. Bizarní škody, způsobené cyklónem Walter.“

„To je ono.“

„Jasně. A vy si myslíte, že o tom něco vím, protože…?“ Tentokrát si všichni vyměnili pohledy. Nikdo nepromluvil. Zvedla jsem oči k nebi a řekla to za ně. „Protože jsem to udělala? Mějte rozum, lidi. Proč bych to dělala? Správci mi dali docela jasně najevo, že pokud si budu hrát s počasím, přijde někdo jako tady Shirl a odvede mě do ústraní mezi Slintající trosky. Chci říct, tahle architektura se mi vážně moc nelíbí, ale zase takové vášně ve mně ten barák neprobouzí.“

Dalo se čekat, že teď se do věci vloží John. „V současné době je na Floridě méně než deset Správců,“ pravil. „Někdo tu bouři řídil. Zaznamenali jsme prudkou změnu.“

„Promluvte si s odborníky, protože já to nebyla.“

Další významný pohled, který mě nezahrnoval. Pak řekl John: „Jsi si jistá, že tohle je tvá odpověď?“

„Jsem si zatraceně jistá. A už mě tím začínáte štvát, Johne. Proč bych prováděla takovouhle blbost? Proč bych tolik riskovala, to zaprvé, a proč bych si vybírala zrovna tuhle část pobřeží?“

„Je to blízko místa, kde stával dům Boba Biringanina,“ poznamenala Maria Francouzský Přízrak.

„No ale proč bych chovala zášť vůči mrtvému? Nebuďte směšní.“

Začínala jsem se potit. Totiž, tohle nebylo u Správců normální chování. Podezřelí z podobných činů byli vyslýcháni, ale obvykle auditory, a zřídkakdy skupinou složenou ze tří. Skoro už jsem si připadala jako nějaký chudák mafián, kterého vyvezli na projížďku na skládku u New Jersey, kde se má následně přidat k tomu velkému kompostovacímu koloběhu.

„Hele," pokračovala jsem. „Jak bych vás mohla přesvědčit? Prostě s tím nemám nic společného." Po několika vteřinách mlčení jsem se zeptala: „Byl někdo zraněn?"

„Tři lidé přišli o život," odvětil John. „Noční vrátný si vzal s sebou do služby dvě děti. Děcka spala vpředu, zrovna když tornádo udeřilo. Snažil se k nim dostat, ale ztratil spoustu krve. Zemřel cestou do nemocnice."

Ticho. Venku bzučel hmyz, nebe bylo tak jasně modré, jak může být jen po divokých bouřích. Listy palem, které zůstaly vcelku, se kývaly ve větru od moře.

Bouře jsou přirozený jev. My – jako Správci – nepotlačujeme přírodní cykly, jen se je někdy snažíme zmírnit. Ztlumit jejich účinky kvůli zranitelným lidem, kteří jim žijí v cestě. Jenže bouře jako tahle by nás nijak nezneklidnila. Nebyla zase tak zlá, a stále se naklánějící váhy Matky Země musely být neustále vyrovnávány. Pokud se do toho někdo míchal, byl to zločin, a záměrný.

A vražedný.

„Neudělala jsem to," opakovala jsem. „Odpřisáhnu vám to na všechno, co si řeknete. Jsem nevinná."

John pomalu přikývl a otočil se zády ke mně. „Pojeďme domů."

„Tak?" zeptala se Shirl hlasitě. „To stačí? Vy to berete jen proto, že ona to tvrdí?"

„Ne," prohlásila Maria Francouzský Přízrak a otočila hlavu lehce ke mně. Měla zvláštní oči, neměly žádnou

jednoznačnou barvu, a působily poněkud prázdně. „Ne *jen* proto, že to tvrdí.“

Shirl otevřela pusu, pak ji rozumně zase zavřela, a zamračila se do okénka. Maria nastartovala a zacouvala zpátky na dálnici.

Zpáteční cesta byla dlouhá a uběhla v tichu a já toho měla hodně na přemýšlení.

*

Domů jsem se dostala příliš pozdě, než abych ještě vyrážela na nákup, a stejně jsem měla po náladě. Přišla jsem domů do svého malého ošuntělého bytečku, ohřála si chilli z konzervy se sýrem a schoulila se na pohovce z druhé ruky s teplou dekou a půjčeným filmem. Film patřil k těm kýčovitým romantickým komediím s větší dávkou milostného příběhu a malou dávkou humoru, ale to nevadilo; beztak jsem byla příliš vyvedená z míry, než abych ho sledovala pozorně.

Jestli si někdo hrál s cyklónem Walter, měla jsem o tom vědět. Na tyhle věci jsem vždycky byla citlivá. Pochopitelně mě trochu omlouvalo, že šestý smysl Johna Fostera také nezacinkal na poplach, ba ani ostatních osm Správců nic nepostřehlo. Tak bych si to snad mohla prominout.

Nemohla jsem se zbavit představy toho otce, který vzal děti s sebou do práce, tak nudné a bezpečné, a najednou musel čelit nejhorší noční můře svého života. Představy, jak se úporně snaží zachránit svou rodinu před čísi zlobou.

Správci dokážou leccos pěkně zvorat, tak to prostě chodí. S počasím je těžké pořízení, umí být prohnané a nerado se nechává ochočit. Je obdařeno vlastní zuřivostí a pomstychtivostí.

Ale tohle nezpůsobilo ničí selhání, *nevypadalo* to tak. Ale nevypadalo to ani jako náhoda. Tohle bylo cílené a čišel z toho chlad. Není divu, že Správci vyslali pátrací komanda.

Musela jsem se divit tomu, že John Foster přijal moje slovo jako důkaz neviny. Já bych v takovém případě žádala něco přesvědčivějšího. Nebyla jsem si jistá, jestli mám skutečnost, že mě tak snadno nechal jít, považovat za dobré znamení.

Trochu jsem si zabrouzdala po internetu, zavolala pár neutrálům – to jest nikoli Správcům – a dala si dohromady hrubý obraz toho, co se stalo. Tropická bouře Walter se v posledním okamžiku zvrhla, nabrala sílu a s burácením se hnala po pobřeží. Na poslední chvíli se obrátila k severu namísto k jihu, vynořila se na břeh v doprovodu vichru o síle orkánu a doplněna o tornáda. Pokud se mi podařilo zjistit, tak dolů se dostalo jen jedno z nich – to, které srovnalo se zemí ten hotel.

Možná si moc fandím, ale už mě nepřekvapovalo, že se hned zaměřili na mě. Jelikož okamžitě pojali podezření, bylo očividné, že mi nikdy nedůvěřovali, to je jisté, ale zřejmě tu existovala ještě nějaká souvislost, která mi unikala. A nešlo o tu díru v zemi, která kdysi bývala plážovým domem Boba Biringanina. Ani Správci neuvažovali tak povrchně, aby přijali jako skutečnost, že bych propadla záchvatu vzteku a nesmyslně poničila bezmocný kousek pobřeží, leda by si mysleli, že mi totálně ruplo v bedně.

Mimo to, že jsem se v televizi oblékala za dívku Morton's Salt a za peníze si nechávala lít vodu na hlavu.

Možná na tom něco bylo.

Cítila jsem se osamělá. Mnohem víc, než kdykoli v poslední době. Chyběli mi přátelé. Chyběli mi Správci.

Mladík políbil dívku, hudba se vzedmula a snažila se mi sdělit, že láska vše na světě napraví.

Chyběl mi David, *Bože můj,* jak strašně mi chyběl.

Schoulila jsem se pod tou teplou dekou a sledovala zbytek filmu, a pak jsem za chladného modrého blikání usnula.

*

Následujícího rána proběhlo naše představení právě tak mizerně, jak se dalo očekávat. Žádné polévání deštěm; Marvin očividně předpovídal počasí, vhodné pro různé venkovní činnosti, takže jsem musela pózovat v těch pitomých vycházkových botách, nadměrném tričku, v tropickém kloboučku a se zinkovou mastí rozmazanou na nose, zatímco Cherise měla na sobě malinké bikinky a culila se na kameru. Jedna z nás byla šťastná. Já měla ve svých laciných mokasínech písek, takže já to patrně nebyla.

Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

Cherise vklouzla do svého tlustého froté županu, jen co vystoupila ze záběru – na scéně to mívala ve zvyku – a vykládaly jsme si o nákupech, když jsem ucítila tlustou, zpocenou ruku, jak se mi vine kolem pasu. Vlastně to bylo o něco výš, než běžně sahá oblast pasu, až někde na pomezí *Och, promiňte!* Cherise se zatvářila poplašeně, pak se zachmuřila, protože Marvinova druhá ruka objala ji. Její župan se naštěstí přehrnoval při zavazování na opačnou stranu, takže pod něj nemohl vklouznout prsty.

„Děvčata," řekl, zazubil se a kýchl. Určitě si nedávno zase nechal vybělit zuby. Byly tak bílé, že by nejspíš ve tmě svítily. „Co byste řekly na malou snídani? Platím já!"

„Jéjé, šéfe, já se do těch bikinek musím vejít i později!" Cherise se mu vykroutila. „Díky za nabídku."

Mě ovšem nepustil tak snadno. „A co ty, Jo? Pár palačinek ti udělá dobře! Pojď, budeš aspoň kapku sladší! No tak, je to na mě!“

Zamrkala jsem, zmítána mezi rozhořčením, že mě nepovažuje za dostatečně sladkou, a úlevou, že si nevšiml mého výrazu. „Už mám něco domluveného,“ vymluvila jsem se. „Ale díky. Snad někdy jindy.“ Aspoň že se nás nepokusil odvléct někam na drink, i když jsem si byla celkem jistá, že být to v rozumnější denní dobu, dejme tomu v poledne, skončilo by to u mojitos v Kubánském baru a očekáváním trojky na jeho báječné mládenecké matraci.

Marvin se dokázal zatvářit současně zlomeně a chlípně. „Tak jo, děvenko. Běžte se obě vyspat do krásy. Tedy ne že byste to potřebovaly!“

Zaručeně se k něčemu chystal. Vyprovodila jsem ho na odchodu kamenným pohledem. Pohvizdoval si veselou melodii. Cherise potřásla hlavou a vyběhla přede mnou ze scény do převlékárny. Potřebovala ze sebe smýt celotělový mejkap; mně stačilo seškrábat si z nosu zinkovou mast a pokusit se provést si něco s vlasy, abych nepůsobila jako účastník soutěže čistokrevných pudlíků.

Byla jsem hotová první a zaječela jsem do sprch: „Sejdeme se venku!“

„Za patnáct minut!“ ozvala se z hloubi území čištění a úprav. Proplétala jsem se tunelovitými chodbami televizní stanice, vyhýbala se otráveným praktikantům a kradmým pohledům techniků, schovala se před ředitelem zpravodajství, a tak se mi podařilo dostat se zadními dveřmi ven, aniž by mě někdo zastavil kvůli pomoci s něčím, co nepatřilo do mé pracovní náplně.

Prošla jsem do malé jídelny s palmami, přišroubovaným piknikovým stolem a přetékajícím kontejnerem na odpadky, který zřejmě zapomněli vysypat. Nebyl to právě ráj, ale

někdy dobře posloužil. Sedla jsem si na studenou kovovou lavici, opřela se lokty o stůl a dívala se, jak přichází ráno.

Další krásný východ slunce. Jemné chomáčky oblaků nad mořem, zářící oranžovou a zlatou; moře se tmavomodře blyštělo, pluly na něm tečky bílé pěny. Nebe měnilo odstíny od tyrkysové na východě až po indigovou na západě a posledních pár nejudatnějších hvězd se navzdory úsvitu ještě třpytilo. Teplý vítr od oceánu mi hladil odhalenou kůži jako hedvábí.

Báječný způsob, jak strávit pár minut. Něco takového jsem nedělala právě často – jen tak sedět, čekat, naslouchat šepotu světa.

Když jsem se vznesla vzhůru, ucítila jsem v sobě jakési souznění. Tekuté světlo. Šumění v buňkách. Hluboce důvěrný pocit návratu domů.

Měla jsem zase společnost. Tentokrát ale dobrou.

Tam dole ve skutečném světě mě hladily po vlasech teplé prsty, nahoře v éteriku jsem spatřila bílý, jiskřivý plamen moci, podobný přízraku.

Kudrlinky v mých vlasech se uvolnily, Davidovy prsty je pomalu pročesávaly a vyrovnávaly je do hladké hedvábné pokrývky, která mi těžce klesla na ramena.

Obrátila jsem se. David stál za to poskočení srdce a zrychlení tepu i co se týče viditelné formy – hladká nazlátlá pleť, tmavé kaštanové vlasy se zářivě rudými odlesky slunce, líbací rty a oči neskutečně bronzové barvy za brýlemi se zlatými obroučkami. Měl na sobě zase svůj obvyklý úbor: modré džínsy, pohodlnou vybledlou bavlněnou košili a olivově zelený kabát po kotníky.

David nevypadal jako džin, tedy většinou. Přinejmenším neodpovídal představě běžného člověka o džinech, což obvykle zahrnuje nabírané kalhoty, náušnice, vlnící se svaly na obnažené hrudi. Zdaleka ne…

„Myslela jsem, že odpočíváš," řekla jsem, abych zapudila vlastní představu, jak vypadá bez košile. Pokoušela jsem se, aby to znělo přísně, ale ztížil mi to, protože se ke mně sklonil. Znovu mi protáhl prsty magicky narovnanými vlasy, naklonil mi hlavu dozadu a přiblížil se tak, až mě téměř políbil.

A škádlivě to neudělal. Jeho teplé, měkké rty se sotva otřely o mé.

„Už to trvalo moc dlouho," řekl. „Chtěl jsem být aspoň chvíli s tebou."

Můj tep skokem přeřadil na vyšší rychlost. Věděla jsem, že to slyší. Já to poznala podle doteku našich rtů. Nechala jsem ho samotného v láhvi déle než měsíc a doufala, že tak nabere sílu, i když jsem láhev nezazátkovala a nezapečetila ho v ní. Proste jsem neměla to srdce. Až příliš se to podobalo vězení.

„Víš to jistě?" zeptala jsem se. Nevyslovila jsem to právě klidným hlasem. Spíš bez dechu samým vzrušením.

„Stačí říct slovo."

„Jaké?"

„To, které ses nenaučila od maminky." Vyloudil kdesi hluboko v hrdle bručivý zvuk, ne docela jako vrčení, ne úplně jako smích. Málem bych v té chvíli zapomněla, jak je křehký. Moje tělo *toužilo* na to zapomenout, aby ne, když prodělávalo akutní záchvat poruchy pozornosti a soustředění.

„Jsi…" Strašně se mi nechtělo vyptávat se na to, připadala jsem si, jako bych se u člověka s rakovinou zajímala, jak pokračuje léčba. „Davide, buď ke mně upřímný. Opravdu. Cítíš se líp? Máš dost síly na… na tohle?"

Protože David toho od chvíle, kdy jsme se poznali, prodělal ještě víc než já. Bojoval s démony a rozdělil se na dvě části, aby mi daroval život, když jsem umírala, a

dovolil ifrítce, což je u džinů něco jako upír, aby ho téměř vysála. Z toho všeho se dosud nevyléčil.

Ne, ještě hůř, vlastně jsem si nebyla jistá, jestli se z toho vůbec *může* dostat. Jonathan, nejvyšší hlavoun ve světě džinů, se o tom nikdy nevyjádřil úplně jasně.

Ale dnes vypadal skoro… normálně. Možná jsem měla pravdu. Možná mohl u džinů všechny rány vyléčit čas.

Usmál se. Takhle zblízka to byla opravdu vražedná zbraň. „Nedělej si starosti. Mám dost síly, abych s tebou chvilku pobyl.“ Jeho obočí – úžasně výmluvné – se zvedlo. „Pokud ovšem nemáš nějakou schůzku?“

Jako by vyslovil nějakou narážku, zadní dveře se s bouchnutím rozlétly a Cherise s pleskáním sandálů hopsala dolů na parkoviště. Podívala jsem se Davidovi přes rameno a předpokládala jsem, že se rozmlží a zmizí, jak to džinové obvykle dělávají, ale on se jen otočil a také se podíval. To znamenalo, že se rozhodl nevytratit se, ale použít minimální část své moci, aby se skryl za pomoci magie, jež by od něj odvedla Cherisinu pozornost.

„Jejky! Kdo je ten fešák, Jo?“ zeptala se Cherise a upřela zrak přímo na Davida. Zprudka se zastavila, zavrtěla opálenými prsty ve značkových sandálech. Její jasně modré oči si ho změřily od hlavy k patě, zúžily se a zajiskřily. „No tohle. A přede mnou ho tajila. Špatná kamarádka. Nedostaneš kostičku.“

Možná měl David prostě chuť stát se na chvíli součástí lidského světa. Někdy to dělal; právě tak jsme se seznámili. Trvalo mi pár dní, než jsem pochopila, že není tak docela člověk, ale na svou obranu musím říct, že mě tou dobou poněkud rozptylovali lidé, kteří se mě snažili zabít.

Ovšem dělala mi starosti ta možnost, že je David pro Cherise viditelný, protože se nedokáže magicky zahalit do nenápadnosti. Ale pokud šlo skutečně o tenhle případ,

nedával to najevo řečí těla. Působil uvolněně, otevřeně a přátelsky.

„Ahoj. Jmenuju se David," řekl a natáhl ruku. Cherise ji uchopila a potřásla jí až příliš důvěrně.

„*Já* tedy umím být přítelkyně. Opravdu velmi, velmi *blízká* přítelkyně." Našpulila lesklé rty, zvětšené rtěnkou Maybelline, vrhla na mě prosebný pohled a naklonila se k němu. „Až tě bude unavovat, mohla bys mi ho věnovat?"

„Ne."

„Vyměním ho za rande s Johnnym Deppem."

„Cherise, ty přece *nemáš* rande s Johnnym Deppem."

Odfrkla si. „Ale mohla bych mít. Kdybych o to stála. No, takže to vypadá, že když se tady objevil pan Fešák, nakupovat se asi nejde."

„Ty bys vyrazila na nákupy, kdyby sem přišel za tebou?"

„Děláš si srandu? Radši bych si nechala nakupování vyoperovat. A ty sama nejlíp víš, jaká by to ode mě byla oběť." Věnovala mi zaujatý úsměv – když se jí podařilo odtrhnout zrak od Davida aspoň na dvě vteřiny – a nakonec si teatrálně povzdechla. „Vypadá to, že si budu muset vyluxovat konto úplně sama. I když, měla jsem v plánu opravdu *těžké* nákupy a docela by se hodilo mít s sebou nějakého pěkného, silného muže, aby mi pomohl nést…"

„Běž," řekla jsem. Trhla hezky tvarovaným ramenem a pokračovala s pleskotem sandálů dál ke svému červenému kabrioletu, pohupovala přitom boky a vytetovaný mimozemšťan při tom tančil hula-hula. Jo. Ta si tak bude nosit tašky sama. Leda až si v pekle otevřou hokejový stadión.

„Něco jsem vám snad překazil?" zeptal se David a znovu se přiblížil na líbací vzdálenost. „Vím, že návštěva obchoďáku je pro tebe vážná věc. Nerad bych ti stál v cestě."

Utahoval si ze mě. Naklonila jsem se k němu, otřela se o něj rty a zahleděla se mu hluboko do planoucích bronzových očí. Škádlení může být vzájemné.

Rozšířily se mu zorničky, vpil se do mě.

„Otevírají tam až v deset," zašeptala jsem do jeho rozevřených rtů. „To je ještě spousta času."

Jeho polibek nabyl na intenzitě a rozpustil mě na jiskřičky a chvění a příliv horka. Vlhké, naléhavé, vášnivé rty, vyžadující veškerou moji pozornost. Cítila jsem, jak klesám blíž k němu, a hrozně jsem toužila být s ním v horizontální poloze někde, kde se dá zamknout. Celé tělo se mi z něj roztříslo.

„Chybělas mi," řekl a jeho hlas zdrsněl a propadl se do hloubky, až někam dozadu do hrdla. Palci mi laskal klíční kosti, kreslil mi na ně horké čáry jako tetování.

„Ukaž."

„Tady?" Ironicky si změřil štěrk, asfalt a řídkou trávu. „To vypadá nepohodlně. Ovšem vybavuju si, že s oblibou projevuješ svou náklonnost na veřejnosti."

„Zvíře."

Jeho obočí se znovu zvedlo, až nebezpečně vysoko. Jeho úsměv potemněl. „Určitě bys nechtěla doopravdy poznat, jak moc máš pravdu."

Pocítila jsem uvnitř drobné zachvění. David někdy uměl být jako ochočený tygr – úžasný a děsivý současně. Nebyl jenom hodný, dobromyslný, příjemný muž, i když toho všeho byl schopen. On prostě byl schopen čehokoli. Džinové nejsou jako nadýchaní králíčci, které si chováte jako domácí mazlíčky; jsou *nebezpeční.* David se ke mně choval něžně, to jsem věděla. Ale někdy, příležitostně, jsem zahlédla i ty nedozírné, temné hlubiny, jež mi braly dech a jímala mě z nich závrať.

A pak ten žár. Milý Bože. Horko až k samovznícení.

Věděl to, jak by ne. Viděla jsem ty záblesky v jeho očích.

„Nemám strach, abys věděl," řekla jsem.

Jeho ruce – vlastně celé jeho tělo – znehybněly. Vítr se o nás zvědavě otřel, rozcuchal mi vlasy, nadul mu kabát. Voněl mořem. Palmy šelestily, jejich listy se nám třepotaly nad hlavami.

„Možná bys ale měla. Moc toho o mně nevíš."

No, v tom měl pravdu. Žil už tisíce let. Viděl lidské civilizace povstávat a zanikat. Znala jsem pouhý zlomek toho, kým David byl.

Někdy jsem na to prostě zapomínala.

„Tak mě vyzkoušej," vybídla jsem ho. Cherisino třpytivě průzračné flirtování mi mrazivě připomnělo, že už nejsem sladká mladá dívenka, a pak mi přišlo na mysl, že brzy už budu nakupovat v tom oddělení Světa žen, kam odcházejí umřít šaty vyšlé z módy. Číst časopisy pro zralé moderní ženy. Učit se vylepšovat staré hadry krajkovinou. Péct nastavovanou sekanou. Chtěla jsem Davida *poznat.* Chtěla jsem, aby tohle bylo něco většího, hlubšího a věčného, aspoň tak, kam až sahá moje ponětí o věčnosti. „Kdybychom měli zůstat spolu, nemůžeš se mi ukazovat jenom z té dobré stránky. Myslím to vážně. A nebojím se."

Zatvářil se nezvykle slavnostně, ani nezamrkal. V očích se mu zase mihl ten tygr. „Myslím, že nechápeš, co říkáš."

Těžce jsem si povzdechla. „*Jistěže* nechápu. Všechno kolem džinů je jedno jediné veliké, temné a strašlivé tajemství, a to, že jsem kdysi byla jednou z nich, ještě neznamená, že mám návod k použití…"

Umlčel mé rty svými, vlhkým, pomalým, bezdechým polibkem. Rukama mi zajel do vlasů, hladil mi citlivá místa za ušima, pak šíji… Ztratila jsem nit.

Ale když mě pustil, abych se mohla nadechnout, našla jsem jinou. „Musíme tě dostat domů." To ve skutečnosti

znamenalo do láhve, ano, džinové skutečně mají láhve, skleněné; musí být skleněné a se zátkou nebo něčím, čím se dají uzavřít, žádné výjimky. Nejhroznější případ byla láhev od parfému, tenká jako mýdlová bublina, zdobená ornamenty, kterou jsem viděla v sejfu Asociace Správců v budově OSN v New Yorku. Uchovávali ji tam, protože by se roztříštila, kdyby se na ni někdo jenom křivě podíval.

Ta Davidova byla dost robustní ozdobná kuchyňská láhev, ten módní typ z modrého skla, do jakého se nalévají ochucené oleje nebo sype ozdobné zrní. Ukládala jsem ji na velmi bezpečné místo, do šuplíku v nočním stolku hned vedle krémů, olejů, vodiček a dalších věcí, které náhodný návštěvník nemá co obhlížet.

To mě nevyhnutelně přivedlo k myšlenkám na postel a měkké přikrývky; chladný vánek od moře mi roztouženě hladil kůži…

„Ano. Pojďme domů.“ Sjel mi rukama po ramenou, pohladil paže a chvíli mi podržel ruce. Jeho teplo mi ulpělo na kůži. Přetrvávající vjem jako u světla.

Auto jsem měla zaparkované ve vzdáleném koutě parkoviště, ne mezi obyčejnými šunkami. Byl to Dodge Viper v barvě půlnoční modři jménem Mona. Velice jsem ji milovala, až tak, že se dostala na druhé místo v pořadí nejoblíbenějších vozů, které jsem kdy řídila. Na prvním místě byl Mustang, také tmavě modrý, jménem Dalila; ta byla zničena v době, kdy jsem poznala Davida, skoro jako bych se musela vzdát jedné milované věci pro jinou.

David zabral sedadlo spolujezdce a já se s Monou prodírala ranním provozem ke svému bytu. Měla jsem opravdu, opravdu kliku, když jsem se přestěhovala – musela jsem, díky přehnaně horlivým akcím některých realitních agentů, kteří si mysleli, že jsem porušila nájemní smlouvu, když jsem měla pohřeb –, a tak jsem skončila ve druhém podlaží domu s vyhlídkou na pláž. Všechen

nábytek jsem pořizovala z druhé ruky a nic k sobě neladilo, ale měla jsem pohodlnou postel a balkón, pro jaký by leckdo vraždil.

Postel byla momentálně to jediné, na čem záleželo.

Určitě jsem nějak zaparkovala, ale všechno mi splývalo. Schody, pak jsme byli v předsíni a já lovila klíče. Většina mých sousedů už touhle dobou odjela do zaměstnání a všude kolem vládlo ticho, až na vzdálené tlumené šumění televize kdesi za rohem. Asi u paní Appelové; ta pracovala v noci a ráda si dopřála uvolnění u HBO, než šla spát.

David vyšel za mnou a dal mi ruce na ramena, pak je nechal zabloudit k mým bokům. Něžně, pomalu mě hladil. Kdyby se někdo díval, nejspíš by mu to nepřišlo nijak zvlášť nabité erotikou – žádné šukání v předsíni – ale musela jsem se opřít dlaněmi o dveře a zavřít oči. V jeho rukou bylo cosi magického, ten pomalý, uvážlivý způsob, jakým je používal. Sledovaly linie mých ramen, kroužily mi po pažích a posouvaly se mi k zápěstím.

Tiskl se ke mně víc a víc, až byl jako moje druhá kůže. Znovu jsem se pokusila trefit klíčem do zámku. Vedle. Ruce se mi třásly.

„Jo?“ Hlas měl sametový, s lehounce roztřepenými okraji, kde náznak chrapotu připomínal předení. „Snad bys k tomu měla pustit mě.“

Zvedla jsem kroužek. Vzal mi ho z prstů a naklonil se vedle mě, aby strčil klíč do zámku a otočil jím. Což možná zvenčí nevypadalo nijak dvojsmyslně, ale možná to způsobila kombinace mých vařících hormonů a horka, vycházejícího z jeho těla, přitisknutého na má záda. Pevné tělo, letně horké, tvrdé v těch správných místech.

Dveře se s klapnutím otevřely. Vešla jsem, stiskla vypínač stropního, rozptýleného osvětlení, skopla boty a upustila kabelku na zem.

Už zase byl za mnou, a tentokrát už jsme se nedrželi zpátky kvůli sousedům. Rukama mě rovnou objal kolem pasu, přitáhl k sobě a já otočila hlavu, abych na něj viděla.

Neprůhledná čerň jeho zornic, duhovky z rozžhavené, kouřící mědi.

„Potřebuju tě," řekl a odhrnul si mé vlasy z cesty. Našel ústy mé hrdlo, laskal ho jazykem a sál, tak divoce, až na tenké hranici mezi slastí a bolestí. Přejel mi lehce rukama po ňadrech. „Potřebuju tě."

„Já – počkej, Davide, já… Víš určitě, že jsi…" *Cítíš se na to?* Ta věta přímo vedla k další: „…dost silný na…"

„Ty mi dáváš sílu." Jeho rty a ústa prováděly s mou sebekontrolou neuvěřitelné věci. „Ty mi dáváš život." Mumlal to přímo k tomu neskutečně citlivému místu pod mým uchem. „Ty mi dáváš mír."

To byly pravděpodobně ty nejsilnější milostné věty, jaké mi kdy který muž – nebo džin mužského pohlaví – v životě řekl.

„Budeme si povídat celý den?" zeptala jsem se bez dechu a vzápětí jsem ucítila, jak se směje. Nebyl to zrovna jemný smích, ani nezněl zvlášť pobaveně. Spíš se podobal hlubokému, drhnoucímu uchechtnutí, jaké uslyšíte z úst ďábla těsně předtím, než vám ukáže dokonalý výtisk smlouvy na ten dům v Arubě, ale mně se při něm páteř proměnila ve vodu.

„To záleží na tobě," odpověděl a jeho ruce teď postupovaly obráceným směrem, dolů a dovnitř. Náročně. Shrnovaly tenkou látku mé sukně plnými hrstmi, a tímtéž pohybem si mě tvrdě přitahoval k sobě. „Máš náladu na hezké, dlouhé popovídání? Dát si čaj a sušenky?"

To určitě nebylo to, čím bych si teď chtěla zaměstnávat ústa.

Padl na postel, až se otřásla. Nemusela jsem ho svlékat; všude, kde se ho dotkly mé ruce, se jeho šaty doslova

vypařily a odhalily neuvěřitelně krásné plochy dokonalé zlatavé kůže. Oči se mu zastřely, víčka napůl poklesla, když jsem ho hladila prsty po hrudi nahoru a dolů. Svaly se mu pod dotekem napínaly jako provazy.

Překulil nás, dolehl na mě plnou vahou. Nedokázala jsem ovládnout mimovolní prohýbání v zádech, a jakmile jsem spatřila v jeho očích odpovídající zajiskření, pokračovala jsem v pohybech boků. Odtáhl se. Dlouhé, pomalé, horké mučení.

„Ano," zašeptala jsem.

Políbil mě. Tentokrát už ne romanticky. Naléhavě. Hnalo ho něco, čemu jsem plně nerozuměla. Takhle jsem ho ještě nikdy nezažila, tak horečně hladového, jako by mě chtěl pohltit, ovládnout.

Vlastnit.

Tohle nebylo rovnoprávné. Ani nemohlo, protože jsem stále měla jeho láhev a já ho povolala. Náš vztah byl vztahem pána a otroka, ať už byl pán sebevlídnější a otrok sebeochotnější. Trápilo mě to.

A právě v tom okamžiku mě napadlo, jestli to trápí i jeho.

Byl příliš slabý. Kdybych ho teď osvobodila, vybledl by do kouře a hladu. Ztratil by sám sebe.

To jsem nemohla dopustit. Ať už to bylo správné nebo špatné. Nemohla jsem to dopustit.

*

O něco později jsem ležela a nespala, schoulená jsem se u něj vyhřívala, on mi líně kreslil na záda magické vzory. Musely být magické. Každé místo, po němž přejel rukou, uvolňovalo do mého nitra tepající kapky stříbřitého světla. Některé části těla mě bolely. Jiné se chvěly a planuly. Na

šíji jsem cítila jasné, horké pulzace, další na vnitřních stranách stehen, a připadala jsem si dokonale, úžasně zničená. Pokud tohle neznamenalo nechat se zcela ovládnout, pak už nevím, kolik bych ještě unesla, aniž by mě to roztříštilo.

Sjel mi rukama na kříž a po několik úderů srdce je tam nechal. Tam uvnitř se něco velmi, velmi slabě pohnulo.

Otočila jsem hlavu a pohlédla na něj. Nepodíval se mi do očí.

„Musíme si promluvit," prohlásila jsem.

„Já vím."

„Nemám ponětí, jak má tohle fungovat." Překulila jsem se, uchopila jeho ruku a položila si ji na podbřišek. Oba jsme ten pohyb ucítili. Oči mu vzplanuly, potom zase potemněly.

„Už jsou to tři měsíce," pokračovala jsem. „A nic se nezměnilo."

„Nejsi –" Zarazil se, potřásl hlavou a jeho úžasné, dlouhé prsty mi jemně laskaly kůži. Laskaly mě na povrchu, ale i uvnitř. „Těžko se to vysvětluje."

„Ale jsem *těhotná*. Je to tak?"

„Právě to je tak těžké vysvětlit. Ona nebude… Neporoste jako lidské dítě. Spíš se podobá semínku, které čeká na slunce. Prostě… čeká."

„Jak dlouho?"

Na tuhle otázku neodpověděl. „Měl jsem se tě nejdřív zeptat." Jeho ruka se dala znovu do pohybu a táhla za sebou stříbro.

„Jo, to by bývalo docela slušné."

„Udělal jsem to, abych tě ochránil."

„Já vím." V té době neměl jinou možnost, jak zajistit, abych přežila výlet do Las Vegas a hlavně setkání s jediným džinem, před nímž by mě neubránil – jeho nejlepším přítelem Jonathanem. A podařilo se. Jonathan mě

nezabil. Dokonce projevil určité náznaky názoru, že jsem o něco víc než bahno na dně rybníka, což u něj představovalo značný pokrok. „Tak mi tedy pověz, jak to bude probíhat."

Znovu potřásl hlavou. V Davidově řeči to znamenalo *Nechci o tom mluvit.* Vyčkávala jsem a sledovala jeho výraz. Konečně se ozval: „Také k tomu nemusí dojít nikdy. Džinské děti jsou vzácné. I v případě, že se narodí dvěma džinům. Džin a smrtelnice… to není… Existuje v tobě jako možnost, ale – možná se nikdy nenarodí."

„Jonathan povídal, že se může narodit, jedině když ty zemřeš."

Pomalu zvedl oči, naše pohledy se setkaly. „To je… nejspíš pravda. Rodíme se ze smrti, ne ze života."

Džina lze velmi těžko zabít, ale David byl křehký. Když udělal džinku ze mě, cosi životně důležitého v sobě rozlomil na dva kusy a jeden z nich dal mně, aby mě udržel při životě. I když jsem později znovu obdržela dar lidství, ta hluboká rána, zasahující až do jeho podstaty, v něm zůstala. A pak se ještě připletl do cesty ifrítce, která ho vysála téměř až k smrti.

Teď se držel toho tenkého vlákna mezi životem a zvláštním druhem živoucí smrti, v níž by ztratil sám sebe. Kdyby zůstal příliš dlouho venku z láhve nebo spotřeboval příliš mnoho síly, stal by se ifrítem, bytostí z ledu a stínů. Bytostí odsouzenou živit se jinými.

Jako by sledoval moje myšlenkové pochody, jeho ruka na mých zádech znehybněla. Cítila jsem, jak jím proběhlo zachvění, oči mu zmatněly.

„Davide?" posadila jsem se. Pohodlně si lehl a upíral zrak na strop.

„Neměl jsem ti to dělat," řekl. „Nic z toho jsem ti nikdy neměl dělat. Zasloužíš si –"

„Tohle zase nedělej sobě. Nic z toho není tvá vina."

Zavřel oči. Najednou vypadal velmi, velmi unaveně. Lidsky. „Neublížil jsem ti?“

„Ne! Bože můj, to víš, že ne.“ Položila jsem mu na hruď ruku, potom i hlavu. Moje černé vlasy se mu rozsypaly po kůži. „No, o nic víc, než jsem si sama přála.“

„Bojím se, že k tomu dojde.“ Jeho hlas zněl vzdáleně, jako by ho vyhladilo vyčerpání. „Ne, já vím, že k tomu dojde; cítím to.“ Oči se mu otevřely, poslední jiskry mědi zazářily v oranžových vírech. „A ty mi to nesmíš dovolit. Myslím to vážně, Jo. Musíš si proti mně vybudovat obranu. Musíš se naučit…“

Oheň pod jeho kůží pohasínal a chladl, světlo v něm matnělo. „Teď musím jít,“ zašeptal. „Miluju tě.“

Políbila jsem ho, rychle a láskyplně. „Taky tě miluju. Teď se vrať do láhve.“

Nastal ten okamžik jakoby zatajeného dechu, v němž zmizel, jako by se ponořil do změti rozházených pokrývek, a když jsem otevřela oči, byl pryč. Nezbylo nic, jen prohlubeň v polštáři.

Obrátila jsem se na bok, otevřela zásuvku nočního stolku a vytáhla jeho láhev z ochranného pouzdra na zip, vyloženého molitanem.

Už jsem zastrkovala dovnitř zátku, ale pak jsem zaváhala. V jakémsi hlubokém smyslu byl stále mojí součástí, sytil se magií, kterou jsem vládla; kdybych láhev zazátkovala, přerušila bych to spojení. Přestože mi to výslovně nepotvrdil, tušila jsem, že čím víc mu dokážu dát, tím lépe. Klidně bych si otevřela vlastní magické žíly, kdyby mu to pomohlo. Kruci, už jsem přece nebyla u Správců, už jsem neřídila počasí, abych zachraňovala lidské životy. Patřila jsem k nesmírnému, nemytému zástupu chudých, k obyčejným pracovním silám.

Potřebovala jsem ho z úplně jiných důvodů, než aby zařizoval zázraky pro jiné lidi.

S povzdechem jsem klesla na polštář. Vlastně jsem ani nevěděla, jestli se zotavuje, a když, jak rychle. Potřebovala bych k tomu znát názor jiného džina, jenomže od té doby, kdy jsem odešla od Správců, se u mě žádný neobjevil. Drželi se ode mě dál. Počítám, že s tím měl něco společného Jonathan. Poslední, co mi řekl tím hněvivým monotónním hlasem, bylo: *Tys ho zničila, ty si ho sprav.* To nevyslovené *Jinak…* znělo znepokojivě.

Jonathan za mnou nezaskočil od té doby, kdy jsem se vrátila na Floridu, ale při takové moci, jakou vládl, ani nemusel. Nejspíš žil zase v svém domě, odkud mě pozoroval tím obrovským vyhlídkovým oknem a usrkával přitom magicky importované pivo.

Pravděpodobně mě pozoruje právě teď.

Překulila jsem se na záda. Ukázala jsem vztyčeným prostředníkem na strop. „Doufám, že se ti to líbilo. Ale žádný přídavek už nebude."

Žádná reakce. Což bylo nepochybně nejrozumnější.

Usnula jsem s lahví vedle sebe, při vytrvalém, dorážejícím šepotu mořského příboje na pláži.

*

O dvě hodiny později mě katapultovalo z postele bušení na dveře bytu. Až uprostřed cesty ke dveřím jsem si uvědomila, že jsem úplně nahá. Tak honem zpátky do ložnice, hodit na sebe hedvábný župánek až po zem, na zavázání vpředu, strčit nohy do pantoflí.

„Už jdu!" zakřičela jsem a chvátala ke dveřím, kde se mezitím klepání měnilo v dunění. Už už jsem začala otevírat, ale pak jsem zaváhala a podívala se kukátkem.

Trvalo mi to asi deset vteřin – dlouhých, rozpaky nabitých vteřin – než jsem pochopila, na koho se to dívám, protože ona se sama sobě vůbec nepodobala.

Ach. No tohle. Bože můj.

Odemkla jsem bezpečnostní závoru a rozrazila dveře. „Sáro?“

Za dveřmi stála moje sestra. Moje sestra z Kalifornie, vdaná, magicky nenadaná, která při našem posledním setkání měla na sobě to nejlepší z Rodeo Drive a předváděla módní sestřih se skvostným melírem. Sára vždycky patřila k těm rozčilujícím dívkám, které tráví čas intrikami, sloužícími k polapení bohatého manžela, a k mému úžasu se jí to skutečně podařilo. Nečekala jsem, že bude šťastná, ovšem čekala jsem, že se bude svého francouzského milionáře držet oběma rukama a emoce použije jako důkladné lepidlo.

Očividně se leccos změnilo. Sára měla na sobě pytlovité, zmačkané khaki šortky a nadměrné triko s nápisem Sluneční stát; vlasy jí přerostly do nečesaných chomáčů a zbytky melíru vypadaly lacině. Žádný mejkap. Odřené tenisky naboso.

„Pusť mě dovnitř,“ řekla. Znělo to unaveně. Bezděčně, jakoby bez vlastní vůle, jsem o krok ustoupila, ona vešla a vlekla za sebou kufr.

Ten kufr – otlučený, ošklivý, z výprodeje – se mi ani trochu nelíbil.

„Myslela jsem, že jsi v L. A.,“ vyslovila jsem pomalu. Dveře byly stále dokořán, tak jsem je neochotně zavřela a zamkla. Tím pohasla poslední naděje, že bych z toho mohla se ctí vycouvat. Pokusila jsem se o příjemnou možnost. „Chyběla jsem ti, co?“

Žuchla na moji pohovku z druhé ruky a nekoordinovaně se na ní rozvalila, pohled upřený na vlastní ochablé ruce, které už týdny nezažily manikúru. Má sestra byla pohledná

žena – oříškově hnědé vlasy, modré oči, jemná pleť, kterou se úporně snažila udržet pružnou – ale právě teď vypadala na svůj věk. Vrásky. Můj Bože. Sára má *vrásky*. A to si ani nezašla za plastickým chirurgem, ani si je nenechala vyhladit Botoxem? *Co jsi zač? Cos to provedla s mou zlou sestrou?*

„Chrétien mě opustil," řekla. „Nechal mě kvůli své *osobní trenérce!*"

Sáhla jsem za sebe, našla židli, klesla na ni a zírala.

„Rozvedl se se mnou," pokračovala. Její hlas, už tak napjatý, stoupl jako voda při povodni. „A prosadil předmanželskou smlouvu. Jo, on mi vzal *jaguára!*"

Tohle už bylo syrové zakvílení pravého, nelíčeného žalu.

Moje sestra, vedle níž jsem vždycky vypadala jako škrt, pokud šlo o vyrovnaný postoj, styl a péči o vlastní vzhled, se rozbrečela jako malá holka. Vyskočila jsem a vytáhla papírový kapesník, který Sára okamžitě energicky použila, a přinesla z koupelny odpadkový koš na ty promáčené zbytky. Tohle *nebudu* uklízet.

Konečně toho nechala – na chvíli – a flekatá, oteklá a s červeným nosem mi dovykládala zbytek své rodinné tragédie. Chrétien a jeho osobní trenérka Heather (Heather? Vážně?) se každé úterý scházeli k opravdu intenzivním soukromým lekcím. Sára pojala podezření, protože jeho cvičební úbory nikdy nevypadaly, jako by v nich cvičil. Najala soukromého detektiva, aby je sledoval. Přišly na řadu obscénní fotky. Zuřivé hádky. Chrétien se dovolává nízkých podmínek předmanželské smlouvy, bere jí dům, auto, bankovní konto a nechává jí jen *druhé* auto, ojetého chryslera, ve kterém posílala služebnou na nákupy.

A žádné bydlení.

Moje dříve bohatá sestra je náhle bez domova.

A teď sedí na mém gauči s kufrem a brekotem a upírá na mě prosebný pohled opuchlých očí.

Mlčky jsem jí pohled oplácela a vzpomínala na všechny dětské křivdy. Sára mě tahá za vlasy, když se máma nedívá. Sára vykládá všem mým přátelům a nepřátelům o mé nešťastné lásce k Jimmymu Paglisimu. Sára mi přebírá prvního stálého přítele. Nikdy jsme si nebyly blízké. Hlavně proto, že jsme byly každá jiná. Sára byla profesionální žena, s důrazem na *žena*, ne profesionál. Odjakživa měla v úmyslu ulovit milionáře, což také provedla, a žít tak, jak si vždycky představovala, a kčertu s každým, kdo kvůli tomu bude muset trpět. Podepsala předmanželskou smlouvu, protože si tehdy myslela, že Chrétiena tak okouzlila, až by byl schopen ten cár papíru roztrhat pro pár medových slovíček a trochu toho orálního sexu.

Mohla jsem jí říct – kruci, vždyť já jí to *řekla* – že Chrétien je příliš francouzský, aby to na něj platilo.

Takže teď Sára trčela na mém gauči, popotahující, pokořená, bez peněz. Žádná kvalifikace, kterou by mohla zpeněžit. Žádní přátelé, protože známí z klubů, jaké si po celý život pěstovala, nepatří k tomu druhu, který vám zůstane i po zrušení platinové karty American Express.

Neměla nikoho. Neměla kam jít.

Nemohla jsem říct nic jiného než: „Neboj, můžeš zůstat u mě.“

Později mi to dojde a budu mlátit hlavou do zdi. Bylo to jako varovně blikající světlo na silnici, oznamující, že most je stržen, a já jako idiot jela dál.

Rovnou do bouřky.

*

Ubytovala jsem Sáru ve svém mrňavém pokojíku pro hosty. Plakala dojetím přesně do okamžiku, kdy jsem zvedla její kufr na postel, a přestala, jako když utne, jen co se rozhlédla kolem.

„Ano?“ zeptala jsem se sladce, protože jsem už viděla, jak se jí na špičce jazyka objevují slova *A kde je zbytek?*

Spolkla je – divže ji to nezadusilo – a nuceně, roztřeseně se na mě usmála. „To je skvělé. Díky.“

„Rádo se stalo.“ Podívala jsem se kolem sebe jejíma očima. Doma v Kalifornii měla i komoru na čisticí prostředky větší než tenhle pokojík, tím jsem si byla jistá. Nábytek nebyl právě podle poslední módy – vratký, kdysi bílý noční stolek ve francouzském venkovském stylu se šuplíkem trochu nakřivo, postel z kolejního výprodeje, která byla moc tvrdá a boulovitá dokonce i pro studenty. Poškrábaný, ošklivý prádelník bez rodokmenu, kterému chyběly u zásuvek úchytky, a prasklé zrcadlo, zachráněné z popelnice s pomocí dvou poloprofesionálních fotbalistů.

Fakticky noční můra ve stylu *udělej si sám.*

Vzdychla jsem. „Mrzí mě to. Musela jsem se přestěhovat, když –“

„– když jsme mysleli, že jsi mrtvá,“ dokončila. „Když mě vystopovali, aby mi tu novinu oznámili, tvoji přátelé už věděli, že jsi v pořádku a dali mi vědět, díky Bohu, protože jinak bych se zbláznila.“

Pocítila jsem špetku sesterské vřelosti, ale jen než pokračovala:

„Konec konců, tou dobou jsem se právě dověděla o Chrétienovi a Heather. Přísahám, že mít ještě jednu starost navíc, nepomohla by mi ani psychoterapie.“

Přestala jsem si dělat výčitky kvůli nábytku. „To mě těší, že jsem ti neprodloužila rekonvalescenci.“

„Ach ne! Ne, já nechtěla…“

Sedla jsem si na postel vedle jejího kufru. Postel zavrzala a zasténala jako rozčilený postarší chlapík. „Hele, Sáro, nebudeme si věšet bulíky na nos, jo? Nejsme zrovna nejlepší kamarádky; nikdy jsme nebyly. Já tě nemíním soudit, jen říkám, že jsi tady, protože ti nic jiného nezbývá. Je to tak? Takže nemusíš předstírat, že mě máš ráda."

V té chvíli vypadala přesně jako já – s očima rozšířenýma úžasem, maličko podmračeným čelem. Až na ty vlasy. I moje současné pudličí kudrlinky byly lepší než to její přerostlé vrabčí hnízdo.

Pomalu pronesla: „Tak jo, přiznávám. Neměla jsem tě ráda, když jsi byla malá. Byla jsi pěkný spratek. A potom z tebe vyrostl někdo, koho jsem sotva znala. A jsi divná, abys věděla. A máma tě měla radši."

To bylo bez debaty. Opravdu, měla.

Jenomže Sára už se rozjela. „To neznamená, že tě nemám ráda, Jo. Vždycky jsem tě měla ráda a doufám, že ty mě taky. Někdy jsem pěkná čubka, jsem povrchní, ale pořád jsme sestry."

Teď mohla nastat ta vroucí, láskyplná scéna, kdy bych vyskočila a vrhla se jí kolem krku a propukla v pláč. Jenže my nepatřily k těm rodinkám z Hallmarku.

Promyslela jsem si to. „Ani já tě pořádně neznám, Sáro. Ale jsem ochotná se o to pokusit."

Usmála se. Pomalu, ale doopravdy. „To zní docela… férově."

Potřásly jsme si rukama. Vstala jsem a dívala se, jak Sára otevírá kufr a vybaluje. Byla to žalostně krátká procedura. O většinu kvalitních věcí přišla a to, co zůstalo, bylo příšerně zmuchlané. Roztřídily jsme její věci na hromádky: k vyprání a vyžehlení, na vyhození, pro charitu, a zbytek. Ten byl minimální. Vešel se do jediné zásuvky.

„Líčidla?“ zeptala jsem se. Ukázala na mrňavou plastovou taštičku, kam se mohla vejít nanejvýš rtěnka, maskara a snad tužka na obočí. „Boty?“

Ukázala na svoje odřené tenisky a ještě předvedla černé hranaté polobotky, vhodné tak pro babičku, ovšem leda takovou, která příliš nedbá na vzhled. Bolestně jsem se zašklebila. „Ten hajzl ti ani nenechal tvoje *boty*?“

„Vyklidil celý dům a všechno věnoval Armádě Spásy,“ odpověděla. „Všechny moje šaty. Všechno.“

„Ježíši.“ Najednou mi blesklo hlavou podezření. „Sáro, a byl Chrétien… hm, opravdu… viník?“

Měla ještě tolik vkusu, že se zatvářila *trochu* zahanbeně. „On se totiž dozvěděl o Carlovi.“

„Carlovi?“

„Vždyť víš.“

„Nevím. Fakt ne.“

Zvedla oči ke stropu. „Dobře, když mě teda chceš nutit, abych ti to řekla… Nebyla jsem v tom úplně nevinně. Vidíš. Přiznávám to. Měla jsem poměr s jeho obchodním společníkem.“

„Ježíš.“

„A ten oslík, na kterém přijel,“ dokončila přesně tak, jak to vždycky dělávala, když jsme chodily do školy. „Ale nemusel se k tomu stavět tak *osobně.* Podváděl mě přece taky. Člověk by řekl, že by aspoň mohl projevit pochopení… Že šlo jenom o…“

„Rozptýlení?“

„Ano! Přesně tak!“

„Radši jsi měla vstoupit do klubu bridže, Sáro.“

Šlehla po mně bezmocným, vzteklým pohledem. „No, prostě taky nejsem bez viny jenže… On mi strčil pár stovek dolarů, abych si koupila náhradní věci. *Podle své změněné finanční situace.* Bože můj, já ani nevím, kde mám *nakupovat!*“

Zhluboka jsem se nadechla. „Víš co? Stejně jsem se s kamarádkou chystala zajít do obchoďáku, takže jestli se chceš připravit…“

„Jsem připravená!“ prohlásila má sestra okamžitě.

Zvedla jsem telefon a zavolala Cherise.

*

Cherise se pochopitelně v mezičase převlékla. Vzala si fialovou síťovanou košili s limetkově zelenými batikovanými vzory, přes ni zelenou vestičku, a to vše ladilo se zeleným lakem na nehty na nohou, který se jí očividně zalíbil tak, že se jím prostě musela zkrášlit.

„Deset,“ vyhrkla jsem, jakmile vystoupila z kabrioletu. „Snad deset celých pět. Jsi tak velkolepá, až mě to oslepilo.“

„Aby ne. Člověče, já věděla, že jsi světice, ale tys dala přednost *sestře* před tím sexy fešákem? Do háje. Pro takového bych se snad vykašlala na odvoz vlastní babičky na dialýzu.“

Sára vyšla z bytu za mnou, na sobě ty pomačkané khaki šortky a nepadnoucí košili na knoflíky. Cherisiny dokonale nalíčené oči se rozšířily tak, jak se dá zahlédnout jedině v japonských kreslených filmech.

„Ach, můj Bože,“ vydechla zděšeně. „Říkalas, že je to zlé, ale tohle, zatraceně, tohle vidím tak na sedm celých pět na stupnici módních katastrof. A co to má s vlasy?“

„Cherise,“ zaprosila jsem. „Chápu, jak je to pro tebe těžké, ale Sára toho dost prodělala. Buď k ní vlídná.“

„Však já jsem. Tohle je horší než sedm celých pět.“

Sára se ozvala: „Jo? Neřekla před chvílí, že máš přítele?“

Na Sáru bylo v tomhle vždycky spolehnutí. Odmávla Cherisino žvatlání, jen aby se dostala k potenciálně ničivějšímu tématu.

„Přítel je slabé slovo," odpověděla Cherise. „Přítel, to je panáček Ken. Přítel je bezpečný. Její chlap je tak žhavý, že potřebuješ mít po ruce hasicí přístroj, abys mohla průběžně hasit kolemjdoucí ženské, které se samovznítí."

Užasle jsem na ni zírala. Na Cherise tohle bylo, řekněme, poetické.

Sára se na mě mezitím mračila. „A tys mi o něm neřekla?"

Nechtělo se mi zrovna teď probírat Davida. To bude podivný a obtížný rozhovor, zvlášť s někým, kdo je tak přízemní a normální jako Sára, a přitom jsem ji nemohla moc klamat. Pokoušet se ho utajit by vedlo k nějaké té komediální zápletce až frašce. Nehledě na to, že by to mohlo značně pokazit můj milostný život.

„Musel odejít," prohlásila jsem. Nebyla to lež. „Sejdeme se později."

„Mohlo mě napadnout, že máš přítele," zamumlala Sára. Znělo to trpce. „Co jsem si vůbec myslela? Vždycky jsi někoho měla."

„Je tak trochu na chlapy že?" ozvala se Cherise. Sára moudře přikývla.

„Hej!" štěkla jsem ostře. „Nechte si to!"

„No tak, Jo. Tvoje libido se rozhodně nepohybuje pod normálem. Všimla jsem si, jak hodnotíš kluky v práci," pravila Cherise. „Dokonce i Kurta. Toho moderátora."

„Nikdy! Ten chlap je z plastiku!"

„Ach, ale ti plastikoví jsou právě nejlepší!" Vrhla na mě uličnický pohled. „Dodávají je se soupravou baterií, mají vypínač a nemusíš se seznamovat s jejich rodinou."

Občas mi Cherise dělá trochu starosti. „Prosím tě, pověz mi, žes nikdy… Ne s *Kurtem*…"

„Prosím tě. Mám svoje nároky," odvětila. „Ať je třeba moderátor, ale je to jen *ranní* moderátor. Nestojí za tu námahu."

„Tak *kdo* je ten tvůj přítel?" vedla si svou Sára. Postrčila jsem ji k autu. Cherise se od nás oddělila, chvátala k vozu a začala v něm manipulovat s tlačítky. Plátěná střecha se s hrčením zvedla a zapadla na místo.

„Podle Marvina bude pršet," vysvětlila Cherise.

„Marvin nerozezná…" Kousla jsem se do jazyka, abych nevypleskla něco, co by se mu mohlo donést, „…tu svoji meteorologii od dožínkového tance."

Cherise pohlédla na jasné, modré nebe, pokrčila rameny a nasadila si tmavé brýle. „No jo, tobě se to řekne. Ty nemusíš z auta vysávat vodu. A víš všechno o Procentech."

Ano. S oblibou to používali v reklamě: Důvěřujte Procentům. Protože Úžasný Marvin měl skutečně nejvyšší procento přesnosti předpovědí v oblasti. Nemohlo v tom být nic jiného než slepé štěstí. Jednou jsem ho požádala, aby mi předvedl propočty pro deštivé počasí před dvěma dny a on se vesele vytasil s mapami, modely Národní meteorologické služby, radarovými snímky, se vším tím starým dobrým materiálem… na jehož základě dospěl k přesně opačným závěrům.

Jenomže za poslední dva roky předpovídal počasí s jedenadevadesátiprocentní přesností. S tím se dá těžko polemizovat, ale já žila v naději, že by třeba už dnes mohl nastat konec vlády Marvinovy meteorologické vševědoucnosti.

Nasedly jsme do mého dodge a mířily k obchodnímu středisku Nirvána, jinak též známému jako Galerie – 150 obchodů, od Sak's po Neimana Marcuse. Přivádělo mě k nadšení i zuřivosti současně, že bydlím tak blízko. Jako když diabetik, milující sladkosti, bydlí vedle továrny na cukrovinky. Kroužily jsme kolem, přitahovaly závistivé

pohledy teenagerů v nablýskaných snobských kárách, povadlých zbohatlíků ve volvech i mamin v obrovských teréňácích. Mona tedy *byla* sexy vůz. Sice jsem se stále trápila pro svého milovaného mustanga, ale musím připustit, že pulzující burácení motoru Dodge Viper bylo také nemálo přitažlivé. I když jsme provozovaly tak krotkou činnost, jakou je plížení od jednoho semaforu s červenou ke druhému za jasného dne na předměstí.

Ujely jsme všeho všudy vzdálenost tří bloků, když se Sára najednou ozvala: „Víš, že tě někdo sleduje?“

Jely jsme po třídě East Sunshine a provoz tu nebyl právě slabý; koukla jsem do zpětného zrcátka (degradovala jsem Sáru do role pasažéra na zadním sedadle) a pozorně si ji prohlédla.

„No jasně. Bydlela jsi *až moc* dlouho v Kalifornii. Tohle je Florida. Na Floridě se sledování nenosí.“

Neohlédla se, jen poznamenala: „Chrétien mě dával sledovat šest měsíců; vím, o čem mluvím. Jede za námi bílá dodávka s kouřovými skly v oknech a nálepkou květinářství. Vyjela z parkoviště u tvého bytu současně s tebou. Teď je o tři vozy za námi.“

Zamrkala jsem a soustředila se na provoz za sebou. Měla pravdu, byla tam bílá dodávka. Neviděla jsem, jaké má na bocích nápisy, ale okna měla tmavá.

„No a? Třeba upustil pár růží. Naneštěstí ne pro mě.“ A dobře mi tak, když jsem si nechala líbit Sáru.

„Přejeď do jiného pruhu,“ poradila mi. „A sleduj ho.“

Tím jsem nemohla nic pokazit. Zahlédla jsem mezeru a provedla jeden z těch levitačních triků, které umějí sportovní auta, proklouzla bokem z jednoho pruhu do druhého, bez blinkru, vzápětí jsem zrychlila a přejela přes dva pruhy na opačnou stranu. Cherise vyjekla a chytila se madla; Sára se otočila a rychle pohlédla dozadu.

„Sleduje nás, ale snaží se vypadat nenápadně," referovala. Přikývla jsem. Nebylo snadné provozovat to v hustém provozu, ale rozdělila jsem svou pozornost a část jí vyslala do Nadhledu, abych viděla, co se děje v éteriku.

Přinejmenším nás nesledoval Správce. Nikde nic, jen obyčejní lidé, ani ten nejslabší náznak džina, který se nechce dát poznat. Klesla jsem zpátky do těla, lehce zatlačila nohou a Mona zareagovala dychtivým zapředením. „Držte se," křikla jsem a na příští křižovatce prudce strhla volant. Cherise znovu vyjekla, tentokrát vyšším hlasem; Sára sáhla po madle a naklonila se spolu s vozem, aniž by vydala nějaký zvuk.

„Hej!" vybuchla Cherise. „Tudy se k obchodům nedostaneme!" Představa, že by přišla o nákupy, ji děsila mnohem víc než neznámý zlověstný stopař, který se na nás pověsil.

No, nikdy jsem netvrdila, že je kdovíjak přemýšlivá. Zato je s ní legrace.

„Zadním vchodem," ujistila jsem ji. Dodávka zahnula kolem rohu o blok dál, zrychlila. Já zvolnila na povolenou rychlost. Stále jsem měla na mysli policajty, kteří tu někde číhají, celí žhaví dát mi pokutu. Znovu jsem odbočila, tentokrát doleva.

Zajela jsem na parkoviště Galerie. Byl typický den, to znamená, že tu bylo pěkně rušno; chvíli jsem objížděla kolem a pozorovala bílou dodávku. Pořád se nás držela. Když jsem zajela do řady, napodobila mě o kus dál.

Najednou to všechno působilo opravdu zlověstně a vůbec se mi to nelíbilo.

„Cherise, vezmi Sáru a zajděte k Ann Taylorové." Otevřela jsem dveře. „Přijdu hned za vámi. Sáro, tady máš moji kartu. Jenom… Nekupuj nic většího beze mě." Napadlo mě, že Sářina představa o něčem větším se může od mé dost lišit. „Myslím přes sto dolarů."

Na okamžik se zatvářila vyděšeně, asi ji tak šokoval nízký příděl. Obě najednou začaly něco namítat, ale já bouchla dveřmi a kráčela, chvatně a cílevědomě, k bílé dodávce, která stála bez hnutí zaparkovaná pár set yardů od nás. Dávala jsem pozor, abych zůstala co nejvíc schovaná za obřím terénním vozem – kdo sakra potřebuje Hummer v barvě značky *Dej přednost v jízdě!* – a všudypřítomnými karavany *Důchodci vyrážejí na Floridu*, a dorazila k podezřelému vozu ze strany spolujezdce.

Zaklepala jsem na kouřové sklo. Po několika dlouhých vteřinách se ozvalo zabzučení a sklo sjelo dolů.

Muže na sedadle řidiče jsem nepoznala. Postarší, tak čtyřicet, pětačtyřicet, hispánský typ s prošedivělými vlasy, zlýma černočernýma očima a ošlehanou pletí. Zatraceně odstrašující chlap.

„Ahoj.“ Věnovala jsem mu svůj nejlepší sebejistý úsměv. „Můžete mi prozradit, proč mě sledujete? Jestli je to kvůli Sáře, tak vyřiďte Chrétienovi, že mi může –“

„Jste Joanne Baldwinová,“ přerušil mě. Ani stopa po přízvuku.

„Osobně.“ Se vším všudy včetně šrámů, které naštěstí vybledly za pomoci silikonových náplastí a solária.

„Vlezte do dodávky,“ vybídl mě.

„Ach, nemyslím, že bych –“

Vytáhl pistoli a namířil mi ji na hlavu. „Ale já rozhodně ano.“ Nevyznám se v pistolích, nerozeznám jejich typy a značky, ale tahle byla velká a vypadala, že svou práci odvede. „Do auta. Račte.“

Pocítila jsem neodolatelné nutkání udělat přesně to, co mi říká, ale také jsem věděla, že není radno vlézt do vozu k cizímu chlápkovi. Obzvlášť ne na Floridě. Pokusila jsem se ignorovat pistoli a čelit jeho pohledu. „Je bílý den a my jsme na parkovišti obchodního centra. Vy mě nezastřelíte a já nevlezu do vaší dodávky. Co dál?“

Zaskočila jsem ho. Poznalo se to podle záblesku údivu, který mu přelétl po tváři. Mžik, a už byl zase pryč, ale byl tam, určitě. Zvedl o milimetr jedno obočí. „Proč myslíte, že vás nezastřelím?“

„Všude jsou bezpečnostní kamery, kamaráde, a moje sestra s přítelkyní mají mimořádně dobrou paměť, co se týče poznávacích značek. Nedojel byste ani na hlavní ulici, než by vás dostali poldové.“ Vykouzlila jsem další nucený úsměv. „Kromě toho mě nechcete mrtvou, jinak byste mě odpráskl rovnou a nevedli bychom tady roztomilou konverzaci.“

Dlouho, velmi dlouho to zvažoval. Po celou dobu jsem zadržovala dech a pomalu vydechla, až když pokrčil rameny a zastrčil pistoli zpátky do pouzdra, tak hbitým pohybem, až to skoro vypadalo jako kouzelnický trik.

„Vy znáte moje jméno,“ pokračovala jsem. „Nechtěl byste se mi představit?“

„Armando Rodriguez,“ odvětil, čímž pro změnu zaskočil mě; nečekala bych, že chlap, který na mě před chvilkou vytáhl pistoli, tak rychle vyklopí své jméno. „Detektiv Armando Rodriguez, policejní oddělení Las Vegas.“

Ach, kruci. Naskočila mi husí kůže.

„Rád bych vám položil pár otázek ohledně zmizení detektiva Thomase Quinna,“ řekl. Což už jsem si stačila domyslet.

Bylo zlé, že jsem *přesně* věděla, co se stalo detektivu Thomasi Quinnovi. A neexistovala možnost, že bych o tom mohla tomuhle chlapíkovi povyprávět.

„Thomase Quinna?“ Nechtěla jsem vysloveně lhát, ale pravda tady nebyla k ničemu. „Promiňte, nevzpomínám si na takové jméno.“

Rodriguez rozevřel složku, kterou měl zastrčenou v boční kapse na dvířcích a vytáhl sbírku fotek – zrnitých,

očividně původem z bezpečnostních kamer. Já v černé minisukni, a vedle mě detektiv Thomas Quinn.

„Nechcete to zkusit znovu?“ zeptal se.

„Slyšela jsem, že každý má někde dvojníka,“ navrhla jsem. „Třeba máte nesprávnou dívku.“

„Tak to si nemyslím.“

„Dokažte to.“

„Jezdíte v modrém autě Dodge Viper. Zvláštní, máme zprávu o modrém dodgi, který odjížděl z oblasti, kde byl nalezen Quinnův spálený terénní vůz.“ Upíral na mě bezvýrazný pohled černých očí. „Byl zcela zničen, jako by ho někdo nacpal dynamitem, ale nenašli jsme ani stopu po výbušninách.“

Zvedla jsem rameno, nechala ho zase poklesnout a jen jsem se na něj dívala. On mi pohled oplácel. Po chvíli zvedl jeden koutek úst v pomalém, dravčím úsměvu. Jeho tvrdé oči tím nijak nezvlídněly.

Quinn dokázal vypadat policajtsky a současně přátelsky. Rodriguez vypadal jenom jako polda a nesnažil se o nějaké opičárny, jen abych se cítila příjemně.

„Quinn byl můj přítel,“ řekl tiše. „Mám v úmyslu vypátrat, co se mu stalo. Jestli mu někdo ublížil, dohlédnu na to, aby si to ten dotyčný odskákal. Je vám to jasné?“

„Ach, ovšem,“ přitakala jsem. „Přeju vám v tom hodně štěstí.“

Žádný Quinnův přítel se nemohl stát mým přítelem.

Odlepila jsem se od auta a kráčela pryč, podpatky klapaly, vlasy mi vlály ve větru. Bylo opravdu horko, ale to nebyl důvod, proč mi po zádech stékal studený pot.

Když si to tak zpětně probírám, stát se televizní hvězdou asi nebylo nejvhodnější zaměstnání, jaké jsem si mohla vybrat, když se někde ztratil policista, pravděpodobně byl mrtev a já byla poslední, koho s ním viděli. Nejspíš jsem to měla vzít v úvahu. Asi jsem strávila až moc dlouhou dobu u

Správců, kde se o takové věci vždycky někdo postaral a tření mezi námi a zbytkem světa normálních smrtelníků uhladil pomocí vlivu, hotovosti a někdy uvážlivým využitím džinů.

Do hajzlu. Zamyslela jsem se nad Monou. Vlastně jsem ji ukradla z autosalónu v Oklahomě. Měli ji na seznamu? Nebo se Rahel, volná džinka, která mi byla přátelsky nakloněna, postarala, aby ji vymazali ze záznamů? Neobtěžovala se mi o tom zmínit. Nebyla jsem si jistá, jak důležité jí to připadalo v porovnání s během vesmíru.

Sakra, jí by možná přišlo legrační, kdyby mě zavřeli. Džinský humor. Pěkně pokleslý.

O tohle jsem se musela postarat, a to rychle. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že Armanda Rodrigueze se hned tak nezbavím, a kdyby přišel na stopu čemukoli, co by se dalo využít jako páka, okamžitě by zatlačil. A tvrdě.

Když jsem si myslela, že tenhle den už nemůže být o mnoho horší, ozvalo se mi nad hlavou zadunění a uviděla jsem, jak se přes střechu obchodního střediska valí hradba hustých mračen, která se objevila v nestřeženém okamžiku, zatímco jsem dumala, jak se nenechat strčit do chládku.

Natáhla jsem ruku. Tlustá, mokrá kapka se mi rozpleskla na kůži. Byla ledová jako voda, kterou na mě vychrstli kulisáři ve studiu.

„V žádném případě," prohlásila jsem a pohlédla do mraků. „Vy tady nemáte co dělat."

Postříkaly mě dalšími kapkami jako důkazy. Úžasný Marvin měl přece jen pravdu. Někdo – ovšem někdo jiný než já – si dal práci, aby měl pravdu. Při pohledu do éterika jsem zahlédla náznaky drobných zásahů a nerovnováhy, odrážející se v celém systému Broward County. Horší ovšem bylo, že se nikde poblíž nevyskytovali žádní Správci. Jen já. A já neměla dovoleno provádět vůbec

žádné manipulace s počasím, pod trestem amputace veškeré moci tupým nožem.

Mě z toho s ohromným potěšením obviní.

Zatraceně, vždyť já Marvina ani neměla ráda!

Mezihra

Bouře není nikdy osamocený jev. Příliš mnoho slunce, jež ohřívá vodu, samo o sobě bouři nevyvolá. Bouře představují rovnice a matematika větru, vody a náhody vyžaduje ty správné proměnné, aby mohly vyrůst.

Tato bouře, mladá a křehká, riskuje zabití rozmarným posunem větrů od pólu nebo frontou vysokého tlaku, jež se tlačí od východu na západ. Jako všechna miminka, i tahle bouře zatím není nic víc než možnost a zranitelné místo; nestálo by téměř žádnou námahu roztrhat ji na kusy. I když jsem na tyhle věci naladěn, skoro ji nevnímám. Ještě nic neznamená.

Ale počasí dál připravuje zvýšení teploty, větry vanou rovnoměrně, mračna narůstají, tloustnou a těžknou. Neustálé tření kapek, čeřících oblaka, vytváří energii, energie vytváří teplo. Bouře je krmena shora, sluncem, a zdola, vodou teplou jako krev, a někde v jejím nitru se spouští generátor, ukrytý v oparu. Za vhodných podmínek se ústrojí bouře dokáže udržet při životě po celé dny, živit se vlastním spalováním, jako motor, založený na tření a hmotě.

V této chvíli je jí sotva pár dní. Nebude žít déle než pár týdnů, ale odejít může buďto s tichým nářkem, nebo do toho pořádně prásknout.

Tahle se může vydat kteroukoli z cest.

Pomalu, zeširoka se roztáčí nad vodou. Stěna bílých oblaků, vznášející se šedivé závoje. Do oceánu pod ní

nedopadne ani kapka deště; motor bouře všechny nasaje zpátky, recykluje je a roste.

Zatímco uvnitř mraků kondenzuje vlhkost, okolnosti se podivně změní. Příval energie probouzí ve vodě záchvat zuřivého třesu, z něhož vzniká ještě víc energie. Mraky tmavnou a houstnou. Plíží se nad vodou a tloustnou, rozprostírají se a množí, a motor v srdci bouře si ukládá energii do zásoby na horší časy.

Ale tohle všechno ještě pořád nic není. Letní bouřka. Mrzutost.

Jenže teď si začíná uvědomovat, že je naživu.

Kapitola druhá

V době, kdy jsme přerušily Velkou nákupní výpravu 2004, abychom si zašly na oběd, měly jsme my tři, Sára, Cherise a já, tolik tašek, že by stačily vybavit expedici na Mount Everest, pokud by tedy horolezci chtěli vypadat opravdu, opravdu roztomile a delší dobu se potloukat po pláži.

Sára byla od přírody parádnice. Nebyla tak vyvinutá jako já a měla ten druh hranatých proporcí, které rozněcovaly závist ostatních žen a dobře sloužily jako příklad plastickým chirurgům, aby si udrželi kšefty s liposukcemi a dalšími úpravami. Život s francouzským ex-miláčkem (jak jsem v duchu říkala Chrétienovi) ji příliš nepoznamenal, až na pár vráseček kolem očí, přerostlý zástřih, ošklivé boty a obecně trpký postoj k mužům. Dobře zvolený tonizující přípravek se postaral o vrásky. Toni&Guy se dokonale zhostili problematiky vlasů. Salón Prada se ochotně chopil přídavné terapie. Myslím, že s jejím všeobecným postojem těžko něco pohne, leda masivní aplikace čokolády, kterou by ovšem při své postavě rozhodně nepřijala. Půl dne téhle činnosti, a já už byla zralá na to, poslat Sáru do Klubu zatrpklých odložených manželek na zvláštní sezení, jež by mělo za účel sblížení s její ukňouranou vnitřní čubkou.

„Byl mizerný milenec," prohlásila, když si zkoušela boty. Měla dokonalé nohy. Dlouhé, úzké, elegantní – ten druh, který muži touží třít v dlaních. Dokonce i prodavač, který musel mít dost jasnou představu o páchnoucích,

zpocených prstech, se zdál být v pokušení, když jí přidržoval patu, aby lépe vklouzla do špičatých řemínkových sandálků. Osobní služba. Dnes se vám to může stát jen v těch nejlepších obchodech, ovšem je pravda, že se jí pokoušel prodat boty, které stály víc než průměrná televize.

„Kdo?“ zajímala se Cherise, která pozorně studovala lodičky se středně vysokým podpatkem. Nejspíš přeslechla celý ten pokračující monolog o Chrétienových chybách. Já podmračeně zírala na rubínově červené sandály, na které jsem šetřila a které pravděpodobně vyjdou z módy a znovu se do ní vrátí o tři generace později, dřív než si je budu moct dovolit – tedy při těch obrátkách, jaké nabralo Sářino nakupování.

Ne že bych si o to nekoledovala. A ke všemu v dobrém úmyslu. Jenomže jsem ji beztak musela seznámit s principy nákupu ve výprodejích.

„Můj bývalý, kdo jiný,“ odvětila Sára a pohnula nohou, aby mohla obdivovat, jak jí bota padne. Připouštím, že jí padla velmi hezky. „Měl ten děsný zvyk dělat to takhle jazykem…“

No, tak teď to s informacemi kapku přehnala. Vyskočila jsem na nohy.

„Vážně nemám chuť na takovéhle sesterské důvěrnosti. Jdu na kafe. Vy si tady nakupujte.“

Sára se usmála a zamávala. Bodejť by ne. Měla v kabelce moji kartu a mně zbývalo přesně deset dolarů a pár drobných.

Být mladší sestra je otrava.

Ještě na odchodu jsem slyšela, jak Sára baví prodavače a Cherise historkou o čemsi, co se týkalo jejího manžela, kostýmu Spider-Mana, rychle tuhnoucí barevné pěny a povlaků na suchý zip.

Přidala jsem do kroku.

Obchodní dům bzučel ruchem. Bylo tu narváno mamkami s kvičícími dětičkami, uštvanými osamělými ženami, nechyběla ani ponurá eskadra šedovlasých nákupních turistek ve vřesově šedivých teplákových soupravách. Některé z nich měly hole. Musela jsem se přitisknout ke stěně, abych se vyhnula hučícímu zástupu matek s kočárky, hned nato zase hejnu podnikatelek se šátky na krku a aktovkami.

Muži už zřejmě chození po nákupních areálech vzdali. Přinejmenším ho neprovozovali samostatně. Každý, na kterého jsem narazila, měl pěkně spořádaně po boku ženu jako lidský štít.

V kavárně bylo také rušno, ale všechno tam probíhalo účelně, takže jsem odtud odešla se šálkem moka gold. Upíjela jsem, obcházela výklady, a právě jsem si prohlížela šaty, které by mi velice slušely – a velice nevyhovovaly mému kontu, když jsem zahlédla něčí odraz ve skle.

Ohlédla jsem se na něj. Detektiv z lasvegaského policejního oddělení Armando Rodriguez se pousmál, opřel se o příhodný sloupek, ovinutý neony, a usrkával z vlastního šálku. Menšího než ten můj. Nejspíš černá káva. Vypadal jako prostý muž, tedy co se týče kofeinového vkusu.

Napochodovala jsem přímo k němu a rychle, netrpělivě jsem přitom klapala podpatky.

„Koukněte se," spustila jsem, „myslela jsem, že je to tak nějak vyřízeno."

„Vážně?"

„Měl byste mě nechat na pokoji."

„Měl bych?" Usrkl kávu a pozoroval mě. Velké oči s teplými skvrnkami lesní hnědi v duhovkách, téměř tak tmavých jako zornice. Na sobě měl sako a mě napadlo, jestli pod ním nosí pistoli – v dnešní době docela riskantní

chování – nebo ji nechal v autě. Ne že by ji nějak zvlášť potřeboval.

I jeho nedbalé pohyby působily ladně a přesně jako u muže, znalého bojových umění. Nejspíš by mě složil a nasadil mi náramky v pěti vteřinách, kdybych mu poskytla sebemenší záminku. V nemilosrdném světle zářivek nákupního střediska měl drsnou kůži a obličej poďobaný od neštovic. Žádný krasavec, ale zajímavý. Ty oči nemrkaly.

„Jestli mě nepřestanete sledovat, zavolám policii." Když se usmál, okamžitě jsem toho zalitovala.

„Klidně zavolejte. Mně stačí blýsknout odznakem a požádat kolegy o laskavost. Nebo bych jim mohl ukázat ty fotky a požádat je o pomoc. Určitě by mi s potěšením pomohli při výslechu podezřelé." Lehce pokrčil rameny a nespouštěl ze mě zrak. „Jsem dobrý polda. Nikdo neuvěří, že jsem se sem táhl jen proto, abych vás sledoval. A ještě rada: Tonoucímu bych nedoporučoval, aby mlátil rukama do vody. Mohl by přilákat žraloky."

Po několik dlouhých vteřin jsem nic neříkala. Proběhl mezi námi nějaký pětiletý uprchlík, otřel se mi o nohy; o krok jsem ustoupila, když za ním vystřelila jeho matka, prudce zahnula kolem nás a vykřikovala jeho jméno. Oba jsme sledovali, jak utečence dostihla a vleče ho zpátky k bufetu, kde na něj zaručeně čekala těžká palba fast foodu.

Rodriguez stále hleděl za matkou a dítětem. „Quinn byl můj parťák. Jsem za něj zodpovědný. Chápete?"

Vůbec se mi nelíbilo, co jsem chápala.

„Já hned tak neodejdu, zlato. *Mira*, vy a já se velmi blízce seznámíme, než mi povíte, co chci vědět." Konečně se vrátil pohledem ke mně. Mrtvé, pichlavé oči.

„Copak nemáte nic na práci? Rodinu? Nepotřebujete se nikam vrátit?" Byla jsem zvyklá poradit si v obtížné situaci i s obtížnými lidmi, ale on mě pořád vyváděl z míry. „No tak, tohle je přece směšné. Nemůžete jen tak –"

„Quinn měl manželku," uťal mě. Teď se mu oči zatřpytily. „Milou ženu. Víte, jaké to je, žít v takové nejistotě? Vědět, že je *pravděpodobně* mrtvý, ale bez možnosti pohnout se z místa, protože to nevíte určitě? Nemůžete prodat dům, nemůžete se zbavit jeho šatů, nemůžete dělat vůbec nic, protože co kdyby nebyl mrtvý? Nevyplatí vám jeho pojistku. Jeho plat je pozastaven. A co když najednou vejde do dveří a najde vás uprostřed nového života, který jste si zařídila bez něj?"

„Neumím vám pomoct." V hrdle jsem najednou měla knedlík. „Prosím, nechte mě být."

„To nemůžu."

A já zase nemohla nic prozradit, i když mě zasáhl do citlivého místa. „Fajn. Tak se připravte na to, že se budete po dlouhou dobu koukat na můj zadek, protože to je tak všechno, co ze mě uvidíte," odsekla jsem. „Tohle je náš poslední rozhovor."

Nenamáhal se s diskusí. Vyrazila jsem pryč tak rychle, až jsem si polila prsty kávou. Olízla jsem si je a ohlédla se.

Pořád se opíral o ten sloup a díval se za mnou. Lhostejný a nezaujatý jako soudce zvaný Lynč.

Cherise a Sáru jsem potkala, když vycházely z obchodu Prada s další kabelou. Bolestně jsem sebou škubla při pomyšlení, jak zatáhnu účet za tenhle poslední mejdan, ale statečně jsem se usmála a poodstoupila, abych obdivovala výsledek. Sára měla na sobě letní šaty s ramínky s matovou povrchovou úpravou, žíhané mandarínkovou a zlatou, s levandulovým lemem; v salónu na ní zapracovali tak, že se jí jako mávnutím kouzelnou hůlkou vyhladila pleť do máslové jemnosti a rozzářila se. Boty jí dodaly tu správnou míru drzé elegance.

Ovšemže byla pořád na mizině. Ale *vypadala* zatraceně dobře.

A teď jsem byla na dně zase já. Karmický cyklus života pokračoval.

„Tak," řekla jsem. „Co takhle oběd?" Vedla jsem je k bránám Ráje kalorií. Asi třicet možností na vybranou, všechno od řeckého salátu po menu Diner Dogs.

„Mám hlad jako vlk," přiznala se Sára. „Dala bych si žebírko. Žebírko už jsem neměla celá léta."

„Tohle je obchoďák, zlato. Mám dojem, že v bufetu nic takového nedělají."

„Můžeme zaskočit k Jacksonovi," ozvala se Cherise vesele. Také si nesla náklad kabel, které většinou obsahovaly bederní kalhoty a lesklé opasky. „Tam žebírka mají. A ty jejich stejky, pro ty by člověk umřel."

„Víš, kolik to tam stojí?" namítla jsem. Upřela na mě nechápavý pohled, protože, no, jistěže to nevěděla. Cherise nebyla typ dívky, která svoje účty platí sama. „Myslete na drobné, lidi." Postrkovala jsem je směrem k možnostem, které jsem si – byť teď už jen stěží – mohla dovolit. K těm rozumným, vyvedeným v jasných barvách.

Cherise zakroutila očima. „Tak dobře." A vydala se na pochod – jak někdo může pochodovat v sandálech s volnou patou, zdobených bižutérií, nepochopím – k přerostlé frontě u McDonalda. „Nehodlám jíst nic smaženého. Mám před sebou vážení, chápeš… Mají něco organického?"

„Je to *jídlo*," zdůraznila jsem. „Dá se trávit. Takže z definice musí jít o organické látky."

Přátelsky jsme se hašteřily při probírání běžných témat, týkajících se jídla, například výhod zcela přírodní stravy, ohryzané brouky, proti plodinám, ošetřeným pesticidy, a tudíž hmyzuprostým. Tři nevrle teenagerky přede mnou se zachichotaly a něco si špitaly. Dvě z nich měly tetování. Pokoušela jsem se představit si, co by se stalo, kdybych v jejich věku přišla domů s tetováním, načež jsem usoudila, že mám beztak život dost bohatý na noční můry a kromě

toho se pak cítím stará. I Cherise měla tetování. Zmocňoval se mě dojem, že jsem promeškala důležitý módní trend.

Někdo se postavil do řady za Sáru. Letmo jsem se na tu osobu ohlédla a spatřila jsem vysokého, štíhlého muže s poněkud střapatými vlasy karamelové barvy a s tím typem kníru a vousů, s nimiž člověk tak trochu vypadá, jako by měl něco za lubem, a dodává mu to nádech tajemnosti. Jemu to slušelo. Studoval menu a jemně se usmíval, jako by mu zkušenost s McDonaldem připadala velmi zábavná.

„Sáro?“ zeptala jsem se. „Vybrala sis něco?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Třeba cheeseburger? Ne, počkej, salát… Mají tady tolik druhů!“ Moje sestra, ta rozhodná. Na to si pamatuju z dětství. Teď byla na pokraji paniky. Výběr salátů ji očividně dokonale rozhodil. „Nevím, co si dát.“

„No, určitě bych nedoporučoval kaviár,“ pravil ten chlapík za ní vřelým tónem – neobracel se ke mně, ale k Sáře. Lehce se naklonil dopředu, ale ne příliš rušivě či nezdvořile. „Z důvěryhodného zdroje vím, že to není Beluga.“ Určitě neměl floridský přízvuk. Mluvil jako Brit. Ne jako příslušník vyšší třídy, spíš připomínal slušně situovaného zaměstnance.

Sára se k němu obrátila. „To jste mluvil se mnou?“

Prudce se narovnal a ustoupil z jejího osobního prostoru, oči doširoka otevřené. Zdály se modré nebo šedé, ale dalo se to těžko rozeznat – taková proměnlivá barva. Závisela na osvětlení. „Ehm… Vlastně ano. Promiňte. Jen jsem…“ Potřásl hlavou. „Na tom nesejde. Omlouvám se. Nechtěl jsem se vás dotknout.“ O dva kroky ustoupil, sepjal ruce a usilovně se snažil vypadat, jako by vůbec nebyl otevřel ústa.

Cherise se při zvuku jeho hlasu otočila. Chytila mi zápěstí a stiskla, přitáhla si mě a zašeptala: „Ježíš, co ta tvoje sestra vyvádí?“

„Vyvolává spor. Popadla ji taková nálada.“

„Copak je úplně praštěná? Vždyť se na něj podívej! Takový roztomilý britský chlapík!“

„Má čerstvě po rozvodu.“

„Tak ji odsud vykopej a nech mi ho!“ Tohle všechno mi sdělila šeptem, rychlým jako střelba z kulometu, který nemohla slyšet ani Sára, natož roztomilý Brit, který si zjevně připadal čím dál nepříjemněji, protože ho Sára nepřestávala probodávat očima.

„Ach, budeš mít dost času, věř mi. Běž a objednej.“ Dloubnutím jsem ji postrčila k unavené ženě za pokladnou, která zamumlala něco ve smyslu, že nás vítá u McDonalda. Cherise mě obdařila teatrálně utrápeným pohledem a při objednávání salátu sehrála scénku, při níž přísně zjišťovala původ každého rajčete a mrkve.

Její představení bylo natolik působivé, že jsem zmeškala ten historický okamžik, kdy Sára překonala svou trpkou nenávist k mužům. Když jsem se ohlédla, právě roztomilému Britovi podávala ruku. „Sára Duboisová,“ představila se a já téměř viděla, jak jí tělem proběhlo zachvění. Skoro jsem slyšela, co si pomyslela. *Ach, kruci, ne Duboisová, ty idiote, to je Chrétienovo jméno, ty jsi Baldwinová!* Naneštěstí už bylo příliš pozdě vzít to příjmení zpět. Přinejmenším by to znělo divně. Zakryla to obzvlášť zářivým úsměvem, značně vylepšeným rtěnkou Clinique, kterou jsme koupily před chvílí.

Roztomilý chlapík vzal její prsty do svých a přátelsky je stiskl. Jejda, to byly ale dlouhé prsty. Dvakrát tak dlouhé jako moje. Ruce koncertního klavíristy, dobře udržované, měkké a ladné. „Eamon,“ řekl s maličko plachým úsměvem a nakloněnou hlavou, což připomínalo náznak úklony. „Rád vás poznávám, Sáro.“

Tou pozorností se rozzářila jako slunce. Tedy, opravdu. Žena, která ještě před půl hodinou štěkala cosi o tom, jak

každému chlapovi, který si dovolí pozvat ji na drink, vyrve játra. Možná právě zlomila rekord v rychlosti, s jakou se vzpamatovala z rozvodu.

Cherise mě chytila za rameno a škubla se mnou. Zapotácela jsem se na vysokých podpatcích, znovu nabyla rovnováhu a otočila se. Strčila mě k okénku, kde se zadávaly objednávky. „Dej si něco, po čem se tloustne," přikázala mi. „Když už mě nutíš jíst tady, tak tě chci vidět trpět."

Z čiré zvrácenosti jsem si poručila jeden čtvrtlibrový se sýrem a hranolky.

Sára, zabraná do rozhovoru s Eamonem, skončila se salátem a vodou v láhvi u jiného stolu a na nás zapomněla.

*

Tak napůl jsem čekala, že se Sára rozjede směrem k zapadajícímu slunci a pošle mi pohlednici z Londýna, poděkuje mi jako své nyní finančně zruinované dobré víle a bude žít šťastně až do další manželské krize, ale kdepak. Příjemný oběd s Eamonem skončil potřesením rukou, jaké jsem *já* při loučení po obědě ještě nikdy nezažila, samé pohledy a úsměvy a dlouhé, překrásné prsty ovíjející její zápěstí.

A pak byla zpátky u nás. Jen zářila a usmívala se jako Madona po navštívení.

„Tak, jsem hotová," oznámila. Cherise, které její salát zjevně moc nejel, ji probodla pohledem, ale zatraceně, aspoň si koupila ty přiléhavé kalhoty a k nim boty. Já kromě kávy a jídla neutratila ani cent.

Ovšem moji nákupní horečku by beztak zchladilo pomyšlení na temnou, uvolněnou postavu Armanda Rodrigueze, který se usadil u stolu asi dvacet stop od nás a

upíjel další kávu. Nejspíš měl v úmyslu už nikdy nespat. A nenechat mě na pokoji.

„Tak dobře, jedeme domů," zavelela jsem a naskládala zbytky na svůj podnos. Z toho místa mě začínala bolet hlava. Příliš mnoho lidí, příliš mnoho hluku a blýskavých, blikavých nebo rotujících světel.

Když jsme vyšly z budovy, bylo po dešti, ale na parkovišti se leskly mastné černé louže, které se vlnily a chvěly, jak jimi projížděla auta. Vlhkost vzduchu byla vražedná, horce mě ovíjela jako deka, ohřátá v mikrovlnné troubě. Zahnala jsem Cherise a Sáru spolu se záplavou tašek do auta; už když jsme nastupovaly, pošilhávala po našem výhodném parkovacím místě blízko vchodu jakási stará krůta v naleštěném mercedesu a také odhodlaně se tvářící dívenka, které zaručeně ještě neoschl inkoust na osvědčení z autoškoly. Vyjela jsem a ujížděla pryč, dřív než mezi nimi vypukne souboj. Po čelním skle se rozstříklo pár zasmušilých kapek. Nebe nad námi mělo olověně šedou barvu, která vypadala naprosto nesprávně; vzorce byly určitě rozkolísané. Éterikem shora dolů probíhalo chvění a objevovaly se jiskřičky moci, jak se jiný Správce pokoušel o drobné opravy. Nikdo se tím nijak zvlášť nezabýval, aspoň zatím; očividně nehrozilo, že se z toho vyvine bouře století. Mně ovšem dělalo starosti, že jsem byla jediný člověk se správcovským talentem na volné noze. A *někdo* se pletl do počasí, aby k tomuhle tady došlo.

Zahřmělo jako na zavolanou. Naštvaně.

„Jmenuje se *Eamon!*" Sára se nahnula dopředu přes prázdné sedadlo, právě když jsem vyjížděla na ulici. „Slyšelas jeho *přízvuk?* Není rozkošný?" Sára vždycky letěla na cizí přízvuky. Však z toho vznikla i ta katastrofa s francouzským ex-miláčkem.

„No jo. Mimochodem, je to Manchester, ne londýnský West End," ozvala se Cherise a prohlížela si nehty, které se

jí na slunci třpytily. „Nejspíš bude úplně švorc, Sáro.“ Jako by si sama div nezakopávala o vlastní nohy, jen aby upoutala jeho pozornost, než anglickou vlajku zajala Sára. „Na tvém místě bych tedy nedoufala v kdovíco. Je hezký, ale nejspíš bude… však víš.“

„Co? Myslíš gay?“

„Nee, mně nepřipadal jako gay. Spíš výstřední. Angličané většinou bývají divní.“

„Myslíš?“ Znělo to zvědavě, ne poplašeně, ale Sára, jak jsem si opožděně vybavila, měla ty svoje historky o kostýmu Spider-Mana a dekách na suchý zip. Bože můj. Tohle mám na seznamu věcí, které o své sestře nechci vědět, hodně vysoko.

Zdálo se mi, že bych měla vlak konverzace odvést na jinou kolej. „Ale jděte, jen se snažil být příjemný,“ prohlásila jsem.

„Koho tady chceš oblbnout? Byl tak roztomilý, až by mi z toho spadla čelist,“ ohradila se Cherise. „Takovým hochům nikdy nejde jen o přátelství, když vidí příležitost někoho sbalit ve frontě u bufetu.“

Pravda. Cherise byla bezcitná, nádherná a *velmi* vnímavá. „Vždyť ji *nepolíbil* nebo tak něco. Jen si potřásli rukama.“ Pokrčila jsem rameny. „Vsadím se, že jí ani nedal svůj telefon.“

„Vlastně…“ Pohlédla jsem do zpětného zrcátka. Sára mávala něčím, co vypadalo jako nová, čistě bílá obchodní navštívenka.

„No to mě podrž,“ vydechla Cherise a zabořila se hluboko do sedadla. „Já se tady potloukám po obchoďáku a dřu se s taškami jiné ženské, a co z toho mám? Vyfoukne mi Brita. Lidi, já snad budu muset svést Kurta, abych znovu získala sebevědomí.“

„Aspoň si stanov nějakou vyšší metu,“ navrhla jsem. „Vybal to na Marvina.“

„Auuúú. Prosím. Potřebuju si sebevědomí taky *udržet.* Kromě toho jede po tobě.“

Sára si pročítala navštívenku. Rozptylovala jsem se tím, že jsem ji sledovala, abych vypudila z mysli představu Marvina ve spodním prádle, jak se na mě vilně tlemí. „Tak čím se zabývá, ten tvůj rytíř v zářivém tvídu?“

„A nevykládej nám, že má nějaký šlechtický titul a hrad, nebo vážně půjdu spáchat sebevraždu Marvinem,“ přidala se Cherise.

„Je spekulant. Má svou vlastní společnost. Drake, Willoughby a Smythe.“ Sára přejela prstem s čerstvou manikúrou po kartičce. „Plastický tisk. Neudělal si je sám na laserové tiskárně nebo tak něco.“ Podmračila se. „I když bych řekla, že možná *je* bez peněz. Připadá ti na mizině, Jo?“

„No, taky mohl vzít navštívenku někomu, koho zavraždil na letišti,“ mínila Cherise. „A pak nacpal tělo do zavazadlového prostoru na nějakém parníku a poslal do Istanbulu. Pravděpodobně bude sériový vrah.“

Vzdaly jsme chvilkou ticha hold způsobu, jakým fungoval Cherisin mozek. Aspoň se držela zpátky a nezahrnula do svého vysvětlení mimozemšťany a výměnu těl.

Považovala jsem za svou povinnost bránit ho, přestože jsem ho sotva zahlédla. „Moc se díváš na thrillery, Cherise. Sáro, možná je v téhle fázi známosti ještě moc brzo poštvat na toho ubohého muže detektivní kancelář. Tak co? Zavoláš mu?“

„Možná.“ Ten malý tajemný úsměv. „Pravděpodobně.“

Nebyla jsem z toho nijak nešťastná. Když bude Sára někde randit, nebudu ji mít v jednom kuse na krku a její pobyt v mém pokojíku pro hosty bude omezený. Nic nemotivuje ženu k nezávislosti víc než potenciální milostný vztah.

„Hej, Jo! Ta dodávka tě pořád sleduje," vyhrkla Sára. Vyhlížela zadním oknem a mračila se. „Povídalas, že o nic nejde."

„Však nejde."

Cherise pípla: „Tak proč tě sleduje? Nepovídej, že tě pronásleduje ctitel. Přítele už máš; to by nebylo fér. Zase *tak* kouzelná nejsi."

Sledovala jsem dodávku v zrcátku. Proplétala se provozem plynule, nepřitahovala pozornost, ale pořád se mi držela za zadkem. Detektiv Rodriguez si nedělal starosti s anonymitou; chtěl, abych věděla, že mě hlídá. Malá psychologická zbraň.

Jenomže na to, aby vyvolal stejnou úroveň stresu jako Cherise spolu s mou sestrou, by musel trochu přitvrdit. „To není žádný ctitel," pravila jsem ponuře. „Je to polda."

Nastalo krátké ticho, a pak řekla Cherise: „Paráda. Ty toho svého fešáka podvádíš s policajtem? Člověče, Jo, to překonává i našeho roztomilého anglického sériového vraha. Netušila jsem, co v tobě je."

Mraky se pomstychtivě uvolnily, spustily se z nich stříbřité záclony deště, mihotavého jako hedvábí, a bušily do předního skla jako krupobití. Zapnula jsem neochotné stěrače a zpomalila; Mona neměla déšť v oblibě a mně se nelíbila představa zvládání smyků v těchto podmínkách. Nebo opravy na voze, nedej Bože. Uhrazení Sářina účtu mi patrně zabere zbytek aktivního života.

Bílá dodávka se vynořila z deště jako přízrak a držela se vedle mě. Pocítila jsem cvaknutí energie v éteriku a oblohu roztrhl blesk se zvukem, jako když se pára hedvábí, po němž následoval vibrující hřmot. Také jsem vnímala, jak na to reagují Správci, tentokrát s větším úsilím. *To nedělám já, já to nejsem…* Jak jen bych mohla dokázat svou nevinu? Prostá skutečnost, že *opravdu jsem* nevinná, nejspíš

nepomůže. Znala jsem Správce dobře, až moc dobře. Už ucítili krev.

Cherise si vzpomněla: „To jsem ráda, že jsem natáhla tu střechu. Víš, Marvin se podle procenta úspěšnosti pořád drží. Totiž, nepochybuju, že je to úplný blbec a fakt uchyl, ale v počasí se vyzná."

Kousla jsem se do jazyka. Pořádně.

Chystala jsem se důkladně podívat na Marvina a jeho procenta.

*

Jakmile jsme dojely k jejímu autu, odfrčela Cherise neznámo kam. Těch pět kroků ke svému kabrioletu urazila pod ochranou deštníku dost rozlehlého, aby poskytl úkryt celému fotbalovému týmu. Její bezchybný zevnějšek nesměla ani náhodou pokazit jedna jediná kapka. Sára a já jsme si rozdělily balíčky a doběhly ke dveřím bytu bez dechu a za těch pět vteřin promočené až na kůži. Déšť byl prudký a studený a kapky při dopadu štípaly jako drobné tvrdé kuličky. Mihotavé stříbrné záclony v záři pouličních lamp vlály a plápolaly. Setmělo se, jako by už nastával soumrak, ale moje hodinky ukazovaly něco po druhé odpoledne.

Tam venku, na otevřeném moři nedaleko afrického pobřeží, se momentálně k ničemu neschylovalo… I když jsem neměla k počasí žádný právně určený vztah, stejně jsem jako každý Správce věděla, co je vidět na radaru. Obyvatelé Floridy sledují průběh sezóny hurikánů přinejmenším stejně pozorně jako profesionální sportovní utkání. Venku právě teď nezuřily žádné tropické bouře, rozhodně ne dost silné, aby je někdo zaregistroval, i když se nedaleko odtud držela a trpělivě vyčkávala tlaková níže.

Tahle bouře nedávala smysl. Neměla tu co pohledávat, a přitom se nezdálo, že by se odtud hodlala pohnout. Navíc to vypadalo, že se na ni ani nedokážu pořádně podívat. V éteriku jsem byla jaksi líná a pomalá.

Možná za to skutečně mohla únava. Měla jsem za sebou docela nabitý půlden.

Vpadly jsme do bytu, odhodily balíčky a mokré boty a já se čvachtavě vydala pro ručníky. Sářiny vlasy uschly a vypadaly nadýchaně, zářivě a skvostně. Moje byly kudrnaté. Zamračeně jsem si je prohlédla v zrcadle a rozhodla se pro horkou koupel a něco dobrého k večeři.

Když jsem vytahovala rajčata a cibule na nějaké domácí mexické jídlo, zazvonil domovní zvonek. Odložila jsem nůž na zeleninu a poklepala Sáru po rameni. Seděla u malého kuchyňského stolu, těsně u dveří do dvora, po nichž se valily proudy vody, a odstřihávala štítky ze svých nových úlovků.

„Nakrájej to," požádala jsem ji. „Údržba oděvů počká."

Dětsky nazlobeně se na mě našpulila, ale poslechla. Sára chodila do hodin vaření; je to jedna z těch věcí, které se dají v Kalifornii provozovat, když jste bohatá a nemáte do čeho píchnout. Cestou ke dveřím jsem se zastavila a viděla, jak bere můj nůž a pouští se do střelhbitého krájení na plátky a kostičky, profesionálně jako kterýkoli kuchař.

Zvonek se ozval podruhé. Vzdychla jsem a odhodila kudrnaté vlasy z obličeje. Pořád ještě mokré. Použila jsem nepatrnou jiskřičku moci, abych z nich odsála vlhkost. Odměnou mi byly suché vlasy a modrobílý výboj statické elektřiny mezi mými prsty a klikou, když jsem na ni sáhla.

„Kdo je to?" křikla jsem a přitiskla oko ke kukátku.

Stačil pohled na vysokého, hnědovlasého muže, který stál v chodbě s rukama v kapsách modrých džínsů, a moje srdce zase vyvedlo ten svůj legrační kousek a poskočilo.

Sundala jsem řetěz a s upřímným úsměvem dveře doširoka otevřela. „Lewisi!“

„Ahoj,“ pozdravil a přistoupil ke mně, aby mě objal. Musel se k tomu trochu sehnout, a to nejsem nijak malá; všude, kde se mě dotkl, jsem okamžitě pocítila ty povědomé vibrace, jak mezi námi vznikala a hromadila se energie. Lewis byl mezi všemi Správci nepochybně ten nejmocnější. Přítel. Vlastně víc než přítel, abych pravdu řekla… kdyby nebylo Davida, možná mnohem víc. Vždycky mě fascinoval, a také děsil. Zachránil mě a zradil a znovu zachránil… Byl docela složitý, můj přítel Lewis.

„Co se ti sakra stalo?“ zeptala jsem se.

„Cože?“ Poodstoupil a zamžikal.

„Když jsem tě viděla naposled, připomínal jsi spíš kapku ohřátou mrtvolu,“ pravila jsem a pozorně si ho prohlížela. Skutečně se zdálo, že si trochu užil sluníčka a znovu objevil jídlo. „Vzpomínáš? V hale toho hotelu v Nevadě? Pořád jsi byl tak…“

„Roztřesený,“ dokončil za mě a přikývl. „Je mi líp.“

„Jak?“

Věnoval mi jeden ze svých typických úsměvů. „Správce Země.“ Pokrčil rameny. „Rahel také dost pomohla. Hojím se hodně rychle, když potřebuju.“

„To jsem ráda. Dělala jsem si starosti.“ Nedokázala jsem z tváře zapudit úsměv. Prostě měl na mě takový vliv. „Hele, snaž se neprozradit nic, no, nic tajného. Mám společnost.“

Lewis zvedl jedno obočí ke stropu a zavřel za sebou. „Pánskou společnost?“

„Dámskou. Dokonce sesterskou.“

„Zapomněl jsem, že máš sestru.“

„Já se na to po většinu života taky snažila zapomenout. Ale je to přece jen rodina a potřebuje trochu… pomoct. Tak

jí pomáhám. Povídals něco o Rahel. Je tvoje… jste vy dva…?“

„Je báječná,“ prohlásil, což nebyla odpověď a on to dobře věděl. Lewis nebyl typ, který by si potrpěl na rozebírání svého soukromého života, dokonce ani se mnou. „David?“ Otázka napůl z upřímného zájmu, napůl ironická. Lewis s Davidem se měli celkem rádi, ale David věděl, že mezi mnou a Lewisem něco bylo. „Už je mu líp?“

Střelila jsem očima ke kuchyni, kde právě ustal zvuk krájení a sekání, otevřela jsem pusu k odpovědi a vtom mě přerušila Sára: „Jo! Není to Eamon?“

To mě na chvíli vyvedlo z míry. Zvedla jsem na Lewise prst a zacouvala pár kroků směrem ke kuchyni, abych se mrkla na Sáru, která dokončila krájení a teď shrnovala matematicky přesné kostky do mísy. „Promiň?“ zeptala jsem se. „Proč by měl být u mých dveří zrovna Eamon?“

Vzhlédla, postavila mísu stranou a pustila se do oplachování rajčatové krve z prkénka, aby na něj mohla položit cibuli.

„Tys mu řekla, kde bydlím?“ zatlačila jsem na ni.

„No, víš, dala jsem mu telefon a –“

„*Tys Eamonovi řekla, kde bydlím?*“

Stáhla své pěkné, zralé rty do paličaté čárky a zaútočila na cibuli. „Já tu přece bydlím také,“ bránila se.

„Chyba. Ty jsi tu jenom *ubytovaná*, milá Sáro, sotva sis vybalila a už dáváš moji adresu chlapům, které potkáš v obchoďáku!“

Pocítila jsem za sebou teplo a na rameno mi dopadla Lewisova ruka. „Promiňte. Jen jsem si tak říkal, že vám řeknu ‚ahoj‘ a ‚lituju, že nejsem Eamon‘… Kdo je to?“

„Sára ho sbalila u McDonalda,“ vzdychla jsem. „Sáro, tohle je Lewis. Starý přítel z koleje.“

Přestala sekat cibuli, okamžitě, a já viděla, jak si ho rentgenuje očima. *Roztomilý*, pomyslela si pravděpodobně.

Ale tak trochu moc na flanel. Měla pravdu. Lewis si potrpěl na starší modré džínsy a obnošené kostkované košile. Vlasy měl už zase moc dlouhé, vlnily se mu až na šíji, a kolem očí a úst měl vrásky smíchu. Věděla jsem naprosto jistě, že nikdy v životě nevlastnil oblek a že ho nikdy mít nebude. Ani nikdy nebude mít tučné bankovní konto. Nebyl Sářin typ.

Nestranně se na něj usmála. Sářin způsob, jak někomu sdělit *Nazdar, jak se máš, a už vypadni.* Postřehla jsem, jak ji zklamalo, že nezaskočil Eamon, aby ji odtud vytáhl na večeři s prvotřídními žebírky a širokým výběrem silných britských piv.

„Vaříme něco mexického," řekla jsem. „Zůstaneš na večeři?"

„Jistě." Lewis se rozhlédl. „Hezké místo, Jo. Je to zase něco jiného."

„Musela jsem šetřit," prohlásila jsem studeně. „Takhle nějak teď vypadá celý můj život."

„Mohlo to dopadnout hůř." Jako bych to nevěděla. Jeho pohled, vroucný a plný starosti, se setkal s mým. „Potřebuju si s tebou na chvilku promluvit. Někde mezi čtyřma očima?"

Na to se všechny moje neurčité nápady svinuly a pohasly. Mlčky jsem přikývla a vedla ho do obýváku, pak jsem zaváhala, zamířila do ložnice a zavřela dveře. Postel byla ještě neustlaná. Za normálních okolností by Lewis utrousil vtípek na tohle téma, ale teď si jen sedl na kraj lůžka, zahleděl se na mě a volně sepjal ruce mezi koleny. Vždycky byl vyčouhlý, samé neohrabané hrany, které z nejasných důvodů působily podivně ladně.

Připadala jsem si… no. Hodně mi chyběl.

„Kde je David?" zeptal se.

„Mluvme o něčem jiném," odpověděla jsem. Neřekla jsem to rozhněvaně, jen rozhodně. Při našem posledním

jednání se účastnil intriky, která mě měla od Davida oddělit, a nic podobného už jsem nehodlala dopustit. Nikdy víc. Lewis byl patrně mezi Správci jediný, kdo věděl, že ho stále mám, takže jsem při našem novém setkání byla přece jen trochu ostražitá.

„Nechceš se o tom bavit, dobře. Respektuju to.“ Lewis si opřel bříška palců o sebe a podíval se dolů na koberec. „Ptám se jenom proto, abych si byl jistý, že máš… ochranu. Lidé se na tebe vyptávají.“

„Lidé?“

„Ti nesprávní. Probíhá vášnivá debata a spousta členů vykřikuje, jak tě mohla Asociace propustit, aniž by –“

Nevyslovil to slovo. *Neutralizace.* Ale bylo naprosto jasné, co má na mysli.

„– aniž by se ujistila, že nebudeš dál používat svou moc. Poukazují na jakési anomálie tady dole a považují je za důkaz, že si pořád hraješ na Správce bez oprávnění.“

Tohle… nebylo dobré. Také to vysvětlovalo návštěvu Tří kamarádů ze včerejšího rána. „Řekls jim, že nic takového nedělám? Že dodržuju domluvu?“

„Já jim nic neříkám.“ Lewis pomalu potřásl hlavou. „Hele, sice teď jsem členem Asociace, ale ve skutečnosti *nejsem* Správce. Víš, co tím myslím. Nic z toho, co bych jim řekl, by ti nepomohlo. Uznávají mě. Nemají mě rádi a o důvěře se už vůbec nedá mluvit.“

Ovšemže jsem to věděla. Lewis strávil spoustu let mimo Asociaci, úspěšně se schovával před všemi Správci včetně mě. Podstatná část Správců ho mezi sebou zřejmě vůbec nechtěla, a ještě víc jich zastávalo názor, že je sice užitečný, ale věřit se mu nedá ani v nejmenším.

„A co na to Paul?“ Paul Giancarlo, současný úřadující Národní Správce, byl také přítel. Ovšem Paul měl silný sklon k bezohlednosti a přátelský vztah na tom pranic nezměnil. Ty naše přátelské vztahy navíc za posledních pár

měsíců utrpěly pár pořádných šrámů. Neměla jsem úplně jasno v tom, jestli mu vůbec někdy odpustím, co mi provedl v Nevadě.

Jedna věc je vystavit mě nebezpečí. Ale vydírat mě ohrožením života mého milence, to je jiná. Tohle si přátelé nedělají.

„Snaží se udržet všechno pod kontrolou a zachovat si rozumný přístup." Lewis na mě upřel teplé, soucitné oči. „Já sice můžu jenom hádat, ale podle toho, co se povídá, musí mít někdo nějaké informace, a ty nesvědčí ve tvůj prospěch. Prostě vezmi Davida a běžte někam jinam."

„Jen tak se zvednout a odejít?"

Přikývl. On sám brzy po škole opustil řady Správců a těm trvalo celá léta, než ho našli. Ve skutečnosti ho nenašli ani tak oni, jako spíš já, a on se pak nechal přemluvit, aby zůstal. Víceméně. Někdy podléhám podezření, že spíš méně. „Myslím, že by byl dobrý nápad neposkytovat jim tak snadný cíl. Dochází ke spoustě potíží, a přitom z nich není koho obvinit. Příliš málo džinů, organizace se po té katastrofě v budově OSN rozpadá – panuje tam zmatek. Paul se ze všech sil pokouší udržet Asociaci pohromadě, ale popravdě, Jo, začínají se poohlížet po obětních beráncích. A ty jsi pěkně na ráně."

„Jenže já kruci nic neprovedla!"

„Já vím. Já tě sledoval."

„Cože?" Přistoupila jsem k němu, pak jsem se zastavila. „Nechtěl bys to přeformulovat, aby to neznělo tak… úchylácky?"

„To bych si docela přál, jenže tak se věci mají. Paul mě poslal. Chtěl mít jistotu, že na tom, co se o tobě vykládá, není ani zrnko pravdy."

„Já s počasím nečarovala!"

Kývl. „Vím. Ale někdo jiný tady poblíž to dělal. Většinou jemně, ale tu záležitost s cyklónem Walter pěkně

zvoral. Určitě sis toho všimla…“ Gestem ukázal směrem k oknům, za nimiž šlehaly blesky a bušil do nich déšť. „Jen se ti snažím vysvětlit, že bez jiného podezřelého jsi pro ně lákavý cíl. Ať k tomu řeknu cokoli.“

„Ale vždyť ty jim můžeš…“

„Jistě. A to si vážně myslíš, že jim na tom sejde? Jo, já už nejsem žádný oblíbenec. Kromě toho mezi námi něco bylo. A není to žádné tajemství.“

Měl pravdu. Docela děsivou pravdu. „Tak co si počnu?“

„Jak už jsem řekl, vypadni,“ doporučil mi. „Nebo se dej k Ma’at. Můžou tě ochránit.“ Spolek Ma’at byl jeho vlastní výtvor, jakýsi druh nízkovoltážní verze Správců – neměli žádnou opravdovou vlastní moc, tedy s výjimkou samotného Lewise a jednoho či dvou dalších. Jejich síla spočívala ve schopnosti *zrušit* moc, nikoli vyvíjet ji. Jejich organizace byla vytvořena za účelem udržování rovnováhy, kterou Správci, ať už záměrně nebo neúmyslně narušili.

Užitečná rada. Ovšem já ani je neměla nijak zvlášť v lásce. Správci, Ma’at… Když všechno skončilo, nikdo z nich se nenamáhal ujistit se, že je o mě postaráno.

Všichni měli své vlastní záměry. Já s nimi skoncovala, protože už se mi hnusilo být vydána na milost záměrům kdekoho – mimo mě samotné.

Když už jsme u toho, Lewis mi radil dobře. Měla bych odejít. Naházet do kufru pár krámů, nechat Sáře klíčky od bytu a vyrazit z města, s Davidem na sedadle spolujezdce, před sebou volnou silnici. Ale Bože můj, jak dlouho už jsem takhle žila? Od toho dne, kdy jsem bojovala se Zlým Bobem a octla se na útěku. Neměla jsem domov ani své místo na světě a byla jsem *unavená.* Chtěla jsem… Chtěla jsem si odpočinout.

Chtěla jsem někam patřit, stát se zase součástí světa.

„Zůstanu tady," řekla jsem potichu. „Budu opatrná, jasné? Ale zůstanu. Nechci se po zbytek života pořád ohlížet přes rameno."

Lewis se natáhl a vzal mou ruku do své. Velké ruce, zjizvené a místy drsné. Silné prsty a pevný stisk. „Jsem tvůj přítel," promluvil. „Udělám pro tebe, co budu moct, to víš. Ale Jo, až půjde do tuhého, musíš být připravena k útěku. Nechtěl bych vidět, jak tě zničí, a nechtěl bych se octnout v situaci, kdy bych se musel rozhodovat, na čí straně jsem."

Naklonila jsem se a políbila ho na čelo. „Nebudeš muset." Pořád mě držel za ruku. Jeho stisk zesílil, jen o trochu, a já pocítila ten tichý bzukot moci mezi námi. Naše nadání nám dávala jakýsi druh vzájemně se doplňujících vibrací, jakési vlnění. Mocné. Nebezpečné. Mimo jiné to vytvářelo vzájemnou sexuální přitažlivost. Vždycky nás to k sobě táhlo a současně odpuzovalo. Jen jednou jsme se opravdu intimně sblížili, a bylo z toho pěkné zemětřesení, doslova a do písmene.

Rande s Lewisem by nebylo zrovna bezpečné, dokonce i kdyby moje srdce nepatřilo Davidovi.

Sára zaklepala na dveře ložnice. „Hej! Nedělejte tam nic, co bych tam nedělala já!" zakřičela. „A rajčata i cibuli už mám nakrájené. Chcete, abych osmažila maso?"

„Ano!" zaječela jsem přes dveře, zvedla oči ke stropu a ustoupila zpátky.

Lewis mě pustil, zvedl se a prohlásil: „Víš, tvoje sestra mi tě hodně připomíná."

Ošklivě jsem se na něj podívala.

„Co je?"

„Nic."

Otevřela jsem dveře a vyšla ven, abych pomohla s večeří.

*

Nakonec to dopadlo dobře, vážně. Lewis se projevil jako příjemný společník, Sára se chovala víceméně slušně, až na ten křížový výslech ohledně jeho vztahu ke mně a ustavičného omílání Davida, kterého vlastně ani neviděla, až mě z toho brněly uši.

Lewis mě na odchodu cudně políbil na tvář na dobrou noc a vykročil do noci, ruce v kapsách, a působil dojmem, že se chystá flákat někde po pláži a nic moc nedělat. Ve skutečnosti se nejspíš chystal zachraňovat svět. Takový byl Lewis. Pochodující klamný dojem v odřených pohorkách. Moc by mě zajímalo, na čem s Rahel a Ma'at pracují.

Pak jsem se pevně rozhodla, že to není moje starost.

Sára neuměla umývat nádobí. Očividně je v těch snobských kuchařských kurzech pro znuděné bohaté paničky tomuhle umění neučili. Takže jsem dodělala tu špinavou práci a šla do postele v obvyklou dobu, zapnula alarm a uložila se ke krátkému nočnímu spánku. Jenže jsem sebou házela a převalovala se a chyběl mi David, vážně jsem ho *moc* postrádala. Objala jsem polštář. Sáhla jsem do zásuvky, vyndala jeho láhev a pomalu po ní přejížděla prsty.

Ale nepřivolalo ho to zpátky a já nakonec usnula, dotýkala jsem se přitom chladného skla a představovala si, že moje ruce cítí.

To mi přivolalo velmi hezký sen. Jenomže ten přerušilo zvonění telefonu. Převalila jsem se v posteli, nekoordinovaně kolem sebe zamávala rukama a přitom jsem shazovala malé předměty, předurčené ke shození, naštěstí nikoli láhev, která pořád ležela na dece vedle mě. Poté, co jsem si shrnula zcuchané vlasy z očí, jsem zamžourala na červené číslice na digitálních hodinách – tři třicet ráno.

Trvalo šest zazvonění, než jsem si vzpomněla, kde mám telefon, a tápavě si ho přiložila k uchu. Když se mi to

konečně povedlo, ocitla jsem se přímo uprostřed konverzace.

„…takže dobrý den?“ Sametově hladký britský hlas, lehce okořeněná intonace. Plynulá a rychlá, maličko říznutá adrenalinem. „Omlouvám se, že volám tak pozdě. Slibuju, že vás už nikdy nebudu obtěžovat v tak nekřesťanskou hodinu; právě jsem telefonoval s Novým Zélandem a úplně jsem zapomněl, kolik hodin je tady. Odpustíte mi?“

Můj mozek, omámený spánkem, si dal načas, než mu došlo, proč je mi ten hlas povědomý. No jasně. Eamon. Skoro už jsem mu řekla, ať zavolá jindy, v době, kdy jsou lidé vzhůru, ale než jsem se stačila nadechnout, Sářin hlas mě přerušil.

Zněl malátně a uvolněně a bylo v něm znát potěšení, že zavolal. „Ne, vůbec nerušíte. Já ještě nespala.“ Ty lhářko! Kdo lže, ten krade!

Moje vnitřní Slečna Morálka, která se sotva probudila a byla parádně naštvaná, mi přikazovala zavěsit, dřív než uslyším něco opravdu soukromého. Chystala jsem se poslechnout. Co nejdřív.

„Jak se vám vydařil den se sestrou?“

„S Jo? Ach, jistě. Dokáže být opravdu milá.“ To mě překvapilo. Na vteřinu mě to docela vyvedlo z míry, jenže ona pokračovala: „No, když chce. Většinou se chová jako pěkná potvora.“

No, fajn. Už jsem si vůbec nepřipadala provinile, že poslouchám, a kromě toho, co si sakra tenhle anglický hezoun myslí, že volá mé sestře v takovouhle ranní dobu? Za hodinu musím vstávat! A je to *můj byt!*

Slečna Morálka se probudila o něco víc a sdělila mi, že já bych byla pěkně naštvaná, kdyby někdo poslouchal, co si povídám s Davidem v důvěrných chvílích. Přela jsem se s ní tak dlouho, až jsem zaslechla Eamona říkat: „Už žádné potíže ze strany exmanžela? Nenajal nikoho dalšího, aby

vás sledoval, ne?“ Zaznínal v tom upřímný zájem. „Jen si dělám starosti. Vy a vaše sestra samy dvě… Tohle je pro dvě krásné osamělé ženy nebezpečné město.“

Potíže? Jaké potíže? Ona měla s Chrétienem nějaké problémy? Podle té verze, se kterou se mi svěřila, spočívaly všechny zádrhele v právnících. Nic o fyzickém ohrožení v tom nebylo.

Ovšem Sára občas určité skutečnosti záměrně vypouštěla. Jako třeba ten podstatný detail, týkající se její nevěry s Chrétienovým společníkem. O tom nemluvila právě otevřeně.

„Jste milý,“ pronesla Sára tím ospalým, zadýchaným tónem. Slyšela jsem, jak šustí přikrývky. Když jsem to slyšela já, jistě to nepřeslechl ani Eamon. Sára uměla flirtovat jako nikdo, koho jsem znala. „Ne, myslím, že už to vzdal. Jen mi volá, když se mu podaří najít mě. A říká… hrozně kruté věci.“

„To je mi líto.“

„Aspoň že mi teď nemůže nic krutého provést. Jen o tom mluví.“

Chrétien? Krutý? To je mi novinka. Tedy, vždycky byl povrchní a choval se nadřazeně, ale nedokázala jsem si představit, že by byl také vulgární. To by mi přece řekla, ne? I když jsem ta potvora. Moje sestra by se mi určitě svěřila, kdyby se provdala za někoho, kdo by jí ubližoval.

Je to tak?

„Sáro, on má peníze a nenávidí vás,“ pokračoval Eamon. „To je nešťastná kombinace. Ví, kam jste šla?“

„Může to uhádnout. Nemám moc velkou rodinu.“

„Takže přece se ho obáváte.“

Povzdechla si. „Trochu. Kvůli Jo. Ona – ona neví, kdy přestat. Někdy. Bojím se, že jestli někoho pošle, mohla by přijít k úrazu.“

„Možná to bude znít troufale, ale… víte, že mi můžete kdykoli zavolat. Kdykoli. Ve dne nebo v noci. Budu hned u vás," pravil Eamon napůl šeptem, posazeným hluboko v hrdle. Ano, musím přiznat, že moje odpověď by byla *Ach ano, prosím přijď hned, zlato.* Ovšemže by šlo jen o mou vnitřní, neslyšnou odpověď. Těsně předtím, než bych nahlas chladně prohlásila *Ne, děkuji.*

Správně, přisvědčila jsem si ze své morální výše. *Protože jsi nikdy nic takového neudělala.* Kruci, já přece vzala Davida do auta jako stopaře. Morální výšiny a já, to byla ta příslovečná kluzká šikmá plocha.

Sára se tiše zasmála. „Hrozně se mnou flirtujete."

„Vůbec ne," odporoval jí. „Jsem čestný muž. Spal bych na gauči, má drahá. Všechno zcela platonicky. Všechno čisté jako padlý sníh." Jeho hlas zazněl ještě hlouběji. „Sáro, já vím, že se to seběhlo tak nečekaně – ale mám vás rád. A rád bych se s vámi lépe seznámil. Doufám, že vám to nepřipadá nevhodné."

„Ne."

„Dobře." Skoro jsem i v telefonu rozeznala ten úsměv. „Takže nebude vadit, když zavolám znovu? Nebo když vás navštívím?"

„Vůbec ne," zapředla.

Vůbec ne, pošklebovala jsem se v duchu a udělala na telefon ošklivý obličej. A zatajila jsem dech a opatrně položila sluchátko do vidlice, nakonec přece jen s pocitem, že jsem zašla trochu daleko.

Jakmile jsem zavěsila, dotkly se mého ramene teplé rty a David se zeptal: „Co to děláš?"

Vyjekla jsem – nahlas – a prudce se pod dekou otočila, takže jsem se do ní zamotala jako mumie. Uviděla jsem ho v měsíčním světle, jak se opírá o loket. Nádherný jako půlnoční sen, v očích mu planul tlumený oheň. „A co děláš ty?" zeptala jsem se naléhavě a bez dechu. „Měl bys být…"

Položil mi dva prsty na rty, aby mě ztišil. „Měl bych být tady.“ Vyměnil prsty na mých rtech za ústa, teplý, důvěrný polibek, který mě roztavil jako máslo, zevnitř až k povrchu. Pak jsem ucítila jazyk a ruce, které vklouzly pod přikrývku, Bože můj, to bylo krásné. Moje ospalá nervová zakončení se s elektrickým zabzučením probrala k životu.

Venku pořád padal déšť, vytrvalý šepot na skle, a to mi připomnělo, že mám ještě hodinu a pak se musím osprchovat a dojet do studia a nechat se zase ponižovat Úžasným Marvinem s jeho vypatlanými předpověďmi, které jsou až příliš přesné na to, aby byly pravé.

„Musím brzy vstávat,“ zašeptala jsem a propracovávala se po jeho nahé hrudi dolů, pomalými, vlhkými kruhy jazyka a rtů, přes chvějivou, sametově teplou pláň jeho pevného břicha…

Zaslechla jsem, jak pomalu, sténavě vydechl.

„Tak to si musíme pospíšit,“ zašeptal a vyhladil mi z vlasů všechny kudrlinky.

*

Ráno – tedy spíš v předjitřní tmě – konečně přestalo pršet. Právě včas pro mě, protože jsem právě vjížděla na parkoviště. Pečlivě rozčesané vlasy jsem měla hladké, a když jsem se zkontrolovala v zrcadle, vypadaly nádherně; rychle jsem se nalíčila, zakázala jsem Genevievě jakékoli tupírování a pak jsem se podívala na úbor, který visel na ramínku vedle dveří.

„Vy si zaručeně děláte srandu,“ prohlásila jsem. Pokrčila mohutnými, svalnatými rameny. „Ach Bože, já vám snad *zaplatím*, když mi povíte, že je to jenom vtip.“

„Tolik byste si nemohla dovolit, drahoušku.“ Zapálila si marlborku. Platil tu zákaz kouření, ale jí to nikdy nevadilo.

Zadržela jsem dech a vstala ze židle, vzala svůj kostým z ramínka a přidržela si ho na světle.

Marvinova předpověď určitě bude znít slunečno a teplo. Zírala jsem na obrovské klaunské slunce z pěnové gumy s vyříznutým otvorem pro obličej. Otvory pro ruce a nohy a žluté punčocháče.

„Ne," prohlásila jsem. „Tohle si neobleču. Povězte Marvinovi –"

„Co mi má povědět?" Marvin vstoupil do dveří a ovinul mi těžkou paži kolem ramen, nahnul se a nakoukl mi shora pod košili. Byl cítit mizernou kolínskou, mátovými pastilkami a táhlo to z něj alkoholem od minulého večera. Jeho vlasové implantáty pořád vypadaly jako sazeničky, ale teď je přikrývalo tupé, do zarudlých očí si nakapal Visin a rychle si vybělil zuby. Marvin se vyznal v televizi přesně tak, jako jiní, lepší meteorologové v satelitních snímcích. „Copak se děje? Nelíbí se ti kostým? Mělas se mnou včera zajít na snídani, chacha."

Nuceně jsem se usmála a připomněla si, že nutně potřebuju práci, a tady mi platili lépe, než kdybych stála u pokladny v 7-Eleven, a navíc tady byla o něco menší pravděpodobnost, že mě přepadnou a oloupí. „Radši bych si to na sebe nebrala," pravila jsem a pokoušela se mluvit jako profesionál. „Co takhle něco jiného, něco méně –"

„Děti *milují* Sluníčko," namítl a stiskl pěnovou gumu přesně tam, kde bych v ní měla prsa. „Je přece k pomilování. No tak, Jo. Nedělej fóry."

Ten žoviální tón mě neoklamal; oči měl jasné a kruté a nepřipouštěl odmluvu. Ředitel zpravodajství, ustaraný mladík jménem Michael, jistě nebude mít žádné zásadní námitky proti pěnové gumě z hlediska morálky, a pokud mi bylo známo, žádné odbory pro Dívky z počasí se za mě nepostaví, přestože se tu páchá zločin proti dobrému vkusu.

„Fajn," řekla jsem a znovu se nuceně usmála. „Žádný problém."

Mrkl na mě, přísahám. Opravdu mrkl.

Musela jsem se úporně bránit nutkání svést do něj aspoň jeden blesk.

* * *

Pořad probíhal právě tak nevalně, jak jsem si představovala. Moje repliky byly hloupé, gumový sluneční úbor hřál, Marvin se choval otravně a po Cherise, která by mi aspoň poskytla morální oporu, nebylo ani stopy. Nalili na mě další vodu, tentokrát kvůli varování před nezvykle vysokými vlnami. Jeden z kulisářů se zahihňal.

Když jsem si svlékala přilepené, propocené punčocháče, Genevieve udělala přestávku v kouření, aby mi hodila ručník, a řekla: „Víš, jsi lepší, než si zaslouží. Fakt mu pomáháš, aby vypadal dobře. Já bych zapomněla text a vyblila se na něj." Zvedla jedno příliš vytrhané obočí a cvakla zapalovačem, aby si dala další rakovinovou tyčinku.

Upustila jsem mokré punčocháče do koše na prádlo – tři body – a zavrtěla jsem špičkami prstů samou rozkoší z volnosti. „A fungovalo by to?"

„Určitě," přisvědčila. „U předchozích dvou dívek to vyšlo. No, jedné z nich přeskočilo a zmlátila ho gumovou rybou. Ale jejich sledovanost tím nakonec stoupla, takže možná není zas tak dobrý nápad vzít to tímhle směrem, zvlášť s tou rybou. Hele, víš co? Tvoje vlasy vypadají dobře. Měla bys zajít na pláž. Má být slunečno."

Obě jsme se zasmály, plácly si dlaněmi o sebe a pak jsem ji nechala pracovat na polední moderátorce.

Nebe se na východě jasnilo, ale když jsem ucítila vítr, věděla jsem, že to tak nezůstane; od oceánu se k nám

pohybovala další vlna vlhkého, chladného vzduchu a její kolize se současnou tlakovou výší vytvoří ještě více mračen. Dnes bude pršet. Pravděpodobně i zítra. Slunečné počasí, do hajzlu. Marvin se *musí* mýlit, nebo musí mít v kapse Správce počasí. Ale koho? Mě samozřejmě ne. A jelikož místní pobočku řídí John Foster, jeden ze skutečně poctivých Správců, nenapadalo mě, jak by to šlo zařídit. Ale John měl jednu chybu. Důvěřoval lidem, dokud ho nepodrazili.

Zauvažovala jsem, jestli už se nemám začít vážně poohlížet po viníkovi. V rámci sebeobrany.

Máš moc, připomněla jsem si. *Dokážeš přivolat bouře, blesky a déšť. Můžeš někomu nakopat prdel, když to jinak nepůjde.* Jasně, a potom mě odvlečou na magickou lobotomii za to, že jsem dělala potíže. To není dobrá situace. Byla jsem si až příliš vědoma toho, co mi řekl Lewis. Vůbec jsem svou moc nepoužívala, a i tak se Správci obrátili proti mně. Kdybych ji použila teď, na svou ochranu…

Když jsem zahnula za roh a mířila k autu, zahlédla jsem nepříjemně povědomou dodávku. Třpytily se na ní kapky deště a ve světle vycházejícího slunce hrály do oranžova.

Zatraceně.

Na sedadle řidiče seděl Rodriguez a dojídal poslední zbytky koblih. Do zásuvky pro zapalovač na přístrojové desce si zapojil malou LCD televizi a naladil si ji na WXTV. Čekal na moje ranní ponížení v roli Úžasného slunečního idiota – a nepochybně si to náramně užíval.

Z nějakého důvodu mi to nijak nevylepšilo náladu.

„Bavíte se dobře?“ zeptala jsem se. Utřel si drobečky ubrouskem, olízl si rty a upil kávu. „Už to začíná vypadat pěkně otřepaně. Běžte domů. Já vám stejně nemám co říct.“

„Určitě máte," pravil. „No tak. Vysvětlete mi, odkud znáte Tommyho Quinna a co se s ním stalo. Zpověď je dobrá pro duši."

„Tohle je jenom ztráta času. Vašeho i mého."

„No, já mám prodlouženou dovolenou, takže můj čas patří jenom mně," vysvětlil. „A co se týká vašeho času, na ten já kašlu. Vy se mnou *budete* mluvit. Dřív nebo později."

Byla jsem unavená, naštvaná a všeobecně jsem si toho rána připadala zneužitá; pro začátek dne není nic lepšího než předvádět se v pěnové gumě jako terč přiblblých vtipů, to člověka fakt bezvadně naladí. Ale co víc, byla jsem opravdu *unavená.* Jakoby těžká. Vyčerpaná. Zešedlá.

Snad právě proto jsem dospěla ke zkratovému rozhodnutí otevřít pusu.

„Fajn," štěkla jsem. „Thomas Quinn nebyl zrovna milý člověk, a jestli byl vaším přítelem, je mi to líto, ale věřte mi, že bez něj je vám líp. Klidně by vám vrazil nůž do zad, kdyby si myslel, že mu z toho něco kápne. A nemyslím to obrazně."

Rodriguez ztichl a velmi, velmi chladně mě pozoroval. Policajtský chlap s lidským hněvem bouřícím někde uvnitř.

„Tommy byl dobrý chlap," řekl nápadně klidně. „Dobrý polda. Dobrý manžel a otec." Zuřivost zevnitř se prodrala na povrch. „Viděl jsem ho vytáhnout šestiměsíční dítě z hořícího domu. Pak si málem vyzvracel vnitřnosti, když mu umřelo v náručí. Vy o něm víte prd. Byl to *dobrý* chlap."

Vybavila jsem si Quinna, všechny jeho stránky a dojmy, které jsem z něj postupně získala. Mohla bych ho mít ráda. Mohla bych se ho bát nebo ho nenávidět. Vůbec jsem ho neznala, a právě tak ho neznal ani Armando Rodriguez, bez ohledu na to, co si myslel. Lidé jako Quinn se doopravdy poznat nedají. Nikdy vám neukážou svou pravou tvář.

„Byl to také vrah, který dokázal mučit a znásilňovat," řekla jsem. „Víte, nikdo nemá jenom jednu tvář."

Odcházela jsem a dolovala z kabelky klíče od auta, a vtom za mnou Rodriguez zavolal: „Počkat. Řekla jste *byl*. Minulý čas.“

Pokračovala jsem v chůzi, mezi lopatkami jsem cítila chlad. Slyšela jsem zaskřípění kovu, těžké kroky na mokrém chodníku za sebou, a měla jsem právě tak čas pomyslet si *doprdele*, než po mně hrábl a hodil mě dopředu na mokrý, kluzký lak dvířek mého vozu. Vyrazil mi dech; částečně to bylo leknutím, zčásti nárazem, a než jsem vůbec mohla pomyslet na nějakou obranu, držel mi obě ruce za zády jednou svou obrovskou prackou, druhou mi bolestivě tlačil hlavu dolů na střechu auta. Vlasy mi jako černá záclona padly přes obličej a pohybovaly se tam a zpátky v rytmu mého rychlého, vyděšeného dechu. Vyvedl mě z rovnováhy a vyděsil a připadalo mi, jako by se mi chystal vyrvat paže z kloubů.

Reflexivně jsem sáhla po vzduchu a vodě kolem sebe, pak jsem se přinutila pustit. Měla jsem větší problémy než detektiva Rodrigueze.

„Uklidni se,“ zavrčel mi do ucha. Další škubnutí za paže. „*Uklidni se*.“

Ani jsem si neuvědomovala, že se bráním, a ke všemu to bylo úplně jedno; neexistoval způsob, jak se mu vykroutit. Neměla jsem proti němu šanci. Přiměla jsem se uvolnit svaly, bolest v pažích se zmírnila na tupé tepání. Nemohla jsem bojovat nadpřirozenými prostředky. Pokud mi bylo známo, Správci parkovali přes ulici a sledovali každý můj pohyb.

„Teď mě radši poslouchej,“ pravil Rodriguez. „Já si nehraju. Ty víš, co se Tommymu stalo; radši mi to teda pověz *teď hned*, nebo přísahám, že tě hodím do toho auťáku a odvezu někam, kde si budeme moct promluvit v soukromí a hodně, hodně dlouho. Došlo? Můžu ti ublížit, to mi věř.“

„Tak jo," šeptla jsem. Cítila jsem na tváři chladný kov, kapky deště teplé jako slzy. „Nechcete to vědět. Já si nedělám srandu, opravdu nechcete. Nechte si ho v paměti takového, jak si ho představujete. Nechte jeho rodinu, ať si ho tak pamatuje. Já to nemůžu změnit – au!"

To poslední byl ostrý výkřik, těsně useknuté zaječení, které se ze mě vydralo, když mi zkroutil zápěstí, zabořil mi koleno do zad a ještě víc mě přitlačil k autu. Nebylo v tom nic sexuálního, jen a jen bolest. Nezajímalo ho, že jsem žena. Byla jsem jen jeho podezřelý a měla jsem něco, co chtěl.

Právě v té chvíli vyjelo zpoza rohu auto a na parkovišti zpomalilo. Nepoznala jsem ten vůz. Nebyl to Cherisin křiklavý kočárek; tohle byl konzervativní černý sedan se značkami z půjčovny. V něm dva lidé, víc jsem skrz záclonu vlastních vlasů a slzy v očích nedokázala rozeznat.

Se zaskřípěním brzd zastavilo a dveře na straně řidiče se otevřely.

Pocítila jsem náhlý vnitřní příval úlevy, protože mě Rodriguez pustil. Zhroutila jsem se na Monin lesklý lak, kolena se mi podlamovala a honem jsem si shrabovala vlasy z očí, abych se podívala přes rameno.

Policajt se rychle, ale bez paniky vracel ke své bílé dodávce, nasedl a nastartoval. Vybral si dokonalé místečko pro rychlý únik, všimla jsem si. Bylo to těsné. Zahnul doprava a během pár vteřin se ztratil v provozu.

Pár silných rukou mě jemně uchopil v pase a pomohl mi zvednout se. Ucítila jsem drahou kolínskou. „V pořádku?" zeptal se hluboký, plynulý hlas. Podařilo se mi kývnout. „Znáte toho muže?"

Vzhlédla jsem, abych se podívala na svého zachránce a na jedinou zděšenou vteřinu jsem ho nepoznala. Pak do sebe všechno zapadlo. Nepatrně přerostlé vlasy, bradka, knír. Vřelý britský přízvuk.

Eamon.

Neměla jsem dost dechu ani dost času odpovědět mu. „Ach, můj Bože! Jo, jsi v pořádku?“ Sářin pronikavý hlas leknutím zněl o pár oktáv výš než normálně. Vrhla se na mě v letu, objala mě a já zkřivila tvář bolestí, jak mi zapraskalo v namožených svalech.

A pak jsem jí objetí vrátila, vděčná za ten bezděčný projev lásky a účasti.

Eamon ustoupil a díval se na nás modrošedýma očima, které se v ranním slunci jasně leskly. Po chvíli položil Sáře ruku na rameno.

„Už je to dobré, už je v bezpečí,“ řekl jí uklidňujícím tónem. „Joanno? Nejste zraněná?“

Zavrtěla jsem hlavou a vymanila se ze sestřiny náruče. „Ne, ne, jsem v pořádku. Díky.“

„Přijeli jsme se podívat, jestli bys nešla na snídani,“ vybuchla Sára. „Ach Bože, Jo, ten muž… To bylo to auto! On… on tě chtěl unést?“

„Je mi dobře,“ přerušila jsem ji. „Vážně, Sáro. Nic mi není. Jen se mě snažil vyděsit.“

Eamon už zjevně dospěl k názoru, že nijak masivně nekrvácím ani jsem neutrpěla vážné zranění, a tak ustoupil a pohlédl na ulici, kde se ztratila Rodriguezova dodávka. Víčka se mu nepatrně přivřela, zakryla tvrdé světlo v jeho očích. „Mně to připadalo trochu horší než jenom strašení, zlato,“ prohlásil. „Zdálo se mi, že vám chce opravdu ublížit.“

„Takový velký chlap? Kdyby mě chtěl zranit, asi bych byla zraněná,“ řekla jsem, což bylo jen zbožné přání; ve skutečnosti mi opravdu ublížil. Paže mě bolela jako čert. Vůbec se mi s ní nechtělo hýbat. „Kromě toho, je to –“ *Polda.* Nevím, proč jsem to neřekla. To ta léta skrývání. Starý zvyk. „– je pryč.“

„A když se vrátí?“ zeptal se Eamon rozumně. „Vypadal dost vytrvale.“

„Umím se o sebe postarat.“

Upřel na mě pohled a já při té síle pocítila, jak mi uvnitř něco poskočilo a zatřáslo se, „Vážně?“

Narovnala jsem se a kývla.

„No, tak dobře,“ řekl. „Zřejmě vám to budu muset věřit.“

„Ale –“ Sára se zamračila.

Eamon vzal její ruku do své a ona ztichla. No, já bych asi také ztichla. Ve způsobu, jak to udělal, bylo cosi jemného a vemlouvavého, žádné gesto ve stylu *sklapni*, spíš něco ujišťujícího. Uklidňujícího. „Promluvme si u snídaně,“ navrhl a vedl ji zpátky k autu z půjčovny. Se staromódní dvorností jí podržel otevřená dvířka, a když je za ní zavřel, obrátil se ke mně. Dnes měl na sobě tmavou košili se dvěma horními knoflíčky rozepnutými a čerstvě vyžehlené tmavé kalhoty. Dlouhé, úzké boty – nejsem odbornice na mužské odívání, ale ty boty vypadaly jako Bruno Magli. Drahé. Možná dokonce na zakázku.

Zaručeně nevypadal chudě. Vůbec ne.

„Jdete?“ zeptal se mě a nakrčil obočí.

Zhluboka jsem se nadechla. „Jasně.“

Otevřel zadní dveře a podržel mi je jako opravdový džentlmen. Vklouzla jsem dovnitř.

Mezihra

Na něco, co je tak mocné, jeví bouře podivnou zranitelnost. Tato – zrozená z vodního tepla a vrtochu vzduchu – se v tom nijak neliší od ostatních. Stačil by mocný závan západního větru ze středních zeměpisných šířek, který by jí odřízl vrcholek mraků, udržel ji na místě, tím ji vyhladověl a nechal zahynout. Nebo by se sice vyhnula západním větrům, ale přesunula do oblasti chladnějších vod, které by ji zpomalily. Mohla by narazit na sušší vzduch, který by ji unavil a oslabil, takže by ji první výzva větru rozfoukala.

Ale nic z toho se nestalo.

Postupuje rychlostí asi deseti mil v hodině, o něco pomaleji, protože se setkává s políčky chladnější vody; zachytí chladný vzduch a ovine si ho kolem sebe – tím se izoluje od okolí a udrží si uvnitř vlastní teplý vzduch, jenž produkuje energii. Mračna ve výšce narazí na odpor a nakupí se jako vojáci, kteří berou útokem zeď. Nadýchané kovadlinové oblaky s tupými hlavami jsou její válečné prapory.

Jak se tak tlačí kupředu – armáda na pochodu – uvnitř obrovské, husté hmoty mraků se objevují jasné modrobílé záblesky energie; přebytky z generátoru. Jen drobná vzplanutí. Ještě není všechno připraveno.

Ale už se to chystá, a rychle.

Kapitola třetí

Eamon u stolu projevoval vytříbené chování. Z nějakého důvodu mě to fascinovalo. Ty úhledné, přesné pohyby rukou, elegance drobných úprav pomocí vidličky a nože. Lokty za všech okolností mimo stůl. Nemluvil s plnou pusou. Vlastně toho vůbec moc nenamluvil, jen zdvořile poslouchal, jak Sára v jednom kuse vykládá. A vykládá. A vykládá.

„Já tomu prostě nemůžu uvěřit! Něco takového, za denního světla!“ prohlásila má sestra už podvacáté. Ukousla jsem si francouzského toustu, ujistila se, že je dostatečně politý javorovým sirupem, a vychutnávala ten příval cukru. „Copak ti lidé, pro které pracuješ, nemají vůbec žádnou ochranku? To je hrozné! Na tom parkovišti by měli mít aspoň bezpečnostní osvětlení!“

„No, to by nejspíš nepomohlo, Sáro. Vždyť už bylo denní světlo,“ zdůraznil Eamon věcně. Připadalo mi jako požehnání, že promluvil víc pobaveně než podrážděně. „Míváte s tím často potíže? Nezákonné vniknutí, přepadení…?“

„Pár vloupání do aut,“ odpověděla jsem a spláchla cukr kávou. Dvě ze základních složek stravy. „Nic vážného. Možná děcka.“

„Že by to byl jenom nějaký chuligán?“ Spolkl úhledné sousto vajec a zvedl obočí.

„Tenhle ne,“ připustila jsem.

„Sára povídala, že vás někdo sledoval," pokračoval po vychované odmlce, kdy žvýkal a polykal. „Ve stejné dodávce."

„V *té samé* dodávce," trvala na svém Sára a upřela na mě velké oči. „Byl to ten chlap? Ten z obchodního centra?"

Nemělo smysl lhát jí. „Ano. Ale to nic, to je v pořádku, poradím si."

„Jste si jistá, že je to tak správné? Mohla byste jít na policii," namítl Eamon. Podle tónu hlasu se k věci stavěl neutrálně. Kolem nás ostatní hosté cinkali stříbrnými příbory o talíře a vedli své životy, ve kterých pravděpodobně nějaké pronásledování policistou z jiného státu nemělo místo. Zavrtěla jsem hlavou.

„Ach, jistě. Máte nějaký osobní důvod, proč ne?"

„Tak trochu ho znám," řekla jsem. „Zvládnu to."

Eamon si mě změřil dlouhým, zvažujícím pohledem, pak odložil vidličku a vytáhl ze zadní kapsy peněženku. Vždycky jsem zastávala názor, že podle stavu mužovy peněženky se dá odhadnout leccos o jeho osobnosti; ta Eamonova byla hladká, černá a drahá. Vyndal navštívenku a podal mi ji.

„Tady je číslo na mobil," poklepal prstem na roh tvrdého papíru. Sára se nemýlila, tohle nebyly žádné laciné kartičky – měly smetanovou barvu, plasticky vystupující písmo, v cenových relacích navštívenky odpovídaly peněžence. „Podívejte, vím, že mě sotva znáte, a jsem si jistý, že žena jako vy určitě netrpí nedostatkem mužů, kteří by se rádi nabídli jako doprovod, ale je lépe se pojistit."

Kývla jsem. Schoval peněženku.

„Nesejde na tom, že ho znáte, Joanno. Většinou vám ublíží právě ti, které znáte."

Zvedla jsem pohled od navštívenky a podívala se mu do očí. Velké, něžné oči, které poněkud mírnily ostré rysy jeho obličeje.

„Bez urážky," řekla jsem. „Nerada bych, abyste si myslel, že vám nejsem vděčná za dnešní záchranu, ale jste si jistý, že se do toho chcete míchat? My dvě pro vás můžeme znamenat spoustu potíží. Jste jenom náhodný divák. A když my sotva známe vás, no tak ani vy neznáte *nás.* Co kdybychom byly…"

„Kriminálnice?" Zaznělo to nesmírně pobaveně. „Ach, zlato, to bych vážně neřekl. Prostě si tu navštívenku nechte. Momentálně nemám žádné povinnosti, jen čekám na jistou smlouvu, takže není důvod, abych vám nepomohl, když to bude potřeba. I kdyby šlo jen o občasný doprovod k vašemu autu, které je mimochodem *opravdu* pěkný kousek. Tedy ten vůz. Jaký je to model?"

Pevnější půda pod nohama. Vykládali jsme si o autech a Eamon projevil zarážející rozhled, co se týče britských závodních vozů, a měl rád Formuli jedna – a o deset minut později jsem si všimla, že Sára začíná vypadat víc než jen rozladěně. Ach jo. Byl přece jen *Sářin* úlovek, ne můj. Živé, dlouhé rozhovory nejspíš podle ní patřily k nežádoucím přátelským projevům.

Otřela jsem si ústa a omluvila se, že si odskočím na dámy. Tam jsem si dala na čas s umýváním rukou, natíráním vanilkovým krémem a osvěžením vzhledu rtěnkou. Moje vlasy nebyly z toho zápasu s detektivem Rodriguezem příliš poničené. Vlastně jsem pro změnu vypadala docela dobře.

Pocítila jsem tak silný tah touhy, až jsem se musela oběma rukama chytit stolku. Chtěla jsem Davida. Strašně jsem toužila přivolat si ho z láhve, aby seděl naproti mně, usmíval se a mluvil se mnou, jako by pro nás mohlo někde existovat něco, co by se aspoň podobalo normálnímu životu.

Přistihla jsem se, jak si tisknu dlaň na břicho. Někde tam hluboko pořád vězelo to znepokojivé chvění. Příslib

života. Ani jsem nevěděla, co k tomu mám cítit… Naději? Hrůzu? Vztek, že na mě vložil tak obrovskou zodpovědnost, že se proti tomu moje práce u Správců zdála snadná?

Toužila jsem po normálním životě se svým milovaným. *Se svými milovanými.* To, co tak jemně vibrovalo pod špičkami mých prstů, byla možnost, ať sebevíc vzdálená, naděje na… rodinu.

Ale bylo mi jasné, že normální život je čirá fantazie, a nejen proto, že láska k džinovi je něco zvláštního. Dnešního rána jsem cítila, jak slábne, ještě než se vrátil do láhve. A přitom nebyl venku tak dlouho.

Neuzdravoval se, jak jsem se pokoušela sama sebe přesvědčit.

David umíral.

Ta beznaděj prostě pokračovala a neustávala, když jsem si dovolila na to přímo pomyslet. *Určitě existuje způsob, jak to napravit. Musí být nějaká cesta. Jenom ji musím… najít.*

„Jonathane," řekla jsem. „Jestli mě slyšíš, prosím. Žádám tě o to. Kvůli Davidovi. Pomoz mi."

Žádná odpověď. Tedy ne že by Jonathan byl nějak všemocný. Nefandila jsem si natolik, abych byla přesvědčena, že mě trvale sleduje. Kruci, nejspíš bych se u něj nedostala ani na seznam nejčastěji vytáčených čísel. Džinům čas ubíhal jinak. Nejspíš na mě zapomněl a vzpomene si, až mi bude osmdesát a budu se o hůlce šourat kolem domova důchodců.

To byla vlastně podivně povzbudivá představa.

Zhluboka jsem se nadechla, zkusila si před zrcadlem úsměv a vrátila se do restaurace. Jak jsem se proplétala mezi stoly, kopajícími dětičkami a kolem chlapíka, který měl *čirou náhodou* ruku zrovna ve výši mého pozadí a čekal, aby si mohl sáhnout, uviděla jsem, že Eamon a Sára vedou důvěrný rozhovor. Zpomalila jsem, abych posoudila

řeč těla, a to, co jsem poznala, se mi líbilo; nakláněl se k ní přes stůl a lapal každé její slovo, oči přilepené na její tváři. Ona působila živě, vzrušeně a v tom ranním světle přímo zářila.

Tichá řeč přitažlivosti.

Viděla jsem, jak spustila ruku na stůl, naklonila se k němu, a jeho dlouhé, elegantní prsty se přisunuly blíž a přikryly její. Jen dotek, ale stačil na to, abych vycítila její zachvění.

Skoro se mi nechtělo vyrušovat je. Skoro. Ale co, to je přece úloha mladší sestry, otravovat ty krásné chvíle.

Klesla jsem zpátky na židli a oni si okamžitě odsedli, předtím si ale vyměnili skryté úsměvy. „Takže," oslovila jsem Eamona. „Jaké máte plány pro dnešní den?"

„Já vlastně nemám co na práci." Nespouštěl napůl přivřené oči ze Sáry. „Měl jsem v úmyslu porozhlédnout se tady. Ve Fort Lauderdale to neznám. Můžete mi něco doporučit?"

Zahrnul do otázky i mě, ale ne doopravdy; mně stačilo jako narážka pomyšlení na to, co jsem před chvílí zahlédla. Zdvořile jsem vycouvala. „No, to by byla paráda, ale já dneska něco mám. Na práci. Ale vy dva se Sárou si užijte trochu zábavy. Vypadá to, že bude –" Aniž bych na to pomyslela, sáhla jsem si na počasí.

A zatápala jsem, marně.

Úplně jsem ztuhla se šálkem kávy na půl cesty k ústům a soustředila se víc. Připadala jsem si příšerně neohrabaná. Ta jemná citlivost, s níž jsem vždycky vnímala rovnováhu věcí, dech světa, ta byla… utlumená. Nepřesná.

„Jo?" ozvala se Sára a ohlédla se na stěnu za sebou, na kterou jsem upřeně, nepřítomně zírala.

Mžikla jsem a přinutila se k úsměvu, „– bude hezky," dokončila jsem. „Teplo a slunečno. Tak to aspoň tvrdí

Úžasný Marvin. Mohli byste do plánů zařadit i pláž. Mám dojem, že si Sára pořídila neuvěřitelné plavky, viď, Sáro?“

Má sestra se obrátila s uchváceným úsměvem zpátky k Eamonovi, který si mě měřil s drobnou vráskou mezi obočím. Poslala jsem mu tiché *Jsem v pořádku* a Sára ho rozptýlila nějakou otázkou na Anglii, načež se vrátili do svého světa pro dva.

Na vteřinu jsem zavřela oči, soustředila se a vznesla se do éterika. Pohyb mezi dimenzemi byl pro mě přirozený jako dýchání; strávila jsem půl života spojením se světem a sledováním jeho vrstev a úrovní.

Dnes mi to připadalo jako plavání v sirupu. A když jsem se tam dostala, barvy se zdály matné a neurčité, vzory zakalené a zmatené. Něco se se mnou dělo, ale nemohla jsem přijít na to, co; *necítila* jsem se špatně. Jenom… jako odpojená.

„Jo?“

Sára mi něco povídala a z jejího tónu bylo jasné, že už to neříká poprvé. Otevřela jsem oči a pohlédla na ni, jak se netrpělivě mračí. Eamon už si mě zase měřil.

„Jste v pořádku?“

„Ano,“ kývla jsem. „Jistě. Trochu mě bolí hlava. Poslyšte, jsem vážně… Prostě jsem unavená. Asi půjdu domů a na chvíli si lehnu, než se pustím do… toho, co musím dodělat. Běžte se někam bavit, vy dva.“

Nezdálo se, že by jim to nějak zvlášť vadilo, i když Eamon trval na tom, že zaplatí za snídani a odveze mě zpátky ke studiu k mému autu a pojede za mnou až domů; dokonce šel tak daleko, že mě doprovodil nahoru a provedl letmou prohlídku bytu (přála jsem si, abych bývala uklidila). Když se ujistil, že na mě odněkud z přecpané skříně nevyskočí úchylný šílenec, oba se Sárou odjeli. Zamávala jsem jim z balkónu do dvora a postála pár minut,

než se jeho auto otočilo a vyjelo na ulici, do nádherného dne plného slunce a zábavy.

Za rohem se objevila bílá dodávka, zajela na parkoviště a zastavila. Na sedadle řidiče jsem rozeznávala stín.

„Doufám, že tam máš pohodlí," řekla jsem ponuře a pohlédla na oblohu. Vyjasňovalo se. Vlhkost klesala, větřík od moře mi hladil kůži a ohýbal šumící palmové listy k zemi.

Nenapadalo mě vůbec nic, co bych mohla udělat, aby to dávalo nějaký smysl, leda čekat a předstírat, že mi vytrvalá zastrašovací kampaň detektiva Rodrigueze naprosto vyhovuje.

Vrátila jsem se do bytu, převlékla se do tyrkysově modrých bikin, chytila ručník a skládací lehátko a udělala si do džbánku margaritu. Paže mě pořád bolela, ale nezdálo se, že by šlo o vážné pohmoždění. Kromě toho jsem měla náznaky modřin na zápěstích a pár podobných, ale mnohem příjemnějších po ranním milování s Davidem.

Párty na terase, detektive. Zkuste mě od toho odradit.

Nasadila jsem si brýle proti slunci, namazala se opalovacím krémem a pokynula mu sklenicí. Pak jsem začala nasávat ranní paprsky.

*

Jak zní základní pravidlo při opalování? Ach, ovšem. Neusnout.

No, já usnula. Ležela jsem na břiše, slunce ze mě vytahovalo napětí a já myslela na Davida a jeho horké bronzové oči a zlatavou kůži a zmocňovala se mě ta příjemná průzračná bolest, která mě nutila volat jeho jméno, a někde v téhle fázi jsem odplula do říše snů. Bylo tam pěkně, tak jsem zůstala.

Když jsem se vzbudila, okamžitě mi bylo jasné, že jsem se připálila, jako bych uvízla pod grilem. Záda jsem měla jakoby napuchlá a znecitlivělá, a potila jsem se tak, že jsem promočila bikiny a osušku pod sebou. Prudce jsem se posadila, hmátla po zbytku margarity a hodila ho do sebe, a chvatně jsem z terasy vypadla.

Bílá dodávka pořád stála dole, nevinně zaparkovaná na povoleném místě. Po Rodriguezovi ani stopy. Nedokázala jsem rozeznat, jestli je na sedadle řidiče pořád ten stín nebo už ne, ale právě v téhle chvíli jsem měla jiný problém.

Odhodila jsem židli, mast, džbánek a ručník a hnala se do koupelny. Zepředu jsem vypadala dobře. Skousla jsem ret a začala se otáčet, velice pomalu. Opálení… opálení… načervenalá… červená… šarlatová…

Ach, *lidi zlatí.* Shrnula jsem si spodní díl bikin a zjistila, že kontrast se málem vyrovná pruhům na silničním zátarasu. Tohle bude *opravdu* bolet.

Stáhla jsem si bikiny a vlezla do sprchy. To byla chyba. Znecitlivění se rychle vytratilo a nahradila ho vybraná směs bolesti a agónie, podle toho, kam jsem sprchou zamířila; opatrně jsem se poťukáváním osušila a pokryla si kůži krémem proti spáleninám všude, kam jsem dosáhla. A trpěla jsem.

Když zazvonil telefon, byla jsem v takové náladě, že bych na prodejce po telefonu v tu ránu vyštěkla něco sprostého. „Co je?“ zavrčela jsem a povolila si osušku kolem zad.

„Zatraceně, kamarádko, já věděla, že budeš po tom slunečním kostýmu vzteklá.“ Cherise na druhém konci se uchichtla. „Ale vypadalas tak *roztomile* a vesele!“

„Prosím tě, Cherise! V mém věku a *roztomile?* O to zrovna moc nestojím.“ Zkusila jsem si sednout. Moje stehna a záda vzápětí vznesla zuřivý protest. Místo toho jsem tedy přešla ke dveřím na terasu a zatáhla záclony,

pustila osušku na hromadu *Věcí, které uklidím později* a pokračovala v přecházení nahá. „To byl Marvinův žertík, co? Protože jsem se na něj včera vytahovala?“

„Tak nějak,“ přisvědčila. Skoro jsem viděla, jak si prohlíží svoje nalakované nehty. „Hele, někdo se tady na tebe vyptával. Vysoký, hispánský typ, fakt zdvořilý. Je ti povědomý?“

Až na tu poznámku o zdvořilosti se to hodilo na Pana Bílou dodávku dole ve dvoře. „Co chtěl vědět?“

„Jak dlouho u nás pracuješ, cos dělala předtím, jak dlouho tě známe, takovéhle voloviny. Hele, máš potíže? A je to, no, víš, vážné?“ Nezdálo se, že by byla znepokojená. Její hlas zněl vzrušeně.

„Ne, a ne.“

„Je to ten, co tě pronásleduje? Protože takoví obyčejně nevyslýchají tvoje kolegy v práci. Tihle úchylové spíš pozorují zdálky. Aach, není třeba od FBI?“

„Ne. Cherise –“

„Vidělas včera v noci to UFO nad mořem?“

„Cože jestli jsem…?“

„To UFO,“ opakovala vítězně. „Vsadím se, že teď se pokoušejí vystopovat každého, kdo ho viděl. Psali o tom na síti; povídali mi to kluci z IT u snídaně. Neotevírej dveře, jestli za tebou přijdou chlapi v černém a s vibračními řezáky.“

„*Cherise*.“

„Zavolej mi, jestli se u tebe staví Mulder. Ach, když už jsme u toho, nemohla bys pro mě něco udělat? Já, no, ztratila jsem telefonní číslo Roztomilého Brita…“

„Nikdy jsi jeho číslo neměla.“

„Jasně, ale tvoje sestra ano a určitě by mi ho dala, jen…“

„Ne, já ti Eamonovo číslo nedám.“

„Aha, tak už je to *Eamon*,“ poznamenala. „Bezva. Tak si ho nech. Zlomíš mi srdce, nechceš se podělit ani o svého Žhavého Davida.“

„Nashle, Cherise.“

„Uvidíme se ve tři?“ Měli jsme ve studiu nějakou reklamní záležitost. Podívala jsem se na hodiny. Bylo jedenáct. „Vyzvednu tě.“

„Jasně. Tak ahoj.“

Zavěsila jsem a pokračovala v pochodu. Zapnula se klimatizace a chladila mi záda jako led, což bylo dobře. Třeba najdu nějaké lehké oblečení – ovšem fáčovina by asi byla nevhodná. A cokoli těžšího bude mučení.

Telefon znovu zazvonil, ještě než jsem ho odložila. Byla to zase Cherise. „Zapomněla jsem ti říct: Marvin povídal, že v tom šotu budeš mít ten sluneční kostým. Neboj se, schovala jsem ho do auta. Přivezu ho.“ A rychle zavěsila.

Než jsem stačila zaječet.

*

„Jejda,“ udělala Cherise, když mě uviděla v topu s volnými zády, šortkách a sandálech bez paty. „Vidím, že jsi nahodila tenhleten ležérní obchodní styl.“

Vrhla jsem na ni ošklivý pohled a pokusila se opatrně nasoukat na sedadlo spolujezdce v jejím kabrioletu. Zalapala jsem po dechu, když jsem se spálenými zády dotkla koženého potahu. Cherise vykřikla a chytila mě za rameno, aby zjistila rozsah škod.

„Lidičky, to je zlé,“ prohlásila a mlaskla jazykem, přesně jako moje babička. „Ten sluneční úbor si nemůžeš vzít. Teda, mám dojem, že bys v tom umřela. Pěnová guma na spáleninu?“

Jako bych měla na vybranou. Odpověděla jsem jí ztrápeným pohledem.

„Ty teda budeš mou velkou dlužnicí, kamarádko." Zařadila zpátečku, vyrazila, až se pálily pneumatiky, přeřadila jako jezdec na Grand Prix a zamířila ven z parkoviště. Bílá dodávka se mihla kolem jako rozmazaná skvrna. Zahlédla jsem rozsvícená koncová světla, jak také nastartovala. „Možná budu muset Marvina vykouřit, abych tě z toho vytáhla, abys věděla. Sakra, možná ho budeme muset vykouřit obě. Ach, nedělej si starosti, to vyřešíme. Nemůže po tobě chtít, aby sis oblékla tenhle zatracený kostým, to musí být určitě proti zákoníku práce, něco o krutém a neobvyklém zacházení nebo tak podobně."

Zasténala jsem. „Jasně, Marvin, ten jedná vždycky podle zákoníku práce."

Věděla, že na tom něco je, a zamračeně se zařadila do provozu na ulici. Jakýsi Lincoln Continental ji zřejmě osobně urazil, aspoň podle zakaboněného pohledu, který vrhla na řidiče. „Třeba jsi mohla mít nehodu. Mohla bych tě někam odvézt. Jako do nemocnice. Mohla bys od nich dostat účet, abys to měla potvrzené."

„To bych byla bez sebe nadšením, platit tisíc dolarů nějakému doktůrkovi, co sotva vylezl ze školy, za diagnózu spálení od slunce…"

Ale Cherise už ten nápad opustila. Podívala se na mě s nejvyšší vážností; ten druh pohledu, kdy se váš blízký přítel rozhoduje, že vám daruje nějaký svůj orgán, aby vám zachránil život. „Já si ten kostým obleču. Ty dneska budeš Plážová dívka."

To tedy byla skutečně oběť. Cherise byla *vždycky* Plážová dívka, to byla její role. Mrňavé bikinky a dokonalý úsměv. Až na to, že byla příliš malá, představovala perfektní model pro *Sports Illustrated* na předvádění plavek. A *nikdy* nepracovala v kostýmech. Myslela jsem, že

je to možná proti jejímu náboženství. Bude potom muset odříkat desetkrát Donna Karans a jednou Tommy Hilfiger, aby to odčinila.

Přestože to znělo lákavě, neuměla jsem si představit, že by na to Marvin přistoupil, ne když měl tak skvělou příležitost ještě víc mi ztrpčit život. „Nikdy s tím nebude souhlasit," namítla jsem mrzutě. „A kromě toho, spálená Plážová dívka? Co by to mělo přinášet za poselství? V tomhle šotu se má *hovořit* o nebezpečích, která přináší slunce, vzpomínáš?"

„No co, tak tě zaberou jenom zepředu. A vůbec, bejby, jestli tvoje záda nejsou varovný příběh, tak potom nevím…"

Věnovala jsem jí mdlý úsměv a přidržela si vlasy, abych se mohla podívat přes rameno. Nijak mě nevyvedlo z míry, když jsem viděla, jak bílá dodávka vyjíždí z parkoviště za námi a pronásleduje nás – no, vlastně ani moc nepronásleduje. Nijak nespěchal, aby nás dohnal.

„Něco není v pořádku?" zeptala se Cherise a zkontrolovala zpětné zrcátko. „A do hajzlu, ty sis nedělala srandu. Je to ten chlapík z obchoďáku?"

„Jo." Otočila jsem se zpátky, nasadila si sluneční brýle a opřela si hlavu o sedadlo. „Nedělej si s ním hlavu. Je prostě –"

„Posedlý?" dokončila za mě Cherise. „Jasně. Já už to pochopila. Chápeš, mám nejméně tři takové fanoušky, co mi každý týden posílají dopisy a chtějí po mně – no, vlastně bys asi ani nechtěla vědět, co. Každopádně to souvisí s otázkou teritoria. Vstupujeme lidem do životů, a oni by si nás rádi nechali."

Cherise vjela na hlavní silnici, zatroubila na řidiče náklaďáku, který na ni našpulil pusu jako k polibku, a svižně se proplétala provozem s rychlostí a lehkostí, že by to udělalo dojem i na šéfa týmu automobilových závodníků.

Její mustang – po jakém jsem zoufale prahla – byl nový model, s úžasným vybavením, a Cherise nikdy nepatřila k těm, kdo skrývají své kvality. Momentálně se vystrojila do denimové minisukně, která jí odhalovala tři čtvrtiny opálených stehen, měla těsně přiléhavý top, odhalující břicho, a podprsenku značky Victoriino tajemství, která top poněkud nadzvedávala a ňadra jí tlačila k sobě. Vlasy jí ve větru vlály jako hedvábný prapor. Prostě jedna z těch žen, které dorazí na místo po třiceti minutách nadměrného namáhání vlasů v rychlosti šedesát mil v hodině a vypadají, jako by právě vyšly ze salónu – jen si projedou účes kartáčem a bezstarostně pohodí hlavou.

Také jsem takové vlasy mívala. Ale to je minulost. Teď byly už zase kudrnaté. Ovšem pod slunečním kostýmem na tom stejně nebude záležet.

„Takže," začala. „Pověz mi o něm všechno."

„O tom pronásledovateli?"

„Ne, ty trdlo. O Davidovi." Cherise vyplouvala z řady aut a zase do ní zajížděla, přitom se stále držela ve stínu velkých kamionů. Když jsme míjely policejní vůz, zamávala mu. Policista na ni mrkl a také zamával. „Jak jste se seznámili?"

„Na výletě," odpověděla jsem. Což byla vlastně pravda. „Měl namířeno na západ. Kousek jsem ho svezla."

Vydala vysoké vykvíknutí. „Ach, můj *Bože*, on stopoval? Teda, všichni kluci, co stopovali mě, už byli nejméně tři týdny po záruce, co se týče hygieny, nehledě na to, že měli škaredé vlasy a nebyli vůbec roztomilí."

„Prostě jsem ho svezla," pokračovala jsem s uraženou důstojností, „a on mi pak pomohl z nějakých potíží. Tak nějak jsme se potkali."

„Vsadila bych se, že to nebylo ani tak setkání, jako spíš pořádný náraz… To nic. A odkud je? Co dělá? Teda,

předpokládám, že není bezdomovec, který přespává po ulicích…“

„Ne, on je…“ Lidi, jak jsem se dostala do téhle konverzace? „Je hudebník.“ To bylo skoro bezpečné. Žádné viditelné příjmy, netypická pracovní doba, divné zvyky. Takže, hudebník. „Hraje tak porůznu, živě. Přichází a odchází taky tak porůznu. Není tady pořád.“

„To je smůla. No, ale aspoň tě nemůže unavit, když se ti pořád nepovaluje doma a neprdí do gauče a nestěžuje si na televizní program. Je dobrý v posteli? Vsadím se, že je pěkně žhavý.“

„Cherise –“

„Jasně, já vím, vím. Ale stejně. Žhavý. Je to tak? Hele, Jo, hoď mi kostičku. Víš přece, že když máš přítele, polovina legrace je právě v tom chlubení.“

Usmála jsem se. „Nestěžuju si.“

„Podívej, jsem z toho celá pryč. Díky moc.“ Cherise najednou stáhla nohu z plynu. Otevřela jsem oči a podívala se na silnici; provoz před námi zpomaloval. „Ach, zatraceně. Co má tohle znamenat? Už jenom dvě míle a – co to kruci je?“

Cesta k nadjezdu byla ucpaná. Opravdu všichni zastavili, až pneumatiky skřípěly. Cherise zabrzdila, zastavila vůz a opřela se o sedadlo, aby se podívala. Lidé se vykláněli z aut a ukazovali.

Otevřela jsem dveře a vylezla ven, postavila se a zírala jako všichni ostatní.

Na zábradlí mostu stál nějaký muž, očividně se chystal ke smrtícímu skoku, při němž se rozplácne o beton. No jo, to bylo vážně zlé.

Ale ve skutečnosti to bylo ještě mnohem, mnohem horší, než mohli přítomní tušit. Téměř okamžitě mi došlo, že to, co vidím já, nevidí nikdo jiný.

Nad ním bojovali džinové.

Stáli tam dva proti sobě. Jednoho jsem ihned poznala – malá postavička v propínacích šatech, plavovlasá Alenka, jako by vyskočila z knížky; ta, která mi kdysi v Oklahomě poskytla nějakou tu službičku. Působila stále sladce a nevinně, až na ten nukleární žár v modrých očích. Nehledě na vzhled – u džinů vždycky zavádějící – byla dost vysoko na džinském žebříčku těch, s kým není radno si začínat. Oblíbila jsem si ji, a pokud mi bylo známo, ani ona proti mně nic neměla, ovšem to ještě neznamená, že jsme byly přítelkyně. Nemůžete se přátelit s dravcem, když se nacházíte v potravním řetězci pod ním. Jen jste rádi, že vás nemá na jídelníčku.

Alenka stála mezi zastavenými auty a krajem mostu a hleděla vzhůru. Ten chudák na zábradlí – který z mého pohledu nevypadal ani tak jako šílený sebevrah, jako spíš pěšák ve vysoké hře – balancoval na úzkém zábradlí a pro běžného diváka chvílemi vratce visel ve vzduchu; ve skutečnosti ho za paži pevně svíral další džin, který tam byl s ním.

I tuhle džinku jsem poznala; kdysi jsem jí dala přezdívku Prada, protože měla dokonale vyvinutý smysl pro módu, ale teď vypadala značně utahaně. Kvalitní značkové sako měla roztržené, bílou košili flekatou a všechny šperky ty tam. Celkově ten pohled působil, no, to správné slovo asi bude brutálně. Prada probodávala zuřivým pohledem Alenku, která se naopak zdála klidná a příliš čistá na to, aby právě měla za sebou záštiplný zápas, přestože přesně to se tady odehrávalo.

Dostavila jsem se včas, abych mohla sledovat třetí jednání probíhajícího dramatu. Pravděpodobně tragédie.

I když na místo dorazila i policie, neměla šanci tohle nějak zvládnout.

„Počkej tady," řekla jsem Cherise a vyrazila podél řady stojících aut. Mířila jsem k Alence.

„Hej! Co to vyvádíš?“ volala za mnou z místa řidiče. „Znáš toho chlapa?“

„Počkej tady!“ houkla jsem na ni a počítám, že ten zvučný tón rozkazu na ni musel zapůsobit, protože zastavila na místě a jen pozorně sledovala, jak se opatrně blížím k zábradlí.

Něco, co řekla, mě přimělo k zamyšlení. Ten chlap nahoře mi připadal trochu povědomý, ale ne, nebyla jsem si jistá. Jenom něco…

Upřel na mě pohled. Jako by mě poznával. Přestal mával volnou rukou a natáhl ji ke mně, dlaní nahoru.

Zahlédla jsem stříbrný záblesk runy.

Byl to Správce.

Prada, která udržovala na zábradlí rovnováhu snadno jako jestřáb na drátě vysokého napětí, s ním za to, že se bez dovolení pohnul, zuřivě zatřásla. Zaškrábal nohama o hladký, kluzký kov a vyjekl, obličej mu zbledl námahou.

Alenka najednou přenesla ten nukleárně žhnoucí pohled mým směrem a v jejích očích nebylo vůbec nic dětského.

„Tady nemáš co dělat,“ řekla.

„O tom mi povídej,“ opáčila jsem. „Vůbec mě to nezajímá.“

„*Tohle* sis přivolala jako posilu?“ To se ozvala Prada a dovolila si shovívavý úšklebek, když od ní Alenka odpoutala pozornost. Já bych to na jejím místě nedělala, ovšem já bych v prvé řadě nebyla tak pitomá, abych se s ní pustila do boje. Alenka rozhodně nepatřila k silám, se kterými je možno si zahrávat. „Tohohle *člověka?*“

Prada už mě jednou zabila. No, dočasně. A abych jí nekřivdila, dostala k tomu přímý rozkaz, jelikož byla otrokyní svého pána – když už jsme u toho, po jejím šéfovi Správci nikde ani stopy. Za to jsem byla vděčná, ale současně mě to znepokojovalo.

Alenka se na ni ani nepodívala, jen nepatrně přenesla váhu směrem ke druhé džince a já cítila, jak to v éteriku děsivým způsobem zavířilo. Ach, tohle bylo hodně ošklivé, a bude ještě hůř. Správci s jejich mocí jsou pro lidstvo jako celek už tak dost špatní; džinové by byli schopni způsobit mnohem, mnohem větší zlo.

Proč se tady potýkají? A co je důležitější, o co se to perou?

A počkat… *posily?* To nevypadá dobře. To vypadá, jako by Prada očekávala něčí pomoc. Copak volní džinové takhle bojují na veřejnosti? Jakživa jsem o ničem takovém neslyšela.

Obzvlášť ne se Správcem jako psí hračkou mezi dvěma útočícími hafany. Něco *takového* by se mi určitě doneslo.

„Já o pomoc nevolala," prohlásila Alenka tím sladkým hlasem malé holčičky. „Já žádnou nepotřebuju. Máš poslední možnost. Nech ho jít."

Prada se posměšně uchechtla a škubla Správcem, aby ho zase vychýlila z rovnováhy. Stačilo by jí rozevřít ruku. Čekal by ho dlouhý pád s ošklivým nárazem na konci. Rozdrcení kostí o rušnou silnici dole. Alenka se nepohnula; s ohledem na rovnováhu sil bylo dost možné, že nemohla udělat nic, co by rukojmí mezi nimi nezabilo.

„Alenko, o co tu jde?" zeptala jsem se.

„Kdo je Alenka?" ozvala se Cherise a natahovala krk. Odvážila se blíž a stála teď vedle mě. „Ten chlap se jmenuje Alenka? Doufám, že je to jeho příjmení."

„Zmlkni a vrať se do auta!" Skoro jsem to na ni zařvala. Škubla sebou a odskočila, ruce zvednuté, jako když se vzdává.

Tahle situace se vymkla kontrole a byla velmi, velmi nebezpečná. Prada s Alenkou tady mohly rozpoutat plnohodnotnou džinskou válku; a přitom tu bylo spousta

nevinných lidí. Mohly klidně zbořit celý tenhle most. Neměla jsem šanci zabránit jim v tom.

„Tohle není tvůj boj," řekla mi Alenka. Stále upřeně pozorovala Pradu a muže, kterého druhá džinka držela. „Běž pryč. Jestli se pokusíš zasáhnout, upoutáš jejich pozornost."

„Já? Počkej… *čí* pozornost? O kom to mluvíš? Co se tady kčertu děje?"

Cítila jsem, jak divně se na mě Cherise dívá, jelikož jsem prakticky vedla rozhovor s prázdným vzduchem. Ale teď jsem neměla čas starat se zrovna o tohle.

„Běž!" křikla Alenka ostře a já pocítila, jak mě z éterika cosi postrčilo. Myslela to vážně. „Nemůžu tě chránit. Drž se od nás dál."

Líbilo se mi to čím dál tím méně. „Leda až se dozvím, co se tu děje."

Vydala vrčivý zvuk. Bylo to opravdu znepokojivé. Pokud jsem si dřív stačila všimnout, Alenka z Říše divů si na nějaké vzteklé zvířecí vrčení nepotrpěla.

Vrčení náhle utichlo, jako by někdo stiskl vypínač, Alenka se ode mě odvrátila, aby měla přehled přes celou oblast. „Už je pozdě. Jsou tady."

Když jsem se ohlédla, spatřila jsem *další* džiny. Byli čtyři a právě se zhmotňovali z mlhy na strategických místech v davu. Byli v přesile. Možná na ni stejně neměli, ale i tak…

„Musíš toho nechat," oslovila Alenka Pradu. „Odpustí ti, cos provedla, ale musíš toho hned nechat. Hned."

Prada zabořila své dokonale naleštěné drápy hlouběji do Správcovy levé paže a znovu ho postrčila. Zoufale se zakymácel, bojoval o život. Slyšela jsem jeho lapání po dechu i přes pokřik diváků, kteří se ho snažili přemluvit. Pochopitelně, domnívali se, že se zbláznil a že si může sám vybrat. Že se může zachránit.

Mně bylo jasné, že je to jinak.

Čtyři džinové mě obkličovali. Pomalu. Zdálo se, že ostražitě sledují Alenku, protože znají její schopnosti, nebo se dobře baví. Možná obojí.

Nedávalo to smysl. Džinové své spory nepřenášejí do lidského světa, rozhodně ne takhle veřejně. A Správce, chycený mezi nimi, měkké sousto mezi tygry… ne, to vůbec nevypadalo dobře. Věci se měnily. Cítila jsem to, i když jsem neměla ponětí, co se děje.

Prada upřela svůj studený, tvrdý, nelidský pohled na Alenku.

„Měla bys zmizet, maličká," zapředla. „Slibuju ti, že tě nebudu pronásledovat."

„Nemám v plánu utíkat," odvětila Alenka. „Ty sis začala. Měla bys být připravena dokončit to."

„Však jsem."

„Tak z toho vynech toho člověka. Nezáleží na něm."

„Ovšemže na něm záleží!" Prada jí věnovala pohrdavý pohled. Správci uklouzly nohy, zamával rukou, aby udržel rovnováhu. Pradin nemilosrdný stisk nepovoloval. Dav přihlížejících, který se shromáždil dole, vydechl. Řidič kamiónu se vyklonil ze dvířek, ústa dokořán.

Neměla jsem moc času. Slyšela jsem blížící se zvuk sirén; brzy dorazí policejní posily, a jenom Bůh ví, co bude dál.

Alenka si založila ruce a vyčkávala. Vítr jí čechral hladké vlasy barvy obilí, její nebesky modré šatičky a bílá zástěrka se třepotaly. Jako by vyskočila z Lewise Carrolla, ale když jsem se soustředila na dospělou sílu v té dětské tvářičce, viděla jsem něco staršího, mocnějšího a mnohem děsivějšího než cokoli ze Země za zrcadlem.

Prada ji rozhněvala. To od ní nejspíš bylo hrozně hloupé.

„Ten chlap skočí," zamumlala tiše Cherise za mnou. „Ach můj Bože, ach můj Bože…"

Čtyři džinové – patrně Pradini spojenci – se blížili. Alenka najednou zaútočila prudkým, výbušným šlehnutím moci. Zasáhla Pradu, lapila ji do smyčky a pokusila se škubnout s ní a jejím rukojmím tak, aby je strhla ze zábradlí na most, do relativního bezpečí. Jenže její akce se zvrtla proti ní. Prada se okamžitě pokusila útoku čelit a téměř se překulila na opačnou stranu. Alenka svůj útok vzápětí zrušila, Správce zaječel hrůzou.

Se vší svou mocí teď nemohla podniknout nic, aniž by ohrozila nevinné diváky. Potřebovala pomoc.

Neměla jsem potuchy, jestli je Alenka na správné nebo špatné straně, ale každopádně se snažila zachránit člověka před pádem z výšky třetího patra.

Zvážila jsem své možnosti a rozhodla se pro poměrně riskantní akci. Džinové se v podstatě skládají pouze z páry; mohou svou váhu zvýšit a nabrat patřičnou hmotnost, ale odhadovala jsem, že právě nyní je Prada mnohem víc soustředěná na vlastní rovnováhu než na lidské tělo. Pro její potřeby bohatě stačil lidský vzhled. Nepotřebovala úplnou realitu.

A já zase potřebovala udeřit do ní zezadu silným poryvem větru, abych ji přiměla pustit toho muže, a současně ho překlopit dozadu, aby skočil zpátky na beton.

Jednoduché. Poměrně elegantní. A zatraceně lepší než jenom čekat, kdo se stane vítězem v džinském smrtelném souboji.

Zavřela jsem oči, rychle, zhluboka se nadechla a sáhla po vzduchu kolem sebe. A minula jsem.

Zalapala jsem po dechu a zkusila to rychleji, s větším vypětím. Pocítila jsem jen slabý vánek. Líný větřík. Nic, co by mělo potřebnou sílu. *Ach, Bože můj.* Připadala jsem si neohrabaná, omámená, nepřesná. Strašlivě oslabená.

Probojovala jsem se do éterika. Jako bych plavala proti přílivu, a když jsem se tam dostala, všechno bylo šedivé, tlumené a vzdálené. Šedé jako popel.

Podobalo se to tomu, co se mi přihodilo při snídani se Sárou a Eamonem, jen to bylo ještě o mnoho horší.

Spustila jsem se níž, sáhla hluboko, co nejhlouběji do rezerv, které jsem nepoužila od té doby, kdy jsem přežila otisk démona. Vytáhla jsem energii z vlastních buněk, abych roznítila oheň ve vlastní vnitřní výhni. Vrhla jsem do toho každý ždibíček své moci…

A nestačilo to. Dokázala jsem přivolat vítr, ale nemohla jsem ho ovládat. Nebylo by to k ničemu, spíš ještě horší, vítr by udeřil silou tornáda a neovladatelně vířil, shodil by křehké lidské tělo na beton a byla by to *moje vina.*…

Prada vytušila, že něco provádím. Zavrčela a natáhla volnou ruku ke mně, drápy vytažené a lesknoucí se, a mně se v mysli znovu objevila vzpomínka. Déja vu. Přímo jsem *cítila,* jak mi její drápy pronikají do hrudi a svírají tepající srdce. Ani by se nemusela moc namáhat, aby mě zabila; byla by to jednoduchá záležitost, pouhé přerušení elektrických impulzů v mých nervech, jen jedno rychlé škubnutí…

„Davide!“ vyjekla jsem. Nechtěla jsem; věděla jsem přece svoje, zatraceně, ale byla jsem vyděšená a byl tady Správce, který umře, protože já nejsem dost silná…

„David? Kde?“ Cherise, kterou jsem na vteřinu vyrušila od sledování dramatu na mostě, na mě civěla. „Kdo, ten chlap na zábradlí? To není David, to –“

Pocítila jsem teplý příval síly, rozžhavené doběla, a mezi zaparkovanými auty se odnikud objevil David v olivovém kabátě, který se vzdouval ve větru. Měď a zlato a oheň v těle. Pohyboval se rychleji, než by dokázal člověk. Nikdo z lidí kolem, kteří sledovali dění, na něj ani nepohlédl. Pro jejich oči ani neexistoval.

Ostatní džinové v davu strnuli a zírali. Pak jako jeden muž o krok ustoupili.

Prada zasyčela a okamžitě se připravila zaútočit na něj, což byla chyba; zastavil se, ovšem, ale jen proto, aby na ni upřel pěkně tvrdý pohled. Vypadal unaveně, strašně unaveně, ale jediným lhostejným potřesením hlavy odmítl vzít v úvahu cokoli, co by mu mohla provést. Podíval se na muže na zábradlí, pak na policisty. Zhodnotil to všechno jediným vnímavým pohledem. Nikoli poprvé jsem si položila otázku, co vlastně džinové vidí, když takhle studují scénu před sebou. Povrch? Zářící zuřivý uzel lidských emocí? Energie, které vysíláme, i podvědomě, do světa kolem sebe?

Ať už viděl cokoli, pěkné to nebylo. Postřehla jsem, jak se mu prohloubily rýhy kolem očí a úst.

Oči se mu změnily v horký, roztavený kov, kůže se mu kovově zaleskla. Připravoval se na boj. Pohlédl na Pradu, ta mu pohled chladně a vyrovnaně vrátila.

„Proč to děláš?“ zeptal se.

„Tobě se nezodpovídám. Zradils nás. Obrátil ses k nám zády.“

David se otočil k Alence, ta zvedla bledá obočí. „Začalo to,“ řekla. „Svobodný džin zabije pána, osvobodí otroka, ten osvobodí dalšího, a ten pokračuje dál.“

Zatvářil se zděšeně. „Tohle nařídil Jonathan?“

„Ovšemže ne.“ Alenčiny nemrkající chrpové oči se znovu upřely na Pradu. „Ashan kvůli ní zabil jejího pána a za odměnu požaduje její oddanost.“

Prada sarkasticky zopakovala: „Mého *pána*.“ Byla to kletba, nabitá jízlivostí a jedem. „Nezasloužil si ani olíznout mi boty. Já žádné zákony neporušila. Ani jsem se ho nedotkla.“

„A co tenhle?“ David ukázal bradou ke Správci, který se třaslavě držel na zábradlí. „Co ten ti udělal, že si zaslouží takové zacházení?“

Pradiny krásné rty se stáhly do tvrdé čárky. „Všichni si to zaslouží.“

„Na to máme rozdílné názory,“ řekl. „Nezaslouží. Nech ho jít. Když to uděláš, ochráním tě, jestli na tebe Alenka zaútočí.“

„Davide,“ ozvala se Alenka a zaznělo v tom jasné varování. „Jsem tu na Jonathanův rozkaz.“ Ignoroval ji.

„Ochráním tě,“ opakoval. „Nech ho jít.“

Prada obnažila dokonale bílé zuby, ostré jako u žraloka. Zatvářila se ještě víc horečnatě. „Ty jsi Jonathanův člověk,“ prohlásila. „Vždycky jsi byl. On a jeho stvůry mi nebudou rozkazovat, už ne.“

David se na ni podíval – no, šokovaně. Jako by mu právě sdělila, že Země je lívanec, který nese na zádech želva. „Co tím myslíš?“

„Já jdu za tím, kdo si myslí, že lidé jsou naši nepřátelé,“ objasnila mu Prada. „Za tím, kdo pochopil, že našemu otroctví musí být konec, ať to stojí, co to stojí. Já následuji Ashana.“

Ach sakra.

Měla jsem před sebou občanskou válku. Která se odehrává právě tady, takhle zmateně, v lidském světě. Pán džinů Jonathan a jeho zástupce (teď, když byl David mimo hru) Ashan se zřejmě nepohodli. Džinové se rozdělili na dvě strany. Ashan vždycky nenáviděl lidi – to jsem věděla jistě; setkala jsem se s ním, když jsem byla džinkou. Jonathan k lidem nechoval *nenávist*, ale ani nás neměl rád. Představovali jsme pro něj nepříjemnost, ale přinejmenším se nás nesnažil aktivně vyhladit. Nechat nás umřít, to bylo něco jiného.

David jako jediný džin ze všech, které jsem kdy potkala, se opravdu nějakým způsobem zajímal o osud lidstva, a David neměl ani v nejmenším dost sil, aby se do tohohle průšvihu míchal. Ne teď. Pokud se vůči němu ostatní džinové chovali ostražitě, bylo to jen proto, že ho znali z minulosti.

Ještě nevěděli o ranách, které utrpěl.

Teď, v této chvíli, ovšem *nevypadal* zesláblý. Vítr mu cuchal vlasy s bronzovým nádechem, v očích mu planulo světlo jako otevřený plamen. Působil víc džinsky, než kdykoli v poslední době. A méně lidsky.

Nepatrně se pootočil a podíval se na mě a já pocítila spojení mezi námi, pevné jako přivázané lano. Já byla jeho opora, jeho skála. A on se teď pohyboval volným pádem a jeho křehké rezervy hořely děsivou rychlostí.

Musím se pokusit zastavit to, slyšela jsem prostřednictvím našeho tajného spojení. *Vydrž. Možná to bude bolet.*

Nedělal si legraci. Najednou se spojovací kanál mezi námi – jednosměrný tok ode mě k němu – otevřel a ze mě se vylil příval, a kruci, nejen že to bolelo, připadalo mi, jako by mi vytrhávali vnitřnosti a drhli mě zevnitř drátěnkou. Musela jsem vypadat příšerně, protože Cherise volala mé jméno a chytila mě pod rameny. Nedokázala jsem odtrhnout oči od toho, co se odehrávalo v Bermudském trojúhelníku tří džinů přede mnou, a od čtveřice, která zaujímala postavení, aby mohla na Davida zaútočit zezadu.

Ať už se mělo stát cokoli, stane se to *teď*.

David vykročil dopředu. Pradiny oči – planoucí rubínově – ho sledovaly, ale ona sama se nepohnula. Správce, stále v jejím sevření, napjatě přihlížel. Výsledek střetnutí nemohl nijak ovlivnit. Nebyl to Správce počasí, to jsem poznala, a pochybuji, že by měl sílu Země.

Pravděpodobně oheň, což mu momentálně k ničemu nebylo.

Chudák chlapec. Strávil život v domnění, že tvoří na světě vrchol moci, a teď dostával tvrdou lekci v tom, kde se ve velkém řádu věcí skutečně nachází.

David došel k zábradlí a chytil se ho. Prada se nepohnula. David vteřinu zkoumal kov, pak se vyšvihl nahoru plynulým kočičím pohybem a vykročil po úzké, kluzké hraně. Pohyboval se hladce a bezstarostně, jako by šel po pevné zemi. Bez zaváhání. Žádná lidská neohrabanost. Jako by gravitace patřila k dalším pravidlům, která se chystá porušit. Ani závany větru na něj neměly sebemenší vliv, jen konce kabátu mu poletovaly. Došel až k Pradě a Správci.

Byla to ta nejvíc nelidská věc, kterou jsem ho viděla udělat.

Byl dva tři kroky od ní, když Prada vydala vysoký jekot, jako když se trhá kov, a pustila rukojmí. David se vrhl kupředu, ale příliš pozdě. Muž se zlomek vteřiny točil jako větrný mlýn, potom ho hlava a ramena převážily dozadu a jeho odrbané tenisky sklouzly z kovového zábradlí.

A byl pryč. Řítil se k rychlé, ošklivé smrti.

„Davide! Udělej něco!“ vykřikla jsem. Všichni kolem také křičeli, ale David mě slyšel. Otočil hlavu a já i na tu dálku viděla žhavý oranžový plamen v jeho očích. Právě tak cizí jako dokonalá rovnováha, kterou předvedl na zábradlí. Zahlédla jsem v jeho tváři pochybnost, ale nepřel se ani nezaváhal. Bez jediného zvuku rozpřáhl paže a skočil z nadjezdu. Ladně jako padající anděl.

V téže chvíli se Alenka pohnula jako blesk, vystartovala a chytila Pradu a jako v létajícím postroji ji zvedla do vzduchu. Zbylí čtyři džinové se vrhli za ní jako vlčí smečka. Vrčící, chňapající, zuřivá banda. Slyšela jsem Pradu výt vztekem a bolestí. Ve vteřině všichni zmizeli s

praskotem tak hlasitým, až připomínal zahřmění. A byli pryč.

Vyrazila jsem dopředu, těžce jsem dýchala a nestarala se o lidi, kteří mi stáli v cestě. Ustupovali, nebo jsem je možná odstrkovala. Narazila jsem do zábradlí, horký kov se mi zaryl do břicha, oběma rukama jsem se natahovala dolů, jako bych mohla něco chytit, něco udělat.

Cokoli.

„Davide!“ zavřískla jsem.

Nikoho jsem dole neviděla. Policisté dojeli na silnici pod námi, moře blikajících světel a tváří, obrácených vzhůru. Ani stopa po Davidovi. Ani stopa po Správci.

Pak jsem koutkem oka zachytila pohyb ve stínech pod nadjezdem. Viseli ve vzduchu. David toho muže držel. Oba tam byli zavěšeni a pomalu, záhadně se otáčeli ve větru. Tichý balet.

Nikdo jiný je nevidí, uvědomila jsem si. Jen já.

Cítila jsem se hrozně, byla mi zima, zmáhala mě strašná slabost; uvědomila jsem si, že tok energie ze mě k Davidovi zesílil. Rozšířil se. Sahal víc do hloubky. Jako by se mezi námi zbořila nějaká přehrada a ten proud se nemohl zastavit, dokud zásoba úplně nevyschne.

„Ach, Bože,“ zašeptala jsem. Doslova jsem cítila, jak ze mě uniká život.

Vzhlédl a mě zarazila bledost jeho obličeje, trpká temnota jeho očí. „Nemůžu,“ řekl. Slyšela jsem ho, i přes tu vzdálenost, která nás dělila, jako by mluvil vedle mě. „Jo, já tě zabíjím.“

„Nejdřív ho postav.“

Zkusil to. Vnímala jsem, jak se pokusil o pohyb, ale hned ztratil kontrolu a padal. Podařilo se mu zabrzdit, ale nevydržel to, a zase padal. Měla jsem asi tři vteřiny.

Nikdy jsem nebyla mág se schopností zrušit gravitaci silou vůle. Měla jsem nějakou moc, ano, ale ta se dala

nejlépe využít při rychlých přesunech miliónů voltů. Moc, která mohla ničit, ale zřídkakdy uzdravit. Chytit Správce vyžadovalo naprosto přesné ovládání velice zrádných sil, dokonalou rovnováhu větrů nejméně ze tří stran, a jasné povely, kolik síly se v každém okamžiku může vynaložit na křehké lidské tělo.

David se proměnil v letící jiskru, která rychle bledla. Mezi námi byl černý most, pádící řeka energie, vytékající ze mě do něj. Kde byla pohlcována.

Napřáhla jsem ruce a pokoušela se ho zachytit, dokud jsem nepocítila, že se rozpadnu, rozbiju a budu smetena. V ústech jsem měla chuť krve, moje tělo hladovělo po vzduchu a zevnitř umíralo, jak z něj ječící energie unikala do větru. Pokusila jsem se udělat to, co jsem už dělala tisíckrát, změnit teplotu vzduchu na subatomární úrovni, vytvořit tření a stoupání, horko a vítr.

Poprvé v životě jsem neuspěla.

Cítila jsem, jak se David rozpadl. Byl to jasný, horký, tříštivý zvuk, a vzápětí černý tah, sající mou energii, ustal. Zpětný náraz do mě udeřil ochromující silou, odhodil mě dozadu. Znovu jsem se vrhla k zábradlí a viděla, jak David Správce pustil.

A ten s křikem padal vstříc smrti.

Nemohla jsem dělat vůbec nic. Nic.

Zaječela jsem a zakryla si oči před příšernou představou těla, rozbíjejícího se o dlažbu, krve, stříkající obloukem a roztříštěné lebky.

Cítila jsem, jak se jeho život přetrhl, zlomil, stejně jako jeho kosti.

David ztuhl ve vzduchu na místě, oči temné a podivné, jeho tělo se začalo přetvářet z džinského ohně do uhlově černých stínů ifríta.

„Ach, Bože…“ Nepřestávalo to. Vnímala jsem každičký kousek energie, který ze mě vysával; život, teplo, *dítě… ach ne, dítě ne, Davide…*

Všechno kolem se… *přerušilo.* Nějakým zvláštním způsobem jsem pokračovala… mimo čas, mimo život, mimo dech. Připadala jsem si trochu jako džin, přinejmenším jako to, co jsem si z toho pamatovala. Až na to, že jsem věděla, že něco v mém nitru ječí a rozpadá se tím úsilím. Nezahojilo se to.

Čas se zastavil. Bolest ne.

Někdo zasáhl.

Slyšela jsem skřípavé kroky na asfaltu za sebou. Otočila jsem se a podívala se tam, lapajíc po dechu, a uviděla Jonathana, jak ke mně kráčí tím světem, zmraženým v jednom okamžiku. Lidé uvízli uprostřed kroku, slova, nádechu. Pohyboval se jedině on a já.

Na rozdíl od většiny džinů Jonathan – nejmocnější ze všech – vypadal lidsky. Muž středního věku s krátkými prošedivělými vlasy. Postava běžce, samé hrany a síla. Černé oči a tvář, která mohla být přátelská nebo lhostejná nebo krutá, podle nálady a osvětlení. Prostě jenom nějaký chlap.

A přitom měl k lidství tak daleko, že David proti němu působil jako chlapec ze sousedství.

„Musíš mi pomoct,“ začala jsem. Měla jsem vědět, že ho zvuk mého hlasu naštve.

Přistoupil přímo ke mně, chytil mě pod krkem a odhodil na zábradlí tak tvrdě, až jsem se zády bolestivě ohnula nad propast pod nadjezdem.

„Máš štěstí,“ zavrčel tím hlasem drsným jako whisky, „že mám dobrou náladu.“

A pak se podíval na zkřivenou, nehybnou Davidovu postavu, zastavenou uprostřed transformace. Na děsivý zbytek Správcova těla na dlažbě pod ním. Jonathanův

obličej se přestal podobat čemukoli lidskému, úplně ztratil výraz. Víc než předtím teď měl kolem sebe jakousi pohyblivou auru nesmírné, strašlivé moci.

Dokonce i vítr naprosto utichl, jako by se bál upoutat jeho pozornost.

„Jonathane –“ vypravila jsem ze sebe ochraptěle.

„Joanno,“ přerušil mě, a bylo to hluboké zapředení, plné temnoty a hrozby, „ty mě prostě neposloucháš. Povídal jsem ti, že máš dát Davida do pořádku. Mně ale v pořádku nepřipadá. Vlastně…“ Sevřel mi ruku kolem hrdla a pro zdůraznění se mnou zatřásl. Dusila jsem se. „Vlastně vypadá mnohem hůř, než když jsem ho viděl naposled. Není divu, že jsem velmi *rozčarován*.“

Nebylo pochyb o vzteku, který v něm zuří, i když ho skrýval za pohlednou tvář a oči, které měly přitažlivost a teplotu černých děr.

„Na tyhle voloviny nemám čas,“ řekl a zabodl mi ten pohled do očí. Ach Bože, ta zuřivost tam vřela, rudé záblesky na černém pozadí. Připravená osvobodit se. Připravená roztrhnout mě, tenhle most, město, celý svět. Tak byl mocný. Cítila jsem, jak se to v něm zvedá jako žár z proudu lávy. „Nechal jsem ti tvoje hloupé malé hry a pitomou romanci, a jeho to ničí. Na to nemám čas. *Potřebuju ho zpátky*. *Hned teď*. Tohle není žádná pitomá hra, dokážeš to pochopit?“

Protože byl ve válce. Já to chápala. Bojující džinové zmizeli, ale následky jejich bitky visely ve vzduchu jako pach korditu. Jestli se tohle děje všude na světě…

„Já ale nevím, jak mu pomoct,“ zasípala jsem. „Já to zkoušela. Já prostě netuším, jak to udělat!“

Jeho sevření znovu zesílilo. Tlačil se přímo na mě, jeho stehna proti mým, skláněl se nade mnou jako v parodii tance.

„No, pak mi tedy k ničemu nejsi, co?“

„Počkej…“ Pokusila jsem se polknout. Ani náhodou. Tohle bude strašně bolet, tedy jestli to přežiju. „Ty… ty bys přece dokázal…“

„Kdybych ho dokázal uzdravit, nemyslíš, že bych to už dávno udělal? Ty myslíš, že je to pro mě nějaká hra, dívat se, jak trpí?“ Ne, to jsem si nemyslela. Viděla jsem tu běsnící bolest v jeho očích. „Je tvůj *otrok.* Nemůžu se ho dotknout, dokud ho neosvobodíš.“

David. Láhev. Jonathan nemůže zasáhnout. Taková jsou pravidla. Dokázala jsem si představit, jak moc mě nenávidí, jak mě nenávidí za to, že mu stojím v cestě.

Znovu jsem se pokusila polknout, ale držel mě moc pevně. Mohla jsem stěží vykašlávat slova skrz palčivou bolest v hrdle. „Já *nemůžu.* Víš stejně dobře jako já, že když ho teď nechám jít…“

Věděl to. David se octne mimo kontrolu, když ho uvolním z láhve. Jonathan mu *možná* dokáže pomoct, ale nejdřív ho bude muset chytit, a to se nemusí podařit.

„Pomoz mi pomoct mu,“ zašeptala jsem.

Ach, ten nápad se mu nelíbil, vůbec ne. Nikdy jsem se neumístila příliš vysoko na žebříčku Jonathanových oblíbenců, a to z mnoha důvodů – zaprvé jsem byla člověk, což pro něj nebylo to pravé zboží, za druhé můj vztah k Davidovi a Davidova neochvějná oddanost ke mně narušily dlouhotrvající řád Jonathanova vesmíru. A jelikož byl Jonathan podle džinských měřítek mocný téměř jako bůh, nebyla to právě výhoda.

Také se dala těžko přehlédnout skutečnost, že Jonathanovi na Davidovi záleželo. A hodně. Hlubokým a věčným způsobem se to táhlo zpátky až do dnů jejich stvoření. To nebyl právě předpoklad pro příjemný vztah tří stran.

„Pomoct ti?“ opakoval. „Ach, já myslím, že jsem ti už poskytl tolik pomoci, kolik sis zasloužila, zlato. Jako třeba to, že ještě dýcháš.“

„Ne moc dobře,“ zaskřehotala jsem a bezmocně mávla rukou k bolavému krku.

Jeho rty se zkřivily v grimase, která nebyla tak docela úsměvem. Pustil mě, ale neustoupil. Pomalu jsem se vzepřela rukama o zábradlí a postrčila se dopředu, opatrně, bez prudkých pohybů – ne že bych mu mohla nějak ublížit – a skončili jsme těsně u sebe, hruď na hrudi. Nijak se nestaral o můj osobní prostor.

Upíral na mě zrak z velmi důvěrné blízkosti. Takhle zblízka byly jeho oči opravdu děsivé… černé, žíhané jiskrami, podobnými hvězdám, planoucí, umírající a znovu se rodící galaxie. Kdysi před dávnými časy, ve vzdálené minulosti, byl člověkem, Správcem se všemi třemi druhy moci – nad Zemí, ohněm i počasím… jako je v dnešní době Lewis. O jeho lidském životě jsem toho moc nevěděla, jen o jeho smrti; ta probudila samotnou Zemi a přiměla ji truchlit. Jonathan se stal džinem právě díky tomu zármutku. David, kterého strhl oheň jeho stvoření, z něj vyšel s nesmírnou mocí. Jonathan obdržel moc ještě o třídu vyšší a tím se nebezpečně přiblížil bohu.

A teď ztrácel na Ashana. Jak se sakra Ashan mohl odvážit jen pomyslet, že by nad ním zvítězil v boji zblízka, to bylo mimo moje chápání. Ovšem skutečnost byla taková, že i kdyby z něj Jonathan vymlátil duši a stejně naložil s jeho džinskými následovníky, Země by se v té válce pořádně otřásla. Nikdo by nebyl v bezpečí.

Nic by nezůstalo netknuto.

Jonathan hleděl do mě. Bolelo to a já uhýbala a chvěla se a zoufale jsem toužila skrýt se v nějakém temném koutě, ale před ním se nedalo ukrýt. Ani ubránit se. Zvedl ruce a položil mi je na ramena, pak mi jimi palčivě, horce sevřel

obličej. Žár jeho kůže mě mátl, připadala jsem si divně, jakoby mimo vlastní tělo. Chtěla jsem se odtrhnout, ale neměla jsem kam couvnout, a kromě toho jsem si nebyla jistá, jestli by moje tělo na takový příkaz vůbec zareagovalo.

„Cítíš se poslední dobou slabá?“ zeptal se mě a naklonil se ještě blíž. Jeho oči pohlcovaly celý svět. „Cítíš se nemocná? Tak trochu *mimo?*“

Rozevřela jsem rty. Byl velice, velice blízko. Tak blízko, že být člověk, už bychom byli zasnoubení.

Trochu mi natočil hlavu, naklonil vlastní a přiblížil mi rty k uchu. „Zabíjí tě,“ zašeptal. „Cítíš to? Už to nějakou dobu pokračuje, kousek po kousku. Ujídá tě zevnitř. Nemyslíš, že to zabíjí i jeho? Že ho to ničí?“

Vybavila jsem si všechny příznaky. Slabost. Neohrabanost, kterou jsem cítila, kdykoli jsem se pokusila sáhnout po své moci. Šedivou neurčitost éterika. Zdrcující tah, když jsem se pokusila přivolat vítr.

„Lidská moc ho už nemůže uživit. Vysaje tě dosucha. Je ifrít; nezáleží na tom, jak vypadá, když se nakrmí tvou energií. Nemůže si pomoct. Zabije tě, a až to udělá, i když ho dostanu zpátky, bude z něj troska. Zotaví se, ale bude to trvat zatraceně dlouho.“

V očích mě pálily horké slzy. Osvobodily se a klouzaly mi dolů po lících. Odstoupil na palec ode mě a znovu mi otočil hlavu těma velkýma silnýma rukama, aby se na mě znovu podíval. Palci setřel vlhkost z mé kůže.

„Mně na tobě nesejde,“ pokračoval tiše a vášnivě. „Nepleť se; klidně bych tě roztrhl vejpůl, kdyby to bylo potřeba, kdybych si měl vybrat mezi vámi dvěma. Ale nemůžu mu dovolit, aby tě zabil. Potom by mi k ničemu nebyl.“

Uhnula jsem. Přidržel mě na místě. „Nemám ponětí, jak tohle napravit," řekla jsem. „Přísahám, Jonathane. *Já to nevím!*"

„Jednoduše. Běž domů, chyť tu zasranou flašku, rozbij ji a dožij zbytek toho svého žalostného života jako kdokoli jiný v lidském světě. Musíš ho nechat jít. Pro tebe už je mrtvý."

„Lháři," špitla jsem.

Za odměnu se mi dostalo zlého, překrásného úsměvu. „Vážně? Jestli lžu, tak proč ho teď nedokážeš zachránit? Proč jsi nedokázala zachránit toho chudáka tady dole před pádem? To přece pro Správce jako ty není ani denní šichta, ne? Nepotřebuješ mě. Jen tak dál. Staň se hrdinkou."

Pustil mě úplně a odstoupil a mně to připadalo, jako bych se rovnou z pece dostala do Antarktidy. Moje tělo se hlasitě dožadovalo jeho tepla, jako by byl nějaká droga, na kterou jsem si vypěstovala okamžitou závislost. Mizera. Provedl mi to schválně.

David byl nádherný, lyrický a poetický milenec. Jonathan, pokud by se vůbec někdy snížil k něčemu tak důvěrnému s lidskou ženou, by se choval jako pirát, bral by si, co se mu zlíbí, a nutil partnerku, aby si to přála také. Krutá, nedbalá elegance a absolutní nadřazenost.

Chytila jsem se zábradlí na obou stranách a pomalu se nadechovala, abych se uklidnila. Jonathan si založil ruce a sledoval, jak se ze mě vytrácí energie. Ve spirále se vylévala do černé díry Davidových potřeb.

„Pomoz mi," zaprosila jsem, a Bůh ví, že porážka chutnala trpce jako jed. „Ukaž mi, jak to můžu zastavit."

„Řekni kouzelné slůvko."

„Prosím."

„To není to, které jsem hledal, ale beru to." Natáhl ruku a položil mi dlaň naplocho na hruď. Začalo do mě proudit teplo, rušivé jako ruka cizince, a já z toho vpádu celá

ztuhla. Ne že by to nějak vadilo. Jonathan mohl udělat cokoli, co si usmyslel.

Ale to, co mi dával, byl život, a já stejně neměla sílu ho odmítnout.

Sledoval těma tajemnýma, temnýma očima, jak se mu vzdávám, a věnoval mi tenký skrojek úsměvu. Vypadal téměř lidsky. Ne vlídně, ale lidsky.

„Dobře. Teď jsem ti uvnitř vytvořil zásobu energie. Musíš ho nechat jít, nebo zemřeš."

„Když to udělám, jak víš, že ho zastavíš, aby nepřišel za tebou?" Protože David bude přitahován k moci, stejně jako démoni.

„Umím se o sebe postarat," pravil nedbale. „Jsme hotovi. Možná by ses měla něčeho podržet."

Spustil ruku k boku.

Za mnou vybuchla moc. Mohutný záblesk, za kterým následoval vítr, běsnící a rozzuřený, že ho někdo držel na uzdě; téměř mě srazil, a Jonathan po mně sáhl, aby mě ustálil. Moje vlasy šlehaly přímo proti němu, dlouhé a rozcuchané jako bojový prapor. Skrz záclonu vlajících vlasů jsem zahlédla další jeho nepatrný, cynický úšklebek.

Pak pohlédl za mě a já v jeho výrazu spatřila bolest. Něco řekl, ale ne v lidské řeči; byl to ten zářivý, zpěvný jazyk džinů. Modlitba, kletba, nářek…

Ucítila jsem za sebou přítomnost něčeho černého.

David se měnil v cosi děsivého, něco s ostrými hranami a hladem místo srdce.

Když jsem se pokusila otočit, Jonathan mě zadržel a potřásl hlavou. „Nedívej se."

Bylo i tak dost zlé vidět odraz té zkázy v jeho očích. Sledovala jsem konec přátelství, které nemělo skončit nikdy… něčeho, co měl správně respektovat i sám čas. *Já to zavinila. Ne, my jsme to zavinili, David a já, my oba.*

Láska, jak jsem začínala chápat, je sice nádherná, ale také bezohledně sobecká.

Dotkla jsem se Jonathana a ucítila oheň, ne tělo; spálil mě divokým a důvěrným vztekem, ale já se nedala odradit. „Jonathane…“

„Musím jít,“ řekl a já v jeho hlase znovu zaslechla ten nádech žalu, měkké, roztavené bolesti. „Zabil by mě, kdybych tu zůstal. Nebo ještě hůř, já bych zabil jeho. Právě teď je příliš vyhladovělý. Pamatuj si, co jsem ti řekl. Nemáš moc času – prostě to udělej.“

Pustil mou paži a odstoupil. Vlasy mi znovu zastřely zorné pole, sáhla jsem po nich, abych je odstrčila z cesty, a prudce jsem se otočila, abych viděla, na co se dívá.

David byl pryč. Na jeho místě zůstal černý, pokřivený stín, samé hrany a lesklé plošky a nic ani přibližně lidského. Ifrít.

Dotklo se to povrchu mostu a plížilo se k nám, přitahováno mocí.

Zaměřeno na Jonathana.

„Ne!“ zaječela jsem a vrhla se Davidovi do cesty, ale prošel mnou, jako bych byla dým, zaútočil diamantově lesklými drápy…

A Jonathan zmizel, než se ho mohly dotknout.

David se rozplynul o pár vteřin později. Pronásledoval ten jasný, zářící přízrak.

Zůstala jsem sama.

No, tedy až na dav lidí, kteří si začali uvědomovat, že se stalo něco podivného. Ale nevěděli přesně, co to bylo a kdo za to byl zodpovědný.

Dostavili se policisté. Postrčili mě k policejnímu vozu. Nikdo nevěděl, na co se má ptát, protože nikdo nechápal, co se to právě stalo; stačilo, abych byla právě tak bezradná. To bylo docela snadné. Nemusela jsem ani moc hrát, že jsem vyděšená a otřesená. Otázky, které se pokoušeli klást, byly

stejně neurčité jako moje odpovědi, a nakonec to policisté vzdali a vzali celou záležitost jako sebevraždu.

Také bych si přála vidět to jako oni, ale nemohla jsem zarazit pláč. Nemohla jsem si pomoct, abych znovu a znovu neviděla tu hrůzu ve Správcových očích, když se ke mně natáhl, ani výkřik, který se z něj vyrval, když ho David pustil.

Moje vina.

Nikdy jsem se nedozvěděla, jak se jmenoval.

*

Nakonec mě policisté svěřili do péče Cherise, která postávala u zábran a tvářila se zděšeně, ohromeně a chvílemi také nemálo nadšeně. Neřekla ani slovo. Chytila mě za ruku a vlekla mě k mustangu, tentokrát odstavenému v havarijním pruhu, a odvedla mě hezky daleko, než se na mě vrhla.

„Co to ksakru bylo?“ překřičela rámus obnovené dopravy, houkání a vítr. „Joanno! Co si sakra myslíš, žes tam prováděla?“

Nemohla jsem jí odpovědět. Neměla jsem na to sílu. Jen jsem se na ni dívala. Postrkovala mě ke dvířkům na straně spolujezdce a do auta. Dál mě zahrnovala výčitkami a pálila na mě otázky, které nedávaly smysl o nic víc než ty, které dokázali dát dohromady policisté. Nevšímala jsem si jí.

David byl pryč. Už jsem ho necítila. Zavřela jsem oči a vybavila si Las Vegas a sebe, jak držím láhev jiného džina, z něhož se stal ifrít. Také jsem s Rahel necítila žádné spojení… ale poslouchala mé rozkazy. Přinejmenším ten hlavní.

Aniž bych otevřela oči, zašeptala jsem. „Davide. Vrať se do láhve, *hned*.“

Neměla jsem šanci dozvědět se, jestli poslechl. Zadoufala jsem, že to Jonathanovi poskytne trochu prostoru. Možná se David trochu zotaví. Možná, možná, možná… Všechno se tak hrozně zvrtlo. Tiskla jsem si dlaně na oči tak dlouho, až jsem viděla hvězdičky.

Teplo ve mně mi připadalo cizí, jako umělá podpora životních funkcí. Jonathan mě varoval, že to dlouho nevydrží. Kolik mám času, abych našla odpověď, která by Davida nezničila?

Cherise vykládala něco o tom, že nás určitě vyrazí; měly jsme skoro hodinu zpoždění, no jistě, ne že by mi na tom záleželo. Jen jsem chtěla domů. Ucítila jsem hukot motoru, když nastartovala mustanga, ale pak motor zase vypnula, natáhla se ke mně a chytila mě za rameno.

Pohlédla jsem na ni. Představovala přesvědčivý obrázek úžasu, od zdviženého obočí až po lesklé rtěnkové **O** úst.

„Cože?“ zeptala jsem se.

Místo odpovědi mě postrčila dopředu a položila mi ruku na nahá záda.

„Hej!“

„Joanno!“ Lehce mě tam poplácala, několikrát. „To spálení. Je to pryč.“

Dárek na rozloučenou od Jonathana. Z úplně jiných důvodů než její následné prohlášení o zázraku mi to připadalo neuvěřitelnější než cokoli jiného.

*

Chtěla jsem domů. Cherise přímo odmítla otočit auto, protože jsme už byly blízko cíle. „Když už se mám nechat vyrazit, chci, aby mi to řekli do očí,“ prohlásila zachmuřeně a šlápla na plyn, popohnala auto kolem rychle ujíždějících vozů a vyjela z odstavného pruhu.

Náš šot se měl natáčet v autobazaru. Jistě. Nějaká reklama týkající se prodeje starých rachotin. Cherise se zaskřípěním brzd smykem zastavila na vhodném místě a nedůvěřivě si prohlížela prodejce, kteří se tu zčistajasna objevili – skoro magicky.

„Mého auta se nikdo ani nedotkne," řekla hlavnímu prodejci, mohutnému chlapíkovi, který vypadal jako bývalý fotbalista s ježkem na hlavě a svitem v oku, naznačujícím zákazníkovi úžasně výhodnou smlouvu. Zazubil se a ukázal jí palcem nahoru. „Ochraňte mi ho, krasavce, já ho nechci prodat." Možná to nebylo kvůli autu, ale přejela ho pohledem od hlavy až k patě, přičemž mu přiřazovala příslušné skóre a umístění na žebříčku mužských kvalit. Nejspíš jí automatické vyhodnocení vyhodilo něco jako *velký prachy*, protože vykouzlila jeden ze svých proslulých úsměvů. „Pohlídáte mi ho?"

„Jasně," odpověděl a podal jí navštívenku. „Cokoli budete potřebovat, přijďte rovnou za mnou."

Strčila ji do zadní kapsy a mrkla, a už mě strkala k houfu lidí u hlavní budovy. Šla jsem a sotva jsem si uvědomovala, že se pohybuju. Toužila jsem zhroutit se, schoulit a plakat.

Úžasný Marvin *neměl* dobrou náladu. Přecházel sem a tam, tvář pod nalíčením zarudlou, a poštěkával rozkazy na jakéhosi ubohého praktikanta, který vypadal anemicky, asexuálně a na pokraji podání výpovědi – nebo se snad zotavoval z astmatického záchvatu. Marvin měl pod bradou ještě zastrčený ubrousek po líčení, ale vůbec to nevypadalo humorně.

Obsluha kamery se povalovala kolem, šťastná jako blechy. Aby nebyli, hoši, když dostávali padesát dolarů za hodinu. Jeden si na skládací židli se slunečníkem dával šlofíka.

„Vy!“ vyštěkl Marvin, jakmile nás spatřil. „Vy máte *padáka,* jasné! *Padáka!* Obě!“

Popadl mě jakýs takýs pocit zodpovědnosti. „Cherise za to nemůže,“ řekla jsem otupěle. Ne, byla to moje vina. Dál jsem si před očima přehrávala Správcův pád, náraz jeho těla na beton. Byl mladý. Příliš mladý, aby takhle zemřel, chycen uprostřed něčeho, co nemohl chápat.

„Nemluvil jsem s tebou, a vůbec, seru na to, čí to byla vina, vyrazím vás obě! Na každé pláži můžu sehnat dvanáct hezkých děvčat za dolar. Nepotřebuju zrovna vás dvě primadony!“

„Zadrž,“ ozval se ředitel, který se díval na přenosnou televizi ve svém malém přívěsu s logem televize na boku. „Pojď sem, Jo.“

Šla jsem. Cherise šla také.

Ředitel – Rob – ukázal na obrazovku a ukousl si sýrového sendviče. „Jsi to ty?“ Podíval se na mě a ukázal prstem na drobnou postavičku, zkrácenou perspektivou.

„Jasně, to je ona,“ skočila mu do řeči Cherise, když jsem mlčela. V televizi nebyli vidět džinové, jen lidé. Správce na zábradlí bojoval o život, mlátil rukama do vzduchu. „Bože můj, Robe, ona se toho chlapa snažila zachránit. No fakt.“

Obrátil pozornost k záznamu. Zavřela jsem oči, když jsem viděla, jak Správci kloužou nohy před smrtelným pádem, ale ještě jsem stačila zahlédnout sama sebe, jak se vrhám dopředu. V reálu mi nepřipadalo, že reaguju tak rychle, ale tady, na zrnitém televizním záznamu, to bylo. Zdálo se, že jsem se pokoušela chytit ho za ruce nebo tak něco.

„Ježíš,“ řekl tiše Rob. „Joanno, to je mi líto. To je hrozné.“ Na pár vteřin se nad tím zamyslel, pak zvýšil hlas. „Yo! Dougu! Změna plánu! Vraťme se hned na stanici. Zavolejte – který kanál to je? – Čtvrtý kanál – a kupte od

nich všechny záznamy. Zvláštní reportáž. Vezměte Joannu a Cherise na ten most, jestli to půjde. Jinak to uděláme ve studiu. Potřebujeme to hned.“

Marvin nás následoval. Teatrálně si strhl ubrousek z límce. „O čem to mluvíte?“ zahřměl.

Rob k němu vzhlédl, pak se vrátil k obrazovce. „Promiň, Marvine. Tenhle šot vypustím.“

„To nemůžeš udělat!“

Rob si poklepal na čepici se štítkem. Byla tmavomodrá se zřetelně vyšitým nápisem **Ředitel zpravodajství.** „Myslím, že můžu.“

Marvin se obrátil a pochodoval zpátky, hodil zmuchlaný ubrousek na svého praktikanta, ten se pro něj musel sehnout pod čerstvě naleštěnou toyotu.

„Chcete, abych si na ten rozhovor oblékla sluneční kostým?“ zeptala jsem se trpce. Rob se na mě podíval a naše oči se setkaly. Ty jeho byly šedé, bystré a inteligentní, a naprosto vypočítavé.

„Od téhle chvíle už nebudeš nosit sluneční kostým. Ten připadne někomu jinému,“ dodal. „Možná Marvinovi.“

Navzdory všemu – i drtivé nejistotě, kde je David, stesku po něm a obavám, co se s ním děje, pocitu viny, otřesu a hrůze – jsem se po Robově odpovědi usmála.

Cherise zvedla obočí. „A co já?“ zeptala se. Rob jí věnoval opatrnější pohled. „Nemám padáka, že ne? Budete mě dneska potřebovat?“

„Jen k tomu rozhovoru, Cherise. Ale dostaneš plnou gáži za ten šot.“

Rozšafně přikývla, upřela na mě dlouhý pohled, pak sáhla za Roba, hmátla po jeho námořnicky modré větrovce na opěradle židle a přehodila mi ji přes ramena. Třásla jsem se. Opožděný šok. Naprostá hrůza.

Potřebovala jsem jít domů.

To nahrávání trvalo celé hodiny.

*

Když jsem se dopotácela domů, bylo pozdní odpoledne a já vyčerpáním sotva stála na nohou. Po Sáře ani stopy; naštěstí, protože poslední, o co bych stála, bylo nadšené sestřino vyprávění o novém nápadníkovi.

Odložila jsem kabelku, shodila boty, a jakmile jsem za sebou zabouchla dveře koupelny, stáhla jsem si šaty, navlékla se do svého nejteplejšího a nejpohodlnějšího županu a schoulila se v posteli s polštářem na klíně.

Otevřela jsem zásuvku v nočním stolku a vytáhla Davidovu láhev ze schránky. Modře se leskla a působila pevně, na dotek byla chladná. Obyčejná láhev, a vůbec žádný pocit jeho přítomnosti v ní nebo někde poblíž. Nevěděla jsem, jestli tam je. Nepoznala jsem, jestli trpí. Neměla jsem ponětí, jestli si mě vůbec pamatuje.

Uchopila jsem ji a pomyslela si, jak by to bylo snadné. Rychlý, silný úder o hranu nočního stolku.

Slíbila jsem Jonathanovi, že Davida osvobodím, ale když to udělám, vzdám se vší naděje. Vzdám se všeho. Nemyslela jsem si, že by ho Jonathan dokázal zachránit, a i když já to nejspíš také nesvedu, přinejmenším už David v té láhvi víc neutrpí. Když ho osvobodím, dokončí svou transformaci v ifríta a skoro jistě se pokusí nakrmit z nejmocnějšího zdroje – to znamená Jonathana.

Ale především bych ho tak mohla ztratit navždycky.

Jonathanova umělá podpora života stále fungovala, ještě jsem měla čas.

Nemohla jsem to udělat. Ještě ne.

Schoulila jsem se s jeho láhví těsně u sebe a plakala jsem, až jsem upadla do vyčerpaného spánku.

*

Snění

Vrchol hory mi byl povědomý. Už jsem tu kdysi byla… Malá prázdná skalní plocha, obklopená nebem. Hluboko dole se do země zařezávaly kaňony. V tomto období suché, ale já věděla, jak rychle je dokáže naplnit příval povodně. Voda je ten nejzrádnější z živlů.

Seděla jsem se zkříženýma nohama, slunce mě hřálo. Na sobě jsem měla něco bílého a průsvitného, co se dalo jen stěží nazvat látkou, a už vůbec ne oděvem… Mělo to spíš obřadní než funkční účel.

V mém snu se neozýval žádný zvuk kromě monotónního šepotu větru. Dech světa.

Mých vlasů se dotkla teplá ruka a prsty se zabořily do té měkké záplavy. Kde se mě dotkly, kudrlinky se rozplývaly a vyrovnávaly do hedvábné hladkosti.

„Neotáčej se," zašeptal mi do ucha Davidův hlas. Otřásla jsem se. Cítila jsem na zádech jeho žár, jeho pevné svaly a jemnou kůži. Právě tak skutečné a žádoucí jako cokoli, co jsem kdy poznala. „Teď musíš být opatrná, Joanno. Nemůžu tě chránit –"

„Jenom buď se mnou," řekla jsem. „To můžeš, ne? Prostě jenom zůstaň."

Jeho ruce mi klesly na ramena a nařasily gázově tenkou látku, pak ji odtáhly od mé kůže. „Když to udělám, zemřeš."

„Něco vymyslím."

Jeho polibek mi spálil šíji. „Vím, že se o to pokusíš. Ale musíš mi slíbit, že až nadejde čas rozhodnutí, rozhodneš se správně. Necháš mě jít."

Pak se přede mnou pomalu jako ve správné noční můře znovu odehrála scéna, kdy Davidovi povolily ruce, Správce mu vyklouzl a padal dolů, vstříc své smrti. Jenomže tentokrát jsem to byla já, kdo padal, ječel a marně natahoval ruce.

Přepadla jsem přes okraj skály a řítila se do proudu pod horou.

David mě chytil za zápěstí a držel.

„Nedovol mi, abych ti ublížil," zašeptal a hlas se mu třásl námahou, zranitelný touhou. „Zastav mě. Prosím, Jo, musíš mě zastavit. Nedokážu to sám…"

Podívala jsem se dolů, kde mě objímal pažemi, kde se mě dotýkal rukama.

Černé, zkroucené paráty ifríta. Hrany a úhly, drápy a hlad.

„Prosím," ucítila jsem jeho šepot na kůži. Zněl tak zoufale, tak ztraceně. „Prosím, Jo. Nech mě jít."

„Já nemůžu," odvětila jsem otupěle.

„Nech mě jít, nebo mi dej, co potřebuju! Nemůžu – já nemůžu –" Vybuchl v oblaku černé mastné mlhy, zavyl a byl pryč.

Zhroutila jsem se dopředu, bílá fáčovina se na mně nadouvala v neustávajícím, mumlavém větru. Hlasitě jsem křičela, dokud jsem se neprobudila.

*

Má sestra byla doma. Slyšela jsem ji přecházet po obýváku, pobrukovala si přitom něco jasného a šťastného. Nejspíš nějakou klasiku; Sára byla vždycky víc na kulturu než já, už od těch dávných dnů, kdy se těšila na hodiny klavíru, zatímco já je s chutí vynechávala, abych se mohla honit po baseballovém hřišti. Eamonův hlas jsem neslyšela. Zjistila jsem, že stále držím Davidovu láhev oběma rukama v pevném sevření, a odložila jsem ji zpátky do vystlané schránky v nočním stolku.

Slíbilas to, zašeptal mi slabý hlásek kdesi v koutku mysli.

Slíbila. Ale nebyla jsem připravená.

Zavřela jsem zásuvku, odšourala se do koupelny, bolestně zamžikala v tom ostrém, nelichotivém hollywoodském osvětlení. Vypadala jsem příšerně. Oteklá víčka a vlasy rozcuchané z postele. Pustila jsem se do zápasu s knoty, rozčesala je, takže se mi vlasy víceméně narovnaly, oči jsem se rozhodla nechat být až na rychlé vykapání Visinem. Hodila jsem na sebe top v barvě obilí a upnuté bederní džíny (rafinovaně, i když ne záměrně vyšisované do zvláštního vzoru díky nehodě s bělidlem) a bosá jsem vyšla do zbytku svého světa.

Který byl překvapivě uklizený.

Sára vařila. Na kuchyňský pult si rozložila čerstvou, jasně barevnou zeleninu a něco tam prováděla pomocí obrovského lesklého nože. Za ní se na pánvi rozehřívala loužička oleje. Vzhlédla a ztuhla uprostřed pohybu, pak se nuceně usmála a pokračovala v krájení.

„Ahoj.“ Sedla jsem si ke kuchyňskému stolu a upřela zrak na vlastní ruce.

„Ahoj.“ Něco podnikala v oblasti mého periferního vidění a pak se na stole přede mnou objevila sklenka vína. Bílé víno, které vnitřek sklenice postříbřilo svým chladem. „Pomůže to?“

„Pomůže jako na co?“ Usrkla jsem vína. Bylo dobré, lehké a s ovocnou příchutí a na konci suché.

„Na ten problém, ať už je to cokoli.“

Povzdechla jsem si. „Ten problém je spíš na drsnou lacinou whisky z papírového pytlíku než na jemné pinot grigio.“

„Aha.“ Vrátila se ke své zelenině. „Celý den jsi byla pro svět mrtvá, víš. Eamon přijde na večeři; doufám, že to nevadí. Taky jsem myslela, že by se mohl přidat ten tvůj přítel. David. Ten hudebník.“

Ach, Bože, to bolelo. Znovu jsem upila vína, abych otupila tu ostrou bodavou bolest. „Je na turné."

„To je škoda." Pokrčila rameny a pokračovala v přípravě jídla. „Máme toho spoustu. Dělám kuře Primavera. Snad ti bude chutnat."

Neměla jsem na to žádný zvláštní názor, tak jsem neodpověděla, jen jsem upíjela víno a civěla na dveře do dvora. Oceán se převaloval až k obzoru a nad ním se klenul překrásný soumrak. Neměla jsem výhled přímo na západ slunce, ale všude ve vzduchu lpěl jemný oranžový nádech a odrážel se na průsvitných, sklovitých vrcholcích vln. Nebe nabralo sytou, nekonečnou modrou barvu, která postupně přecházela v černou.

Sice jsem chvíli spala, ale připadalo mi, jako bych si už celé dlouhé dny neodpočala. Všechno se zdálo ostré a křehké a jako by nic nebylo na správném místě.

Nechala jsem všechno splynout do bílého šumu. Sára metodicky seškrabávala nakrájenou zeleninu z prkénka do mísy. Pak nechala tu vegetariánskou mísu být a zvedla pokličku, aby zkontrolovala rendlík na plotně. Z kastrolu se linula vůně kuřete a bylinek. Nepamatovala jsem si, že bych vůbec měla takový rendlík. Vypadal nově. Stejně jako ty lesklé nože mistra kuchaře. Nevzpomínala jsem si, že by mi vrátila mou kreditní kartu. To mi dělalo starosti, ale jakoby v nějakém vzdáleném, jiném světě.

Vykládala něco o mých sousedech, s nimiž nejspíš po ránu klábosila. Nebyla jsem schopná sledovat ji, ale na tom moc nezáleželo; brebentila jen tak z nervozity Sářina obvyklá taktika, když se pokoušela myslet na něco jiného. Vzpomněla jsem si, že to dělávala na střední škole, když se připravovala na rande s nějakým Opravdu skvělým chlapcem. Byla nervózní z Eamona.

„… nemyslíš?" skončila a scedila kuře. Všimla jsem si, že vývar schovala. Asi na vaření těstovin.

„Rozhodně," řekla jsem. Neměla jsem nejmenší ponětí, o jakou otázku šlo, ale ona se při odpovědi rozzářila.

„Myslela jsem si to. Hele, pojď mi pomoct." Zápolila s váhou rendlíku. Zvedla jsem se a uchopila jedno ucho kastrolu, podložku – ta byla také nová – a přidržela ho. Vesele se na mě zazubila, ale úsměv se ztratil, když jsem jí ho neoplatila. V tichosti jsme kuře scedily. Kastrol s vývarem jsme postavily zpátky na hořák a přidaly těstoviny. Sára vyklopila kuře a zeleninu na pánev s předehřátým olejem.

„Je v tom David?" zeptala se mě a zkušeně přitom míchala směs na plynu. Zamžikala jsem a podívala se na ni. „Pohádali jste se?"

„Ne." Neexistovalo žádné snadné vysvětlení. Vzala to jako výmluvu, což byla pravda, a soustředila se na vaření.

Než jsem se odpoledne svalila do postele, vypnula jsem telefon; teď jsem přešla k záznamníku a zjistila, že na něm jsou vzkazy. Zvedla jsem sluchátko a stiskla tlačítko.

„Chtěli byste svůj vlastní dům? Ceny jsou –" Vymazat.

„Vášniví osamělí hoši hledají právě vás!" Vymazat.

Krátký okamžik ticha a pak se ze záznamu ozvalo: „Buď za třicet vteřin na balkóně. Budu čekat."

Poznala jsem ten sytý, jen nepatrně nelidský ženský hlas. A tohle *nebyl* záznam. Ne tak docela.

Položila jsem telefon, přešla k oknu a vyhlédla ven. Nikde nikdo. Ale mně bylo jasné, že se tomu nevyhnu, i kdybych chtěla; džinka Rahel nepatřila k dívkám, kterým se dokážete trvale vyhýbat. Otevřela jsem skleněné posuvné dveře a vyšla ven, do chladivého větříku. Dveře za mnou se zahučením zajely zpátky. Pocítila jsem… něco. Lehký pohyb uvnitř, lehký mrazík na šíji.

Když jsem se ohlédla, seděla Rahel u mého stolku z tepaného železa, nohy zkřížené, a prohlížela si své dlouhé nehty. Zlatě se třpytily. Kalhotový kostým s nimi barevně

ladil, pod ním měla košili barvy královského purpuru. Její tmavá kůže se leskla v pohasínajícím denním světle, a když otočila hlavu ke mně, zahlédla jsem jestřábí záblesk zlatých očí.

„Sněhurko!“ pozdravila mě a luskla nehty. Vydaly jemný kovový zvuk. „Stýskalo se ti po mně?“

Usedla jsem na druhou křehkou kovovou židličku a složila lokty na zahřáté desce stolu. „Jako po dýmějovém moru.“

Přitiskla si elegantní, smrtící ruku na místo, kde bývá srdce, jako by skutečně nějaké měla. „To mě vážně zdrtilo. Zlomilas mi srdce.“

„Čemu vděčím za to potěšení?“

„Aha, takže přece jen?“

„Prostě mi řekni, co mi chceš říct.“ Promluvila jsem bezvýrazným tónem. Už teď mě to její škádlení unavovalo. Těšila jsem se, až budu moct zalézt do postele a na pár hodin se zbavit reality. Vyhnout se volbě, která stála přede mnou. Která ve skutečnosti ani žádnou volbou nebyla.

Rahel se naklonila ke mně a také si položila lokty na kovový stolek. Její cizí oči okřídleného dravce si mě měřily beze stopy soucitu nebo humoru.

„Umíráš,“ prohlásila. „Jsi uvnitř zlomená. Vidím, že ti Jonathan poskytl čas, ale radši s ním neplýtvej, sestřičko. Věci se dějí příliš rychle.“

„Z Davida je ifrít,“ řekla jsem najednou. Viděla jsem, jak se totéž stalo Rahel – která byla jediný džin, jenž se z toho zotavil. Dosáhla toho tak, že vysála moc z druhého nejmocnějšího džina na světě, z Davida… a díky jedinečné shodě okolností, která zahrnovala lidskou smrt a zásah organizace Ma’at v neobvyklé spolupráci lidí s džiny.

„Potřebuju Ma’at,“ pokračovala jsem. „Potřebuju je, abych mohla Davida vyléčit.“

Rahel mě zkoumala upřeným dravčím pohledem. V posledním světle umírajícího dne se její oči nepřirozeně leskly – jas v nich pocházel zevnitř, nepatřil jen odrazu. Zabubnovala dlouhými, ostrými nehty na kov; při tom zvuku mi přeběhl mráz po zádech.

„Ma'at nepřijdou. Svobodní džinové mají vlastní starosti, a i kdybychom přišli, nestačilo by to. David je příliš silný. Vysál by život z nás všech, a ničeho by tím nedosáhl."

„Jonathan chce, abych –"

Zvedla ruku. „Nezajímá mě, co chce Jonathan."

Tohle byla novinka. A znepokojivá. Rahel vždycky fanaticky stála na Jonathanově straně; chápala jsem, že v džinském táboře existují kulty osobnosti, když už ne přímo politické strany, ale nikdy by mě nenapadlo, že džinové tak lehce mění strany a loajalitu. Byla pro Jonathana. Nějakou dobu.

Pokračovala: „Když teď Davida osvobodíš, vydá se lovit, a bude ničit. Já byla dost nebezpečná, když jsem byla ifrítkou. *On* bude naprosto smrtící, a jestli půjde po Jonathanovi, Jonathan nebude jednat dost rázně, aby ho zastavil. Chápeš?"

Chápala jsem, aspoň jsem si to myslela. Cítila jsem ten Davidův nenasytný hlad, tu potřebu přežít. Ve dnech, kdy měl zdravý rozum, by jistě raději zemřel, než by vůbec uvažoval o krmení z Jonathana, ale to, co se s ním dělo, nemělo s rozumem nic společného. Ne tak, jak tomu já rozuměla.

„Když ho budeš držet v láhvi, vysaje tě dosucha," zašeptala měkce Rahel. „Ale tím to skončí. Bude lapen ve skle."

„Ale teď mě nevysává!"

Jen se na mě podívala tak dlouze, až jsem ucítila v žaludku tíži, vyvolávající nevolnost.

„I teď?“

„Ifríti se mohou krmit i z lidí,“ vysvětlila mi. „Ale jen ze Správců. Navíc v tobě je něco, co není lidské, a to ho také přitahuje.“

Dítě. Bože můj, dítě.

„Ty ode mě chceš, abych se od něj nechala *dobrovolně* zabít,“ konstatovala jsem. „Sebe i dítě. Abych zachránila Jonathana.“

„Musíš,“ prohlásila Rahel. „Víš, co se děje, už to přece cítíš. Džinové mezi sebou válčí. Zabíjejí se. Umírají. Zmocnilo se nás šílenství, a bez Jonathana už nebude žádné bezpečí. Žádný zdravý rozum, v ničem, včetně lidského světa. Chápeš to?“

Potřásla jsem hlavou. Ani ne tak z nevědomosti, jako z vyčerpání. „Žádáš po mně, abych obětovala vlastní život a své *dítě*. Nechápeš, co to s ním udělá, když zůstane opuštěný?“

„Ano. I tak, i když ho to navždycky zničí, musí to tak být. Po celá tisíciletí nedošlo mezi džiny k válce, ale tohle – blíží se to. Nedokážeme to zastavit. Někteří se chtějí odtrhnout od lidí, od vašeho světa. Někteří chtějí zůstat. Někdo si myslí, že je naší povinností, byť odpornou, zachránit lidstvo před ním samým.“

„Jejda,“ hlesla jsem. „Jen se s námi tolik nezatěžujte.“

Vrhla na mě chladný pohled. „Už došlo k úderům, které nelze vzít zpět. Mám o nás strach. I o tebe. Tohle je temnota, má milá. Nikdy jsem nečekala, že to ještě někdy zažiju.“

„Jonathan ví, že pokud tu láhev nerozbiju, není šance přivést Davida zpátky.“

Na to mi Rahel neodpověděla. Vyrývala drápy do kovové stolní desky hluboké rýhy, oči sklopené a neproniknutelné. „Myslí si, že zná konec všech věcí. Já si myslím, že vidí to, co vidět chce. Věří, že dokáže Davida

zvládnout i jako ifríta. Já tomu ale nevěřím. Ale i když si tolik přeje Davida zachránit, myslí i na vaše dítě. Rád by vás zachránil všechny, kdyby to šlo.“

„A ty ne. Ty chceš, abychom zemřeli, aby nedošlo k větším škodám. Co na to mám říct, Rahel?“

Rahel otevřela ústa s pěknými lesklými rty k odpovědi, ale než to stihla, pocítila jsem náhlý prudký příval energie z éterika a mužský hlas za mnou promluvil: „Já váš problém vyřeším. Dejte Davida mně.“

Ashan. Vysoký, se širokými rameny, ostrý obličej, jehož rysy nesly nádech brutality, i když byly pěkně tvarované. Studie v šedé… Stříbřité vlasy, šedý oblek, vázanka v barvě holubí šedi, která ladila s jeho očima. Rahel měla smysl pro neonově jasné barvy; on v porovnám s ní působil jako měsíc proti slunci. Chladný, vyrovnaný, nekompromisní, a kromě vzhledu na něm nebylo vůbec nic lidského.

Rahel prudce odtáhla svou židli, kov zaskřípěl na betonu. Zasyčela na něj, oči jí zlatě vzplanuly. Ashan na ni jen upíral zrak. Vypadal jako učiněná hrozba násilím, tak vteřinu před vraždou, i když nedělal vůbec nic, jen nehybně stál.

Dívala jsem se na ztělesnění války, o které Rahel mluvila, a já byla vybrána jako bojiště.

„Pořád agituješ pro svého pána?“ zeptal se. To nebylo určeno mně; já ho ani v nejmenším nezajímala. Byla jsem jen člověk, postradatelný kus masa. „Už je čas, Rahel. Jsi s ním? Ve staré gardě dochází ke změnám. Přece nechceš být tak pitomá. Mám pro tebe po svém boku místo.“

Neodpověděla. Nebylo třeba. Její obranný postoj mluvil za ni.

„Dalas dohromady malou armádu,“ pravil Ashan. „Malou a slabou. Páchneš lidmi, Rahel. Nechtěla by ses od nich očistit? Od nich a od vší špíny, v níž jsme se váleli po

celá tisíciletí, zatímco Jonathan se klidně díval, jak jeho plány zahnívají a hroutí se?“

„Jsem dost čistá,“ řekla. „A *tobě* se nezodpovídám.“

„Ještě ne,“ přisvědčil a obrátil své děsivé oči ke mně. „Nemám ponětí, proč tě Jonathan nezabil, člověče, ale jestli mi vstoupíš do cesty, nebudu váhat. To jistě víš.“

Zaryla jsem nehty do dlaní a pomalu přikývla.

„Tak buď hodná a poslušná a běž pro tu láhev,“ vybídl mě. „Chci Davida. Hned teď.“

Mezihra

Jak se bouře blíží ke svému prvnímu setkání s pevninou, nelze ji téměř rozeznat od tichého, bledého větru, zrozeného u afrického pobřeží. Rozprostírá se na míle široko, mocně vyzbrojena šedivými oblouky oblaků, nabitými elektřinou. Uvnitř si nese sluneční energii, uskladněnou ve formě pevně sbalené vlhkosti, která stále stoupá a klesá, kondenzuje a rozptyluje se, a každá proměna vnáší do soustavy víc zuřivosti.

Nebezpečná, ale nikoli smrtící. Až propukne, vyklopí na zem přívalové deště a prudké vichry, ale pořád je to jenom bouře.

Ale když se přiblíží k několika ostrovům, které jí leží v cestě, dojde ke shodě událostí s pravděpodobností jedna k miliardě – na mořský proud, který se stáčí od severu k jihu, dopadnou přesně v tom správném úhlu sluneční paprsky a ohřejí ho. Jeho teplota stoupne o čtyři stupně.

Jenom čtyři.

Přesně v pravou chvíli.

Bouře přelétá nad proudem a narazí do teplé stěny stoupající vlhkosti. Hluboko v nitru oblaků dojde k nějaké alchymické reakci; k dispozici je kritické množství vlhkosti, teploty a energie, a bouře zahajuje svůj neochvějný sebevražedný pochod.

Poslední malá proměnná v rovnici je náhodný svižný větrný vír od Kapského mysu. Střetne se s širokým okrajem bouře a sklouzne podél něj, a protože je chladnější, stáhne bouři s sebou.

Bouře se začíná obracet. Každá bouře má vlastní rotaci, má svou hmotu. Má gigantický zdroj energie, je soběstačná. Prodělala obrovský skok, výbušný růst a její hrozivost stoupla; už to není dítě.

Teď už je z ní dokonale opeřený hurikán a pořád ještě roste.

Kapitola čtvrtá

Když se na to tak zpětně podívám, tak zavrčet: „Jen přes mou mrtvolu!“ asi není zrovna to nejmoudřejší, co se dá říct džinovi, který se hodlá postavit Jonathanovi v osobním souboji o nadvládu nad džinským světem.

Nikdy jsem netvrdila, že jsem kdovíjak chytrá. Ale přinejmenším mě nikdo nemůže obvinit ze zbabělosti.

Ashan se po mně natáhl, ale jeho ruka na mě nedosáhla; Rahel se jako neónově zlatý záblesk mihla kolem mě a vrhla se na něj jako tygřice, trhala a vrčela. Překvapený Ashan o pár kroků ustoupil…

…z balkónu.

Nespadl. Vznášel se, tvářil se udiveně a nahněvaně, možná trochu naštvaně, a škubal Rahel za vlasy, zapletené do řádků, aby ji od sebe odtrhl. Měl neuvěřitelnou sílu. Věděla jsem, že Rahel je pěkně houževnatá, a lehkost, s níž ji odhodil a mrštil jí v divokém, rázném oblouku, který skončil drtivým nárazem na zem o třicet stop níž mezi auty na parkovišti, byla děsivá. Rahel se dotkla země, překulila se a plynule se zvedla na všechny čtyři, přičemž působila přesně jako ti dinosauři s mocnými drápy z populárních filmů.

Vyskočila na střechu bílé dodávky, v níž detektiv Rodriguez možná pocítil lehký tlak, ale ani kdyby vyhlédl ven, nic by neviděl. Rozběhla se po střeše, odrazila se a ladně se vznesla do vzduchu. Mířila přímo na Ashana…

…který ji odrazil ještě ve vzduchu tak lehce jako Babe Ruth před plnými tribunami.

Vnímala jsem rušivé proudy energie ve vzduchu kolem sebe. Džinové vytvářeli nerovnováhu a zatraceně, já s tím nemohla nic dělat. Škody, které utrpěla má moc, když jsem přecenila své síly a David se změnil, neměly tendenci ustupovat. Energie, kterou do mě Jonathan vložil, nebyla stavěná na ovládání počasí.

Rahel bezvládně prolétla vzduchem, dopadla na chodník u parkoviště, asi patnáct stop se kutálela a nohy a ruce jí vlály.

Potom se rozmlžila a zmizela.

Pufff.

Ashan se obrátil ke mně.

Nadechla jsem se, vstala a začala couvat. Na balkóně člověk nemá moc příležitostí k úniku.

„Víš, co chci.“ Ashan natáhl ruku. Jeho nehty se v soumraku opálově stříbrně blyštěly, oči měl jasné jako měsíce. Možná měl na sobě značkový oblek, ale nebyl vůbec lidský. „Přines tu láhev.“

„Ani se jí nedotkneš,“ řekla jsem. Chtěla jsem, aby to vyznělo chladně a logicky, ale hlas se mi třásl. „Džinové nemohou –“

„Děvenko, nesnaž se předvídat, co džinové mohou a co ne,“ přerušil mě hlasem tak hlubokým a studeným, až jsem cítila, jak se mi po páteři rozlézá led. „Řekl jsem *přines ji*.“

„Jinak?“

„Nechtěj mě pokoušet.“ Udělal odměřený krok kupředu. Ucítila jsem ve vzduchu ozón, hrozbu v mracích nad námi. Jemné chomáčky, jež se zpevňují, jak se porucha v éteriku odráží do fyzického světa… Šlehající, neovladatelný vítr v mezosféře; chladná místa; proud horka z Ashana, který proráží vzorci počasí jako kopí. Vnímala jsem elektřinu ve vzduchu, která se snažila najít cestu k uzemnění. Mohl mě klidně usmažit přímo tady na dvorku a já bych se ani nemohla bránit, protože moje síly se momentálně

pohybovaly někde mezi nulou a smrtí. „David má lidi rád, já ne. Vůbec mi nebude vadit, když tuhle budovu srovnám se zemí, abych dostal, co chci.“

„Džinové,“ nuceně jsem se ušklíbla. „Nemáte žádný smysl pro přiměřenost.“

Nepostřehla jsem, kdy se pohnul, ale ránu jsem pocítila – dost silnou, aby mi na chvíli úplně vynulovala nervový systém a poslala mě v kotrmelcích rovnou do omítnuté cihlové zdi. Aspoň že jsem minula ty skleněné dveře. To byla vážně klika. Když se mi do těla vrátil cit, zaplavila mě žhavá, štiplavá bolest na straně tváře. Uhodil mě otevřenou dlaní, ale nezatáhl drápy. Přitiskla jsem si dlaň na tvář a ucítila horkost. Z očí mi tekly slzy.

Ashan postoupil o krok blíž. „Nezajímá mě tvoje představa, jak moc jsi chytrá. A jestli si myslíš, že mě zajímá lidské tělo, tak se pleteš,“ prohlásil. „Připadá mi celkem zajímavé, jen když zvažuju tvůrčí metody, jak ho roztrhat na kusy. Tak a teď běž a přines tu láhev.“

Nemohl se jí dotknout. Nemohl mi ji vzít. Ani Jonathan to nedokázal. Snažil se mě oklamat? Nebo jen chtěl vědět, kde ji mám?

Otevřela jsem posuvné dveře a zacouvala zpátky, pak jsem je zabouchla. To mi tak k něčemu bude. Ashan se stále tyčil proti temnějícímu soumraku venku, šedý jako mrtvola, s očima zářícíma ledem a stříbrem.

„Hej,“ ozvala se Sára. Stále vězela hluboko ve svém kuchařském tranzu, něco prováděla s chlebem a troubou. V kuchyni to vonělo rozmarýnem, olivovým olejem a pečeným kuřetem. Nebeská vůně. Přála bych si, abych ji mohla ocenit; třásla jsem se; byla jsem rozklepaná a vyděšená. Dívala jsem se, jak zasouvá plech do trouby a zavírá dvířka, jak si stahuje chňapkové palčáky a otáčí se ke mně. „Venku je hezky, co? Tak poklidno. Možná bychom mohli večeřet venku…“

„Jasně,“ vypravila jsem ze sebe. „Paráda. Vážně.“ Příšerný nápad. Pomalu jsem se kolem ní sunula do ložnice.

Natáhla se po mně a chytila mě za paže, zastavila mě. Nakrčila čelo dojemných vrásek. „Jo? Co se ti to stalo s obličejem?“

„Ehm…“ Nic mě nenapadalo. „Zakopla jsem.“

„Zakopla?“

„To nic není, Sáro.“ Pokusila jsem se jí vykroutit. Ale moje sestra byla silnější, než se zdála.

„Houbeles. Vypadáš úplně vyděšeně. Je to ten chlap? Ten z dodávky?“ Teď vypadala rozzlobeně. „Zatraceně… Zavolám policii. Hned teď.“

„Ne! Ne, podívej, to není nic…“ Všechno se to strašně komplikovalo. Vyškubla jsem se z jejího sevření. Vrhla se k telefonu. Vytrhla jsem jí ho a odhodila ho na stůl. „*Sáro!* Tohle je moje věc, jasné? A ten chlap v dodávce *je polda!*“

Nechápavě na mě zírala. „Cože je?“

„Polda.“ Stěží jsem ovládala svůj dech, jak se mě zmocňovala panika. „Před pár měsíci jsme měla nějaké potíže v Las Vegas. To přejde.“

„Ježíši, cos provedla? Zabilas někoho?“

„Připadám ti jako vražedkyně? Jsi moje sestra! Měla bys mi věřit!“

Nezodpověděla jsem otázku, ale povedlo se mi uhodit na ty správné struny. „Jo…“ Sára bezmocně mávla rukou. „Dobře. Tak jo. Věřím ti. Ale proč tě sleduje?“

„Myslí si, že vím něco o zločinu, který se tam v té době stal – než se zeptáš, tak ne. Neudělala jsem to.“ Otevřela pusu, aby vypálila další otázku, a já chvatně hledala výmluvu, abych se mohla vzdálit. „Promiň. Musím do koupelny.“

Ani ti nejúpornější lidé nemohou nic namítat proti plnému měchýři. Nechala mě jít. Spěchala jsem chodbou do

obýváku, do svého soukromého prostoru… Zazvonil zvonek.

Ježíši! „Otevři!“ zařvala jsem přes rameno a hnala se dál. Vběhla jsem do ložnice, otevřela noční stolek a chytila Davidovu modrou skleněnou láhev. Srdce mi divoce bušilo. Chystala jsem se na vysokou hru, která mi pravděpodobně značně ublíží nebo mě zabije. Vrátila jsem se do obýváku, minula Sáru, která šla otevřít a mračila se na mě; udělala si čas, aby si sundala zástěru a načechrala vlasy.

Odsunula jsem skleněné dveře a vystoupila na balkón do dvora. Ashan nechal rozjímání nad výhledem na oceán a obrátil se ke mně. Sjel očima na láhev v mé ruce.

„Aspoň že plníš příkazy,“ prohlásil. „Zavolej ho.“

„To přece ode mě nechceš,“ namítla jsem.

Ashanovy oči ztemněly jako mraky před bouří, objevil se v nich nádech modravých blesků. „Nebudu to říkat podruhé.“

„Chceš ho zabít.“

Ashan se usmál. Nebyl to pěkný úsměv.

Zavřela jsem oči, pak je zase otevřela a řekla: „Davide, pojď ven z láhve.“

Jednu dlouhou vteřinu jsem byla přesvědčena, že jsem udělala hroznou chybu, že se do láhve vůbec nevrátil, ale pak se od stínů v rohu jeden oddělil a zůstal stát vedle mě, kymácející se a hranatý. Nebyl to David. Nebylo to… nic, co bych poznávala. Ale reagovalo to na jeho jméno a očividně jsem nad tím měla určitou moc.

Ashan o krok ustoupil. Jeho dravčí úsměv se kvapně vytratil.

„Co se ti nezdá?“ zeptala jsem se, tentokrát pevně a chladně. „Chtěls Davida. Tady je.“

„*Ifrít!*“

„Ach, to je tak hrubé. Neměl bys soudit džina podle barvy jeho…“ Než jsem mohla dokonat ten velmi chabý

vtip, ztratila jsem kontrolu nad situací a ifrít, dříve známý jako David, se omotal kolem Ashana a začal se krmit.

Ashan zavřeštěl, ustoupil, narazil do zábradlí a začal ze sebe ifríta – nedokázala jsem na něj myslet jako na Davida – seškrabávat stříbrnými drápy. Změnil přitom tvar, jako by se rozplynul, zvětšil a stěží si uchoval lidskou podobu. Bylo z něj cosi šedého, neurčitého a místy stříknutého živě bílými skvrnami.

Oba dva se nad zábradlím rozmlžili a vrhli se dolů, otáčeli se a padali. Ifrít ponořil dvě hranaté, deformované končetiny hluboko do džinovy hrudi a těmi uhlově černými, lesklými pažemi do něj proudila stříbřitá esence, postupně mizící v černé díře – ústech? – uprostřed svíjejících se stínů.

Trpí bolestí. Ne Ashan, ale David. Cítila jsem to. Cítila jsem jeho agónii, až jsem zavrávorala, chytila se zábradlí a potlačila výkřik. Spojení mezi námi se vracelo, Bože můj, to bolelo. Jako by mi nalili do střev galon bělícího prostředku. Svírala jsem zábradlí a upírala zrak dolů na bojující postavy, které dopadly na parkoviště – jako před nimi Rahel – a převalovaly se a trhaly jedna druhou jako divocí tygři.

A pak najednou, když už mě bolest málem srazila na kolena, to přestalo. Měla jsem pocit vznášení, zalil mě klid a spatřila jsem, jak se ifrít mění.

Kroutí.

Nabírá barvu a tvar.

David dřepěl na nataženém Ashanovi, ruce zabořené po zápěstí do jeho hrudi. Na sobě měl džínsy a pak už nic – jeho nahá hruď se bronzově leskla něčím, co připomínalo pot. Ramena se mu nadzvedla, i když nepotřeboval dýchat, pokud na sebe nevzal skutečně lidskou podobu.

Vyškubl ruce z Ashana. Měl na nich rozmazanou stříbřitou hmotu. Ashan ležel nehybně a upíral oči na tmavnoucí nebe s mraky.

Z jednoho mraku do druhého přeskočil blesk, horký bílý záblesk, který jsem pocítila ve všech nervech. Zaduněl hrom, tak mocný, že rozezněl alarmy aut na parkovišti.

David na mě pohlédl a oči se mu zatřpytily horkým bronzem. Cizí. Důvěrně známé. Utrápené.

Odtáhl se od Ashana, potácivě se postavil na nohy a opřel se o nejbližší vůz – volkswagen. Alarm ztichl. Nepřítomně ho utišil poklepáním prsty o nárazník, s viditelnou námahou se ovládl a vytvořil si z ničeho modrou kostkovanou košili. Oblékl si ji, ale nezdržoval se zapínáním knoflíků. Myslím, že na to mu nezbyla síla.

Vypadal tak *slabý*.

„Davide," zašeptala jsem. Svírala jsem zábradlí tak pevně, až mi přišlo, že si ho později budu muset nechat chirurgicky odstranit.

Znovu vzhlédl a věnoval mi slabý, přízračný úsměv.

A rozmlžil se.

Nadechla jsem a naklonila se přes zábradlí, hledala jsem ho, ale byl pryč, pryč…

Sklouzly po mně teplé ruce. Skousla jsem si ret, ucítila slzy, o kterých jsem nevěděla, a poddala se jeho objetí.

„Pšš," šeptal mi David do ucha. Jeho dech mi čechral vlasy. „Nemáme čas. Nemohl jsem si od něj vzít tolik, abych v téhle podobě vydržel, aniž bych ho zabil. Nemůžu. Ani jeho."

„Já vím." Obrátila jsem se k němu. Vypadal *normálně*. Zdravě a příčetně a naprosto v pořádku, a právě v tom bylo to mučení, že tohle bylo jen přechodné. Že by se musel krmit znovu a znovu, aby udržel tuhle iluzi.

Bez dechu jsem ho políbila. Tvrdě. Vrátil mi polibek se zaujetím, jako by se snažil vlít cit do nejkratšího okamžiku,

sáhl mi na tvář, aby ji uvěznil ve svých dlaních, zatímco jeho teplé, hedvábně jemné rty hltaly moje.

Když jsme se oddělili, bylo to jako amputace. Znovu jsem ho v sobě cítila – spojení bylo silné a šumělo potenciálem. Ale už jsem zase vnímala to sání. Měla jsem jen malý zbytek energie a něco v něm mi ji vysávalo. Jako bych se pokoušela naplnit černou díru.

„Vrať mě zpátky do láhve," požádal. „Musíš to udělat. Hned."

Přikývla jsem. Projel mi prsty vlasy, narovnal mi kudrlinky, aby byly zase hedvábně hladké, tak jak je znal a jak se mu líbily.

„Miluju tě," řekl. A to také bolelo. Protože jsem věděla, že to přese všechno myslí doopravdy.

Řekla jsem ta slova a on zmizel do modré láhve, kterou jsem upustila na kovový stolek a zapomněla na ni. Vůbec jsem si nevzpomínala, že bych ji tam postavila. Teď jsem ji zvedla, vyděsil mě její chlad, a pohlédla jsem dolů na Ashana.

Nebyl mrtvý. Ve skutečnosti už se začínal hýbat. Překulil se a zvedl na kolena, jednou rukou se opřel o chodník. Vypadal, jako by ho někdo pořádně zmlátil, ale já vůbec nepochybovala, že je naprosto, totálně naštvaný a že myslí na odvetu a bude chtít něco víc než jenom libru masa.

Nemohla jsem použít Davida na svou obranu. Ne když si jen stěží udržoval příčetnost a identitu.

Stála jsem tam a dívala se dolů. Ashan se postavil na nohy. Nepřítomně si přejel rukou po obleku, trhliny a špína z něj zmizely. Zase vypadal jako z reklamy na značku Brooks Brothers, až na to, že jeho výraz by neprodal nic kromě střelných zbraní nebo pohřebních služeb.

Nepohnul se, jen na mě zíral s planoucí výhrůžkou v očích a čekal.

Řekla jsem: „Jestli za mnou zase přijdeš, udělám z tebe švédský bufet pro ifríta.“

Pronesl něco v tom plynulém, tekutém džinském jazyce, kterému jsem téměř rozuměla. Nemyslím, že to bylo lichotivé.

„Myslím to vážně,“ pokračovala jsem. „Vypadni. Jestli se vrátíš, tak už nebudu ten, kdo se nechá mlátit.“

Za mnou se otevřely posuvné skleněné dveře a ozval se Sářin hlas: „Jo? Eamon už je tady. Chystám se podávat těstoviny. A to s tou policií myslím vážně. Opravdu bys je měla zavolat. Mně je jedno, že je ten chlap polda; tohle ti nesmí provádět. To je nezákonné.“

Nepohnula jsem se. Ashan dole na chodníku také ne. Dobrých třicet vteřin jsme na sebe tak zírali. Vítr mi vzdouval šaty a vlasy, vanul k západu, pak k jihu. Náhodné poryvy vzduchu, zmatené vířícími poruchami v éteriku. Bože, to počasí bylo tak zmršené. Správci se z toho zblázní.

To mi zase připomnělo událost na mostě. Neměla jsem potuchy, jak moc tohle všechno Správce postihne, ale věděla jsem jistě, že už došlo k první lidské oběti. To jsem musela nahlásit.

„Jo?“ Zdálo se, že je Sára znepokojena. „Jsi v pořádku?“ Dveře se otevřely víc, přistoupila ke mně a zahalila mě do svého nepatrně přehnaného oblaku Bulgari’s Omnia, což byla – jak mě ujistila – výhodná koupě, pětasedmdesát dolarů za dvě unce. Vítr jí čechral melírované vlasy. Zamračila se směrem k parkovišti, na bílou dodávku. Prudce vydechla v přehnaném povzdechu. „To je on. Volám policii. Přinejmenším by mu mohli zakázat parkování tady dole, aby na nás nemohl pořád civět.“

Ashan pořád stál dole na parkovišti, ale teď se jeho upřený, ostrý pohled – přecházející ze stříbrné do holubí šedi – přesunul ze mě na mou sestru. A usmál se. Byl to

úsměv temného prince, mrazivý, pobavený a děsivý. Zaplavil mě spravedlivý hněv. *Jen se opovaž, ty hajzle. Neopovažuj se takhle dívat na mou sestru!*

Ať už to pocítil nebo ne, rozplynul se bez dalšího slova či zvuku.

Byl pryč, zůstala po něm jen neurčitá pohrůžka.

Zhluboka jsem se nadechla, obrátila se a položila Sáře ruku na odhalené rameno. Její pleť mým chladným, roztřeseným prstům připadala smetanově měkká.

„Už je to v pořádku," řekla jsem. „Teď je všechno v pořádku. Dáme si pěkně v klidu dobrou večeři."

Jasně. Ještě aby to vyšlo.

*

Zatímco jsem hrála vraždícímu Romeovi Ashanovi Julii na balkóně, Sára proměnila můj jídelní stůl – další bazarová investice – z jeho obvyklého ubohého stavu v něco, co by bytového architekta přimělo sáhnout po foťáku. Poznala jsem ubrus, něco, co jsem zdědila po matce – obrovský, háčkovaný, v režné barvě, který by mohl klidně přikrýt auto – ale Sára ho vyzdobila zdůrazňujícím koberečkem s hedvábnými třásněmi, svíčkami a mísou, v níž ve vodě plavaly květy. Nádobí – všechno k sobě ladilo – působilo podezřele nově. Navíc moderně; bylo podivně tvarované a matově černé – takové v mém servírovacím arzenálu ještě včera nebylo. Ve skutečnosti můj porcelánový servis sestával převážně z bazarového zboří značky Melmac a doplňoval ho příležitostný kousek otlučeného Corningwaru. Kuchyně byla bez poskvrnky. Vedle talířů čekaly tři vychlazené láhve s bílým vínem a ve světle svíček se elegantně leskly.

Eamon stál vedle stolu zády k nám a díval se na cosi, co beze zvuku běželo na mojí (stále stejně mizerné) televizi. Zjevně burzovní zpravodajství. Při zvuku zavírajících se dveří se otočil a musím připustit, že vypadal dobře. Stejně jako Sára zřejmě dostal oběžník se sdělením ‚oblečte se, abyste udělali dojem', který mně nedoručili. Kalhoty měl z nějaké tmavé hedvábné látky s drsným povrchem, košili s matovou povrchovou úpravou, nedopnutou u krku jen natolik, aby působil ležérně, ale rozhodně nic podobného pochybnému postmodernímu disko-stylu, který poslední dobou přichází do módy. Jeho oblečení vypadalo šité na zakázku, a on vypadal, jako že na to tak trochu zapomíná.

Úroveň bez námahy.

Natáhl ke mně ruku. Bezděčně jsem ji přijala a viděla jsem, jak jeho úsměv pohasíná a nahrazuje ho znepokojené podmračení.

„Joanno," řekl, „máte úplně ledové ruce. Jste v pořádku?"

„Ano," odpověděla jsem. „Díky. Je mi dobře."

Jeho dlouhé prsty – dost dlouhé, aby mi obemkly zápěstí a přesáhly přitom nejméně o tři palce přes sebe – sklouzly nahoru a dotkly se modřiny na mé paži, pozůstatku z rána. „Jste si jistá?" zeptal se pochybovačně. „Neměla byste zajít k doktorovi? Nebolí vás ta paže?"

„Je mi dobře." Pokusila jsem se do toho vložit trochu přesvědčení. „Jsem ráda, že jste přišel. Sára vařila celé hodiny." To mohlo být i pravda. Neměla jsem nejmenší ponětí o čase.

Eamon se podřídil a přijal změnu tématu. „Ano, voní to úžasně. A mimochodem, váš byt vypadá pěkně."

Střelila jsem po Sáře pohledem, ona mu čelila s pozdviženým obočím. „Ano, to je pravda. K mému velkému překvapení." Významně jsem pohlédla na nové talíře. Eamon přelétl očima ode mě k Sáře a zase zpátky.

„Doufám, že to nevadí," řekl. „Povídala, že vám chybí nějaké základní vybavení, tak jsem ji vzal na nákupy. Pořídili jsme pár věcí."

V mém světě černé módní talíře a vinné sklenky a hedvábné stolní koberečky nepatří k základnímu vybavení, ale s tím bych se smířila. „Jistěže nevadí, ale jestli jste je koupil, musím vám je zaplatit." Ovšem ty talíře měly už od pohledu větší cenu než celá moje sbírka bot.

„Není třeba," mávl nad tím rukou. „Náhodou mi dnes došla nějaká platba. Docela rád jsem trochu přispěl, zvlášť když jste byla tak laskavá a pozvala mě na návštěvu."

„Většina hostů přinese k večeři láhev vína, neposkytne hned veškeré vybavení. No, to nic, rozhodně není špatné slyšet pro změnu nějakou dobrou zprávu."

Pomalu se usmál. „Nevím, jestli je to dobrá zpráva pro každého; peníze, které já dostanu, musí pocházet z něčí kapsy, pro někoho to musí být výdaj… ach, jistě. Život se umí všelijak obrátit." Zrak mu padl na Davidovu láhev. Pořád jsem ji držela v levé ruce. „Můžu vám to odnést do kuchyně?"

Okamžitě jsem ucukla. „Tohle? Ne, to je… pleťový krém." Což bylo pravděpodobně nejpitomější vysvětlení, jaké jsem mohla vymyslet, ale byla jsem dost vycukaná. Bylo toho na mě všeho trochu moc a dělo se to moc rychle po sobě. A nemohla jsem Eamonovi dovolit sáhnout na láhev, jinak by se stal Davidovým pánem. Přinejmenším na přechodnou dobu. „Je už prázdná." Obrátila jsem ji dnem vzhůru, abych to předvedla. „Jen ji vrátím zpátky. Pak si ji doplním."

Proklouzla jsem kolem něj a zamířila do svého pokoje. Postála jsem chvíli ve tmě, pomalu klouzala prsty po skle, myslela na Davida, na to, jak *dobře* vypadal. Mohl by se… vyléčit? Možná se teď cítí dobře. Možná…

No jasně, řekla jsem si. *Možná bys svého džinského přítele mohla vytáhnout z láhve a vzít ho na večeři a vysvětlit, jak to, že tvůj přítel muzikant bydlí ve tvé skříni, když je na turné.* Teď nebyla vhodná doba na experimenty. Otevřela jsem zásuvku, políbila sklo a položila láhev do vystlané schránky. Po krátkém zaváhání jsem zatáhla zip. Kdybych potřebovala ve spěchu popadnout pár věcí, mohlo by záležet na vteřinách, a teď, když se Ashan vydal na válečnou stezku, mohl by útěk představovat tu nejlepší obranu.

Jelikož Sára s Eamonem vypadali tak hezky, hodila jsem na sebe modré šaty – nic příliš svůdného, nepřišel sem, aby se koukal na mě – a obula si pár slušných lodiček, napodobenin značky Jimmy Choo. Rtěnka, trochu maskary – rychlá úprava, ale na konci jsem vypadala celkem slušně. Zrcadlo ukazovalo v mých očích jas, který tam ještě nedávno nebyl, a jemný ruměnec na lících.

Vlasy jsem měla hladké a rovné díky Davidovu pohlazení.

Pomyslela jsem na džiny, bojující proti sobě navzájem. Pomyslela jsem na Správce, padající z mostů.

Na to všechno jsem myslela asi třicet vteřin, pak jsem si sedla na postel a zvedla telefon, zpaměti jsem vyťukala číslo.

„No jo," řekl na druhém konci drsný hlas okořeněný italským akcentem; bylo mi jasné, že se ještě nepodíval, kdo mu to volá. Následovala krátká tápavá odmlka a pak mnohem vřelejším hlasem: „Jo! To je milé, že si ještě pamatuješ moje číslo!"

„Jak bych mohla zapomenout, Paule?" Věděla jsem, že to z mého tónu pozná. Zkřížila jsem vsedě nohy. „Jen jsem myslela, že bude lepší, když budeš vědět, že se mezi džiny něco děje. Je to zlé, Paule. Opravdu zlé."

Někdy je docela dobrý nápad být v rozhovoru s bývalým šéfem aktivnější, obzvlášť když dotyčný exšéf má tu moc dát vás odtáhnout na specializovanou kliniku a provést vám lobotomii. Nuceně. Vlastně i úplně bezdůvodně. A já chtěla, aby Paul slyšel o událostech nejdřív ode mě, než mu začnou z Floridy chodit hlášky o divných věcech, které se kolem mě dějí v éteriku.

Vzdychl. „Co se děje?“

„Osobně jsem byla svědkem vraždy Správce.“ Pomalu jsem si namotávala na ruku prostěradlo. „Paule… džinové to tak chtěli. Udělali to záměrně.“

Ticho trvalo dlouho, a pak jsem uslyšela, jak jeho židle zavrzala, když přenesl váhu. „Není to první případ.“

Toho jsem se bála. „Kolik?“

„To ti nemůžu říct. Ale kdybych neměl nic lepšího na práci, vstoupil bych do nějaké sekty a začal kázat o Apokalypse, protože tohle všechno… je to zlé, Jo. A nedává mi to smysl. Máš nějaké informace, které by mi pomohly?“

Pár vteřin jsem si kousala ret. „Zdá se, že se džinové rozštěpili na dvě frakce. Je to nějaký druh mocenského boje. My jsme jen… chyceni uprostřed.“

„No bezva.“

„Hele, možná to z celkového pohledu nic neznamená, když uvážíme, co se děje, ale… Nedávno mě vzali na projížďku tři Správci. Zdálo se, že mě podezírají z manipulací s počasím. To vyšlo od tebe?“

Ticho.

„Paule?“

„O tom se nebudeme bavit, Jo.“

Zatraceně. Takže to nařídil on. „Potřebuju to vědět. Podívej, já nikam neutíkám, jen… Děje se toho trochu moc najednou. Nemůžu si dovolit nechat se zrovna teď nachytat Správci.“

„Karty na stůl?“ zeptal se. „Asi tucet výše postavených Správců volá po tvé krvi. Čistě z toho hlediska, že kdykoli se něco semele, jsi u toho, a navíc jsi s námi nejednala na rovinu – v mnoha věcech. A já vím, že mají částečně pravdu. Tak. Kam jsme se dostali?“

„Počítám, že do mrtvého bodu. Protože jestli je pošleš, aby mě chytili, dojde k boji. A to nebude pěkné. Nemůžeš si dovolit ztráty.“

„To já vím. Jenomže, děvenko, nepleť se. Může se to povést. Dojde k nějakým škodám, a ty ti připočteme, jasné? Nemůžeš vyhrát. Je nás víc, a i když nejsme zrovna v nejlepší formě, ty jsi sama. Tak si radši nezačínej. Vězím po krk v dalších problémech. Když tě budou chtít odvést, tak se necháš odvést.“

Něco takového jsem předpokládala. A od Paula Giancarla, který opravdu neměl moc prostoru k manévrování, to byl skoro dar.

„Tak kde vlastně jsem?“ pokračovala jsem. „Uvnitř? Venku? Mám domácí vězení?“

Další dlouhé, předlouhé mlčení, a pak Paul odpověděl: „Neblbni. To je všechno, co ti můžu říct.“

„Tak dobře.“ Nadechla jsem se a vypálila otázku, kvůli které jsem vlastně volala: „Nevíš, jak se teď spojit s Lewisem?“

„Lewisem? Jasně. Proč?“ Znělo to obezřetně.

Pokusila jsem se o nedbalý tón. „Něco bych mu chtěla říct. Máš jeho číslo na mobil?“

Měl a přečetl mi ho. Poznamenala jsem si ho a uložila do paměti. Probrali jsme pár neutrálních témat, trochu si navzájem lhali, a za dvě minuty zavěsili.

Zavolala jsem Lewisovi, ten to zvedl na první zazvonění.

„Potřebuju tě,“ řekla jsem. „Kde jsi?“

„Nahoře na pobřeží.“

„A co tam děláš?“

„V Disney Worldu,“ odpověděl. To mohlo být i pravda. „Něco se tam u vás stalo?“

„Kromě toho, že džinové bojují v ulicích a Ashan mi přišel osobně nakopat prdel? No, mně tak nějak dotikává život a Jonathan si přeje, abych rozbila láhev a osvobodila Davida, ale když to udělám, tak ho nikdy nevyléčíme, a navíc pravděpodobně zabije Jonathana a vyhraje válku Ashanovi. Spálila jsem si záda a můj šéf mě dennodenně osahává. Moje sestra si u mě dává rande a z Davida je ifrít.“

Ohromené ticho. A pak opatrně: „Tys něco pila?“

„Ještě ne, a stejně by to nestačilo, to mi věř. Potřebuju tě. Sežeň Rahel, ať tě sem expres dopraví.“

„Ne, přijedu autem. Pošlu Rahel za tebou. Aspoň tě ochrání, než tam dorazím.“

Zvláštní, že Rahel Lewisovi nic neřekla o naší konverzaci ani o tom, jak jí Ashan dal co proto. Ovšem i on byl pouhý smrtelník a ona džinka, a ani ten nejlepší z nich nás nepovažoval za sobě rovné. Nebyl její pán a ona nebyla ničí otrokyně.

„Jo?“ ozval se. Pocítila jsem příliv moci a zaslechla slabé lupnutí, jako když se uvolní zátka ze šampaňského. Když jsem vzhlédla, stála Rahel na druhé straně postele. Bez úsměvu. Sledovala mě jiskřivýma zlatýma očima s klinickým zájmem, jaký můžete vidět u těch lepších dozorců v oddělení pro odsouzené k smrti.

„Jak dlouho ti bude trvat, než sem dojedeš?“ zeptala jsem se.

„Dvě hodiny,“ odpověděl. „Dávej si bacha. Ani tady nebyla jen samá roztomilá štěňátka.“ *Klap*. Byl pryč.

Zavěsila jsem a nechala telefon klesnout na postel, opatrně jsem se zvedla a pohlédla na džinku, která si založila ruce a stála tam ve své neonové eleganci a

prohlížela si mě. Pak naklonila hlavu na stranu, krátké copánky jí šustily jako hedvábí.

„Hm," udělala. „S Ashanem to jde z kopce. Myslela jsem, že tě zřídí mnohem víc."

Hněvivě jsem ji probodla pohledem. „Když se tady ukáže, budeš mě bránit?"

„Ne."

„A co Jonathan? Udržíš ho dál ode mě?"

„Nebuď směšná."

„Správně. Takže jsi tady jen jako pozorovatel, až ze mě vymlátí duši. Díky za pomoc."

„Tuhle službičku prokazuju Lewisovi. To neznamená, že poskytuju laskavost tobě." Zkontrolovala si nehty a zřejmě se rozhodla, že nejsou dost ostré; jejich špičky zazářily jako nože. Její oči, přejíždějící po mně, byly skoro stejně znepokojivé. „Na někoho ve tvém postavení projevuješ pramálo vděčnosti."

„Vděčnosti za co? Za to, že vyprovokuješ šarvátku a pak vypadneš a necháš mě Ashanovi?" Pocítila jsem opožděný příval hrůzy, pak se dostavil můj starý známý, hněv. „Něco ti poradím: pomáhej mi méně. Bude to pro všechny lepší."

„Nepřišla jsem sem na tvoji žádost," zdůraznila a pohodlně se usadila na mé posteli, vyzkoušela matraci. „Běž si po svém, Sněhurko. Nemusíš mě hlídat. To ty potřebuješ chůvu. Ovšem řeknu ti rovnou, jestli mě bude potřebovat Lewis, bez váhání se na tebe vykašlu. Pochopila?"

Pochopila, jasně. Opravdu jsem nemohla nic dělat, i kdyby se rozhodla tady poflakovat po mé ložnici, zkoušet si moje oblečení a všeobecně mi otravovat život, nebo kdyby se rozhodla zmizet uprostřed rvačky. Nepatřila zrovna k nejpevnějším oporám, jaké jsem kdy měla.

Sebrala jsem potrhané cáry vlastní důstojnosti a usoudila, že mám skutečně trochu hlad, a zírat na Eamona se Sárou bude lepší, než dvě hodiny snášet sardonický, nezemský pohled nějaké džinky.

„Nedovol, aby se něco stalo Davidovi," upozornila jsem ji a pohlédla směrem k nočnímu stolku.

Její tvář se zklidnila. „Ach, věř mi," pravila, „to nedopustím."

Tak jsem šla sníst večeři z těch nových talířů.

*

Sára na mě nečekala; oba s Eamonem už seděli u stolu proti sobě, mezi nimi hořely svíčky. Zhasla lustr nad hlavou, a tak celá scéna působila jako romantický ostrůvek v moři temnoty. Jak sladké.

Vrazila jsem do rohu pohovky, zaklela a pokazila jim atmosféru. Sára mi věnovala utrápený, vyčítavý pohled, vidličku na půl cesty k dokonale namalovaným rtům, když jsem klesla na židli vedle Eamona a rozložila si ubrousek. Trochu připomínal origami ve tvaru labutě. Další záležitost ve stylu Marthy Stewartové, kterou se obyčejní pracující smrtelníci nemají čas naučit.

Víno bylo příjemně vychlazené a natrpklé, salát křehký a k němu Sára vytvořila nějakou zálivku, u které bych jakživa nepoznala, že pochází z domácí kuchyně. Sára se měla stát kuchařkou, ne profesionální manželkou.

„Mluvilas s Davidem?" zeptala se Sára. Málem jsem upustila vidličku. „Myslím telefonem."

„Ach." Nabodla jsem klínek rajčete. Stříbrné příbory mi připadaly podivně těžké, a když jsem se na ně podívala, zjistila jsem, že jsou mi právě tak nepovědomé jako talíře. Moje dluhy, ať už karmické nebo u banky, začínaly nabývat

pořádných rozměrů. „Ano. Byl trochu nemocný, ale už je mu lépe.“

„Sára povídala, že je hudebník?“ zeptal se Eamon a přidal si na salát trochu černého pepře. To nebyl zas tak špatný nápad. Následovala jsem jeho příkladu.

„Zpěvák,“ řekla jsem. Což vysvětlí, kdyby na to přišlo, absenci hudebních nástrojů. „Jezdí s kapelou.“

„Mohl jsem o nich slyšet?“

„Nejspíš ne.“

Eamon byl příliš zdvořilý, než aby se prodíral touhle uzávěrou na silnici; obrátil pozornost zpátky k Sáře, ta pod silou jeho pohledu prakticky vzplanula. Opravdu měl krásný úsměv, to jsem musela přiznat. „Dnešní den se mi vážně moc líbil, Sáro. Neměl jsem ani ponětí, co všechno může Fort Lauderdale nabídnout.“

„Bylo to poučné,“ pravila, ale líce se jí zbarvily a oči zajiskřily a já zauvažovala, jestli mezi ty divy Fort Lauderdale patří běžné turistické atrakce nebo něco méně veřejného, například pěkná jízda na zadním sedadle Eamonova najatého vozu. „Díky za všechno. Bylo to opravdu krásné. Večeře je už to nejmenší.“

„Jen opatrně.“ Eamonův hlas klesl do polohy, kterou bych rozhodně klasifikovala jako předení. „Když mě budeš takhle krmit, třeba nikdy neodejdu.“ Když se na ni díval, oči mu zářily. Jako by byla to jediné na světě.

Mrkla na něj.

Začalo se mi vybavovat, jaké to bylo kdysi na střední škole, když jsem sledovala, jak moje skvělá, úžasná sestřička ničí chlapce pouhým lusknutím svých dokonale upravených prstíků. Ach jo, takhle jsem se tehdy cítila. Jako zavalité přídavné kolečko na bicyklu lásky. Zvažovala jsem, že si seberu salát a půjdu si ho sníst do pokoje, s Rahel, vedle níž si připadám jako obzvlášť odporný hmyz, ale aspoň mě nepřekoná ve společenském chování.

„Klidně si vyberte pokoj," řekla jsem a nabrala si plnou pusu salátu. Sára mě zpražila pohledem. Jasně, zpátky na střední škole, Sára mučednice, Jo, ten spratek, a chudák Eamon mezi nimi.

Až na to, že Eamon nebyl žádný teenager se splašenými hormony, takže se jen usmál a natáhl se přes stůl, aby mé sestře nalil novou sklenici vína.

„Vlastně," prohlásil, „se mi docela líbí tady."

Salátový chod milosrdně skončil, než jsem mohla provést něco dalšího, a Sára podávala těstoviny. Celou dobu s Eamonem flirtovali. Snažila jsem se vypadat, jako bych si toho nevšímala. Bylo to nepohodlné. Kuře Primavera, které připravila má sestra, bylo neuvěřitelně lahodné, ale já ho do sebe naházela s bezohlednou lhostejností k zásadám stolování a bez ocenění jejích kulinářských schopností. Sára pochopitelně snědla stěží třetinu obsahu talíře a prohlásila, že už nemůže. Eamon jí pomáhal sklízet ze stolu, rukávy košile si vyhrnul, takže odhalil dokonale tvarovaná předloktí, a otíral se přitom o ni tak těsně, že by to v mnoha zemích světa označili za namlouvání. Jak tak stáli spolu u dřezu, sledovala jsem jejich řeč těla. Jeho vyznívala… uvolněně. Majetnicky. Stál v jejím osobním prostoru, přitahován její gravitací. Chytala jsem mezi šplouchánímvody útržky jejich hovoru. Usrkávala jsem víno a dívala se, jak se naklání blíž, tiskne tvář k její šíji a zhluboka se nadechuje. Bylo to úžasně smyslné.

„Bulgari's Omnia," pravil tím příjemným hlasem, vřelým tónem, s přesnou výslovností.

„Vyznáš se v parfémech?" zeptala se Sára užasle a otočila k němu hlavu. Byl těsně nad jejím ramenem, dost blízko na polibek. Ani jeden z nich se nepohnul.

„Tak trochu," odpověděl. „Studoval jsem chemii a parfémy mě vždycky zajímaly. Omnia má za základ černý pepř, víš."

„Opravdu?" Osušila si ruce a obrátila se k němu. „A co ještě?"

„Máme nějaký dezert?"

Zamrkala nad tou náhlou změnou tématu, ale ustoupila stranou a odkryla pánev plnou dokonalých drobných ovocných koláčků, bledých a s nahnědlou kůrčičkou na vršku. Dobrý Bože. Vždyť já nikdy nevlastnila jeden z těch módních mrňavých plynových hořáků. No, teď už jsem ho očividně měla. Spolu s hrncem s dvojitým dnem.

Eamon vydal zvuk z hloubi hrdla. Přísahám, něco takového jsem slyšela jen ve zvlášť důvěrných chvílích. Vzal si jeden z koláčků a kousl do něj, oči upřené na mou sestru. „Úžasné," zamumlal.

„Nemluv s plnou pusou." To vypadalo na soukromý žertík, aspoň podle toho, jak se na sebe usmáli. Nabídl jí další koláček. Ukousla si úhledné sousto, aniž by odtrhla pohled od něj.

„Co ještě víš o tom parfému?" zeptal se jí.

„To mi pověz ty."

Jeho úsměv se rozšířil, působil teď andělsky, a současně jako něco, při čem ženy tají jako máslo. „Parfémy mají základ, hlavní tóny a spodní tóny. Omnia má v základu černý pepř. K jeho hlavním tónům patří čaj, skořice, muškát a indické mandle. Velmi exotické. Sluší ti."

Sáru to zjevně fascinovalo. „A spodní tóny?"

Ukousl si další kousek. „Indické dřevo, santalové dřevo a čokoláda." Čokoláda v jeho pojetí vyznívala neslušně. „Ta vůně je prakticky jedlá."

„Jak víš, že je jedlá?"

„Má to být pozvání…?"

Zvedla jsem oči ke stropu a řekla: „Jdu do svého pokoje.“

Ani si mě nevšimli. Zavřela jsem a zamkla za sebou; hodila sebou na postel a objevila, že mi srdce buší jako o závod. To mám z vysokého napětí při tom jejich flirtování. Ti dva jsou olympijští šampióni v předehrách.

Ačkoli, možná si to odbyli předem a teď jdou rovnou na věc. Možná víc než jednou. Rozhodně se tady vyskytuje vysoká hladina hormonů.

Rozhlédla jsem se po pokoji. Po Rahel ani stopy. Nijak mě to nepřekvapilo. Nejspíš se nacházela ve stavu, kdy si nepřeje být viděna. Nebo se možná vypravila zkontrolovat Lewise. Ignorovala jsem ji – nebo její nepřítomnost – a stáhla si večerní šaty, hodila na sebe volné tepláky, které mi plandaly kolem boků, a tílko, pootevřela okno, aby dovnitř mohl svěží vítr od moře. Cítila jsem ho na tváři, temný a chladný. Najednou mě posedlo nutkání vypadnout odtud. Připadala jsem si jako v pasti. Koukla jsem na hodinky. Třicet minut do setkání s Lewisem.

Napadlo mě, že bude lepší jen tak nečekat a že ušetřím čas, když na něj počkám venku; stejně bychom si nemohli soukromě popovídat, když se vedle lépe poznávají má sestra a Eamon, tedy v tom biblickém smyslu. Vklouzla jsem do bot na běhání, pevně si je zašněrovala a odemkla ložnici. Obezřetně jsem vykoukla ven.

Eamon v kuchyni líbal Sáru. Přitiskli se k ledničce; rukama jí objímal hlavu a projížděl jí prsty vlasy, ona měla paže kolem jeho šíje… Kruci, ohromně jim to slušelo.

Zamrkala jsem, zauvažovala, jestli mám oznámit, že se jdu proběhnout, pak jsem usoudila, že bych mohla narušit jejich momentální rozpoložení, a stejně, míň už jim na mně záležet nemohlo. Hmátla jsem po klíčích, dokladech a mobilu, všechno strčila do kapsy na zip a vyrazila ven.

Byla jsem v půlce schodiště, když mi zazvonila kapsa. Vydolovala jsem telefon a otevřela ho; než jsem ale stačila něco říct, dostala jsem elektrickou ránu, která mě vychýlila z rovnováhy a vyškubla mi telefon od ucha.

Ale i tak jsem zřetelně zaslechla, jak na druhém konci někdo křičí mé jméno.

Znovu jsem si mobil přitiskla k uchu. „Kdo je tam?“

„Lewis!“ Jeho hlas zněl drsně, téměř se ztrácel ve statických výbojích. Pak se hluk ztišil do monotónního dunění. Že by provoz? Leda by jel závod Indy 500. „Změna plánu. Sejdeme se na pláži u tvého domu.“

„Na nějakém určitém místě?“

„Najdeme tě.“

Zavěsil. Zkusila jsem zpětné vytáčení, ale už to nikdo nebral. Usoudila jsem, že jsem udělala dobře, když jsem si oblékla sportovní úbor. Takhle jsem zamaskovala schůzku, a ještě jsem si mohla zacvičit.

Seběhla jsem posledních pár schodů a pustila se do protahovacích cviků, a přitom jsem uviděla, že dodávka detektiva Rodrigueze stále parkuje naproti mému bytu a špehuje mě. Světla měla zhasnutá. Kašlu na něj. Jestli mě bude sledovat, třeba přijde k úrazu. Neměla jsem právě náladu na nějaké ohledy.

Položila jsem pravou nohu na schod a začala se protahovat. Dotkla jsem se špičky, prohnula nohu k sobě a kradmo jsem pohlédla k oknu svého bytu. Viděla jsem jen stíny, ale stačilo to. Byla jsem si naprosto jistá, že Eamon Sáře stahuje šaty.

„Zatáhněte si záclony, vy pitomci,“ zamumlala jsem polohlasně, ale koneckonců, kdo by je odsuzoval? Já byla ta, která prožila svou první velkou sexuální zkušenost s džinem v horké lázni uprostřed hotelové haly. Možná máme exhibicionismus v rodině.

Soustředila jsem se na cvičení. Palčivost ve svalech, podobná škrticí gumě, mi úžasně pomáhala v soustředění.

Když jsem se obstojně zahřála, rozběhla jsem se po parkovišti, vyhýbala se autům, dávala pozor na koncová světla, chvíli poklusávala na místě u pouliční lampy, kolem mě svištěli motoristé.

Ztuhla jsem, když se vedle mě někdo objevil. Detektiv Rodriguez nepoklusával, jen tam stál. Asi nevěří na preventivní účinek běhu, odhadla jsem. To respektuju.

„Chystáte se někam?“ zeptal se.

„Jasně. Mám v úmyslu doplavat do Anglie, ukrást korunovační klenoty, ukrýt je na Titanicu a najmout Jamese Camerona, aby mi je vytáhl. Vadí vám to? Mám dost nabitý rozvrh.“ Pokračovala jsem v poklusávání. Tep se mi zrychlil zlostí. *K čertu s ním.* Zrovna teď se mi vážně nehodil do plánů. „Hele, vrátím se, jasné? Jen si jdu zaběhat. Lidi to občas dělají. Teda, lidi, kteří nebydlí v dodávce a nesledují jiné.“

Mírně se pousmál. Převlékl se, nebo byl beztak oblečen do sportovního; měl na sobě tmavomodré tepláky s reflexními lampasy, které působily jaksi úředně, tričko s kapucí s velkými písmeny LVPD – Policejní oddělení Las Vegas – na zádech. „Nikdy by mě nenapadlo narušovat váš cvičební program,“ pravil bezvýrazně. „Já si jen potřebuju zatrénovat.“

Zůstala jsem v pohybu a čekala na zelenou, a když semafor klapl, rozběhla jsem se přes ulici a na pláž. Rodriguez pochopitelně za mnou.

„Měl jste zůstat, kde jste byl!“ křikla jsem přes rameno. „Já kvůli vám nehodlám zpomalit!“ A šlápla jsem do toho. Písek, jemný a nejistý pod nohama. Od moře vanul svěží, teplý větřík, byl cítit soumrakem a vodou. I v tuhle denní dobu byla venku spousta lidí – páry si vyšly na romantickou procházku po pláži, fotily se. Kluci si tajně

donesli pivo, a pokud nebyli tak stateční, upíjeli z plechovek Coca-Colu, hojně říznutou alkoholem. Brzy se dostaví noční směna – starší mládež, tvrdší typy, které jdou po sexu v písku a chystají lumpárny. Noční surfaři, kteří mě vždycky vyváděli z míry. Když už si člověk vybere nebezpečný sport, tak proč si ho dělat ještě rizikovějším?

Ohlédla jsem se. Nemusela jsem se dívat moc daleko. Detektiv Rodriguez, i když byl starší a zatížený vším tím jídlem, snědeným během policejního sledování, se skvěle držel. Měl dlouhé nohy a dělal kratší kroky, aby se držel těsně za mnou. Dřív jsem si toho nevšimla, ale byl docela nabušený. Ne nějak nápadně, žádný svalovec vyhnaný steroidy, jaké potkáváte dennodenně na pláži, ale byl silný a uměl se hýbat.

O té síle jsem už něco věděla. Dokazovaly ji moje modřiny. Kupodivu jsem mu to neměla za zlé.

„Máte formu," poznamenal.

„Trhněte si," odvětila jsem.

Tím se naše konverzace na nějakou dobu vyčerpala. Přidala jsem. Držel se mnou krok. Unavilo mě to a zvolnila jsem do příjemného, lehkého klusu, a přitom jsem horečně přemýšlela, jak se ho zbavit.

Asi po deseti minutách jsme minuli nelegálně zaparkovaný terénní vůz. Vzadu v otevřených dveřích seděli tři mládenci, připomínající mladé, vzteklé vlky. Rodriguez na ně vrhl policajtský pohled. Narovnali se a předstírali, že nás nevidí.

„Blíží se bouřka," řekl Rodriguez.

No, džinské rozbroje pěkně rozhasily celé éterikum, ale já cítila – tlumeně a vzdáleně – že někdo vzorce zase dává dohromady. Starý dobrý svět se ještě nerozbil nenávratně. „Ne, myslím, že se už vyjasňuje."

Místo odpovědi pokynul směrem k moři. Podívala jsem se tam a spatřila hodně nízko nad vodou temnou vrstvu

mraků, v přibývající noční tmě téměř neviditelnou. Bezděčně jsem se vznesla do éterika, nebo jsem se o to aspoň pokusila, a okamžitě pocítila ten tah, který mi hlásil, že nemám dost sil, abych to dokázala. Nakonec se mi to povedlo a rozhlédla jsem se kolem sebe v Nadhledu, zatímco moje tělo pokračovalo v té jednoduché činnosti pokládání jedné nohy před druhou.

Ne že by mi to dávalo valný smysl. Jednak bylo moje éterické vidění zamlžené a nepřesné. Jako bych potřebovala laserový korekční zákrok na vnitřním oku. Kromě toho se můj okruh vnímání změnil z téměř neomezeného na otravně lidský. Stěží jsem dohlédla k obzoru, natož abych rozeznala, co se tam děje. Energie, jo, ale jaký druh? Přirozeně se vyskytující bouře? Nebo taková, kterou nechtěně ukuchtili džinové při té strkanici na mém balkóně a Správci ji nedokázali zarazit? Všechny možnosti vypadaly až příliš pravděpodobně. A já ani nerozeznala, jestli je, či není nebezpečná. Třeba se chystá jenom krátká bouřka, která nepřinese nic horšího než liják a pár rozmrzelých turistů.

Klesla jsem zpátky do těla. Ne z vlastní vůle; spíš mi došla éterická síla. *Žuch*, a padala jsem dolů rychlostí střely, vypálené z výše. Narazila jsem do vlastního těla tak prudce, až jsem zavrávorala, zakopla a upadla. Vzápětí jsem se zase zvedla, plivala písek a připadala si dezorientovaná a vzteky bez sebe.

Detektiv Rodriguez se zastavil a podával mi ruku.

„Do hajzlu," mumlala jsem a oprašovala se. Neříkal nic, jen čekal, až se dám zase do pohybu. Pláž se bělavě mihotala, jiskry křemene odrážely poslední světlo dne. Příboj bušil do písku svalnatými, ohebnými vlnami, které se vzápětí rozpadly v pěnu a ustoupily. Můj pocit marnosti náhle vyvřel ve výbuchu zlosti. Vrhla jsem se na něj se

zaťatými pěstmi. „Kruci, *necháte mě konečně na pokoji?* Chci být chvíli sama, jasné? Nikam vám neuteču!“

„Nespustím vás z očí,“ pravil bezvýrazně. „Dokud mi nepovíte, co chci vědět o Quinnovi.“

Prostě běž, řekla jsem si. *Běž a zapomeň na všechno.* Hezká rada. Přála bych si ji poslechnout, ale můj mozek nedokázal vypnout a vážně si tím narušoval uvolňování endorfinů. Přála jsem si, aby se už ukázal Lewis. Navíc jsem začínala podléhat pocitu, že by nebylo špatné pana detektiva Zvědavého nějak ošklivě zranit, protože už mě vážně štval.

Zvládla bych ho? Mrkla jsem po Rodriguezovi, který běžel bez námahy po mém boku. Ovládal ten druh mechanického, bezmyšlenkovitého pohybu, který vypovídal o tom, že trénoval mnohem usilovněji než já a že by mě dokázal totálně zničit, aniž by se vůbec zapotil. Koukl po mně těma mrtvýma očima a já si musela poctivě přiznat, že odpověď na mou otázku zní **Ne**. Rozhodně ne bez použití moci Správce, a ta mi teď chyběla. Neměla jsem jí dost, aby to stálo za řeč, a už vůbec ne dost, abych ji mohla bezstarostně pálit.

„Proč nezavoláte policii?“ zeptal se. „Po tom, co se stalo tam u televizní stanice?“

„Aha, vy myslíte to nevyprovokované napadení?“

Měl tolik cti, aby se aspoň zatvářil zachmuřeně. „Naštvala jste mě.“

„To neřešte. Nejste první chlap, který mě fyzicky napadl.“ Zazubila jsem se, když jsem to říkala, ale moc humoru v tom nebylo. „Váš parťák vás v tom dávno předešel.“

„Chci jenom pravdu.“

„Ne, nechcete. Chcete věřit, že Quinn byl kdovíjaký hrdina, a v tom vám, kamaráde, nemůžu sloužit.“

Ticho. Běželi jsme, vítr mi pohazoval vlasy utaženými do ohonu, nárazy příboje se podobaly tepu světa. Začínala jsem se potit na zádech a pod ňadry, pot mi stékal dolů a vsakoval do podprsenky. Moje Achillovy šlachy už se ozývaly; byla jsem pěkně z formy. Křikla jsem na ně, ať zmlknou, a přidala. Noc se snášela jako tlustá, vlhká deka, která by mě dusila, nebýt větříku od moře. Podle mého vnitřního budíku už uplynulo víc než půl hodiny. Po Lewisovi ani stopy, ale podle toho telefonátu se zdálo, že má nějaké potíže, a možná se opozdí. *Zavolá mi.* Pokud bude při vědomí. Pokud nemusí sám bojovat o život.

„Co vám Quinn udělal?“ zeptal se Rodriguez.

Trhaně jsem se nadechla. „Už jsem vám to řekla.“

„Řekla jste, že byl násilník a vrah.“

„To je ono.“

„Zatím jste ale naživu. Takže ta věc s vraždou se netýká vás.“

Na to nebylo potřeba odpovídat. Pokračovala jsem mlčky v běhu, ale Rodriguez po mně najednou hmátl, chytil mě za zápěstí a klopýtavě mě v písku zastavil. Příboj ryčel a dorážel, bodal do nás sprškami vody.

Neviděla jsem jeho výraz. Znovu jsem se natáhla do éterika. Připadalo mi, jako bych s sebou táhla váhu celého světa. Spatřila jsem ho jako nejasnou oranžovou šmouhu. Ať už cítil cokoli, už jsem to nedokázala přečíst, ale je fakt, že aury a vzorce obyčejných lidí jsem nikdy nerozeznávala příliš jasně, dokonce ani ve svých nejlepších dnech.

Mohla jsem jenom věřit vlastním instinktům, které mi říkaly, že detektiv Rodriguez je možná drsňák, ale ne vrah, a že není úplně slepý k pravdě.

„Tom vám ublížil,“ řekl.

„Ano.“

„Máte pro to nějaký důkaz?“

„Ne.“

„Tak proč bych vám měl věřit?“

Pozorovala jsem ho ve tmě, tedy to, co z něj bylo vidět. „Protože už teď víte něco, čemu byste radši nevěřil. Je to tak? Už víte, že to nebyl ten usměvavý, veselý chlapík, za jakého jste ho celá léta považoval. Řekl jste, že ode mě chcete pravdu, detektive. No, já vám ji teď povídám. Tady a teď. Berte nebo nechte být. Chcete si to poslechnout?“

„Proto jsem tady,“ prohlásil. „Poslechnu si to.“

Tak jsem mu to vyklopila. Ne o Ma’at, ne o džinech, což byl trochu problém a musela jsem si při vyprávění dávat pozor, ale v hlavních bodech. Jela jsem do Las Vegas pomoct příteli, narazila na Quinna a vrátila se do noční můry z minulosti. A Quinn se mi pokusil zabránit v odhalení pravdy.

Když jsem skončila, Rodriguez ani nemrkl, naklonil hlavu a zeptal se: „Je opravdu mrtvý?“

„Ano, byla jsem tam a viděla jsem to. Jenomže za to nikdy nikoho nedostanete k soudu, a pokud o to budete usilovat dál, jenom ublížíte lidem, kterým chcete pomoct. Nevím nic o Quinnově manželce, ale jestli je to hodná žena, nijak jí nepomůže, když bude vědět, že její manžel moc hodný nebyl. Nechte to být.“

Rodriguez se tvářil apaticky. Nečitelně. „Můžu vás předvolat jako spoluviníka vraždy policejního důstojníka.“

„Jak jste řekl. Nevidím na obzoru žádné předvolání, detektive.“ Ustoupila jsem o krok. „To s Quinnem je mi líto. Mně se totiž taky docela líbil a nemáte ponětí, jak hluboce mě to znepokojuje, když uvážíme, jak se věci mají.“

Nechal mě jít. Otočila jsem se a vracela se zpátky stejnou cestou a hnala jsem se, abych unikla vzpomínkám, nohy dusaly, srdce bušilo. Rudý tep úsilí rozpouštěl moji úzkost, smýval pochybnosti, strach a trýzeň. Byla jsem zdravá, byla jsem naživu a pro tu chvíli jsem se ovládala.

Jestli mi Rodriguez nelhal ohledně toho, co ode mě chce, měl by se teď vrátit a nasednout do své dodávky. Promyslet si, co jsem mu vyprávěla. Pravděpodobně by si mohl vzít laptop a porovnat data a časy s vlastními záznamy a zjistit, jak vypadají Quinnova alibi.

V tom případě zjistí, že jsem mluvila pravdu. A pak by mohl odjet a nechat mě tady s tuctem dalších smrtelně nebezpečných záležitostí.

Opatrně jsem si začala připadat lépe, když vtom se písek pod mýma nohama rozmělnil, roztekl a já zmizela pod povrchem tak rychle, jako bych se proměnila v závan dýmu.

Mezihra

Bouře se blíží k ostrovům a nabírá rychlost, už putuje rychlostí patnácti mil v hodině, ale teď už je tak obrovská, že zvýšení tempa mnoho neznamená. Cokoli jí vstoupí do cesty, je odsouzeno k zániku. Vichry na její zevní straně šlehají kupředu drtivou rychlostí a mají takovou sílu, že stlačují vlny dolů a vytvářejí mastně hladká vydutí, která se třaslavě táhnou k obzoru; pomalu se pohybující nárazová vlna, která je indikátorem toho, jak mohutný je ve skutečnosti výbuch v oblacích.

V přírodě neexistuje žádná tak ohromná, nezastavitelná a inteligentní síla, jako je hurikán.

Déšť se teď valí dolů ještě prudčeji. Nad oceánem nelze nijak změřit, kolik vody padá z olověného nebe, ale nic z toho, co se nachází na hladině a zmizí v mihotavé černé zácloně bouře, už nikdy nikdo neuvidí. Síla hurikánu zabíjí ryby pod vodou. Nezůstávají za ním žádné vraky; všechno cestou roztluče na kousky, stráví a krmí se bolestí. Moře za bouří je sklovitě hladké, otřeseně zmlklé. Voda rychle promíjí a její rány se hojí rychle.

Pobřeží nebude mít to štěstí.

Vydutí, podivně připomínající stuhy, se valí k pevnině a cestují neskutečně rychle – ploché vyvýšeniny dorazí do mělkých vod a s řevem ožijí v obrovských explozích. Vlny se s ohromující silou tříští o skály, o písek, o živá těla. Drtící síla přichází ve vlně za vlnou; příšery, které prchají před větší hrůzou, jež následuje za nimi.

Vítr sílí, vytrhává stromy ze země, jež je bezpečně chránila sto let i déle.

Když se bouře přiblížila k prvnímu většímu ostrovu, vzedmutí oceánu dosahovalo výše více než dvaceti stop a některé části pobřeží už se začaly potápět do moře.

Tuhle bouři nic nepřežije.

Ta je nejenom smrtící.

Je to legenda.

Kapitola pátá

Klesala jsem rovnou dolů, propadala se kluzkým pískem, kde neexistovalo žádné tření, a dopadla jsem na pevný povrch s žuchnutím, které mi roztřáslo všechny kosti v těle, přeneslo se z nohou do páteře a nakonec mi jako granát vybuchlo v hlavě. Převážila jsem se dopředu a slepě sáhla před sebe. Pod rukama jsem pocítila něco jako kámen. Skalní podloží. Klesla jsem hodně hluboko. Štěstí, že jsem si nic nezlomila.

Něčí ruce mě chytily za ramena, škubly se mnou dozadu a vychýlily mě z rovnováhy. Prudce jsem zamávala rukama a zaječela, ovládla se, obrátila a naslepo udeřila. Zasáhla jsem něčí tělo tak silně, až mi to poslalo do kostí další nárazovou vlnu. Ruce, které mě držely, povolily, ozvalo se zavrčení.

V téhle díře v zemi byla tma jako v pytli. To mi nevyhovovalo. V jeskyních jsem už zažila příliš ošklivých věcí, necítila jsem se v nich dobře a teď se mi vnitřnosti svíraly napětím.

Klid. Musela jsem zůstat klidná.

Čelila jsem někomu se silami Země, to bylo zjevné; takhle někoho vtáhnout skrz pláž do jeskyně, na to musel být speciální talent, obzvlášť proto, že Fort Lauderdale nebylo jeskyněmi právě proslulé.

Připadala jsem si jako pocukrovaná kobliha. Byla jsem ze svého běhu pěkně propocená, a teď mě jemný písek celou pokryl vrstvou, která se nedala odstranit bez pomoci sprchy a kartáče.

Ach, za tohle mi někdo zaplatí.

Ale hezky popořadě: tady ve tmě se na žádnou odplatu nezmůžu. Potřebuju světlo, ale nemám baterku. Ovšem i když jsem nebyla Správce ohně, základní principy rozdělávání ohně mi nebyly docela cizí; dřív jsem to dělávala tak, že jsem vytvořila tvrdé bubliny kyslíku a zažehla je. Lampa Zatřes a peč.

Když jsem se pustila do téhle úplně jednoduché operace – uvolnění molekul kyslíku z dlouhého chemického řetězce dýchatelné atmosféry a jejich shromažďování ve vakuu – bylo to jako provádět mikrochirurgický zásah v palčácích. Pod vlivem anestetika. Zvorala jsem to; jen jsem cítila, že se vzduch kolem mě stal zatuchlým a chutnal nesprávně.

Jo. Nedokázala jsem udělat ani takhle prostou věc. Báječná novina. Nezbývalo mi, než se s tím problémem vyrovnat po hmatu.

Zmíněný problém byl objemný, lidského tvaru, a šel po mně zas. Něco se o mě otřelo; instinktivně jsem se přikrčila a nehty mi jen přejely po tváři. Žádné drápy, takže to nebyl džin – ne že bych to doopravdy čekala; džinové obvykle nepostupovali tak rafinovaně a jemně. A nepáchli strachem a potem.

Ucouvla jsem, za zády se mi octla stěna. Vymrštila jsem nohu v polokruhovém kopu. Něco jsem docela slušně zasáhla; udělalo to *uuff* a zavrávoralo. Další bod.

Dostala jsem se do pěkně zuřivé nálady. Najednou kolem vybuchlo oslepivé světlo, až jsem musela uhnout a zakrýt si oči.

„Proboha, Jo, přestaň!“

Hlas patřil Lewisovi. Vykoukla jsem štěrbinami mezi prsty a zjistila, že tu záři vydává obyčejná zahradnická baterka. Lehce ji sklonil a já uviděla podlouhlý Lewisův obličej – ale ne tak uvolněný, jak jsem si ho zvykla vídat. Vypadal dost napjatě.

Na tváři měl krev. Čerstvou. Další mu pocákala košili.

„Co se to sakra děje?“ zeptala jsem se. „Jsi v pořádku?“

„To není moje krev,“ řekl. „Potřebuju tvoji pomoc. Pojďme na to.“

„V čem?“ Nebylo zrovna snadné vysvětlit Lewisovi, že moje pomoc se v téhle chvíli omezí spíš na morální oporu.

„Kevin,“ vysvětlil a odvrátil se, aby zaměřil baterku na… vyzáblou tvář Kevina Prentisse, poďobanou akné. Kluk, který byl kdysi mojí zhoubou, nemluvě o tom, že býval i mým pánem, když jsem byla džinkou, se moc nezměnil – pořád upatlaný, pořád v plandavých nadměrných džínsech s příliš mnoha kapsami a řetízky, a navrch černé, volné triko, které nutně potřebovalo vyprat. Od chvíle, kdy jsem ho naposled viděla v Nevadě, nabral poněkud gotický vzhled. Piercing v nose byl pro mě novinka, stejně jako pentagram na krku. Pořád se snažil vypadat nebezpečně. Až na to, že Kevina by člověk neměl podceňovat. Měl schopnosti, které z něj opravdu dělaly nebezpečnou osobu, a já už ho při tom viděla. Rozhodně bych něčemu takovému nerada přihlížela tady, pod zemí.

Ale vzápětí mi došlo, že Kevin nesedí na zemi, opřený zády o skálu, protože je to nerudný lenoch, přestože to náhodou byla pravda; byl bledý, ochablý a dýchal mělce.

Na té černé látce se to dalo těžko rozeznat, ale zdálo se, že má tričko vpředu mokré. A neřekla bych, že se předtím jen tak cákal v příboji.

„Přišli na nás,“ vysvětlil mi Lewis. „Správci. Schoval jsem nás, ale nevěděl jsem, že ho praštili, dokud jsme se nedostali sem. Nemůžu ho tady nechat.“

„Proč?“ Bylo to tvrdé, ale co, Kevin si to zasloužil. „No tak jo, dobře, potřebuje ošetření, to seženu. Tak ho odsud musíme dostat.“

„Nemůžu.“

„Proč?“

Vrhl na mě pohled, pak ukázal bradou na jeskyni kolem nás. Opožděně jsem pochopila, že ty tvrdé stěny tvoří jenom ztvrdlý tvarovaný písek. Písek, který drží pohromadě jenom silou jeho vůle. No jo, Lewis si vyvrtal tajný úkryt, což bylo sice skvělé, ale představa, že se to může kdykoli zhroutit a pohřbít nás tu, mi nedodala právě velkou jistotu.

„Potřebuju, abys mi pomohla," opakoval. „Vlastně spíš potřebuju Davidovu pomoc. Nemůžu dělat všechno najednou. Mohl by podržet ten písek a já bych Kevinovi vyléčil tu ránu…"

Sakra. „Ehm… To nemůžu."

Napětí v Lewisově výrazu se ještě zvýšilo, to vážně nebylo dobré. „Jo, potřebuju si ho jenom půjčit. Nenechám si ho."

„To nejde."

„*Musím* ho mít."

„Není… Není mu dobře, Lewisi. On…"

„Jo! Ten kluk umře."

Nadechla jsem se. „Nezavolám Davida. Jaký je tvůj plán B?"

Na vteřinu jsem spatřila, jak se v něm zvedá vztek, což vypadalo dost děsivě, když uvážíme, že byl něco jako lidský ekvivalent Jonathana mezi džiny – a téměř dokonalé skladiště moci – ale nechat ji vyšlehnout, to se Lewisovi nepodobalo. Všechnu stáhl zpátky do sebe a na okamžik zavřel oči, a když promluvil, měl hlas tichý a klidný. „Plán B spočívá v tom, že ho necháme vykrvácet. Ten plán se mi nelíbí. Podívej, Jo, léčení je to nejtěžší ze všeho, co dokážu. Nemůžu to provozovat tady, když musím držet tohle místo pohromadě. To vyžaduje přesnost. Musíš mi pomoct."

„Fajn. Tak mě zvedni nahoru, zavolám ambulanci a dostaneme ho odtud. Normální, běžnou lékařskou pomoc. Funguje to, víš."

Lewis potřásl hlavou a sledoval Kevinův trhaný dech. Zdálo se, že nás Kevin neslyší. „Má rozervanou tepnu," řekl. „Držím ji staženou, ale s tím a současně udržováním jeskyně jsem právě na hranici sil. Musíš se odtud dostat sama."

Něco mě napadlo. „Kde je Rahel? Proč ti nepomůže?"

Další záblesk hněvu v jeho tváři. Nesnažil se skrýt ostří ve svých slovech. „Rahel si myslí, že ten kluk nestojí za záchranu," odpověděl. „Také si myslí, že má na práci důležitější věci. Odešla. Jo, já si nedělám srandu. Potřebuju Davida. Prosím."

Mobil. Vytáhla jsem ho a zkontrolovala signál. Ach jé. Pár tuctů stop písku, a jsme bez signálu. „Odpověď zní ne. Podívej, když sem přivolám vítr…"

„Tak nás zabiješ."

„Pravda. To nebyl dobrý nápad. Voda… to samé, taky nás zabije. Lewisi, přitáhl jsi sem nesprávnou holku. Nic mě nenapadá."

„Máš přece *džina!*"

„*Ne, to nemám!*" zařvala jsem na něj. „Mám *ifríta*, zatraceně, a ani mě nenapadne ho přivolat, takže se dej dohromady! A pověz mi, co bych mohla udělat."

„Nic," štěkl Lewis. „Dík, že ses zastavila."

„Takže jsem v prdeli," zašeptal Kevin a otevřel oči. Ne moc. Vypadaly zamženě a nezaostřeně; odhadla jsem, že Lewis mu nějakým způsobem blokuje bolest. Dřepla jsem si k němu, kolena mi zavrzala námahou. Není nad přistání nohama napřed při pádu z výšky deseti stop. To si člověk fakt rozcvičí klouby.

„Jak se cítíš?" zeptala jsem se.

„Jako by ti na tom záleželo," odsekl. Byl to napůl reflex, to jsem poznala. Nedával do toho srdce a byl vyděšený. „Zbavila ses mě jako pytle odpadků, jen jsi

dostala, cos chtěla. A vrátila ses ke svému bezva životu. Hej, jak se ti daří?“

Neměla jsem chuť probírat, jak hraju Hloupou dívku z počasí v podřadné televizní stanici, a jestli to je bezva život. „Pokud jsi chtěl upoutat pozornost, existují i jednodušší metody,“ poznamenala jsem. Mávl po mně rukou. Neohrabaně. Skoro roztomile. Měl na tvářích divné stíny a mně došly dvě věci: jednak že má namalované černé oční linky – definitivně se dal na gotiku – jednak že se mu ty stíny rozmazávají po obličeji.

Kevin plakal.

Pocítila jsem, jak moje srdce, které už se chystalo zvolnit běh, znovu prudčeji zabušilo. Kevinovi chyběl dech a rty nabíraly modrou barvu. „Kruci, Lewisi, mám uvnitř všechno zkurveně…“

„Klid,“ zamumlal Lewis a spustil se na koleno k němu, nadzvedl mu lem nepříliš čistého trička s dlouhými rukávy. Nápis na triku propagoval nějakou skupinu nemrtvých s přehláskou v názvu a zombijáckým obrázkem, ale skutečná hrůza byla pod ním – dlouhý, hluboký řez v boku, rozšklebený a vyplivující stálý, pomalý proud krve. Už jí ztratil dost, a většinu z ní měl rozmazanou po kůži ve vlhkých batikových vzorech.

Lewis přiložil prsty k ráně, vytvořil rukama hrubý kruh, sklonil hlavu a soustředil se. Kevin se zachvěl a křečovitě hmátl po mojí ruce; nechala jsem mu ji bez protestů. Byl silný, ale ne tak, jak by správně měl být.

Krvácení se zmírnilo v tenkou stružku. Kevin se dusivě rozkašlal a křečovitě polkl. Snaží se nezvracet, odhadla jsem.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Nevím.“ Kevinovi se třásla ruka i hlas. „Poptávali jsme se kolem na džiny a Lewis mě učil. Všichni byli docela fajn, chápeš? Žádná nenávist a tak. Ti staří chlápci, Ma’at,

dokonce povídali, že bych mohl lidem pomáhat. Já… snažil jsem se…“

„Kevine, *co se ti stalo?*“

„Někdo se nás pokusil zabít.“

„Tebe a Lewise?“

„No jo.“ Utřel si volnou rukou obličej, takže si rozmazal oční linky do klaunské masky. Po jeho druhém boku Lewis ztuhl jako socha, úplně nehybný, a dělal to, co dělají Správci Země, když v nebezpečí bojují o život. Nepochybovala jsem, že je to pro ně oba strašlivé vypětí; Kevin by jistě radši umřel, než aby se přede mnou ukázal takhle slabý. „Zasraný debilové. Nikomu jsme nic nedělali.“

Měla jsem z toho opravdu špatný pocit. „Byli to Správci?“

Kývl.

„Někdo, koho znám?“

Pokusil se pokrčit rameny, jedno z jeho plynulých gest naprosté znuděnosti, které zřejmě teenageři vynalezli na úsvitu dějin. Podařila se mu však jenom chabá imitace. Při tom úsilí ještě více zbledl a pohlédl dolů na obnaženou rozchlípenou ránu na svém boku.

Už zase krvácela. Ne moc, ale vytékal z ní vytrvalý čůrek. Zatímco jsem se dívala, stružka nepatrně zesílila.

„Kevine,“ oslovila jsem ho, abych odvedla jeho pozornost. Kdyby se ho zmocnila panika, jen by to Lewisovi ztížilo práci. „Povídals, že to byli Správci. Popiš mi je trochu.“

„Znáš takovou čubku s pankáčským piercingem a chlapa, co vypadá jako dřevorubec?“

„Možná jo.“ Rychle jsem přemýšlela. Možná to byli Shirl s Erikem, titíž, kteří mě pronásledovali při mé první pekelné jízdě napříč několika státy, tehdy, když jsem mířila ke Star, kde jsem hledala bezpečný přístav. Patřili k oddílu

Marion Bearheartové, ale já si nedokázala představit, že by Marion poslala přepadové komando na Kevina, rozhodně ne teď, po tom, co jsme všichni zažili v Las Vegas. „Kde se to stalo? Ve Vegas?“

„Ne, tady. Byli jsme Lewisem na pobřeží, prohlíželi jsme nějaký zbořený hotel, kde prý bojovali džinové. Vrhli se na nás…“ Umlkl a polkl. „Doprdele. Já asi umřu, co?“

Nejradši bych ho vzala do náruče. To by ale bylo to nejhorší, co bych mohla udělat – z mnoha důvodů.

„Neumřeš,“ slíbila jsem mu. Riskla jsem krátký pohled na ránu, a Ježíši, pletla jsem se snad? Krvácela víc nebo méně? Lewis se uzamkl do svého mlčení, soustředil se. Pokoušel se ho léčit, nebo přinejmenším udržet status quo.

Určitě nebude schopen mě odsud zvednout, a tohle nemohl zvládnout sám. Rána byla moc hluboká a on musel dělit svou moc, aby udržel stěny jeskyně vcelku.

S ničím z toho jsem mu nemohla pomoct.

„Kruci,“ sykl Kevin. Svištivě vtáhl vzduch do plic, zadržel ho, a obličej mu zase hrozně zbledl. „Víš, ve skutečnosti je to horší, než se zdá.“ Pokoušel se žertovat. To mi lámalo srdce. Na tohle byl moc mladý. Moc mladý na spoustu věcí, které mu během jeho krátkého života lidé udělali, a moc mladý na leccos, co on udělal druhým. Kevin byl zrůda a vrah a věčně nevrlý mizera, ale je fakt, že se prostě neuměl narodit.

„To nerada slyším, protože se mi to na pohled dvakrát nezamlouvá,“ poznamenala jsem. „Ale máš Lewise. Nikdo to nedokáže líp.“

Napadlo mě, že bych přece jen mohla být nějak užitečná, třebaže ne na mystické úrovni. Podívala jsem se, co mám na sobě – nic co bych mohla použít jako tlakový obvaz, aniž bych odhalila mnohem víc, než by bylo politicky korektní. „Lewisi! Lewisi, potřebuju tvoji košili.“

Zatahala jsem ho za rameno, napůl jsem z něj látku strhla, pohnul se, aby mi vyhověl, a nechal mě stáhnout mu flanel, postříkaný od krve, a odhalit hruď, štíhlé paže a ploché břišní svaly, které bych si za jiných okolností pěkně vychutnala.

„Milý Penthousi," zašeptal Kevin. „Nikdy bych si nepomyslel, že se mi stane něco takového…"

„Drž hubu, ksakru." Poskládala jsem Lewisovu košili do nemotorného balíku a pevně ji přitiskla na otevřenou ránu, kam až jsem dosáhla přes Lewisovy ruce. Kevin vydechl a zachvěl se a jeho pleť nabrala pergamenový nádech, který se mi vůbec nelíbil.

Pak upadl do bezvědomí.

„Lewisi. *Lewisi!* Jak moc zlé to je? Doopravdy."

Otevřel unavené hnědé oči a pomalu je zaostřil na mě. „Smrtelné, když nebudu pokračovat. Má poškozenou velkou tepnu. Dělám, co můžu, abych ji udržel zavřenou, ale…"

Ale to nevydrží napořád. Taková věc si žádá obrovské soustředění. „Dokážeš ho vyléčit?"

„Ne. Moc rozsáhlé poškození."

„Co chceš, abych udělala?" zeptala jsem se co nejklidněji.

Neodpověděl. Oči se mu pomalu zavíraly.

„Lewisi?"

Žádná odpověď. Nataženou rukou jsem ho lehce poklepala po tváři, ale jedinou jeho reakcí bylo zatřepotání víček a pak jejich pomalý pokles. Zopakovala jsem otázku.

„Přiveď pomoc," řekl. „Najdi cestu. Když to nedokážeš…"

Nepokračoval. Nebyl v bezvědomí – kdyby omdlel, Kevin by vykrvácel v mocných, pulzujících výstřicích. Místo toho se krvácení zpomalilo a zůstal jen teplý pramínek, vytékající do mých dlaní a už nasáklé látky

košile. Lewis se ponořil hlouběji do tranzu, aby udržel věci pohromadě.

Vzala jsem ho za ruku a posunula mu ji, aby tlačil na bandáž. Převzal mou úlohu.

„Hej," zašeptal Kevin. Byl zase vzhůru. Upíral na mě široké, krví podlité oči. Silně páchl zatuchlým, nepraným šatstvem a slabě zeleným, zemitým aroma marihuany. *Lewisi,* pomyslela jsem si, *jako opatrovník za moc nestojíš.* Ne že bych já bývala lepší. „Co se chystáš udělat?"

„Dokážeš rozdělat oheň?" To bylo Kevinovo vrozené nadání a bylo u něj hodně silné. Navíc se oheň dal ovládat nejsnáz ze všech stavů energie, dokud se natolik nerozrostl, aby nabyl nějakého vlastního vědomí.

Přikývl. „Ale je to blbost. Není tu větrání. Všechny nás to zabije. Lewis povídal, že je sem omezený přístup vzduchu."

„Věř mi. Vzduch obstarám."

Provedl slabé, teatrální gesto jednou rukou nad pískem, a *presto,* oheň vzplanul ve své červeno-žluto-oranžové kráse. Spaloval nám zbytek kyslíku, který jsme měli k dispozici.

Teď byla řada na mně. *Soustřeď se,* přikázala jsem si a zavřela oči.

Molekuly ve vzduchu se obracely, hořely a rozpadaly se. Byly ničeny a obnovovaly se. Sloup vzduchu se mihotal horkem a stoupal k písčitému stropu. Ještě jsem na něm rozeznávala bledou skvrnu v místech, kde byl částečně prostupný – dvířka pasti, jimiž mě Lewis stáhl dolů. Postupně se řinul dolů a propadal se sám do sebe. Nad sebou jsem místy viděla černé nebe. Horko ten proces uspíší, otevře díru nad námi. Zvětší množství vzduchu mezi zrnky písku.

Dokážeš to. Musíš to dokázat.

Už jsem to dělala dřív. Byl to kouzelnický trik, vhodný na večírky, když se Správci ve společnosti nudných pitomečků chtěli vzájemně pobavit. Oheň a vzduch, které mezi sebou reagují. Mohla bych to dělat ve spánku.

Obvykle.

Zhluboka jsem se nadechla a dala do toho úsilí všechno, co jsem měla. Vstoupila jsem na vrchol plamenů.

Vzduchový polštář se zdál rozplácnutý a vratký jako vodní postel. Vůbec ne jako pevná plošina, kterou měl být. A byl *teplý*. Téměř *horký*. A zrovna tyhle boty bych docela nerada nechala roztavit.

Vyvíjela jsem tlak na ztvrdlou vrstvu vzduchu pod nohama, abych ji stlačila pevněji. Nepovede se to, když se do mé plošiny žár nedokáže pořádně opřít…

Začala jsem stoupat. Pomalu. Otevřela jsem oči a málem vyjekla, jak se mi žár ohně snažil propálit botami, mžikáním zahnala slzy a skousla rty. *Vydrž.*

Vzhůru. Pomalu. *Zatraceně, před rokem bych tohle zmákla za pět vteřin.*

Žár zesílil, už jsem si byla jistá, že se mi boty začínají rozpouštět. Do nosu mi vnikl pach spálené gumy. Nebo i něčeho jiného, něčeho, kvůli čemu má smysl propadnout panice.

Nebe se líně plížilo blíž, stěny písečné jámy se kolem mě posunovaly a klesaly. Zpevněný písek začínal ztrácet soudržnost. Jestli to neudělám správně, jestli nepřivedu pomoc, Kevin a Lewis budou pohřbení zaživa…

Zjistila jsem, že hlasitě oddechuju, částečně kvůli neutuchajícímu žáru, částečně kvůli bolesti, která se pozvolna stávala nesnesitelnou. Připadalo mi, že mi plameny olizují lýtka. Vzduch pod mýma nohama změkl jako pudink a hrozil, že mě nechá spadnout z výšky sedmi stop, do které jsem vystoupila, zpátky do ohně.

Kousla jsem se do rtu, zvedla ruce k nebi a ochladila vzduch nad sebou. Rozfoukala jsem molekuly daleko od sebe, zpomalila jejich pohyb, nechala teplotu klesnout nejméně o dvacet stupňů. Jednoduché. Dětská hra. Stěží jsem to svedla, a když se konečně podařilo, bylo mi, jako by mi měla každou chvíli puknout lebka. Intenzivní bolest v hlavě, nedostatek dechu. V krku chuť krve.

Stoupala jsem rychleji. A rychleji.

Neodvažovala jsem se podívat dolů, protože mi bylo jasné, že mi hoří nohy, dobrý Bože, připadalo mi, jako bych už měla maso opražené a teď se mi svaly začínají vařit, ale kdyby tomu tak doopravdy bylo, už bych nic necítila, protože bych měla zničené i nervy…

Vydrž. Vydrž. Vydrž.

Sílu mi dodávala představa Kevinova pergamenově bílého obličeje, krve, valící se mu z rány v boku, a pak najednou jsem tváří minula okraj jámy a byla jsem *venku.*

Vrhla jsem se dopředu, z posledních sil se překulila a kutálela se dál, dokud jsem se neponořila do otřesně studeného příboje. Vlna se přelila přese mě, zaslechla jsem zasyčení, jak se voda dotkla mých kouřících bot.

Nadechla jsem se tekutiny, rozkašlala se, chvíli se dusila, v ústech chuť soli a rozkladu, a pak jsem spočinula tváří na chladném, mokrém písku s úlevou tak silnou, až se podobala orgasmu.

„Kurva!“ Čísi ruce mě překulily na záda, zamrkala jsem a zaostřila na sotva rozeznatelný obličej Armanda Rodrigueze. Poprvé za celou dobu byl jeho výraz jasně čitelný: šok. „Co to ksakru bylo?“

Kdybych to tak uměla vysvětlit. Vykašlala jsem další sůl a vyzvracela trochu vody, načež jsem zaskřehotala: „Dva lidé tam dole v díře; jeden je těžce raněný. Sežeňte pomoc, hned!“

Měl v ruce pistoli, která mu k ničemu nebyla. Odložil ji a vytáhl mobil, vyťukal číslo záchranářů a ohlásil naši situaci.

„Zavolejte ambulanci," dodala jsem. Kývl a mluvil dál.

Zkroutila jsem se do polohy vsedě a sloupávala si roztavené boty z nohou. Byly růžové a měkké, ale ne úplně usmažené.

Bože, to ale bude zítra bolet.

„Nemůžeme čekat," řekla jsem. „Najděte nějaký provaz, nějaké deky, které bychom svázali, cokoli. Běžte!"

Hnal se zpátky cestou, kterou jsme přišli, mířil k záři reflektorů, označující pozici tří kluků, usazených v zadních dveřích teréňáku něčích nešťastných rodičů. Připlazila jsem se zpátky k díře. Otvor se rozšiřoval.

„Kevine!" zakřičela jsem. „Pomoc už je na cestě!"

Žádná odpověď. Honem jsem se škrábala zpátky od díry a rozhlédla se. Rodriguez byl někde v akci. Nikoho jiného jsem na temné pláži neviděla. Čas ubíhal.

Zavolej Davida, pošeptali mi mí nejhorší andělé. *Jen ho zavolej. Dalas ho dohromady už předtím, dokážeš to znovu. Ashan nebyl ani příliš zraněn.* Takhle nějak to začínalo s Patrickem a jeho ifrítskou láskou? Zpočátku tu a tam malý ústupek, a nakonec zabíjel příslušníky vlastního druhu, aby jí poskytl další malý kousek života? Dokud byla ochotná přistoupit na takový způsob existence, jen aby mohla být s ním?

Ne. Ne, ne, nikdy, a David by to ani nepřipustil.

„Rahel!" zaječela jsem z plných plic. „Rahel, kde se sakra flákáš? Pohni kostrou a vrať se, potřebuju tě!"

Pláž ozářil blesk, dlouhý modrobílý pruh, který se přehnal napříč oblohou a rozvětvil se přes půl obzoru. Působivé.

Ty mraky, objímající oceán, vypadaly masivnější.

Ve světle dalšího zářivého výboje jsem spatřila někoho vycházet z vody. Vysoká, s dokonalým držením těla, tmavou kůží, lesknoucí se kapkami vody. Rahel byla velkolepá jako mořská bohyně a oči se jí třpytily tak jasně, až se podobaly sluncím.

Vyšla z přepadávajícího hřebene vlny a zhroutila se na mokrý písek na ruce a na kolena. Její tělo bylo až po kolena pevné, ale níž už ho tvořila jen vířící mlha. Stěží držela pohromadě. Zblízka vypadala příšerně – ubitá, vyčerpaná, potrhaná a zkrvavená. Tu krev jsem mínila obrazně. Nestala se člověkem; jen jí nezbývala síla opravit škody na svém fyzickém těle.

Rahel zjevně nezmizela v záchvatu uražené pýchy a nezůstala pryč schválně; nejspíš měla v úmyslu vrátit se na pomoc. Ale to dramatické gesto cestou pokazila nějaká vážná šarvátka. Bitka toho druhu, z níž vyjdete zranění nebo mrtví.

Rahel byla právě tak houževnatá jako kterýkoli jiný džin. Prohrála by v zápase s Ashanem, Jonathanem nebo kdysi Davidem, ale obstála by proti komukoli jinému. Leda… ledaže by to byl opravdu Ashan, proti komu se postavila.

Nebo Jonathan.

V každém případě to nebyla dobrá zpráva.

Plazila jsem se k ní. Vzhlédla, její výraz ztvrdl, já se zastavila.

„Už přicházejí," řekla. „Už je neudržím. Připrav se."

„Kdo?"

Už bylo příliš pozdě, aby na její odpovědi záleželo. Vnímala jsem to v reálném světě i v étériku, i tak oslepená a oslabená. Gigantické poruchy, mířící k nám.

Venku ve tmě jsem viděla pohybující se stíny. Neurčité, ale byly tam.

„Joanno Baldwinová," pronesl jeden z nich. „Vstaň."

Znělo to jako lidský hlas. S obrovským úsilím – nebyla jsem si jistá, kolik toho ještě vůbec vydržím – jsem se zvedla do Nadhledu a spatřila nejméně deset plamenů moci, shromážděných kolem nás s Rahel. Správci. Doprdele. Kolik jich na mě Paul poslal? Jak tvrdou obranu ode mě očekává?

„Nechtějí tebe," ozvala se Rahel. „Jdou po *něm*, po Lewisovi."

Na velké pohyblivé stupnici nepříjemností to skutečně nebyla ta nejlepší novinka, jakou jsem kdy slyšela. „S kým mluvím?" zeptala jsem se ochraptěle a podařilo se mi postavit na nohy. Au, au, au, au. Tancovala bych bolestí, ale situace vyžadovala klid. Klid a tvář hráče pokeru.

Kdosi přivolal oheň, zářivý oranžový táborák, jenž se mu vznášel na dlani. V jeho odraženém světle jsem poznala Shirl. Goticky černé, ledabyle ostříhané vlasy, přehnaný piercing na nemožných místech. Tetování po celých obnažených pažích. Ani teď se netvářila nadšeně, že mě vidí, o nic víc než kdysi, když přijela po pobřeží, aby mě obvinila z vraždy za pomoci počasí.

„Co se to sakra děje?" zeptala jsem se jí.

„Do toho ti nic není," štěkla na mě Shirl. „Už nejsi ani Správkyně. Drž se od toho dál."

Rahel se nezvedla na nohy, ale přikrčila se vedle mě. Mělo to zastrašující účinek. Já s tím byla srozuměna. Z nejistého pohledu, který Shirl na džinku vrhla, jsem poznala, že to funguje.

„Z pověření Správců jsem tu, abych zatkla Lewise Levandera Orwella," pronesla Shirl. „A ty se zatraceně ztrať, Joanno. Taky nemáš zrovna pevnou půdu pod nohama. Určitě nám nechceš poskytnout důvod, abychom přišli i pro tebe."

Což mohlo být míněno jako vtip, když vezmeme v úvahu písečnou jámu, v níž jsem byla uvězněna. Pokud

tomu tak bylo, pak by Shirl měla na svém smyslu pro humor pořádně zapracovat. „Nemám ponětí, o čem to mluvíš," namítla jsem. „Lewis tu není. Možná byste se měli radši pohnout, lidi. Jsem tady s policistou, který je tak trochu podrážděný, jestli mi rozumíte. Takže, leda byste chtěli tu svoji zastrašovací taktiku provozovat zevnitř vězení –"

Hodila po mně ohněm. Chci říct, rychlým nadhozem. Zasyčel mi kolem hlavy a zaryl se do oceánu, kde narazil do tvořící se vlny a okamžitě změnil polovinu jejího vrcholku v páru. „Já si s tebou nehraju, ty čubko," pravila Shirl. „Kdokoli jiný by se dal oblbnout. Nechali by tě mluvit. U mě máš jedinou šanci; řekni mi, kde je, nebo přísahám, že další ti napálím rovnou do žaludku."

Moje snaha vystrašit ji, aby odtud vypadla, nevycházela tak dobře, jak jsem doufala.

„Chci mluvit s Marion," řekla jsem a vlastní pevný hlas mě překvapil.

„Zamítá se. Marion má práci." Tohle znělo až moc samolibě. Marion měla pravděpodobně domácí vězení, protože příliš protestovala, nebo rovnou odmítla splnit rozkaz. „Poslední šance. Ukaž Lewise, nebo projdeme skrz tebe."

„Tak mě nechte promluvit s Paulem!"

Teď byl její úsměv přímo hrozivý. „Chceš pořád jen mluvit. Paul není důležitý. Tady jsme v první linii a budeme se bránit, ať to máme dovoleno, nebo ne."

„Bránit proti čemu?"

Určitě si vzpomněla, že se mnou nechtěla mluvit, protože se rozpřáhla a proti mně se vyřítila koule hořícího plazmatu. Uhnula jsem, oheň mě pronásledoval. Ne tak rychle jako předchozí vrh, ale stejně bych neřekla, že to myslela vážně; hrála si se mnou. Plasmatická koule se trhaně pohybovala zrcadlově se mnou, lepila se na mě,

pokaždé mě odřízla, když jsem se otočila. Byla jsem unavená, zesláblá a bolestí neobratná, a když jsem nakonec v měkkém písku ztratila rovnováhu a upadla, hořící, žhnoucí koule se sklonila nade mě a vznášela se pár palců od mé hrudi. Byla dost žhavá na to, aby mi způsobila popáleniny třetího stupně a mé sportovní podprsence zuhelnatění.

Zaťala jsem prsty do písku. Úporně jsem vzdorovala nutkání zničit Davida, abych si zachránila vlastní život.

Rahel se s vrčením vrhla dopředu a rukou s drápy odrazila kouli zpátky. Přesně na Shirl, která se skrčila. Zasáhlo to někoho jiného, ten zaječel vysokým hlasem a Shirl se otočila, aby uhasila vzniklý ohnivý chaos. Rahel mě chytila za paži.

„Běž!“ přikázala mi drsně. „Zabijou tě. Už zabili i jiné.“

Vyrazila ladným, kočičím skokem a přistála na Shirl, ta zavřískla. Vybuchl oheň. Viděla jsem, jak Raheliny neónové šaty vzplály.

Překulila jsem se a plazila se k díře. Písek mi povoloval pod koleny. *Ach Bože…* Lewis ho už neudrží. Stěny se hroutí. Padá na ně písek.

Nemohla jsem dělat vůbec nic.

Nad hlavou se mi znovu zablesklo, blesk se bíle odrazil od vln a odhalil jako políčko filmu skupinu Správců kolem Shirl a Rahel. Rahel prohraje. Nemá dost vysoký výkon, aby je zastavila všechny, ne sama, ne jako volný džin.

„Hej!“ Zavolal hluboký hlas o pár písečných dun dál. „Co se to tam děje? Nechte toho, kluci!“

„Pomoc!“ zaječela jsem. „Pomozte!“

Ten nafoukaný pitomec – nikdy v životě jsem žádného neslyšela raději – pokračoval ještě víc pokrytecky. A trochu znepokojeně. „Povídám vám, zavolám policii! Vypadněte odtud, dokud máte možnost!“

„Jasně, ty idiote, *zavolej policii!* A záchranku! *Pomoc!*“

Matně jsem si uvědomovala, že se detektiv Rodriguez žene zpátky po pláži, přes rameno má nějaký provaz, ale cítila jsem v kostech, že už je příliš pozdě. Na všechno pozdě.

Rahel a Shirl se v ohnivé kouli převalovaly na písku. Oheň, krev a zuřivost.

Písek se zvedl a klesl sám od sebe a já se probořila nejméně o pět stop. Sklouzla jsem dolů z úplně nové duny.

Jeskyně se zbortila.

Lewis tam dole umíral. „Ne!“ zařvala jsem a začala rýt do písku. Nebylo to k ničemu. Zabralo by mi hodiny, než bych všechen ten písek přesypala; neexistovala možnost, že ti dva tam dole přežili.

Měla jsem jen jednu možnost. Jedinou.

„Davide!“ zakřičela jsem. „Davide, potřebuju tě!“

Okamžitě jsem pocítila spojení mezi námi. Čekal na rozkaz. Uběhl jeden vzácný tep srdce. Druhý.

„Davide –“

Rodriguez smykem přistál vedle mě a hodil lano do písku. „Kde je ta díra?“

„Zbortila se,“ hlesla jsem. „Ach Bože, Davide, dostaň je ven, Lewise a Kevina…“

Ucítila jsem, jak se hluboko do mě zaryl tah, čerpající sílu, vysávající to málo, co jsem měla, a ten tah mi působil nesnesitelnou bolest. Zasténala jsem a ovinula si paže kolem břicha. Připadalo mi to, jako by mi doslova vytrhávali vnitřnosti a vlekli je pískem jako nějaké biologické záchranné lano.

Rodriguez zanechal pokusů o záchranu a otočil se ke Správcům a rvačce. Jeho pistole vyskočila z pouzdra pod sakem.

„Policie!“ vykřikl. „Nikdo ani hnout!“

Většina přítomných poslechla, když všichni přišli na to, že už nejednají tajně; Rahel zmizela v závanu kouře a Shirl

zůstala ležet na písku a kňourala. Byla naživu, ale potlučená a popálená. Jeden ze Správců si k ní klekl a položil jí dlaň na paži, aby ji uklidnil – Správce Země, o tom nebylo pochyb. Vnímala jsem tok síly v éteriku, jak do jejího těla pumpoval hojivou moc.

Spojení mezi mnou a Davidem se natahovalo do tenčí a tenčí nitky, řezalo mě jako ostnatý drát. Zadržela jsem výkřik, pevně stiskla víčka a jen chrčivě, bolestně dýchala.

„Dostals je?“ zašeptala jsem.

Ucítila jsem zašumění v našem spojení, něco mocného a intenzivního. Potvrzení a lásku, nahuštěný cit, příliš hluboký a mocný, aby se dal pojmout najednou. Jako by mi poslal všechno, co cítil, v jediném horečnatém, zoufalém výbuchu, jako když se ponorka potápí a vysílá zoufalé SOS, zatímco klesá do temnoty.

Z písku vyrazila ruka se zaťatými prsty a zazmítala se. Beze slov jsem vykřikla a chytila ji, táhla, dokud mi ve svalech nepraskalo.

Lewis se uvolnil z přilnavého písku. Jeho obličej se vynořil na povrch. Zalapal po dechu, pak začal kašlat, dávit se a plivat.

Držel Kevina. Jakmile se sám vysvobodil, pustila jsem ho a vrhla se ke Kevinovu zápěstí, které Lewis táhl. Pomalu se ukázala chlapcova paže, pak křivka ramene. Z jeho sehnuté hlavy se řinul vodopád písku.

Nezalapal po dechu, protože nedýchal.

Spolkla jsem dusivou kletbu a vrhla se za něj, chytila ho pod rameny a táhla ho jako dokař, vší silou, která mi ve svalech zbyla. Nakonec jsem ho uvolnila. Kolem otevřené rány se nalepil písek, ale už z ní neprýštila krev. Nebyla jsem si jistá, jestli to je dobrá zpráva, nebo ta nejhorší. Protože když jste mrtví, tak nekrvácíte.

Ve světle dalšího blesku jsem uviděla, že má zavřené oči a nehybný obličej.

Určitě nedýchá.

Lewis mi pomohl s taháním, položili jsme chlapce na záda. Sklonila jsem se nad ním, přiložila mu ucho k nosu a ústům a poslouchala.

Nic. Ani zašeptání.

„Ty mně tady neumřeš, ty mizero!“ řekla jsem mu a stáhla mu bradu, abych mu otevřela pusu. Když jsem přiložila rty na jeho, ucítila jsem písek a strach. Vdechla jsem do něj. Z moci mi už nic nezbylo, to bych si pořídila do plic bohatě okysličený vzduch; zbývaly mi jen jednoduché lidské metody.

Přitiskla jsem ucho k jeho hrudi a uslyšela slabý, třepotavý tep.

Znovu jsem do něj vdechla. Čekala. Dech. Čekání. Viděla jsem hvězdy a napadlo mě, že bych mohla umřít vyčerpáním.

Najednou se mu hruď pod mou rukou zaškubala, namáhavě se nadechl sám.

„Do hajzlu!“ zachrčel Lewis. Vzhlédla jsem. Z rány v Kevinově boku začala znovu tryskat krev. Přitiskla jsem na ni ruce. Lewis přidal svoje, cítila jsem proudit moc. Horkou, planoucí, čistou jako tekuté zlato… A nestačila. Ne na zranění takového rozsahu.

„Potřebuju ještě jednoho léčitele!“ zaječela jsem na hlouček lidí, kteří stáli s rukama nad hlavou, pod Rodriguezovým dozorem. „Jeden z vás, pojďte sem! Honem!“

Žádný z nich se nepohnul. *Ani jeden.* Zoufale jsem vzhlédla a ve světle dalšího blesku jsem v jejich tvářích uviděla něco děsivého. Moji přátelé a kolegové, moji společníci na stráži lidské rasy.

Oni na to prostě kašlali.

Ze tmy se vydělily dvě postavy. David s dlouhým kabátem vířícím v mořském větru, s planoucíma očima.

Tvář bledou a soustředěnou, jako by setrvávání v této podobě vyžadovalo veškerou jeho sílu.

Rahel, potlučená, potrhaná a zkrvavená, kulhající. Držela se Davidova zápěstí jako opory.

„Pomozte mi," řekla jsem.

David klesl na kolena proti mně, na opačné straně Kevinova ochablého těla, a položil ruku na mou. Jeho kůže žhnula dost na to, abych sebou škubla, a jeho oči se na dlouhou vteřinu ponořily do mých.

Usmál se. Byl to strašlivě unavený úsměv, sladký a poražený a plný nepopsatelné bolesti.

„Nezapomeň na mě," řekl David a já pocítila, jak z jeho ruky přechází jiskřička do mé a pak do Lewisovy. Všechno, co měl. Všechno, co si vzal od Ashana a ode mě. Příliv čiré hojivé moci, ostrý jako píchnutí jehlou, který nevysál ze mě, ale z toho posledního, pevně střeženého jádra, které Davida dělalo tím, čím byl.

Jako ta jiskra života, kterou vložil do mě, naše dítě, vytvořené spojením naší moci.

Slyšela jsem Rahel, jejíž protest roztrhl noc vedví, vysoký, kvílivý výkřik; žal andělů.

Rána v Kevinově boku přestala krvácet.

David se změnil v pokrouceného, zčernalého ifríta. Rahel, která byla k němu nejblíž, se odpotácela dozadu, když se tvář toho tvora s hranami ostrými jako žiletky obrátila k ní jako lev, který ucítil kořist. Byla příliš slabá. Zničil by jí.

Jako by to věděl – *mohl* to vědět? – prudce se obrátil a vrhl se po džinovi, jehož bylo v temnotě stěží vidět. Jeden z osobních džinů některého ze Správců. Vydal vysoký, tenký skřek hrůzy, když na něj ifrít skočil a začal se krmit.

Rahel neztrácela čas a bezodkladně zmizela.

Opatrně jsem pohnula rukou. Žádná stříkající krev, i když já už jsem jí byla celá nasáklá. Zůstala velká otevřená

rána, po níž zbude pořádná jizva; od nynějška jistě vhodná pro zahájení konverzace, ale Kevin už nebyl v ohrožení života.

Přinejmenším ne kvůli té ráně.

Správci na přítomnost ifríta nijak nezareagovali a já si připomněla, že ho vlastně nemůžou vidět. Jen džinové – nebo někdo jako já, emeritní džin – mohli vidět, co se děje. David – ifrít – džina srazil do písku, zabořil dlouhé černé drápy do jeho hrudi a vysával z něj sílu a život.

Možná jsem si *přála*, aby se to stalo, ale nemohla jsem to *dovolit.* Ne, pokud jsem ještě někdy chtěla v noci spát.

„Davide, vrať se zpátky do láhve," přikázala jsem a dívala se, jak se za černého šepotu rozplývá v mlhu.

Měsíc na obzoru se osvobodil od mraků a všechno kolem postříbřil.

„Tak jo, ještě jednou: co se tady sakra děje?" vyptával se důrazně detektiv Rodriguez. Říkal to velmi hlasitě, jako by to už nějakou dobu opakoval. Podívala jsem se na něj, pak na Lewise, který udržoval tlak na Kevinovu ránu a věnoval mi pouze klasické pokrčení rameny – *Na mě se nekoukej.* „Kdo jsou tihle lidé?"

„Znamenají potíže," odpověděla jsem. „Zastřelte každého, kdo se přiblíží tady k tomu muži. Snaží se ho zabít."

Tomu aspoň rozuměl. „A chci vědět proč?"

„Ne – vlastně ani ne. Podívejte, vysvětlím vám to. Jen ne zrovna teď, ano?"

Rodriguez zaujal postavení u Kevina, který teď dýchal klidněji a do tváří se mu vracela barva. Zvedla jsem se a přešla ke Správcům, kteří se vzpamatovávali ze zmatku a nacházeli se v různých stadiích vzdoru.

Shirl ještě ležela. Probodla jsem pohledem Správce Země, který se držel u ní. Nepoznala jsem ho, ale vypadal

vážně a vymydleně, asi jako ze žebříčku úspěšných firem časopisu Fortune.

„Zkuste na něj přijít ještě jednou, a budete mít co dělat se mnou," řekla jsem mu bezvýrazně. „Lewis a Kevin jsou pod mou ochranou. A přísahám, že příště svého džina neodvolám. Když chcete válku, máte ji mít. Ale radši si vemte s sebou pytle na mrtvoly."

Otevřel pusu, pak ji zase zavřel. Trhl hlavou směrem ke dvěma dalším, společně Shirl zvedli a přehodili ji požárnickým stylem přes rameno nejmohutnějšímu Správci.

„Co s ním?" zeptal se Správce Země. Měl příjemný hlas, trochu kanadský přízvuk, jedno oko mu trochu ujíždělo, takže působil potměšile. Kývl na detektiva Rodrigueze.

„Co má být?"

„Neměli bychom zanechávat svědky."

To mě ohromilo. Myslel tím opravdu…?

Ano. Vážně myslel.

„Jen přes mou mrtvolu," pronesla jsem stále tím plochým, bezvýrazným tónem. Nejspíš jsem působila dojmem, že něčeho takového by bylo neobyčejně obtížné dosáhnout, protože o krok ustoupil. „Pochopte to už, pitomci. *Správci nezabíjejí lidi*."

Někteří se odvrátili. Někteří ne. Pocítila jsem povědomé zamrazení podél páteře. Když můžu vidět ifríty, proč bych nemohla vidět i otisk démona? Lidé to nevidí, tedy všeobecně, ale jestli to dokážu, mohla bych tyhle lidi prověřit a podívat se, jestli nejsou pod vlivem zla. Ne že by tihle lidé, ať muži nebo ženy, byli ochotni na požádání odhalit hruď.

Přidal se ke mně Lewis, postavil se vedle mě. Beze slov. Jenom zatracená spousta síly, nezaměnitelné, chvějící se ve vzduchu jako žár. Tvářil se ponuře a vyčerpaně a utrápeně, ale rozhodně *nevypadal slabý.* Ani trochu.

Pak se Kevin nečekaně probral.

„Jasně," zaskřehotal slabě. „Chcete boj, tak do toho, vy sráči." Svůj slovní projev doprovodil nemotorným teatrálním gestem, jaké si člověk spojuje s mizernými kouzelníky, takovým chabým mávnutím zápěstí. Bolestně jsem se zašklebila.

„Jo, díky, hochu," řekla jsem. „Jen si ještě odpočiň, ano? Mimochodem, vypadněte, vy všichni. Tady jste skončili."

Detektiv Rodriguez vstal a přidal se ke mně z druhé strany. Zvuk závěru jeho pistole bylo jasně slyšet i přes trvalý hukot příboje.

Mohli se rozhodnout, že pro ně nepředstavuju žádnou hrozbu, že klidně můžou sebrat Kevina, že jediný policista s obyčejnou pistolí je jen muška. Ale vtom se nad pobřežní silnicí objevila světla a zavyly sirény.

Kavalérie byla na cestě. Nezdálo se, že by měli chuť na totální válku, která by kromě Správců zahrnovala celý zbytek světa.

Správce Země zachytil můj pohled a prohlásil: „Ještě se uvidíme."

„To si pište."

Obrátili se jako vycvičený oddíl a kráčeli pryč, do tmy.

Ticho, jen stoupající jekot blížící se ambulance. Začala jsem si uvědomovat, jak moc mě bolí nohy – jako bych urazila pět mil ohněm – a že mám v kolenou odporný sklovitý pocit a v hlavě mi tepe bolest.

A zoufale se mi chtělo plakat a křičet, protože jsem měla všude po sobě krev a David byl pryč. Jako by nikdy neexistoval. A tentokrát se už nevrátí.

Tak tenhle večerní běh pro zdraví se mi pěkně vyvrbil.

*

Byla to dlouhá noc. Kevina odvezli na pohotovost, diagnostikovali mu anémii a sdělili nám, že mu chybí asi litr krve, i přes Davidovo a Lewisovo léčení. Větší část časných ranních hodin jsme strávili pozorováním, jak mu z krevní konzervy kape do žíly krev. Rodriguez o celé záležitosti zachovával mlčení, převážně proto, že nechápal, co se vlastně stalo, takže to ani nemohl vysvětlit, a z nás ostatních nikdo nemluvil. Lewis se držel blízko mě, i když nebylo jasné, jestli u mě hledá ochranu nebo mi nabízí svou vlastní.

Nějak se nám podařilo vyhnout se novinářům, kteří se vrhli na historku o dírách v písku. **Je vaše dítě v bezpečí?** Film na jedenáctou hodinu… Tou dobou jsme se dostali zpátky do mého bytu a já pochopila, že se mi vlastní život dokonale vymkl z rukou. Dost špatná byla situace se zaměstnáním, a teď tady byla Sára a její přítel, Lewis a Kevin, džinská válka, polda z Las Vegas, ze kterého se ovšem vyklubal docela správný chlap.

A nohy mě bolely jako čert.

Rodriguez trval na tom, že půjde dovnitř a zkontroluje byt. Eamon se Sárou nebyli nikde na dohled, ale její ložnice byla zamčená. Nechtělo se mi do toho šťourat.

„Dobře," řekla jsem a přejela pohledem svou skupinku. „Kevine, Lewisi – sedněte si, než se svalíte."

Lewis se už skládal na pohovku, ale ještě mi poděkoval rychlým pohledem. Rodriguez se opíral o dveře, ruce založené na prsou, a mračil se na mě. Kevin, který by se správně po těch analgeticích vůbec neměl udržet na nohou, se šoural po bytě, odrané černé džínsy vláčel po koberci a hrál si s mými věcmi. Ach, ano, jeho náramný respekt pro osobní vlastnictví jsem si pamatovala. Ani blízké setkání se smrtí jeho nadšení pro cizí věci nezchladilo.

Bolestně jsem se nadechla, když jsem položila nohy na odřený polštářek a uvolnila se, jen tak trochu, poprvé za

celé dlouhé hodiny. „Mám dojem, že nemáš kam jít," oslovila jsem Lewise. Ten potřásl hlavou. „Fajn. Takže zůstaneš tady. Kevine, ty taky. Ehm…"

Detektiv Rodriguez zvedl obočí do oblouku. „Já ubytování mám." Jasně, Hilton Bílá dodávka.

„Děkuju vám," řekla jsem.

„Za to, že odcházím?" přeptal se pobaveně.

„Za to, že jste zůstal, když jste nemusel. Když nic nedávalo smysl."

Pokrčil rameny a chladně se na mě usmál. „Jenom si vyslýchání nechávám na jindy. Dneska si dám drink a pokusím se na to nemyslet."

„Dobrý nápad," poznamenal Lewis. „Bodlo by pivo."

Pochopila jsem narážku, zamířila do kuchyně a otevřela dvě plechovky Michelob light a vzala s sebou i Coca Colu, kterou jsem podala Kevinovi. Upřel na mě ošklivý pohled.

„Jsi nezletilý," vysvětlila jsem mu. „A taky moc nepředvídatelný na to, abych ti dávala pivo. A musím ti vykládat o účincích analgetik a alkoholu?"

Zahlížel na mě dál.

„Ber jako lichotku, že nechci, aby bylo po tobě."

To sice nebral, ale Colu stejně vypil. Podala jsem Rodriguezovi další pivo; vzal si ho beze slova. Vypravila jsem se pro sklenici bílého vína – Sára nechala láhev v ledničce.

„Tak," řekla jsem, usadila se na podlaze a truchlivě si prohlížela bolavé, zarůžovělé nohy. „Jak zle na tom vůbec jsme?"

Lewis naklonil k ústům pivo. Chvíli si odpověď rozmýšlel. „Kdyby to bylo ještě horší, dávali bychom si poslední cigaretu a vychutnávali ranní červánky."

Rodriguez se zakuckal pivem. Bylo milé vědět, že má smysl pro humor. Začínal mě překvapovat.

„Proč po vás jdou? Ne, zpátky. Co jsou zač?"

„Správci.“

„Jo, jasně. Ale…“ Lewis si přitiskl chladnou plechovku na čelo a střelil rychlým pohledem po Rodriguezovi. Pokrčila jsem rameny. „Nedělej si starosti. Stejně mu všechno řeknu. Není vyhnutí; kromě toho je to Quinnův bývalý parťák. Měl by znát pravdu.“

„Celou pravdu?“

„Jo.“

Lewis potřásl hlavou, očividně pochyboval o mé příčetnosti, ale nechal to tak. Vrátil se k původnímu tématu. „Správci se rozdělují. Věděl jsem, že to přijde; nemají dost pevnou organizaci, která by je udržela pohromadě. Štěpí se na frakce. Tihle se dozvěděli o džinech, kteří se obracejí proti svým pánům, a většinou zapečetili své láhve a strčili je do sejfů, bezpečnostních schránek, podle toho, co měli k dispozici. A pak vyrazili za mnou.“

„Ale proč by se kruci měli vrhnout zrovna na tebe?“

„Dozvěděli se, že jsem na křižáckém tažení za osvobození všech džinů.“

Vteřinu jsem na něj koukala. „Hmm. A jsi?“

„To je jiná záležitost.“ Ach, sakra.

„Lewisi…“

„Nech toho, Jo.“

„Tak jo, dobře, kážeš o svobodě pro všechny džiny, džinové se začínají obracet proti pánům, Správci po tobě jdou.“ Nepříjemně to dávalo smysl. „Za tím je Ashanova skupina.“

„To je.“

„A myslím, že někteří z těch Správců mají…“

„Značku démona? To je možné, skutečně jsou dost mocní. Rahel se je snažila držet ode mě dál, ale jsou jako vlci. Nikdy je nesetřesu na dlouho. Dřív nebo později dojde na zabíjení.“ Zdálo se, že ho to rmoutí.

„Jedna z nich – Shirl – bývala chráněnkou Marion," řekla jsem. „Zavolala bych Paulovi a zjistila, jestli má ještě na věci nějaký vliv…"

„Marion je v nemocnici," pravil Lewis nevýrazným tónem. „Utrpěla úraz. Autonehoda. Před hodinou jsem se to dozvěděl od Paula."

Přestala jsem si dělat starosti se svýma nohama. „Zaměřili se na nás. To nebude náhoda."

„Jdou po všech nejmocnějších a výše postavených Správcích. Tím vznikají v organizaci mezery. Je to něco jako puč, přinejmenším oni to tak berou. Ashan to zase vidí tak, že Správce odzbrojuje."

„A co Paul?"

Potřásl hlavou. Zkusila jsem vstát, ale kolenem mi projelo bolestivé bodnutí a musela jsem zůstat sedět. Koukla jsem po Kevinovi, který si zálibně prohlížel mou mrňavou sbírku DVD. „Hej! Ty raněný! Nech toho Mela Gibsona a jdi od toho."

„Máš tady *Smrtící zbraň*."

„Jo, jasně. Skoč mi pro telefon."

„Skoč si pro něj sama, ty –"

„Kevine," promluvil Lewis měkce. „Podívej na její nohy. Sotva chodí. Tak sklapni a dones ten telefon."

Kevin zčervenal – nevypadalo to přitažlivě – a probodl ho pohledem, ale sklonil hlavu a položil DVD zpátky na poličku. „Kde ho máš?"

Ukázala jsem ke kuchyni. Kevin se tam odšoural. Lewis ho sledoval. „Není to špatný kluk," prohlásil. „Jenom potřebuje někoho, kdo by ho upozornil, když něco zmrví."

„Měl by ležet."

„Však bude, to mi věř. Teď zrovna je k smrti vyděšený. Nech ho, ať to rozchodí." Zmocnila se mě obava, že to světlo v Lewisových očích znamená náklonnost. Jako by v

Kevinovi viděl něco ze sebe. Což bylo leda k smíchu. Lewis nikdy nebyl jako Kevin, v žádném ohledu.

„Lewisi… Je to sociopat," upozornila jsem ho, „nezapomínej na to, protože kdybys měl skončit s nožem mezi těmi hezkými širokými rameny, byla bych hrozně smutná."

Rodriguez dopil pivo jediným dlouhým douškem a pravil: „Jo, tohle jsem potřeboval. I když je tahle vaše pohádka zábavná, jdu si trochu odpočinout. Ne abyste provedli nějakou hloupost. Já se to dozvím."

O tom jsem vůbec nepochybovala. Možná všude kolem instaloval pohybové snímače, nebo si najal na druhou směnu soukromého detektiva, aby si mohl zdřímnout. Byl takový důkladný typ.

„Já nikam nejdu," řekla jsem mu. „Ach, musím do práce. Mám být v šest ve studiu." Což znamenalo, že teď už ani nemá smysl jít si lehnout.

„Zítra," upozornil mě, „si vy a já spolu sedneme. A všechno mi to vysvětlíte. Jasné?"

Neviděla jsem jinou možnost. „Jasné."

Pokývl, po Lewisovi střelil pohledem, který zřejmě představoval policajtské rozloučení, a odporoučel se. Zvenčí zaklepal typickým způsobem na dveře, Lewis se zvedl a zamkl obě závory. Ne že by nás kdovíjak ochránily před Správci nebo džiny, bylo to spíš symbolické. Ostatně na světě jsou špatní lidé i mezi smrtelníky. Když se člověk účastní boje za osud světa a nechá se zabít zlodějíčkem, který chce jenom jeho pitomé stereo, je to vážně trapas.

Kevin se přiloudal s telefonem, hodil mi ho a zeptal se: „Můžu si vzít něco k jídlu?"

„Jistě," dovolila jsem mu. Zmizel skoro tak rychle jako džin. „Žádné pivo ani víno!" zakřičela jsem za ním. Jo, ten mě tak poslechne.

Lewis se otočil a sedl si naproti mně. Vzal mou nohu do svých velkých, teplých dlaní. Varovně jsem se nadechla.

„Uvolni se," řekl. „Věř mi."

Položil si ji do klína a začal mi oteklou kůži jemně hladit prsty. Tam, kde se mě dotkl, horká kůže, která už celé hodiny trpěla nesnesitelnou bolestí, začala chladnout a nabírala správný tvar. Bylo to nádherně, úžasně báječné.

„Měl by sis otevřít lázně." Opřela jsem si hlavu o křeslo. Usmál se na mou nohu a dál ji hladil prsty.

„Ty bys uživila celou nemocnici," mínil. „Jo – někdo nám tam dole pomohl, tam v písku. Umírali jsme a někdo přišel."

Neodpověděla jsem.

„Byl to David?"

Začaly mě pálit slzy, musela jsem si je utřít roztřesenýma rukama. Jeho laskání mé spálené kůže na okamžik ustalo, pak zase pokračovalo.

„Myslela jsem, že ho můžu zachránit," řekla jsem. „Vážně jsem myslela –"

Nemohla jsem na to myslet, nemohla jsem si dovolit to cítit, nezvládala jsem to. Nedokázala jsem zadržet slzy. *Bolely.* Lewis se dál zabýval mými spáleninami, tlačil mi na nárt právě tak silně, aby po celou dobu tlumil bolest. Nic nepožadoval, nic nepředstíral, jako vždycky.

„Neztratilas ho," pravil vážně. „Nikdy ho neztratíš, dokud není mrtvý. On nebo ty."

Moje levá noha byla chladná, ukonejšená a spokojená. Jemně mi ji složil zpátky na koberec a vzal do rukou pravou. Zavřela jsem oči a soustředila se na živočišnou úlevu, kterou mi poskytoval.

„Myslím, že už je po všem," zašeptala jsem. „Myslím, že je mrtvý. To, co zůstalo… Bože, Lewisi! Ty nevíš, jak vypadají. Ifríti. Vidíš, kým byli, oni sami někdy také vědí, kým byli…"

„Pššt,“ udělal. „Nemysli na to.“

Usnula jsem, zatímco mě jeho prsty pomalu, metodicky zbavovaly bolesti.

*

Probudila jsem se v posteli. Někdo – patrně Lewis – mě tam donesl. Provedla jsem kontrolu: pořád jsem měla na sobě sportovní úbor. Všude samý písek, v každém záhybu. Všechno mě svědilo, a ať už jsem spala jakkoli dlouho, nestačilo to.

Sedla jsem si a vytáhla Davidovu láhev z nočního stolku. Byla tichá a netečná, necítila jsem žádné spojení. Vůbec žádný pocit jeho přítomnosti. Byla to jen schránka, omezená a křehká. Jako lidské tělo.

Co vlastně jsou džinové? Duše bez těla? A co jsou potom ifríti? Co je démon? Studium na univerzitě Správců mě na takové otázky nepřipravilo. Byla to technická škola. Filozofie nepatřila k povinným předmětům.

Ale teď jsem se začínala zamýšlet nad tím, jestli právě filozofie není to, co Správcům chybí – a chybí jim po celou dobu. Ma’at možná byli spolek úplných kreténů, ale aspoň rozuměli tomu, co dělají. My jsme pořád jen reagovali. Na tamhletu katastrofu, tamtu krizi. Dělali jsme světu záchranáře, a možná jsme víc nemocí šířili, než jsme jich vyléčili.

„Miluju tě,“ zašeptala jsem do láhve a přitiskla si ji k tváři. „Bože můj, Davide. Hrozně tě miluju. Věř mi, prosím.“

Znovu jsem usnula s láhví v rukou, pořád ve špinavých šatech, a zdálo se mi o tmavém, zubatém obrysu v koutě, podobném rozlámané noční můře, který mě po zbytek noci pozoroval.

Mezihra

Bouře uhání po jasném nebi před sebou. Teplé počasí, jemný vítr. Nikde ani známka blížícího se nebezpečí, ani stopa chaosu, který se valí od obzoru jako ničivá armáda nájezdníků.

Obyvatelé ostrova, který jí leží v cestě, jsou tlustí, spokojení a přesvědčení, že žijí v bezpečí. Nikdy ve svých zaznamenaných dějinách, které zahrnují posledních tisíc let, nebyl ostrov dobyt. Je to ráj, centrum obchodu a kultury a vzdělanosti pro polovinu lidského světa. Jeho přístavy jsou rozlehlé a rušné.

Na tom nezáleží. Lidé mají víc energie než drobnější zvířata, a bouře po ní baží.

Bouře mění směr, rozvíjí svá vražedná chapadla směrem k nim.

První varování představuje nepřirozeně čistá obloha, v tomto ročním období nepatřičný jev. K večeru se dostaví první větřík, vlny běží rychleji a buší do břehu silněji. Trvalý hukot příboje se rozbíjí o vysoké útesy ve výbuších bílé pěny.

Ráno se lidé shromáždí v ranním měkkém nazelenalém osvětlení a vidí, že moře v místech, kde se stýká se zemí, neklidně vře. Na vzdáleném obzoru se bouře objevuje jako černý pruh, který se táhne napříč křivkou oblohy. Oceán se žene k nim v dlouhých, převalujících se vlnách, z nichž každá následující je o něco vyšší než předchozí.

Nejdřív přijdou na řadu pláže, které polyká vlna za vlnou. Zpočátku se nikdo neleká. Už tu zažili mořské

záplavy. Ti, kdo žijí v údolích a u moře, vezmou své rodiny a osobní věci a vydají se na cestu do vnitrozemí, kde se uchýlí k příbuzným nebo přátelům.

Ale moře stoupá dál, a když zaduje dech bouře, lidé pochopí, že do jejich půvabného a klidného kraje nepřišel jen obyčejný déšť.

V době, kdy začínají vyzvánět na poplach a svolávají všechny do hradů, na nejvyšší hory, už vítr sráží stromy a přívaly smetou všechno, co jim stojí v cestě. Doufají ještě v zásah bohů, ale ti moudří mezi nimi už vědí, jak tohle skončí.

Kapitola šestá

Dvě hodiny? To není dost spánku. Vůbec ne.

Vyklopýtala jsem ze sprchy, kde jsem ze sebe konečně smyla krev a písek nočních dobrodružství a kde jsem zjistila, že mám ještě pořád na sobě podprsenku, určenou na běhání. Už jste si někdy zkoušeli něco takového svléknout za mokra? Nic příjemného.

Napůl v bezvědomí jsem se vypotácela z ložnice, málem jsem si zapomněla zavázat župan, a zapnula jsem kávovar. Předjitřním tichem se začalo rozléhat jeho astmatické supění. Lewis se rozvalil na podlaze, zabalený do deky. Kevin se uložil na gauči a vypadal, jako by byl bez kostí. Spal s otevřenou pusou.

Váleční uprchlíci. Po páteři mi přeběhlo zamrazení. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že tohle byla jen předehra k něčemu daleko horšímu. Jen jsem doufala, že se mýlím.

Ze Sářina pokoje se nic neozývalo. Tiše jsem zaklepala na dveře, pak jsem je pootevřela.

Ti dva spali, propleteni v objetí. Eamon ve spánku vypadal mladě a téměř andělsky, ta bystrá inteligence teď chyběla a nahrazovala ji jemnost. Objímal Sáru pažemi. Ona se k němu tiskla zády, jeho čelo spočívalo na jejích rozcuchaných hedvábných vlasech.

Ten výjev působil… sladce. Rozhodně jako po milování.

Zavřela jsem dveře a nebudila je. Vrátila jsem se do kuchyně a tupě civěla, jak z kávovaru čůrkem vytéká tekutina do karafy.

Leknutím jsem vyskočila, když mi někdo položil ruku na rameno. Byl to Lewis, užívaný, štíhlý a bez košile, rozcuchaný, s vlasy trčícími na všechny strany a s těžkými víčky.

„Hele," řekla jsem a odtáhla se od něj. „Udělala jsem velký hrnec."

„Budu potřebovat stříkačku, abych si to mohl píchnout do žíly."

„Intravenózní set, třetí přihrádka. Opláchni ho, až budeš hotov. Pro další použití." Ještě jsem měla mokré vlasy. Naklonila jsem se nad výlevku a vyždímala si je. Do dřezu stékal stříbřitý pramínek vody. Lewis se zabýval pátráním po šálku na kávu, vytáhl něco z mého bazarového výběru a podal mi hrnek s nápisem **Už jsi měl kafe?** s obrázkem nervózního chlapíka s vyvalenýma očima. Sám si vzal Garfielda.

„Spala jsi?" zeptal se mě.

„Trošku." A ke všemu jsem měla sny. Ne moc hezké. „Mrzí mě, že jsem se ti rozbrečela. Byla to hrozná noc."

„Chápu." Nalil si šálek, němě mi nabídl totéž, já kývla.

„David tě nemiluje," řekl.

Skoro jsem hrnek upustila. „Cože?"

„David tě nemiluje," opakoval trpělivě. „On pro tebe žije. Nevím, jestli chápeš ten rozdíl. Džinové se jen tak nezamilují. Pro ně to není hra, nic, co by skončilo, protože je to znudí. Proto mají Správci ta pravidla. Nejen proto, že nutit džina plnit rozkazy proti jeho nebo její vůli je – nechutné…"

Pomyslela jsem na Yvette Prentissovou a její používání a zneužívání džinů. Včetně Davida. „Je to znásilnění," řekla jsem. „Můžeš to nazvat pravým jménem."

Kývl, upil kávy a pokračoval. „Sex, to ano. Ale já teď mluvím o lásce. Pravidla tu jsou, aby chránila džiny před jejich vlastními instinkty, právě tak jako před tím, k čemu

by je lidé mohli nutit. Protože když se zamilují, je to… Neodpovídá to lidským měřítkům. A lidi to zraňuje. Dělá mi to starosti, Jo. Ty a David – já vím, že ho miluješ. Ale problém je v tom, že je to ten druh lásky, který vás může oba zničit. Buď opatrná.“

Pokud se mě pokoušel vystrašit, docela se mu to dařilo. „David by mi nikdy neublížil.“

„Už ti *ublížil*.“ Pára z hrnku rozmazala jeho výraz. „Poslouchej, v noci jsi mě varovala před Kevinem. Musím ti to oplatit. Mám Davida rád, respektuju ho, ale měla bys vědět, kým a čím je. Jeho instinkty nebudou vždycky na tvé straně. Prosím tě… buď opatrná, ano?“

To jsem beztak měla v úmyslu. „Musím do studia. Budete tady, až se vrátím?“

„Nevím. Opravdu bychom měli vyrazit na cesty, ztratit se. Nerad bych tebe a tvou sestru ohrozil. Tedy, nerad bych vám přidělával ještě větší potíže, než už máte.“

„Na cestování jste moc unavení,“ prohlásila jsem rozumně. „Jestli budete muset prchat o život, aspoň tady zůstaňte na pořádné jídlo a odpočiňte si. Sára je zatraceně dobrá kuchařka. Můžeš si vlézt do mé postele, zatímco tady nebudu.“

Prvnímu doušku kávy po vyčerpávající noci se nic nevyrovná; jako bych dostala do páteře elektrickou ránu dobytčí tyčí; nelítostný nápor reality. Vychutnala jsem si ho a dívala se Lewisovi do očí. „Tak… jste s Rahel spolu?“

„Proč si myslíš, že ti na tohle odpovím?“

„Kvůli chladnému dennímu světlu? Varovals mě před láskou k džinovi. Jsem jen zvědavá.“

Jeho výraz jasně vyjadřoval skepsi. „S Rahel si dobře rozumíme.“

„A co to znamená? Hrajete šachy? Drhnete si navzájem záda?“

„Řekl bych, že ti do toho nic není.“ No no. U Lewise se nám vyvinul nějaký sklon k upjatosti. U chlapa, který se mnou kdysi divočil na podlaze laboratoře, to bylo kapku legrační.

„Jen zdůrazňuju, že tady jde možná o zametání před vlastním prahem, co se týká sexu s džiny.“

„Zvláštní, nepozval jsem tě do svého soukromého života.“

„Ale ano.“

„Ne.“

„Zameť si.“

„Není proč.“

„Tak si trhni nohou, Lewisi.“

„Velmi zralý postoj.“

„Pořádně si trhni.“

„Měla bys dospět.“

„Nejdřív ty.“

Přestali jsme, chvíli se na sebe dívali, a pak jsme bezdůvodně propukli v smích. Nápadně pitomé chichotání. Tohle s člověkem udělá napětí a blízkost smrti. Musela jsem postavit hrnek, abych ještě nepřišla k opařeninám, které by mi musel léčit.

Když jsme se uklidnili – což nějakou chvíli zabralo – řekla jsem: „Tak jo, promyslela jsem si to. Dneska nejdu do práce.“

Zvedla jsem telefon. Lewis se natáhl a vzal mi ho. Naše prsty se dotkly, byl velice blízko.

„Ale jdeš,“ prohlásil. „Myslím, že bys tady neměla zůstávat.“

„Ale –“

Jeho prsty se propletly s mými. „Nejsem slepý ani hluchý, Jo. Ty si myslíš, že to nevím? Že to necítím?“

Hrozně mě vyváděl z rovnováhy. Flirtujeme snad spolu? Flirtovali jsme? Vyjede po mně? Myslela bych, že pochopí…

Lewis řekl: „Žádné bzučení.“

Zamrkala jsem. „Prosím?“

Zvedl naše spojené ruce. „Žádné bzučení. Žádná rezonance. Žádná zpětná vazba. Jo, přede mnou to neschováš. Tvá moc je pryč.“

Neměl na mysli žádnou erotiku. Mluvil o mých správcovských schopnostech. A měl prakticky pravdu. Moje moc sice nebyla *úplně* pryč, ale pohybovala se v tak nízkých úrovních, že z ní nevykřesal ani jiskru. Lewis, který u mě vždycky vyvolával oheň a jiskření moci, teď neucítil ani zabrnění.

To v jeho očích nebylo svádění. Byla to lítost.

„Jo –“ Pustil mou ruku a odhrnul mi mokré vlasy z obličeje. „Běž do práce. Nechci, abys tu byla, jestli se něco pokazí. Přišla bys k úrazu.“

„Sára… a Eamon…“

„Ty ochráním; po nich nikdo nejde. Ovšem *ty* nemáš dost rozumu, aby ses držela dál od palebné linie, a ty budeš cíl. Běž. Dělej tu svou práci.“ Mrkl na mě. *Mrkl.* „Mimochodem, strašně rád se na tebe dívám v televizi.“

*

Mona jela trochu nevrle. Popojíždění po městě jí nikdy nesedělo, ovšem, potřebovala otevřenou cestu, vysoké otáčky a zatáčky, nad nimiž by mohla zvítězit. Když měla zdolat těch pár mil do studia, nedávala do toho celé srdce. Pohladila jsem její přístrojovou desku a slíbila jí někdy brzy víkend na venkově, nemluvě o příjemných podrobnostech.

Cherisin kabriolet parkoval na obvyklém místě. Střechu měl zdviženou. Prozkoumala jsem obzor. Jasně, mraky se připlížily blíž. Dnes bude pršet, to je jisté.

Zaskočila jsem za Genevieve, která úsporným pohybem ukázala na kostým, visící na ramínku. Zatvářila jsem se nechápavě.

„Co…?“

Genevieve, která si z nějakého důvodu přes noc přidala do vlasů pár bílých pramenů a malinově zbarvený pruh zepředu dozadu, potáhla z cigarety a pokrčila rameny. Měla také nové tetování. Ještě nikdy jsem nepotkala ženu s vytetovanou nahou ženou. Ale vypadalo to spíš jako obtisk.

„Máte nové živé představení, drahoušku,“ řekla tím svým tabákovým hlasem. „Chcete radu? Vyhněte se Ovoci.“ Tím mínila Cherise, které kdysi přezdívala Cherry, třešinka. Proto Ovoce.

Kostým, který visel na ramínku, byly modré bikiny.

Polkla jsem a zvedla je. Nebylo na nich dost materiálu ani na pásku přes oči. Něco jiného by bylo, kdybych se v nich procházela po pláži nebo – ještě lépe – si je vzala kvůli Davidovi, ale pro statisícové obecenstvo… Připadala jsem si poněkud zneuctěně.

„Mám na vybranou?“

„Na vybranou?“ Genevievin smích prořízl vzduch. „Jste vážně legrační, děvenko.“

Pokusila jsem se usmát, zalezla za zástěnu a převlékla se. Bylo to horší, než jsem čekala. Mívala jsem dokonalé bikiny – vlastně jsem je ještě měla doma v zásuvce – a to tyhle nebyly. Na nošení na veřejnosti byly tak trochu moc do *Penthousu* a navíc je navrhli pro někoho stavěného jako Cherise, ne jako já. Připadala jsem si, jako bych předváděla vzorník látek. Tlustý koupací plášť mi poskytl značnou úlevu. Vyšla jsem a vrhla na Genevieve ztrápený pohled, ona soucitně zvedla vytrhané obočí.

Načež pokračovala procedurou mučení mých vlasů žhavým železem, dokud nebyla spokojena.

O třicet minut později jsem vstoupila na scénu, jako bych se chystala na popravu elektrickým křeslem, a přepevně jsem svírala svůj plášť. Cherise seděla na židli po straně a vypadala jako bouřkový mrak. Nemyslím tím, že se mračila, i když to samozřejmě dělala. Ne, ona vypadala jako *bouřkový mrak.* Tedy, měla kostým z modré pěnové gumy, na němž se třpytily stříbrné kapky deště a ještě z něj ve šňůrkách visely dolů. Nohy jí vězely v tlustých černých punčocháčích.

Přitiskla jsem si v hrůze ruce na pusu. Zamračila se ještě víc.

„Já o to *nežádala*," vyhrkla jsem. „Bože, Cher –"

„Já vím," přerušila mě. „Není to tvoje vina."

„Tohle je *hrozné*."

„Máš pod tím moje bikiny?"

„Můžeme dát výpověď."

Cherise se podařilo zatvářit vzdorně a poraženě současně. „A co budeme dělat? Obracet hamburgery? Prodávat po internetu? Mám svou hrdost, víš. Jsem *profesionálka*."

Její drobné stříbřité dešťové kapky se pobouřeně chvěly.

Spolkla jsem bublinu smíchu a přikývla. „Tak to prostě nějak přežijeme, jo?"

„Když to dokážeš ty, tak já taky." Ohlédla se po kulisářích, kteří na nás civěli. Možná čekali, až si sundám župan. „Vy! Moulové! *Nikdo* mě nebude polévat vodou, leda by z toho chtěl vytlouct invalidní důchod, jasné?"

Vyváděla vážně jako pominutá. Nikdo jí neodpověděl.

Úžasný Marvin napochodoval na scénu, zubatý jako nějaký pozemní žralok, a přihladil si tuhé vlasy. „Jak vypadám, děvčata?"

„Clark Gable a Valentino v jednom," odpověděla Cherise. Zazářil na ni a postavil se před kameru. Provrtávala mu záda pohledem. „Jsou oba po smrti, ty vole."

„Nech mě hádat. Za tímhle je Marvin?" zeptala jsem se.

„No jasně. Chce se mu pro změnu zase okukovat tvůj zadek. Navíc je na mě naštvaný, protože jsem se nedala otrávit."

Za normálních okolností by to byl vtip, ale ten tón, jakým to řekla… „Vážně?"

Jen se na mě podívala.

„Ty na něj chceš podat stížnost, co?"

„No jo, jasně. Plážová dívka to vždycky utáhne na sexuální harašení. Navíc je tady ta záležitost, jak jsem všechny z personálního trápila, až utíkali, jen jsem se objevila." Hloubavě se na mě zahleděla. „Ale ty, na druhé straně…"

„Já?"

„Jestli ti práskne gumou od bikin, udáš ho, ne?"

„Ne," odvětila jsem věcně. „Zabiju ho." Obzvlášť dnes. Dneska jsem na *tohleto* vážně neměla náladu. Chtěla jsem to dnes dokončit, vzít si výplatu – která bude poslední, jelikož mám v úmyslu dát se na útěk – a vypadnout odtud.

To, co mi Cherise chtěla ještě říct, uťal povel k tichu na scéně. Zůstaly jsme tiše stát a čekaly na své narážky.

Její přišla jako první. Sledovala jsem, jak se ve svém neohrabaném, boulovatém kostýmu šine do záběru. Sledovala jsem, jak Marvin pronáší své chatrné vtípky na její účet. Ještě nikdy jsem se na to nedívala z téhle strany kamery. Zatraceně, já měla ale žalostnou roli.

Marvin spustil svůj žertík na polití vodou. Kulisář kbelík nezvrhl. Cherise ho příšerně vyděsila, a kromě toho kulisáři měli odbory. Mohli se na to vykašlat. Když dal Marvin signál, jen se zubili, krčili rameny a žvýkali.

Cherise za zády zvedla palec nahoru.

Přestávka na reklamu. Moderátoři si vzájemně vytýkali, kdo komu vyfoukl důležitou zprávu. Jeden z nich přepisoval úvod k následujícímu příspěvku. Špatně.

Marvin mě probodl pohledem a věnoval mi zubatý smrtící úsměv.

„Joanno," řekl. „Ukaž trochu kůže. Jsi na řadě."

Zhluboka jsem se nadechla a nechala plášť sklouznout z ramen, pak jsem ho úhledně složila na židli. Vzduch na příliš odhalené kůži mi připadal ledový. Přešla jsem k drobným kulisám oceánu s třpytivým bílým pískem, modrým pozadím a nadměrně velkým plážovým míčem. Marvin se ke mně připojil. Takhle zblízka mělo jeho opálení oranžový odstín, jaký pozemské slunce nevyvolává, a jeho profesionální úsměv nedokázal zakrýt bezohlednost v jeho očích.

„Oukej, tohle je standardní plážová scénka, ano? Tak se tvař příjemně a kývej." Změřil si mě zkoumavým pohledem. „Otoč se."

„Cože?"

„Otoč se."

Nechtělo se mi, ale udělala jsem to, měla jsem v úmyslu rychle se otočit kolem dokola. Když jsem byla uprostřed, sáhl po mně a zastavil mě.

„Je ti vidět visačka." Strčil prsty vzadu do spodního dílu bikin.

A práskl gumou.

A vybuchl smíchy.

Dokončila jsem otočku s dokonalým načasováním a uškubla mu z hlavy tupé přesně ve chvíli, kdy kameraman skončil svůj odpočet tři-dva-jedna. V mé ruce ta věc vypadala vlhce a podobala se mrtvému zvířátku. Odhodila jsem tupé z pódia, směrem k Cherise. Šikovně ho chytila, zamávala jím jako válečným praporem a zazubila se na mě.

Marvin se vůbec nebavil. Rozsvítilo se červené světlo a on na mě plné dvě vteřiny hněvivě zíral, než se vzpamatoval, obnažil zuby na obecenstvo a spustil. Špuntíky, na nichž mu drželo tupé, vypadaly v ostrém světle reflektorů obnaženě a experimentálně a tam, kde jsem mu tupé utrhla, trčely jako strniště. Hovořili jsme o možnostech slunění a zábavy v následujících třech dnech, jak jsem pochopila. Marvin plácal naprosto nevědecké obecné žvásty o stoupavých proudech a teplých frontách, a ujišťoval nás, že co se týče sezóny hurikánů, jsme už z nejhoršího venku. „A osobně vám zaručuji, že příští víkend bude velkolepý!“

Stála jsem ve své nejlepší póze pro fotografii zboku, mávala a usmívala se. Stavěla jsem se převážně z profilu, protože mi to připadalo poněkud méně odhalující než zepředu nebo (nedej Bože) zezadu.

Marvin se ke mně otočil a obdařil mě tím nejzuřivějším okouzlujícím úsměvem, jaký jsem kdy viděla. Vrátila jsem mu ho. Dejte nám pistole na deset kroků, a budeme ten nejlepší obraz věrných přátel.

„Co kdybys přečetla předpověď na příští týden, Joanno?“ zeptal se. Což mi způsobilo malý příjemný šok.

„Jistě,“ řekla jsem vřele a příliš pozdě zachytila Cherisino zuřivé mávání *Ani náhodou!* Sakra. Ať už se chystalo cokoli, právě jsem nakráčela rovnou do toho.

„Je na plážovém míči,“ řekl.

Míč byl za mnou.

Ztuhla jsem, chvíli jsem na něj zírala a pak jsem obnovila úsměv. „Mohl bys mi ho podat, Marvine?“

Usmíval se dál. „Lituji. Mám moc práce.“

Celý vtip spočíval v tom, abych se obrátila skoro holým zadkem ke kameře. Skousla jsem si vnitřek tváře a rozhodla se do toho šlápnout. „Vlastně, Marvine, ráda bych to zvládla bez nápovědy.“

To nečekal nebo nechtěl slyšet. Střelil pohledem po řediteli, který mu odpověděl znuděným mávnutím *Jeďte dál.*

„No jistě.“ Zakoulel očima pro diváky.

„Takže, Marvine, z radarových snímků, které jsi nám před chvílí ukázal, je jasné, že se nám blíží od jihozápadu teplá fronta, směřující severovýchodně. Podle časového zpoždění bych řekla, že později během dne uvidíme nějaké mraky s velkou pravděpodobností odpoledních přeháněk, a zítra se budou teploty pohybovat mezi třiadvaceti a třiatřiceti stupni. Rosný bod kolem třiadvaceti stupňů, vlhkost kolem čtyřiaosmdesáti procent, a během víkendu stoupne. Zítra večer můžeme očekávat bouřky – s pravděpodobností na třiasedmdesát procent. Takže buďte venku opatrní. Spolu s bouřkami se objeví zvýšená elektrická aktivita a možná se zvedne vítr.“

Skončila jsem se širokým úsměvem.

Nastalo ohromené ticho. Dva moderátoři a sportovní komentátor si vyměnili pohledy, pusy dokořán. Nejspíš si mysleli, že dívka v bikinách nedá dohromady souvislou větu, natož aby předvedla vědeckou analýzu.

Nepoužila jsem ani špetku Nadhledu. Stejně bych toho v té chvíli nebyla schopná. Všechno jsem to založila na svých pozorováních z minulé noci, z map a ze stejných údajů, jaké měl k dispozici Marvin.

A věděla jsem, že mám pravdu. Na sto procent.

Marvin se tvářil jako ryba na háčku. Nejspíš si to uvědomil, protože pod mejkapem zčervenal a vykouzlil na tváři nucený úsměv. „Cha! To je ale legrace, Joanno. Moc se díváš na zprávy o počasí!“ Široce se zazubil na kameru. „Lituju, vážení, ale Joannina předpověď je úplně špatně. Nebude vůbec pršet. Už jsem vám to zaručil.“

„Chceš se vsadit?“ zeptala jsem se.

„Kdepak, v našem pořadu nebudeme vybízet k sázkám," odpálil mě Marvin s rychlým, zuřivým pohledem na ředitele. Ten se zdál náhlým napětím na scéně okouzlen a pokynul mu, aby pokračoval. „Ale možná v zájmu vědy…"

„Jestli bude pršet, Marvine, měl by sis obléknout Sluneční kostým," pravila jsem sladce.

Moderátoři mimo kameru se rozchechtali. Cherise si nacpala pěst do pusy. Všechny její stříbrné kapky na šňůrkách se třpytily a třásly.

Marvin prskal a kroutil se, ale přece jen, nabídl už osobní záruku. „No," řekl konečně, „to beru. Protože Úžasný Marvin za svou předpovědí stojí!"

Moderátoři zatleskali. Kulisáři také, ti mně – ne Marvinovi – všichni ukazovali palci nahoru.

Marvin se rozloučil a zprávy pokračovaly. Probíhal rozhovor se stodesetiletým mužem z Coral Gables, který choval želvu stejného věku.

Červené světýlko na kameře zhaslo a Marvin se na mě vrhl. Uhnula jsem, proběhla pískem a po úzké lávce na studenou podlahu studia. Pohybem úst jsem mu naznačila: *Chceš vidět můj zadek?*

Pak jsem se otočila, prstem si na něj ukázala a odkráčela se vztyčenou hlavou. Objala jsem pomačkanou hmotu Cherisina kostýmu a vedla ji ke dveřím. Plášť jsem si cestou přehodila přes rameno a ujistila se, že celou dobu kráčím ladnou chůzí modelky.

Když jsem se ohlédla, Marvin předváděl přímo před ředitelem divoký taneček. Kulisáři se dusili tichým smíchem.

Takto tedy skončila má kariéra rosničky. Vážně smutné. Právě se mi to začínalo jistým zvrhlým způsobem líbit.

*

Cestou zpátky mi došlo, že mám skutečně dost důvodů k obavám. Jonathanova pohrůžka stále platila, a přestože mě přechodně pustil z hlavy, téměř určitě si zase vzpomene a vrátí se, aby ji zopakoval. A veškeré touhy a naděje, že se mi podaří Davida vyléčit, nyní byly oficiálně mrtvé a pohřbené a na jejich hrobech rostla tráva.

David byl ifrít a já neměla tušení, jak mu pomoct zpátky bez lidské krve a Ma'at. Byla jsem až nebezpečně ochotná obstarat lidskou krev. Ovšem Ma'at se nedali jen tak přesvědčit, to o nich bylo známo, a v situaci politických bojů mezi džiny tahle možnost nepřipadala v úvahu.

Až se Jonathan ukáže, nebudu mít na vybranou, budu muset udělat, co mi přikáže.

Přepadla mě tak drtivá vlna trýzně, že jsem se nemohla ani nadechnout, na lících mě studily slzy a musela jsem zabočit na parkoviště u obchodů, než to přejde.

Nepřešlo to. Vlny se vracely, otloukaly mě, uvolňovaly stále větší a větší bolest. Jako by se někde ve mně protrhla přehrada a záplava se nedala ničím zastavit.

Schoulila jsem se s hlavou u volantu a rukama na břiše. Chránila jsem nenarozené dítě, dítě, které bylo jen myšlenkou, možností, jiskřičkou.

David už byl pryč, ale nebyl mrtvý. Řekl mi, že by musel zemřít, aby dítě mohlo žít. Pravděpodobně.

Snažila jsem se ji vnímat, ale stejně jako láhev z pevného neprůhledného skla, obklopujícího Davida, i moje tělo odmítalo poskytnout mi spojení. Byla tam ještě?

Prosím, zašeptala jsem jí v duchu. *Neodcházej.*

Trvalo mi hodinu, než jsem si osušila slzy a nabrala sílu, abych dokázala čelit tomu, co mě čeká doma.

Když jsem přijela, Lewis s Kevinem byli pryč. To mě příliš nepřekvapilo; Lewis neměl ve zvyku čekat na potíže a myslel i na Kevina. Nechápala jsem, proč se Ma'at

nezmůžou na to, aby mu pomohli. Další věc, na kterou se ho někdy musím zeptat.

Přála bych si, aby mi Lewis tolik nechyběl, ale na druhou stranu se mi ulevilo. Stačil by mu jediný pohled na moje červené oči a hned by věděl, proč jsem plakala, a já si nebyla jistá, jestli bych zrovna teď jeho soucit snesla.

Když jsem za sebou zavřela dveře, uslyšela jsem Sáru, jak něčím rachotí v kuchyni. Tím rachocením myslím vaření s interpunkcí. Zahlédla jsem Eamona v obýváku, jak upíjí kávu, a zvedla jsem obočí; odpověděl mi stejně a ukázal bradou ve směru hluku.

„Myslím, že má špatnou náladu," řekl. „Když uvážím, že vyšla z ložnice v domnění, že je v bytě sama a, no, nebyla."

Zamrkala jsem. „A to je problém?"

„Ten spočívá v tom, jak z té ložnice vyšla."

„Chcete říct, že byla…"

„Nahá jak ji pánbůh stvořil," pravil velmi vážně. „Soudím, že její výkřik vzbudil polovinu sousedů."

Nejspíš za to přijdu do pekla, ale mě ta skutečnost vlastně *rozveselila*. Pokusila jsem se hrát svědomitou sestru. Velmi, velmi tvrdě jsem se o to pokoušela. „To je mi líto. Měla jsem vás upozornit, ale když vy jste už spali…"

„Věřte mi, že mě o tom nemusíte přesvědčovat. Mně to připadalo mnohem zábavnější než jí," přisvědčil. „Mimochodem, váš přítel – Lewis? – povídal, abych vám vyřídil, že jste dnes ráno vypadala úžasně."

Eamonův tón jen nepatrně naznačoval otázku. Cítila jsem, že se začínám červenat.

„V televizi," objasnila jsem. „Sliboval, že se na mě bude dívat. Není nad to povalovat se v posteli a vykládat, jak jsem vypadala a tak dál."

„Aha." Obočí nahoru a dolů. „No ovšem."

Hurikán Sára očividně vyráběl omelety a zběsile přitom krájel houby, cibule a papriky. Šunku už postihl tentýž osud. Když jsem vešla, ukázala na mě tím nožem pro šéfkuchaře a řekla : „*Ty!*“

„Vzdávám se ti na milost. Prosím, nenamel mě do omelety.“ Posadila jsem se ke stolu. Stál na něm džbánek s pomerančovým džusem, tak jsem si nalila. Natrpklý a šťavnatý, přesně jak jsem to měla ráda. Usrkávala jsem tekuté slunce a čekala, kdy vypukne bouře. Sára pokračovala v krájení a sekání.

A čekala jsem. A čekala. Ona jen krájela. Nakonec jsem se odvážila: „Takže ty zuříš.“

„Vážně si to myslíš?“

„Hele, Lewis neměl kde přespat. Bylo už pozdě. Nechtěla jsem tě budit…“

„Ano, to je logické, ale ty jsi nevyšla nahá z ložnice a nečuměl na tebe ten… chlípník!“

„Lewis?“ Zamrkala jsem překvapením. Ne že by se Lewis nepodíval – koneckonců byl chlap a vždycky si všímal žen – ale obvykle se choval decentně.

„Ne, ten ne. Ten druhý. Ten kluk.“

Ach, Kevin. No jasně. „To je mi líto. Neber si to osobně. Je ještě moc mladý a má to v povaze.“ Redakčně jsem zkrátila vlastní odpověď, která začínala asi takhle: *Kdybys tolik nestála o to, přefiknout Roztomilého Brita, mohlo tě napadnout vzít si župan, a zatraceně, vsadím se, ze to byla legrace…* „Ještě pořád jsi naštvaná?“

Sekání na tři dlouhé vteřiny ustalo, pak se obnovilo, ale pomalejším tempem. „Ne,“ uznala. „Připadám si trapně. Zaprvé, Eamon a já… No, nechali jsme se strhnout. Totiž, nebylo od nás moc zdvořilé zůstat tady, ve tvém bytě a – no, dělat to, co jsme dělali. Nevím, co to do mě vjelo. Obvykle v tomhle bývám zdrženlivější.“

„Hele, vždyť já tady ani nebyla. Leda by ses nechala unést natolik, abys provozovala sexuální hrátky v mé posteli…“ Ach, sakra, tohle mlčení se mi nelíbilo. „Sáro? Řekni mi, že to nebylo v mé posteli!“

„Jenom jednou,“ zamumlala.

Možná bych si všimla, že je zmuchlaná víc než obvykle, když jsem se vrátila, ale byla jsem příliš vyčerpaná, traumatizovaná a napůl šílená.

„Tak myslím, že co do necitelnosti je vyrovnáno,“ řekla jsem. „Mimochodem, díky, že ses zeptala, jak se mi dařilo v práci. Vyhodili mě. Už žádná rosnička z Počasí.“

„Cože?“ vyhrkla. „Ale – jak zaplatíme účty?“

To je celá Sára. Ne *Bože můj, to je hrozné, jsi v pořádku?* Přelétla jsem zrakem hostinu, kterou chystala. „No, dostala jsem slušné odstupné, protože měli strach, že je budu žalovat za práskání gumou od bikin od výše postaveného zaměstnance. Ale řekla bych, že se budeme muset při *haute cuisine* trochu uskrovnit. A *couture* vyloučeno. Stejně jako cokoli francouzského původu.“

Tiché zakašlání ode dveří. Stál tam Eamon a tvářil se střízlivě a pozoruhodně vyrovnaně na chlapa, který si přivlastnil mou postel k pokoutním účelům. „Je mi jasné, že nestojíte o dobročinnost, ale jsem připraven nabídnout půjčku. Čistě na překlenutí období, než si najdete něco jiného. Bez dalších závazků.“

Sára se rozzářila. Eamon se ovšem díval na mě. To bylo od něj moudré.

„Ne,“ řekla jsem. „Díky. Je to milá nabídka, ale já ji nemůžu přijmout. Budeme to muset nějak zvládnout vlastními silami.“ Nestála jsem o to, aby Sára rovnou z Chrétienovy péče přešla do péče Eamonovy. Vždyť ho sotva znala, proboha. Ne že by se mi nezamlouval – podle mě byl naprosto báječný – ale vadil mi ten stereotyp. „Jasné, Sáro?“

Následovalo rozrušené krájení a sekání. Bez odpovědi. Vzdychla jsem a upila pomerančového džusu.

„Vyhodili vás, protože jste měla pravdu a ten idiot, který maskuje svou pleš, se pletl?“ zajímal se Eamon.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Vyhodili mě, protože jsem měla pravdu před kamerou. Kromě toho jsem ho nenechala beztrestně mi prásknout gumou od bikin.“

Sára se zasmála. Eamon ne. Jen mě sledoval klidnýma očima, jako by všemu rozuměl.

„Výborně,“ prohlásil. „Zasloužíte si něco lepšího. Slyšel jsem vaši předpověď. Bylo úplně jasné, že byste měla nárok na jeho místo, to přinejmenším. Pochybuju, že si vůbec můžou dovolit někoho s vašimi schopnostmi, kdyby ovšem byli schopni rozpoznat vaši cenu.“

Nevykládal to ani lichotivě, ani obdivně – prostě jen rázně, bez dramatizace konstatoval skutečnost.

Vyměnila jsem si pohled se sestrou. Usmála se.

„Vidíš?“ zeptala se.

Viděla jsem. A souhlasila. Pochopitelně bych to nikdy nepřiznala. Já byla koneckonců ten spratek.

„Tak,“ řekla jsem. „Jaké máte plány pro dnešní ráno, tedy kromě nejlepší snídaně v životě?“

„Mám nějakou práci,“ odvětil Eamon. „Ovšem potom bych vás dvě, milé dámy, rád vzal na oběd. Šlo by to? Někam, kde je hezky. Abyste na chvíli zapomněly na své starosti. To je to nejmenší, co můžu udělat po tom, co jsem… využil vaší pohostinnosti.“

Sára měla ten úsměv. Ten tajný, zářící úsměv po Opravdu skvělém sexu. Věnovala mu pohled zpod sklopených řas a já musela odolat unavenému bodnutí závisti, protože jsem toužila po Davidovi, potřebovala jsem ho a současně jsem pro něj truchlila. Sára ať si užije svou idylku. Ta moje se střemhlav srazila se skutečným světem, vzplanula a teď se řítí k zemi rychlostí mach jedna.

Znovu jsem se ztratila ve vlnách smutku. Naštěstí už ztratily sílu, takže mě místo naprostého, zahanbujícího zhroucení jen pálily koutky očí.

„Jo?“ popíchla mě Sára. „Zůstaneš dnes doma?“

To byla dobrá otázka. Chtělo se mi zůstat a rmoutit se, ale sedět a čekat, až se objeví někdo ze závratné řady mých nepřátel a vystřelí si do mě, to vypadalo opravdu, opravdu hloupě. I když bych se ráda držela předstírání, že žiju normálně, tahle možnost už padla – včera na pláži. „Musím si taky zařídit pár věcí. Vydržíš tu chvíli sama?“

„Ovšem.“ Věnovala Eamonovi další z těch pohledů, naznačujících, že ho odtáhne do ložnice. „Měla jsem v úmyslu trochu tady uklidit. Jako projev vděčnosti, Jo. Jestli to nevadí.“

Pokud ji to zaměstná a nebude přitom utrácet z mého zmenšujícího se konta… „Dobře. Jenom bych ráda, kdybys zůstala poblíž telefonu. Ten můj přítel, Lewis, měl nějaké potíže. Mohli by se tu objevit lidé, kteří ho hledají. Tobě nic neudělají, ale opatrnost nikdy neškodí. Neotvírej dveře, jestli se po něm bude někdo ptát, a kdybys měla potíže, zavolej mi.“ Eamon znovu vydal ten tichý zvuk, jako když si odkašlává. „Jasně, tak jo, zavolej Eamonovi.“

„Jistě.“ Sára nechala krájení a pustila se do šlehání vajec, v čemž projevovala značnou obratnost. „Umím se o sebe postarat.“

Věděla jsem, že tomu sama věří. Jen jsem nikdy neviděla žádný důkaz.

Ale uměla udělat ďábelsky dobrou omeletu.

*

První zastávka na mém seznamu věcí k vyřízení byl důvěrný rozhovor s detektivem Rodriguezem, jehož

dodávka byla stále příhodně zaparkovaná pod okny. Vyhýbáním se nic nevyřeší. Radši ten rozhovor dokončím, amen, a zbavím se jedné potenciální pistole, namířené na mou hlavu.

Už se nezdálo tak horko, i když ještě bylo pořád dusno – mraky nad námi, které původně začaly jako cirus, klouzající po nebi jako bílé závoje, zhoustly v bavlněné chomáče. Kumulonimby. Nevnímala jsem už brnění nárůstu energie, ale číst z oblohy jsem uměla stejně dobře jako kdokoli jiný, a tady se rozhodně sbíralo na déšť. Vítr se změnil.

Zaťukala jsem na okénko dodávky, počkala a nakonec se dočkala otevření dveří.

Nevím, co jsem si představovala, ale uvnitř Strážního korábu bylo čisto. Opravdu čisto. Měl tam úhlednou úzkou postel, ustlanou tak dokonale, že by prošla i u seržanta, velícího výcviku. Žádné obaly od jídla, papírky ani drť běžného života. Vzadu se nacházela kovová skříňka, která pravděpodobně obsahovala základní potřeby jako zubní pastu, náhradní prádlo a munici.

Měl puštěné video. Video všech vchodů do budovy, plus pěkný výhled do oken mého bytu ze dvora. Nějaké bezdrátové kamery. Propána.

„Dobré ráno," pozdravil Rodriguez a pokývl mi k židli. Byla přišroubovaná k podlaze, ale otáčela se. Docela pohodlné. Usadila jsem se, zavřel za mnou dveře. „Kávu?"

„Tou už jsem úplně nasáklá." Ukázala jsem mu šálek, který jsem vzala s sebou. „Mám pomerančovou šťávu. Moje sestra se pro ni nějak nadchla a spotřebovala na snídani polovinu produkce celého státu."

„Já vím." Udělal gesto směrem k monitoru s výhledem na okna do dvora. Sára stála u dřezu a myla nádobí. Eamon ho oplachoval a utíral. Drželi se tak blízko sebe, až mi připadalo, že sleduju intimní scénu.

„Pak mi připomeňte, že mám zatáhnout žaluzie," poznamenala jsem. Natáhl se a vzal si džus, ale nenapil se, jen si ho postavil vedle sebe. „Copak? Myslíte, že je otrávený?"

„Jsem jen opatrný," řekl. „Bez urážky."

„Tak jo. Vaše škoda. Tohle všechno nahráváte? To video?"

„Ano."

„Máte tam něco, čím bych mohla sestru vydírat?"

Odpověděl velmi slabým úsměvem, který nedospěl až k těm nezaujatým očím. „Služební záležitost."

A bylo po smlouvání. Padlo ticho, horké a dusivé, zkoumal mě ostražitým pohledem. Vyčkával.

Opatrně jsem začala. „Koukněte, detektive, co můžu udělat? Co by vás přimělo, no…"

„Odejít?" dokončil za mě a klesl na židli naproti mně. Všimla jsem si, že není tak pohodlná jako ta moje. „Odpovídat. Potřebuju znát všechno, od začátku až do konce. Bez vynechávek."

„Proto jsem tady. Povím vám celý příběh, ale upřímně, nebude to k ničemu. A nemám ani kousek důkazu, ať se snažím jak chci, takže počítejte s tím, že vám to na klidu moc nepřidá. Budete mít stejně jen moje slovo, a mám dojem, že to u vás nemá zrovna velkou váhu."

Odsedl si, chvíli na mě koukal, pak vzal šálek s džusem, očichal ho a upil. „Vlastně jsem tak trochu změnil názor," řekl. „Včera v noci. Na pláži."

„Proč?"

Neodpověděl. Otočil se s židlí a pohlédl na monitor, kde má sestra s přítelem drhli nádobí a smáli se.

„Co je tenhle zač?" zeptal se. „Váš nový přítel."

„Sára ho potkala v obchoďáku. Téhož dne, kdy jsme se my dva seznámili. I když my jsme si nepadli tak dobře do noty."

Poslal mi jeden z těch svých pohledů. „Máte zajímavý život.“

„Ani nevíte jak. Co vás přimělo změnit názor, tam na pláži?“

Zase upil džusu. „Dvě věci. Jedna z nich nemá s pláží nic společného: byla jste naštvaná, ne vyděšená, když jste poprvé stála proti mně. Lidé, kteří jsou vinni, se vyděsí, nebo jsou až moc hladcí. Vy jste jiná.“

No, to mi vážně zalichotil. „A ta druhá věc?“

„Provinilci se nesnaží ve tmě zachraňovat životy druhým. Vrazi můžou zachraňovat životy, když se jim to hodí. Můžou vběhnout do hořícího domu a vytáhnout dítě z postýlky a riskovat kůži. Ale když mají *na vybranou* a nemají svědky a nečeká je odměna, nenamáhají se. Pokud nějaký chlap krvácí v zadní uličce a jim stačí zavolat 911, neudělají to, leda by k tomu měli důvod – leda by je někdo viděl a očekával to od nich, nebo kdyby jim z toho kynul nějaký zisk. Chápete? Jedná se jim o vnější dojem, ne o ten život, který zachraňují; na ten ve skutečnosti kašlou.“ Pokrčil rameny a naklonil šálek, aby dopil džus. „Vy ne. Stačilo vám poodejít a nechat tu díru na ty chudáky sesypat, a nikdo by o ničem nevěděl.“

„Nikdo kromě mě.“

„Ano. O tom právě mluvím.“

Zabrnkal mi o něco v paměti. „Povídal jste, že vrah může vběhnout do hořícího domu a chytit dítě… myslel jste na Quinna?“

Chvíli mlčel, jako by se mu nechtělo říkat to nahlas. „Na tom způsobu, jak to provedl, bylo něco… Stál na ulici a odhadoval úhly. Byl tam dav, matka, která ho prosila o pomoc, a v něm jako by nějaký počítač kalkuloval a sčítal výhody. Hele, já vám lhal. Quinn byl fajn chlap. Měl jsem ho rád. Ale to, že je někdo fajn chlap, ještě neznamená, že nemůže být špatný člověk.“

„Jestli si nedáte pozor, detektive, začnete mluvit jako filozof.“

Nepatrně, zvláštně se na mě usmál. „Bez šance. Jsem dobrý polda. Když si něco nemůžu prohlédnout, ohmatat, ochutnat a vysvětlit porotě, nevěřím tomu. Quinn jednal intuitivně. Myslel ve skocích. Všechno pro něj byla hra. Soutěž: kdo je tady v místnosti nejchytřejší?“ Ruce měl sepjaté, točil palci v pomalých kroužcích. Sklonil hlavu a podíval se na ně. „Dá se uvěřit, že byl špatný? Jo, dokážu tomu uvěřit. Nechci, ale hodně jsem o tom přemýšlel a pozoroval jsem vás. Neměníte se, když se nikdo nekouká. Říkáte, co si myslíte, a každému, kdo poslouchá.“

„Chcete říct, že nejsem lstivá?“

„Jste lstivá asi jako cihla. Ale berte to jako poklonu. Hrdinské typy moc netíhnou k prohnanosti.“

Hrdinské typy? „Ještě něco?“

„Jo,“ řekl. „Ten špinavý kluk, který byl v noci u vás v bytě, vám ukradl nějakou hotovost z krabice od mouky. A ten chlap, se kterým jste mluvila, než jste vyrazila do práce, ho přinutil to vrátit.“

Kevin a Lewis, oba jednají podle svých povah. Usmála jsem se.

„A taky,“ dokončil Rodriguez, „jste v televizi vypadala pěkně žhavě a vaše sestra vypadá nahá moc pěkně. Tak. Povězte mi, co se opravdu stalo s Quinnem.“

*

Po dvou větách jsem pochopila, že mu nemůžu neříct o Správcích a obzvlášť nemůžu vynechat džiny. Musel pochopit, s čím zacházíme, a o co se hraje v téhle hře. Musel pochopit, že Quinn se zabýval něčím, co přesahuje náš právní systém, tudíž ani nemůže být trestné.

Zabralo to dlouhou dobu. Když jsem ochraptěla, přinesl mi Rodriguez vychlazenou vodu z láhve, a když jsem se začala třást z rozrušení, přiměl mě přejít na vychlazené pivo. V jedné chvíli se suchým zachrastěním naskočila klimatizace a vysušila mi pot ve výstřihu.

Byl to nezvykle klidný výslech. On jen poslouchal, až na ty drobné laskavosti. Příležitostně se na něco přeptal, požádal o vysvětlení, pokud jsem něco přeskočila, ale nic nezpochybňoval a neobviňoval mě, že jsem utekla ze cvokhausu.

Což bych nejspíš udělala já, kdybych seděla na té méně pohodlné židli a poslouchala takové nevěrohodné žvásty.

Když jsem se dostala ke smrti jeho parťáka, viděla jsem, jak mu oči zchladly a zastřely se, ale jeho výraz zůstal neutrální. Pak už bylo po všem a já svírala v rukou prázdnou hnědou láhev a slyšela jen šepot klimatizace, bojující s floridským vedrem.

„Víte sama, jak tohle všechno zní," konstatoval.

„Ovšemže to vím. Proč myslíte, že jsem vám to nevyklopila hned?"

Zvedl se, jako by se potřeboval projít, ale dodávka byla příliš malá, a kromě toho mi připadalo, že spíš potřebuje vrazit pěst do něčeho poddajného. Jako třeba do mě. Bylo to v tom způsobu, jak se pohyboval, v těch ostrých úhlech.

Ale v jeho výrazu se nic nezměnilo. Hněv v něm plápolal, ale kdesi v hloubce mnoha mil a neprodyšně uzavřen pod ocelovým poklopem.

„Povídala jste, že tu vaši verzi nikdo nepotvrdí."

„No, vlastně ano. Ten muž, co tu byl minulou noc. A ten kluk. A něco jste v noci viděl sám. Kruci, zavolejte mému šéfovi do New Yorku, jestli chcete. Potvrdí vám, že je to pravda. No, možná nepotvrdí, když o tom tak přemýšlím; má teď vlastních problémů až nad hlavu. Ale vtip je v tom, že nikdo z těch lidí vám nebude připadat

důvěryhodný. Nemají opravdová zaměstnání a jejich totožnost si nemůžete nezávisle ověřit. Jsou jako šifry. Jako já. Skoro bych řekla, že se musíte spolehnout na svůj instinkt, detektive. Věříte mi nebo ne?“

Zastavil se a položil ruku na kožený řemen, visící ze stěny – aby se člověk mohl lépe přidržet, když se auto rozjíždí, usoudila jsem. Šikovné vybavení pro pojízdného poldu.

„Něco vám řeknu,“ pravil po chvíli. „Uvěřím, když mi něco předvedete.“

„Co?“

„Cokoli. Nějakou tu magii.“

„To není žádná *magie*,“ řekla jsem popuzeně. „Je to věda. A – no jo, džinové, to je možná magie, ale vážně, všechno se to dá vysvětlit, když proniknete hlouběji do fyziky –“

„Děláte věci, které jiní nedokážou, a to jenom silou mysli?“

„No, hm…“

„Magie,“ pokrčil rameny. „Tak mi něco ukažte.“

Popravdě řečeno jsem neměla dost sil, abych mu vůbec něco předvedla. Chvíli jsem hleděla skrz něj, pak jsem řekla: „Tak jo.“ Zbývalo mi maličko energie pro malou demonstraci. Možná.

Natáhla jsem dlaň a soustředila se.

Mělo by to být jednoduché; trik, který jsem ovládala od chvíle, kdy jsem vstoupila mezi Správce. Nic na tom nebylo – kdokoli s jiskřičkou nadání to svedl; důležité bylo provést to elegantně.

Zavřela jsem oči, pomalu vydechla a vytvořila si nad rukou drobounkou bouři s deštěm. Vytáhla jsem z okolního vzduchu vlhkost, opatrně ji shromáždila, ochladila vibrace molekul, aby se k sobě lepily. Když jsem se podívala, nad mou dlaní se tvořila slabá, bledá mlha. Vypadala kostrbatě

a nestabilně, nejmizernější demonstrace, jakou jsem kdy viděla, ale pokračovala jsem a dál shromažďovala vlhkost, až z ní byl opravdový mráček.

Uvnitř mráčku přeskočila drobounká modrá jiskra, ozářila ho jako nějaká žárovčička. Rodriguez se naklonil blíž a zíral.

Spustila jsem déšť, normálně velké kapky mi ťukaly do dlaně – musely mít normální velikost, to byla záležitost gravitace, nikoli měřítka. Vymačkala jsem z mráčku jenom dvě nebo tři vzhledem k malému zdroji, ale na předvedení to stačilo. Tření molekul vykřesalo další malinký blesk; ten mě zaštípal jako rána statické elektřiny. Ucukla jsem.

Rodriguez protáhl ruku mým mrakem a fascinovaně se podíval na vlastní mokré prsty.

„Připadá vám to dost skutečné?“ zeptala jsem se a nechala toho. Mráček se rozptýlil v mlhu, ta se ve vzduchu, vysušeném klimatizací, rychle vypařila. Otřela jsem si vlhkou dlaň o nohu.

Dlouho mi neodpovídal, a pak se natáhl a zvedl prázdný šálek od džusu. Podal mi ho.

„Teď jsme hotovi,“ řekl. „Až odtud vypadnete, dávejte si pozor.“

A bylo to. Otevřel dvířka. Zaskočila mě sluneční záře i vlhkost, která se hrnula dovnitř. Koukla jsem na Rodrigueze, ten mi pohled vrátil, a konečně jsem vystoupila na horký chodník.

„To je všechno?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ odpověděl. „To je všechno.“ Začal zavírat dveře, pak zaváhal. „Dvě rady; berte nebo nechte být. Zaprvé, zbavte se toho auta. Je to parádní kousek, ale přitahuje pozornost. Někdo si to dá dohromady.“

Kývla jsem. Chudinka Mona. Ale beztak jsem spíš na mustangy.

„Za druhé," pokračoval, „jestli to, co jste mi řekla o Quinnovi, je pravda, musel v tom jet ještě s někým, a měl doručit zboží. Možná byste měla zvážit možnost, že se toho zboží někdo chce zmocnit, a především proč o to tolik stojí."

Kůže na šíji se mi napjala. „Myslíte, že to někdo chce vzít mně?"

„Vy jste to viditelné spojení, Joanno. Já vás našel. Může vás najít i někdo jiný. Dávejte si bacha."

Pomalu jsem přikývla. „Takže na shledanou?"

„Pokud mě uvidíte znovu, bude to proto, že jste mi lhala a já na to přišel, a věřte mi, že to bude *nějaké* shledání."

Zavřel dvířka dodávky. Odstoupila jsem. Vklouzl na sedadlo řidiče, dodávka se zachvěním a řevem nastartovala. Spustil okénko, zamával mi a vycouval z parkoviště.

Dívala jsem se, jak odjíždí. Až na malou skvrnu od oleje na místě, kde parkoval, byl můj policejní pronásledovatel pryč, jako by nikdy neexistoval.

Jeden problém z krku. A milión dalších na krku.

Nad mou hlavou se kupily mraky, hustší, tmavší a mnohem výhružnější.

Přála bych si vědět, co teď. Kdyby Lewis tak nakvap nevypadl, mohla jsem z něj aspoň vydolovat nějakou informaci; beztak věděl mnohem víc, než říkal – ovšem snažit se držet Lewise bylo jako držet se běžící vlny. A bez přístupu do éterika jsem stejně neměla šanci někoho najít. Džinové mě – aspoň prozatím – nechávali na pokoji; pravděpodobně byli příliš zaměstnáni vlastními šarvátkami a problémy. Jonathan si přes své pohrůžky ještě nepřišel pro to, co mu náleželo. Ashan dokazoval pravdivost rčení Kdo se jednou spálil, bojí se ohně. Neměla jsem ponětí, jestli je to dobře nebo špatně, ale přinejmenším mi to poskytlo trochu času udělat to, co jsem měla v úmyslu.

A to bylo… co?

Uprostřed mých úvah zazvonil telefon a byl to Paul Giancarlo a volal z kanceláře Správců v budově OSN v New Yorku.

„Dobré ráno," řekla jsem. „Než se zapomeneš zeptat, děkuju, mám se dobře."

„Nechystal jsem se zeptat," zavrčel. „Lewis byl v noci u tebe?"

Měl dobré informace, ale koneckonců byl Velký šéf. Přinejmenším momentálně. „No jo. Potřeboval se někde vyspat a odpočinout si. Hele, pobíhají ti tady zdivočelé smečky Správců. Lewis má na zádech namalovaný terč. Měl bys s tím něco udělat, a rychle."

„Udělal bych, kdyby to šlo. Mám potíže. Potřebuju tvou pomoc."

„Copak ti slovo *ne* nic neříká? Už jsem to kdysi řekla."

„Joanno, já si nedělám srandu. Když říkám *potíže* někomu jako ty, co myslíš, že to znamená?"

„Katastrofu," odvětila jsem rázně. „Z toho, co jsem viděla, se jich kolem odehrává spousta a mně je to líto, ale nemůžu pomoct."

„Ano, můžeš."

„Vážně nemůžu."

Jeho hlas se velmi ztišil. A zaskřípal. „Tys snad slyšela nějakou otázku? Bylo to prohlášení, zlato. Žádné vyjednávání. Tohle je vážná věc a ty se postavíš do pozoru, jinak ti slibuju, že ti nechám vyškubat všechnu moc. Jasné?"

Běž někam. Upřímně řečeno, to, že by Paul pro mě poslal Marionin tým, bylo na mém seznamu důvodů k panice až někde dole, ale stejně to nestálo za riziko. „Jasné," řekla jsem. „Co potřebuješ?"

„Vyprav se do kanceláře Johna Fostera. Nikdo se nám odtud neozývá. Nemám na tom území nikoho, komu můžu věřit. Prostě se ujisti, že je všechno v pořádku."

To ve mně vyvolalo obavy. „Paule? To je to až tak zlé?“

V telefonu zachrastil jeho povzdech. „Ať už si o tom myslíš, co chceš, je to ještě horší. A mám dojem, že ještě nejsme u dna. Vydej se tam, ale kryj si záda. Poslal bych ti někoho na pomoc, kdybych mohl.“

„Já vím. Ty jsi v pořádku?“

„Zatím. Tady u nás se ovšem nikdo neodváží otevřít láhev s džinem. Ze Severovýchodu máme zprávy o šesti mrtvých Správcích a povídá se, že jejich vlastní džinové přihlíželi a nic neudělali.“

Vzpomněla jsem si na Pradu na mostě, na její vzdor a hněv. „A jakmile se jednou od svých pánů osvobodí, jdou pro další,“ řekla jsem. „Celé smečky.“

„No jo, je to bordel. Sakra, Jo, já nevím, jestli to vůbec přežijeme. Tady jsme hlídaní jako v pekle, řekl bych, že budova je bezpečná, a já dal své džince preventivně přímý příkaz, že jejím úkolem je chránit můj život před kýmkoli, pokud to sám nezměním. Doporučil jsem to všem v organizaci; nemám ponětí, jestli to k něčemu bude. Sama víš, jak umějí obcházet rozkazy, když chtějí.“

„To jo,“ přisvědčila jsem tiše. „To vím. Poslouchej – dávej na sebe pozor. Zavolám ti, jakmile se něco dozvím.“

„Díky. Nemůžu si dovolit nechat kancelář na Floridě neobsazenou.“

To mi bylo jasné. Klíčové oblasti měly sezónní stanoviště, která nesla velkou zodpovědnost. Kalifornie byla důležitá po celý rok. Stanice v oblasti tornád jako Kansas, Missouri, Oklahoma a Texas mívaly na jaře a v létě vyšší stav zaměstnanců. Florida v sezóně hurikánů patřila ke klíčovým pozicím, a jestli se John ztratil…

Znamenalo to pro nás obrovské potíže.

Zavěsila jsem a zamířila pro auto.

*

Regionální kancelář Správců se příhodně nacházela nedaleko sídla Národní meteorologické služby v Coral Gables; občas jsme jejich prostory využívali ke konferencím a pro výzkum. Kanceláře Správců však byly skromné, umístěné v sedmipatrové budově z běžného hnědého mramoru a hladkého skla. Na domě nebyla žádná tabulka, jen číslo vyleptané do mosazi. Strážný u vchodu. Neměla jsem elektronický klíč, takže jsem zůstala sedět v autě a čekala, dokud někdo nezahnul na parkoviště a nenatočil laptop směrem ke dveřím. Nepoznala jsem tu ženu – pravděpodobně nepracovala pro Správce, ti měli na všech sedmi podlažích jen pár malých místností a ostatní prostory byly vesměs obsazené.

Vyrazila jsem za tou ženou, usmála se na ni, ona na mě, vešla jsem s ní do dveří. Zamířila ke schodům. Já byla líná, takže jsem si vybrala výtah. V tlumeně osvětlené hale panoval klid, který působil uklidňujícím dojmem a jako by vybízel ke zdřímnutí. Výtahy jezdily pomalu – to je na světě pravidlem, že čím nižší budova, tím pomalejší výtah. Zabíjela jsem čas představami, do čeho se to zase ženu a co si počnu, jestli se octnu uprostřed bitvy. Nebyla bych k ničemu, to bylo jisté.

Úporně jsem se držela naděje, že jde jenom o poruchu telefonního spojení. Slabé, ale někdy je optimismus poslední droga, která má vůbec nějaký účinek. Ovšem smutně pomíjivý.

Hlavní vstup do kanceláří Správců vypadal, jako by do něj někdo bušil perlíkem – dveře byly vpůli rozlomené, pod hnědým lakem prosvítalo dřevo. Zámek roztříštěný, do vzdálenosti deseti stop se na koberci povalovaly jeho kusy. Místo oken po obou stranách zely díry zbavené skla, a když jsem se opatrně blížila k centru zkázy, křupaly mi pod nohama střepy.

Když jsem vzala v úvahu stav dveří, napůl jsem čekala, že tam najdu nějaké mrtvé, ale téměř okamžitě jsem uslyšela hlasy. Poznala jsem pomalou výslovnost a medový karolínský přízvuk svého bývalého šéfa.

Napětí ze mě spadlo. John Foster byl stále naživu, takže to nebylo na mně.

Zaklepala jsem na zbytek dveří a nahlédla dovnitř.

John – pořád v košili a kravatě, což patřilo k jeho pojetí obchodní ležérnosti – stál se založenýma rukama. Byla s ním Ella, jeho asistentka a pravá ruka; zavalitá Správkyně, mateřský typ s poměrně slabým nadáním, ale hvězda, když přišlo na to, udržet Johnův paličatý tým nezávislých jedinců pohromadě a práceschopný.

Když už jsme u toho, tak nikdo jiný nebyl na dohled.

Ella vypadala rozčileně. Zatímco John se oblékl, jako by ho vyrušili cestou na schůzi vedení, Ellu klidně mohli odvolat od omítání baráku: modré džínsy, plandavé tričko, květovaná havajská košile. Šedivé, hrubé vlasy rozfoukané větrem.

Oba se ke mně otočili, když jsem zaklepala, Ella otevřela pusu. „Jo!“ zaječela z plných plic, vyřítila se ke dveřím, rozrazila je kopnutím nohy v botách Nike. Než jsem stačila říct „Ahoj, Ell!“, sevřela mě v teplém, měkkém objetí, načež mě přetáhla přes práh do kanceláře.

Z níž zbývaly jen trosky. Zkáza nebyla tak hrozná jako u dveří, ale rozhodně ta místnost nebyla v nejlepším stavu. Počítače poshazované, všude rozházené papíry, převržené židle. Kartotéky se překotily, velké kovové zásuvky z nich vypadly, jejich obsah se jako vodopády vyhrnul z pořadačů na podlahu. Prostě všechno rozmlácené a rozmačkané.

„Úžasné, co jste s tou místností provedli. Jako když se reality show *Proměny* spojí s *Válkou robotů*,“ poznamenala jsem. John – ve středním věku, v dobré kondici, s šedivějícími spánky v perfektním patriarchálním stylu – se

na mě usmál, ale nedával do toho srdce. Vypadal napjatě a zničeně. „No jo, to byl špatný vtip. Co se tady stalo?“

„Právě se na to pokoušíme přijít.“ John mi podal ruku. „Promiň, Joanno. Rád tě vidím, ale jak vidíš, máme tady tak trochu krizový stav.“

„Paul se vám pokoušel dovolat a nikdo mu to nebral. Poslal mě, abych se sem podívala.“ Rozhlédla jsem se a zvedla obočí. „Loupež?“

„O tom pochybuju.“ Ella rozladěně nakopla zničený plochý monitor. „Nesebrali elektroniku a žádná hotovost tu nebyla. Možná to byli nějací kluci, kteří jenom rozbíjejí věci.“

„Nechystáš se náhodou říct *dnešní děti*, že ne? Protože já tě nikdy neviděla jako babičku, i přes ty vlasy.“

To mi vyneslo ošklivý pohled.

John si povzdechl a vrazil ruce do kapes kalhot. Přitom se na mě zkoumavě díval. „Máme se skvěle, díky. Pověz Paulovi, že je mi to líto. Vybil jsem si telefon. Jak se vůbec máš?“ Znělo to zdrženlivě, ale na tom nebylo nic zvláštního. Podle obezřetného lesku jeho očí jsem pochopila, že můj příjezd mu připadá stále víc podezřelý. Totiž, vzal mě na projížďku a prakticky mě obvinil z korupce, a teď jsme stáli tady, v jeho zničené kanceláři a já mu vykládala, že mě poslal velký šéf.

Bylo mi jasné, že si to všechno může špatně vyložit.

„Já to neprovedla,“ řekla jsem. „Přece mě snad znáš.“

John s Ellou si vyměnili pohledy. „Jasně,“ přitakala Ella. „Známe.“ John nic neřekl, ruce nechal v kapsách.

Nadechla jsem se a skočila do toho po hlavě. „Máte tady nějaké potíže s džiny?“

„Cože?“ John se zachmuřil. „Ne. Jistěže ne.“ Měl svého džina, pochopitelně. Ella, pokud mi bylo známo, ne. Na Floridě byli magickými pomocníky vybaveni pouze čtyři Správci a podle posledního sčítání jich v celé Severní a

Jižní Americe bylo jen kolem dvou stovek. Bylo to znepokojivě nízké číslo, pokud nebereme v úvahu skutečnost, že to také znamená dvě stovky džinů, kteří se klidně můžou rozhodnout vyhladit Správce; v tom případě by to bylo děsivě vysoké číslo. „O čem to mluvíš? Jaké potíže máš na mysli?“

„Někteří z džinů se osvobozují od pánů. Neslyšeli jste o tom?“

Vyměnili si další pohled. Neslyšná komunikace, a já na ni neměla dekodér. „Ne,“ řekl John nakonec. „O tomhle ne.“

„Ale určitě jste slyšeli o vzbouřených Správcích.“

Zachmuřil se ještě víc. „Ano. A o tom bych se s tebou nerad bavil.“

Nepříliš taktní připomínka, že už nepatřím ke Správcům, tudíž nejsem zasvěcena do záležitostí jejich politiky. Změnila jsem téma, mávnutím ruky ukázala na zničenou místnost. „Myslíte, že to s tím souvisí?“

„O tom pochybuju.“

„Fakt? Tady u vás k podobným případům dochází častěji?“

„Ještě nikdy,“ vložila se Ella. „Počítám, že to *mohli* být kluci, ale to načasování je zvláštní. Jenže džinové nemají důvod něco takového dělat, a kdyby to byli Správci, tak i ti by k tomu museli mít důvod.“

„Sebrali nějaké záznamy? Nebo zničili?“ zeptala jsem se.

Ach, sakra. Další významný pohled.

„Znovu,“ pravil John. „Tohle jsou důvěrné informace. Podívej, udělalas, co po tobě Paul chtěl, prověřilas to. Jsme v pořádku. Už bys mohla jít.“

To bolelo. Pracovala jsem pro Johna dlouho a byli jsme přátelé. Ne zrovna důvěrní kamarádi, ale dobří známí, kteří občas spolu zajdou na drink, povykládají si o rodině a

přátelích, dávají si dárky k vánocům. Svěřila bych mu do rukou svůj život. Nemohla jsem uvěřit, že se to tak rychle změnilo.

Ale možná jsem to měla čekat, když uvážím, kolik věcí se v poslední době změnilo doslova přes noc.

„Jo, neber si to osobně. Odešlas přece sama," ozvala se Ella. „Pořád tomu nemůžu uvěřit, zlato. Ty jsi ta nejoddanější Správkyně, jakou jsem kdy poznala."

„*Byla* jsem nejoddanější Správkyně," řekla jsem. „Věř mi, že jsem k odchodu měla pádný důvod."

„No, jestli šlo o nějaké pitomé nedorozumění, tak sis vybrala špatnou chvíli," prohlásila. „Zlý Bob je pryč a nám tady chybí tři Správci. Podle toho, co jsem slyšela, je polovina šéfů naší organizace po smrti nebo invalidních a druhá půlka se nedokáže rozhodnout, co s tím. Stěží se držíme pohromadě."

Nepřišla jsem sem, abych poslouchala řeči ve stylu *Potřebujeme tě zpátky*, ale něco, co Ella řekla, mě zarazilo. „Tři členové skupiny?" zeptala jsem se. „Zlý Bob, já… kdo ještě?"

„Ello," promluvil John varovně. Ignorovala ho a povídala dál.

„Před dvěma dny jsme přišli o dalšího. O Carol Shearerovou. Autonehoda."

Pravděpodobně další oběť džinů. Používali přírodní síly, aby za ně udělaly špinavou práci, nešpinili si vlastní ruce. Udeřili rychle a tvrdě, než se Správci mohli vzpamatovat a vydat vlastním džinům patřičné rozkazy, a pokud džinové nedostali příkaz k nějaké aktivitě nebo na to neměli náladu, pak Ashan vyhrál. Možná se tak systematicky propracovával k vrcholku organizace a postupně si ji testoval.

Možná už Johna odsoudili k smrti a zaměřili, ale jeho džin ho ochránil i bez přímého rozkazu. Vždycky se zdálo, že ti dva si cení dobrých pracovních vztahů.

„To s Carol je mi líto," řekla jsem. „Ale já se teď stejně nemůžu vrátit, ani kdybyste o mě stáli. A upřímně řečeno, nebyla bych vám k ničemu. Mám nějaké… jiné záležitosti."

John měl ten nezaostřený, vzdálený pohled někoho, kdo se dívá do Nadhledu. Ať už tam viděl cokoli, zvážněl ještě víc a kývl. Bez poznámky. Uviděl škodu, kterou jsem utrpěla.

„Stejně díky za nabídku," pravil. Stejně jsem mu žádnou neudělala.

„Pomůžu vám tu uklidit. To je to nejmenší, co můžu udělat, po všem tom zmatku, který jsem tady za ta léta natropila."

John zaváhal, ale kruci, měl málo lidí. Zavolala jsem Paulovi a ujistila ho, že jsou v pořádku. Zatímco jsem telefonovala, John přivolal svého džina – roztomilého mladého muže se zářivýma diamantovýma očima – a několika zamumlanými příkazy dal do pořádku to nejhorší. Sledovala jsem všechno ostřížím zrakem, ale neviděla jsem ani stopy hrozící vzpoury. John a jeho džin spolu pořád vycházeli dobře. Jako vždycky. Zaznamenala jsem mezi nimi určitou rezervovanou náklonnost – ne lásku, ani ne přátelství, ale dobré partnerství. John Foster by v mnohém mohl sloužit jako reklama na správného Správce.

Upadla jsem z toho do deprese. Připomnělo mi to, čím vším už nejsem a nebyla jsem ani ve svém nejlepším období. Byla jsem nepořádná, nedbalá podivínka, podléhající citům. Nezapadala jsem do řady, ať jsem se snažila sebevíc.

Pomohla jsem Elle zhruba naskládat vysypané věci do kartotéčních skříní, a přitom jsem zjistila, že většina pořadačů obsahovala osobní údaje. Podrobné zprávy o

všem, co jsme během své služby u Správců vykonali. Aha, tak *sem* pohřbívali všechny ty záznamy… Je pěkné vědět, že všechny ty hodiny strávené u klávesnice nebyly nadarmo. Tak trochu jsem chovala podezření, že moje tvrdá práce se jen tak ztrácí do éterika, kde ji sežerou hladoví démoni. Nebo zlomyslní svobodní džinové.

Asi patnáctá složka, kterou jsem zvedla (byla obrovská a všude se z ní sypaly papíry), měla na sobě moje jméno. Zarazila jsem se a otevřela ji. Sponky, které měly držet zprávy uvnitř pořadače, chyběly, všechno tam bylo nacpané v divných úhlech, jako by se někdo snažil rychle obsah projít.

Krátký připiš nahoře podepsal Paul Giancarlo, prozatímní Národní Správce. Byl to příkaz, aby mě trvale pečlivě sledovali se zaměřením na podezřelou činnost jako podvody, vydírání a nezákonný obchod s počasím.

Zaplavila mě vlna chladu, za ní následovala další, tentokrát horká, která mi prohořela z temena hlavy a usídlila se kdesi v oblasti jícnu. V tom přípisu mě Paul prakticky obvinil z tajné dohody se dvěma dalšími Správci – jedním z nich byl Zlý Bob – z provedení plánu, jak řídit tropické bouře, hurikány a tornáda na určité území na pobřeží, kde jakási skupina investorů zvaná Paradise Kingdom – Rajské království – čile stavěla drahá rekreační střediska a obytné doby, jen abychom je zničili ještě před otevřením.

Kvůli penězům za pojištění.

Prozatím bylo skóre takové: bouře čtyři, Paradise Kingdom nula. Nikdy doopravdy neotevřeli ani jednu nemovitost.

Rajské království. To jméno jsem si pamatovala a teď se mi vrátilo, až jsem sebou cukla… Ta vyjížďka po pobřeží. Mrtvý otec a děti. Tornáda, která zkroutí nedokončený hotel ve vrak.

Listovala jsem stránkami. Fotky, opatřené podrobnými poznámkami, ukazovaly odfláknutou stavbu. Součásti podřadné kvality. Mizerná elektroinstalace. Materiály, už dříve použité. Kdyby v těchhle budovách skutečně zahájili provoz, staly by se z nich smrtící pasti – ale záznamy o pojištění ukazovaly platby, odpovídající nejvyšším standardům.

V životě jsem *neslyšela* o nějakém Rajském království, ale teď jsem se roztřásla vztekem a trochu i strachem.

Někdo mi vytrhl složku z rukou a zaklapl ji. John se na mě zamračil a podal ji Elle, která v ní mlčky začala rovnat papíry.

„Nechte mě hádat," řekla jsem. „Tohle jsem neměla vidět." Až na to, že Ella si to nejspíš nemyslela, však ji nechala schválně ležet a nechala mě zvednout ji.

„Víš, že o tom nesmím mluvit."

„Copak nemám ani právo pokusit se očistit?"

„Nikdo tě nepošpinil," řekl a založil si ruce. Vypadal unaveně. Ve vlasech měl víc šedin, než jsem si pamatovala. „Podívej, ano, leccos se povídá; už od smrti Zlého Boba. Hodně lidí si myslí, žes ho zabila, abys ho umlčela."

„To byla sebeobrana!" Prakticky jsem to zaječela. Kývl, ruce nechal založené. Řečí těla vyjadřoval odmítnutí. „Sakra, Johne, copak mi nevěříš? Vždyť jsi toho starého mizeru znal! Byl to zkorumpovaný chlap…"

„Byl legenda," pravil John tiše. „Zabilas legendu. Musíš pochopit, že ať byl, čím byl, ať udělal cokoli, nikdo si to už nepamatuje. Lidé si pamatují jeho zásluhy, ne jeho chyby."

Chyby? Strčil mi do krku démona! Chtělo se mi na něj řvát, ale nemohla jsem. A stejně na tom nezáleželo. John měl pravdu, Zlý Bob byl nedotknutelný svatý a já ta zlá, úkladná potvora, která zavraždila bezmocného stařík a v jeho vlastním domě. Záležitost s Rajským královstvím byla jeho dílem; nesla všechny znaky jeho stylu. Patrně do toho

zatáhl pár dalších Správců, ale ne mě. Věděl, že bych ho dala zavřít.

Téměř jsem slyšela jeho smích, až z pekla. Doufala jsem, že je tam obzvlášť horko a že musí pít Tabasko, aby se ochladil.

„Já o tomhle nic nevím," prohlásila jsem. John na mě upřel zvláštní pohled, pak se obrátil k Elle. Ta mu pohled vrátila, zvedla obočí a pokývla k opačné straně pokoje. John tiše odešel. Stál tam jeho džin a opravoval rozbitý stůl dlouhými, hladkými tahy prstů po dřevě. Tam, kde se rozlámalo, teď beze švů splývalo.

„John o tom nesmí mluvit," promluvila Ella, „ale já mám jen pár let do důchodu; kašlu na to, co se mnou Správci udělají. Zlato, nepomůže ti, když budeš dělat, že o Rajském království nic nevíš. Radši si rychle vymysli jinou historku."

„Cože? Proč?"

Urovnala další papíry v mé složce, sáhla pro držák a prostrčila ho dírami v pořadači. Pak začala systematicky přidávat další listy. „Rajské království patří tvému šéfovi, Marvinovi McLartymu. Úžasnému Marvinovi. Víš, to je ten ‚meteorolog'." Odmlčela se, naznačila uvozovky a zakoulela očima. „Takže můžeš těžko prohlašovat, že s tím nemáš nic společného. Vzal tě bez pohovoru. Muselas ho znát už předtím, než ti tu práci dal."

Ten mizera. Ten *had!* Ten nadržený, odporný mrňavý pudl! Nemohla jsem tomu uvěřit. Byl moc velký hlupák na to, aby byl tak prodejný! No ne? Úžasný Marvin, investující do podvodu s nemovitostmi společně se Správci? To především znamenalo, že o nich ví… a bylo to vážně tak, poslala jsem jim životopis a Marvin mě přijal, jen se na mě podíval. Myslela jsem si, že to bylo díky mým půvabům, a teď jsem si byla jistá, že se tím musel skvěle bavit. Ale muselo v tom být ještě něco víc.

Někdo mu to musel poradit. Někdo, kdo potřeboval vhodného obětního beránka, kdyby se něco zhatilo. Protože na papíře to vážně vypadalo, že jsem vinna.

Jestli měl Marvin nějaké techtle mechtle se Zlým Bobem, to by leccos vysvětlovalo. Tak třeba jeho vysoké procento přesnosti, to muselo být pro někoho jako Bob ohromně zábavné. Také to mohl snadno zvládnout, aniž by upoutal pozornost Správců. Zlý Bob měl vyšší hodnost než John Foster, a kromě toho, on byl legenda. Kdo by choval nějaké pochybnosti o legendě?

Zlý Bob Biringanine byl ochoten prodat svou morálku a pověst za pěkný dům, pěkné bankovní konto a další výhody, plynoucí z organizovaného zločinu. Ale… *Úžasný Marvin?* Kdo by ho mohl brát vážně? A právě v tom to možná vězelo.

Ella se na mě dívala a čekala na odpověď. Já ale žádnou neměla.

„Copak ty mi nevěříš, že jsem v tom nevinně?“ zeptala jsem se.

„Ovšemže věřím, zlato. Nebuď směšná!“ Dívala se přímo na mě, právě tím způsobem, který naznačuje, že dotyčný lže, jako když tiskne. „I kdybys to udělala, k čertu s tím, celá organizace se rozpadá. Teď si každá žena musí poradit sama.“ Pořád se na mě dívala.

A já si uvědomila jednu zajímavou věc. Manipulace s počasím pokračovaly, i když už byl Zlý Bob po smrti. Když jsem z rovnice vyloučila sebe, zbývalo jen málo podezřelých.

John to nebyl. Přesunula jsem pohled na něj a sledovala, jak hovoří s džinem, jak pozorně naslouchá, a jak se džin pohybuje, volně, otevřeně. Žádný strach, žádná zdrženlivost, žádný odpor. John patřil ke správným hochům; v srdci jsem to věděla.

Carol Shearerová, kterou jsem moc neznala, se na tom mohla podílet, ale to už se nedozvím, že? Protože byla mrtvá, zabila se v autě.

Jestli to nebyla Carol…

Proč se ta Ella na mě tak dívá?

„Ví o tom John?“ zeptala jsem se jí.

„O čem…?“

„O Marvinovi?“

„No jistě. Proto s tebou nechce mluvit. Ničí ho to, chápeš; rád by ti věřil, ale… Je to idealista, zlato. Vždyť ho znáš. Nemá smysl pro realitu.“

Rozhodla jsem se skočit do jezírka s krokodýly. „No,“ řekla jsem a ztišila hlas do šepotu *mezi námi děvčaty*. „Čistě důvěrně, já v tom nejela. Ale to ty víš, ne? Chci říct, Zlý Bob mi o tom tehdy ráno řekl, já si to promýšlela, ale neměla jsem ani ponětí, že to pořád pokračuje. Pokračuje to, no ne?“

Zamrkala. „Ty si myslíš, že *já* s tím mám něco společného, viď?“

Zvedla jsem obočí.

Ve zlomku vteřiny sklopila víčka a zašeptala: „Ne dokud je tady.“

Byla jsem ráda, že se na mě nedívala; nejspíš by poznala, jak mi láme srdce. Ale ona si toho nevšimla. Odvrátila se a dokončila ukládání papírů do mé složky, zavřela držák, aby všechno zůstalo srovnané uvnitř, pěkně čistě a úhledně. Postřehla jsem, že pár papírů nechala venku. Posunula hromádku směrem ke mně a kývla na mě: *Vem si to!*

Cítila jsem se hrozně, ale podařilo se mi udržet úsměv. Sebrala jsem papíry a strčila je do kabelky. Snažila jsem se u toho vypadat nenápadně. Ella mě sledovala s podivným malým úsměvem, pak mrkla a znovu se zabrala do prohrabávání složek.

Spolupracovaly jsme.

Zhluboka jsem se nadechla a přešla k Johnovi s džinem. Džin na mě zaostřil ty oči s bílým ohněm, přejel po mně pohledem a opožděně zareagoval tak silně, až to bylo skoro k smíchu. Věděla jsem, že to není mým oblečením – to zase *tak* hrozné nebylo – a po počátečním zmatku mi došlo, na co se tak soustředil.

Položila jsem si dlaň na břicho, instinktivně, jako by to moje nenarozené džinské dítě mohlo ochránit před jeho upřeným pohledem.

Odtrhl pohled, já zvedla bradu v němé výzvě, aby něco řekl.

Jen zvedl jedno obočí tak suše, až se mi chtělo zasmát, pak se obrátil k Johnovi a řekl: „Bude to všechno, Johne?“ Měl anglický přízvuk, velmi typický pro vrchního sluhu. John mu zdvořile poděkoval a *pfff*, už jsme byli bez džina. Zajímalo by mě, jak se jmenuje, ale bylo by nezdvořilé vyptávat se. Když potkáte Správce a jeho džina společně, nemáte džina vůbec brát na vědomí.

Myslím, že na téhle etiketě se určitě nepodíleli džinové.

„Lituju, Johne, ale budu muset jít,“ omluvila jsem se. Přikývl a podal mi ruku; stiskla jsem ji a podržela ji. Naklonila jsem se k němu a letmo ho políbila na tvář. Byl cítit suchou, adstringentní kolínskou a náznakem tabáku. „Dej si pozor,“ snížila jsem hlas do šepotu, když jsem se přiblížila rty k jeho uchu. „Nevěř nikomu. *Nikomu*.“

Nechtělo se mi ukazovat prstem přímo na Ellu, ještě ne, ale všeobecné varování nemohlo nikomu uškodit. Odtáhl se, zamračil, a pak se vzpamatoval a věnoval mi lhostejné pokývnutí. „Opatruj se.“

„Ty taky,“ řekla jsem nahlas a vykročila místností, kde byl ještě stále nepořádek, ke dveřím, které džin opravil.

Nebyla to loupež. Někdo sem přišel a hledal záznamy, a můj spis prošel důkladně jako pod mikroskopem.

Zdálo se, že se kdekdo snaží mě sledovat – dobří hoši, špatní hoši, lidé, u kterých jsem ani netušila, na jaké straně vlastně jsou. Čert ví. Docela vážně jsem uvažovala o tom, že popadnu Davidovu láhev a sestru a zmizím ze země.

Mezihra

Bouře na ostrově svléká z kůry stoleté stromy, pak láme jejich kmeny a smrtící silou jimi vrhá do všech lidských staveb v cestě. Stěny se rozpadají. Střechy mizí v blizzardu roztříštěného dřeva a rozbitých tašek. I z palmových listů se stávají smrtící ostří, nesená větrem nepředstavitelné síly.

Bouře se zastavuje, obrací a začíná se krmit.

Smrt přichází nejčastěji ze vzedmutého moře, které se přelije přes ostrov ne ve vlně, ale vytrvalým pochodem, jako když se kbelíkem nalévá voda do vany. Voda stoupá, během pár minut je jí plný dům a utopí obyvatele, šílené strachy, kteří nemohou uprchnout ven, kde řádí vražedný vichr. Některé budovy, vzdálené od pobřeží, se začínají chvět v rytmu dechu bouře, zdi se prohýbají směrem ven, pak se znovu napřimují, každý záchvěv ale rozbije část základů.

Muži, ženy, děti i zvířata jsou vytahováni z úkrytů a smeteni běsněním, jež je nejdřív vysvlékne ze šatů, potom z kůže a masa a nadělá z nich cáry.

Jatka nemilosrdně pokračují, bouře se krmí, krmí a hltá. Nechce se jí odloučit od hostiny. I když už je ostrov obrán dohola, až na samou skálu, i potom ho vítr a vlny šlehají a olizují z něj poslední drobečky života.

Odhalená skála černá. I řasy umírají.

Když bouře do poslední kapky vysála zemi, která byla domovem miliónů, pohřbí ji pod hladinu a pokračuje dál, hledá další oběti.

A tady do toho vstupuju.

Kapitola sedmá

Jak nahoře, tak dole. Staré rčení dnes prokázalo svou pravdivost. Dostala jsem se k bezpečnostním dveřím haly přesně ve chvíli, když se mraky protrhly a spustil se déšť.

Déšť na Floridě připomíná kohoutek – dvě rychlosti, záplava nebo nic. Dnešního rána se kohoutek očividně nastavil na záplavu. Zůstala jsem stát za sklem a vyhlédla skrz šedivou stěnu vody – ani jsem neviděla na parkoviště za ní – pak jsem si pohledem změřila své boty. Nebyly vhodné do deště, ale ani zbytek mého úboru nebude odpuzovat vodu.

Koneckonců, je to jen déšť, pomyslela jsem si. Mohlo by to být i horší…

Jako na zavolanou rozpoltil oblohu bílý bodec blesku. Byl tak blízko, že jsem ani nepotřebovala Správcovské smysly, abych zaznamenala náraz síly. Zaplavil mi kůži a postavil mi všechny chloupky do pozoru.

Hrom, který následoval vzápětí, otřásl sklem a na parkovišti spustil vyjící chór alarmů.

Další blesk uhodil asi padesát stop ode mě, těsně vedle parkoviště, vynořil se jako modrobílá vidlička, natáhl se dolů a uzemnil se v jednom autě. *Co to sakra…?* Tohle by se nemělo stát, byla tu řada vyšších objektů, které ho měly přitáhnout, ale blesky bývají takhle náladové. A zlomyslné.

Odskočila jsem od skla a přitiskla si dlaně na uši, když zaduněl hrom. Nic jsem neviděla, na sítnicích mi hořel jen žhavě bílý tvar blesku. Zuřivě jsem mžikala a čekala, až se moje oči vrátí do normálu, a proklínala vlastní nedostatek

sil, protože Nadhled by v té chvíli představoval skutečnou výhodu. Jenomže já byla příliš slabá, abych se tam dostala. Až když hrom dozněl ve zlověstném, dlouhém rachotu, zjistila jsem, že vůz, který utrpěl zásahem blesku, měl barvu půlnoční modři, byl štíhlý a uhlazený.

Jinými slovy, byla to Mona. *Můj* vůz.

„Ach, kruci," zašeptala jsem a zamrkala rychleji. Ne že by mi to pomohlo vidět skrz ten neuvěřitelně hustý déšť tam venku. Ne, moment, něco jsem viděla. Něco tam oranžově blikalo, sotva viditelně…

Moje auto, zatraceně, *hořelo!*

„Joanno!" John Foster se po mně bez dechu vrhl zezadu, chytil mě a hodil na podlahu. Přistál na mně, a zatímco jsem se z donucení zabývala studiem výjimečného nepohodlí, které při takovém přistání poskytuje mramorová podlaha, venku něco vybuchlo.

Ne blesk. Něco, co vyrobil člověk.

Exploze vyrazila okna a zkropila nás sprškou ostrých střepů, dovnitř se začal valit déšť a bušit do mramoru ještě dřív, než sklo stačilo dopadnout na podlahu. Do nosu mi vnikl pach hořícího plastu a kovu; snažila jsem se zvednout, ale John mě přidržoval na podlaze loktem. Těžce dýchal. Cítila jsem na zádech, jak mu tluče srdce.

„Pusť mě!" ječela jsem. „Sakra, Johne! Pusť mě!"

Konečně poslechl, skulil se ze mě, zakřupalo sklo, a když jsem se otočila, viděla jsem, že utrpěl pár řezných ran, ale ne moc. Po té stránce jsme měli štěstí.

„Jsi v pořádku?" zeptal se. Kývla jsem. „Pojď se mnou."

Vyškrábal se na nohy a natáhl ruku. Pohlédla jsem zpátky na parkoviště, tedy na to, co jsem z něj viděla; planul tam pekelný táborák, který už požíral nejméně třetí auto.

Uprostřed toho všeho byla zčernalá skořápka Dodge Viper, dříve známého jako Mona, který už mě nikdy nepoveze na projížďku, už nikdy. Polkla jsem, sevřela kabelku a chytila se Johna za ruku. Vedl mě z haly, kolem hloučku znepokojených nájemníků a členů bezpečnostní služby, kteří se vzpamatovali příliš pozdě, ke schodišti. Vyrazil nahoru po schodech, běžel, až mokasíny s třásněmi pleskaly, a já si musela pospíšit za ním. John určitě trénoval, nebo možná adrenalin představoval nejlepší doping.

Plnou rychlostí jsme vyběhli sedm pater, až na vrchol budovy, ke dveřím, označeným **Vchod na střechu, nezaměstnaným vstup zakázán.** S povděkem jsem přijala zpomalení, protože moje boty nebyly stavěné na přespolní běh, ale John mě chytil a vlekl mě k východu.

„Johne!“ vykřikla jsem a škubla s ním, abych ho zastavila, než urazí závoru s varováním **Spustí se poplašné zařízení.** „Johne, počkej! Co se to děje?“

„Mělas pravdu s těmi džiny!“ zařval. „Musíme vypadnout, hned! Už jdou!“

Ach, kruci.

Zlomil závoru a rozrazil dveře. Jekot alarmu se přidal ke všeobecnému zmatku – ozýval se také požární poplach, napadlo mě, jestli se snad požár nerozšířil z parkoviště do budovy – a když se dveře na střechu otevřely, déšť s větrem bok po boku do nás udeřily jako do obránců ve fotbale. Zavrávorala jsem, ale John se natáhl dozadu, hmátl mi po zápěstí a vlekl mě ven do lijáku.

„Johne!“ zavřískla jsem, překřikujíc vytrvalé dunění hromu. „Tady není bezpečno! Blesky…“

„Sklapni, o blesky se postarám!“ A to tedy mohl. John patřil k vysoce postaveným Správcům počasí zaslouženě. Jen co to dořekl, pocítila jsem na kůži vlnění a moje

otupené Správcovské smysly zaznamenaly cosi, co po nás šlehalo z éterika jako útočící had…

John mě pustil, obrátil se a soustředil se na mohutný stříbřitý sloup v rohu střechy. Blesk zasyčel. Vnímala jsem, jak se nás snaží zasáhnout, jak bojuje…

A pak uhodil do sloupu. Systém bleskosvodů, instalovaný v budově, ho svedl rovnou do země. Cítila jsem, jak se přese mě přelil jeho žár.

Také jsem poznala, jak těsně nás minul. Něco ty blesky řídilo. Ovládalo je. Něco mnohem silnějšího než John Foster.

Ten to pochopitelně také poznal; to bylo znát na jeho zoufalém výrazu. „Honem!“ Táhl mě dopředu, ke druhému betonovému bunkru na střeše. Dveře někdo otevřel a zaklínil. John je chytil právě v okamžiku, kdy se odnikud zjevil další blesk a hnal se na nás. John nebyl připraven, to jsem věděla – před chvilkou spotřeboval ohromné množství energie, aby změnil směr toho prvního blesku, a tenhle byl zrovna tak velký, ne-li větší. A očividně se ohýbal, aby nás dostal.

To, co jsem mohla za sebe přihodit do hrnce, se sotva mohlo nazvat mocí, ale udělala jsem to, sáhla a pokusila se chytit ten nesmírný nával energie, která se na nás valila. Elektrony se přesunovaly, třásly se, znovu se řadily a jejich polarita vytvářela cestu. Stačilo by přetrhnout pár… A já to nedokázala. Právě tak rychle, jak jsem řetěz rozlomila, vyšlehl znovu, drobné polarizované molekuly vířily a skládaly se rychleji, než jsem dokázala číst jejich silovou strukturu. Déšť nás bičoval, poryvy větru vyly jakoby zběsilým hněvem. Vnímala jsem, jak se John zoufale snaží nás zachránit, a další moc, proudící zvenčí dovnitř, aby nás ochránila, ale k ničemu to nebylo. Blesk nás zasáhne a zabije a nám už nezbýval čas. Ať už tuhle bouři ovládalo cokoli, nehodlalo si to nechat upřít kořist.

Vrhla jsem se jiným směrem, i když jsem věděla, že to nepomůže, John skočil na opačnou stranu.

Upadla jsem a kutálela se, a uviděla jsem, jak se kopí blesku zabodlo přímo do Johnovy hrudi.

„Ne!“ Možná jsem to zavřeštěla, možná ne; jakýkoli zvuk, který jsem snad vydala, zanikl v mohutném přílivu energie, který se s prásknutím zaryl do jeho těla. Ve výbuchu oslňujícího světla jsem spatřila Johnova džina s diamantovýma očima, jak stojí opodál ve stínu, tichý a klidný, a dívá se, jak jeho pán umírá. Jeho tvář byla naprosto bez výrazu.

Ani se nepohnul, aby mu pomohl.

John, odříznutý od sítě Správců, neslyšel instrukce o preventivních příkazech na vlastní obranu. Nikdy nepochopil, v jakém je nebezpečí. A i kdyby o něm slyšel, nejspíš by tomu nevěřil.

Bez jediného zvuku se zhroutil, blesk zapraskal, zasyčel a vylétl ven. Několik dlouhých, nesnesitelných vteřin jsem byla oslepena, škrábala jsem se k němu přes štěrk a dehet, abych ho vzala do náruče. Byl úplně žhavý. Když se mi zrak vyjasnil, uviděla jsem na jeho temeni a dlaních černé spáleniny, jeho kalhoty byly jako řešeto – plné černých, kouřících děr. Boty měl přiškvařené k nohám.

Spálila jsem si prsty, když jsem se mu pokoušela nahmatat tep, ale nic jsem nenašla. Jeho srdce dostalo plný zásah a jeho nervový systém se usmažil.

Džin vystoupil ze stínu a blížil se ke mně. Schoulila jsem se ve studeném, bušícím dešti s Johnovou tíhou na klíně.

„Mohls něco udělat,“ řekla jsem otupěle. „Proč jsi nic neudělal? *Byl přece tvůj přítel!*“

Podíval se dolů na mě. Déšť se ho ani nedotkl, jen se kousek od jeho postavy měnil v mlhu. I džin se už začínal měnit, z toho tichého, nenáročného mladíka – podoby,

kterou mu vtiskla Johnova vůle – do většího, silnějšího těla. Jeho vlasy zesvětlaly z hnědé až do bílé s jemným podtónem opálu. Albínsky bledá pleť. Domácí košili a modré džínsy nahradilo cosi z bledého hedvábí a sametu. Vypadal elegantně, nemilosrdně a poněkud barbarsky.

„Nebyl můj přítel," pravil džin. „Pán se nemůže přátelit s otrokem. Bez rovnosti není důvěry."

Dusila jsem se studeným deštěm a pachem spáleného masa. Chtělo se mi plakat, protože měl pravdu. Žádná rovnost. Můžeme chovat k džinům náklonnost, ale to z nich neudělá naše přátele. Můžeme je třeba milovat…

Co jsem to udělala, když jsem si vzala Davida za služebníka? Zničilo to důvěru mezi námi? Jak dlouho by trvalo, než by se ho zmocnil pocit zrady a zničil jeho lásku ke mně, změnil ji v jed?

Možná to, co z něj udělalo ifríta, začalo tady, ve mně.

„Teď jsi volný," pronesl hlas za mnou. Polekaně jsem se otočila a mžiknutím si vyhnala vodu z očí. Znělo to jako Ashanův hlas a opravdu, byl to Ashan, ve svém šedém obleku a vázance úhledný jako dokonalý podnikatel. Jeho oči měly barvu bouře. Ani jediná kapka se ho nedotkla, jak jinak. Blížil se, a jak šel, déšť… mizel. Zastavil se pár stop ode mě, ale nevěnoval pozornost ani mně, ani mrtvému muži v mém náručí. Byl soustředěn na druhého džina.

„Ty hajzle," řekla jsem. Probodl mě očima a umlčel mě. Okamžitě. S nepochybnou jistotou, že mě od Johnova osudu a vstupu na nebeský kůr dělí jediný úder srdce.

„S tebou se nebavím," štěkl. „Drž hubu, maso."

„Bavíš se se mnou?" zeptal se druhý džin. Stále měl britský přízvuk, úsečný a přesný a starosvětský, což nešlo dohromady s barbarskou nádherou jeho zjevu albínské rockové hvězdy.

„Ovšem. Nabízím ti příležitost připojit se k nám."

„Jaká šťastná náhoda."

Ashanův úsměv byl chladný a krutý. „Není to spravedlivé?“

Druhý džin mu úsměv vrátil. Nebyl to právě uklidňující pohled. „Jsem svobodný poprvé, co pamatuju. Proč bych se měl té svobody vzdát pro jiného pána, byť i tak… důležitého jako ty?“

Ashan opatrně strčil špičkou nohy v dokonale naleštěné botě do Johnova těla. Kdepak aby se Ashan rozmlžil někde u kolen. Mohl by se vystavit na plakátě *Oblékáním k úspěchu* jako dítě nového věku.

„No, zaprvé, já ti daroval volnost, když jsem *tohle* zabil,“ prohlásil.

„Když jen vyměním jeden druh otroctví za jiný, nejde o žádnou volnost.“ Džin pokrčil rameny. „Musím říct, že to nezní příliš lákavě. A co by si o tom myslel Jonathan?“

„Jonathan?“ Ashan do toho slova vložil veškeré své pohrdání. „Skutečně chceš zůstat na straně toho, kdo nás jako první uvrhl do otroctví?“

Třásla jsem se zimou, byla jsem promočená a otupělá, ale při tomhle jsem stejně zamrkala. „Cože?“ Nechtěla jsem to říct nahlas, ale když slyšíte něco takového, no, ta otázka se vyhrkne sama.

Tentokrát se Ashan rozhodl, že mu stojí za odpověď. „Snad sis nemyslela, že tenhle vztah pán-otrok vznikl přirozenou cestou, nebo ano? Skutečně si myslíš, že *lidé* mají mít vyšší postavení než džinové? V tomto světě jsou věci naprosto překroucené, děvenko, a takové jsou od chvíle, kdy právě *Jonathan* dal Správcům vládu nad námi.“

„Kdy… Jak dlouho…“

„Včera,“ odpověděl mi Johnův džin. „Pro nás to bylo včera.“

Na tohle nedostanu kloudnou odpověď, to mi bylo jasné; Ashan řekl své a na mně už zase nezáleželo, leda

abych na něco kývla, pokud by chtěl dát najevo své opovržení.

„Přece nechceš následovat Jonathana," pravil Ashan. Druhý džin na něj upřel pohled. Nad námi zarachotil hrom, oba vyčkali, až dunění dozní. „Když půjdeš se mnou, můžeš osvobodit další."

„Máš na mysli zabíjení," namítl džin klidně. „Zabíjení Správců."

„Přesně tak." Široký, vlčí úsměv plný zubů. „No tak, nepovídej, že to nechceš. Můžeš začít tady u téhle, jestli máš zájem. Věř mi, že už na to čeká."

Džin upřel diamantové oči pro změnu na mě. Zalapala jsem po vzduchu a horečně prohrabávala příborníky svého prázdného vnitřního skladiště a hledala moc, *jakoukoli* moc, která by byla dost silná, aby mě před ním ochránila. To, co mi dal Jonathan, už dohořívalo na žhavé uhlíky. Použila jsem všechno, co jsem měla, až na to, z čeho jsem žila, a to nemohlo vydržet.

Džin potřásl hlavou, nepatrně se usmál a řekl: „Nebudu bojovat pro Jonathana. Ale ani zabíjet pro tebe, Ashane; existence Správců, stejně jako ta naše, má svůj smysl."

„Takže tak ses rozhodl? Žít jako samotář? Vyvrženec?" Ashan se nad tím nápadem ušklíbl a postoupil o krok kupředu. Cítila jsem, jak mezi nimi houstne napětí. „Mám dojem, že tobě bude lépe mrtvému."

Za ním se otevřely dveře na schodiště. Nehlučně. Nikdo se jich nedotkl. Blesk ozářil muže, který tam stál, vysokého a štíhlého, s rukama volně svěšenýma podél těla.

Lewisova tvář byla tvrdá, bez výrazu a *velmi* děsivá.

„Nech ho na pokoji," řekl a vystoupil do deště. Na rozdíl od džinů se před ním nepokoušel skrývat a neprováděl žádný přesun energie. Voda do něj bušila, přilepila mu vlasy k hlavě, ve vteřině vsákla do jeho flanelové košile, trička a džínsů.

Nezáleželo mu na tom.

Ashan se obrátil čelem k němu. Zaznamenala jsem třesk moci – ne jako blesk. Tohle bylo něco jiného. Něco… většího. Tak trochu jako rezonance, ke které docházelo mezi Lewisem a mnou, když jsme se dostali moc blízko, ale tohle byla spíš disonance, nesoulad, zubatý a rezavý chaos.

„Má na vybranou," řekl Lewis. „Může se přidat k tobě, může se dát k Jonathanovi, nebo může pomoct Ma'at dát tohle všechno dohromady. Obnovit rovnováhu věcí. Zastavit to běsnění a vraždění. Protože tohle musí přestat, Ashane, než půjde všechno k čertu."

„Máš na mysli celý lidský svět."

„Ne, mám na mysli *všechno*. Džinové tady žijí také. A tam." Lewis trhnutím bradou ukázal na éterikum. „Vy žijete v tomhle světě, jste jeho součástí. Nemůžete z něj uniknout. Možná si myslíte, že jste tu měli být bohy, ale nejste, právě tak jako my. Všichni jsme něčemu podřízeni."

„No, ty možná ano," mínil Ashan a ledabylým pohybem prstů si upravil sako. „Já nehodlám být podřízen nikomu a ničemu, to ti povídám. Už nikdy."

„Předpokládám, že to zahrnuje i Jonathana."

„To rozhodně zahrnuje Jonathana."

„Jestlipak ses mu o tom zmínil? Protože nikde nevidím žádné šrámy. Mám dojem, že se mu vyhýbáš od okamžiku, kdy ses rozhodl pro tuhle malou vzpouru."

Ashanův úsměv byl tenký, bezkrevný a nebylo v něm ani stopy po pobavení. „Nepřišel jsem sem, abych si s tebou vyměňoval vtipné poznámky, člověče. Jdi pryč."

„Dobře. Všichni lidé odtud –"

„Tahle ne. Ta je *moje*." Ashan po mně sáhl a chytil mě za rameno; lidi, to bolelo! Tak zaprvé, jeho ruce byly jako vykované ze železa. Za druhé, nebyly z masa, aspoň pokud jsem tomu rozuměla – ne z takové tkáně, kterou si vždycky

vytvářel David, dokonce i Jonathan. Ashan byl jen iluzí a to, co bylo pod ní, bodalo, studilo a bolelo.

Přála jsem si, aby se mě přestal dotýkat, ale když jsem se pokusila vyškubnout, připadalo mi, že se pokouším vytrhnout ze svěráku.

Lewis se ztišil, *hodně* se ztišil. *Ach, sakra*. Tohle nedopadne dobře, a já opravdu netoužila být zrovna uprostřed. Lewis měl celé tuny moci a málokdy ji používal; Země byla tou nejslabší, počasí nejsilnější. Nedokázal provozovat zázraky s tunami písku a umírajícím klukem, ale tady, na téhle hrací ploše…

Tady se mohl postavit džinovi.

„Tak do toho," řekl Lewis.

Ashan se už šklíbil. Nebyla to jeho nejlepší grimasa, ale určitě ta nejlidštější, jakou jsem u něj kdy spatřila. Nehledě na to, že byla i nejděsivější. Déšť, který do mě bušil, se změnil z ledově studeného v teplý jako krev a během další vteřiny na vařící. To díky náhlému vzestupu koncentrace moci, rozpalující vzduch kolem nás.

„Lewisi –" Nedostala jsem příležitost dokončit varování, protože Ashan bez sebemenšího náznaku, že se chystá k činu, zkusil Lewise zapálit.

Lewis jeho útok bez námahy odrazil. Spalovala jsem poslední zbytečky sil, abych se mohla podívat do Nadhledu, právě když k tomu došlo, takže jsem viděla… Doběla rozžhavený výtrysk moci, letící na něj, obklopující ho jako bublina energie, tlačící se dovnitř… která se vzápětí jediným dotekem jeho ruky rozpustila. Energie propadla zmatku a udeřila zpátky do Ashana a současně směřovala do všech předmětů kolem, podobně jako vířící zloba bouře, která ji nasála a hned zase uvolnila v další salvě blesků.

Lewis se sotva pohnul. Jelikož se svou mocí vždycky zacházel opatrně, bylo snadné zapomenout, že je bezesporu nejmocnější z žijících Správců. Zřídkakdy se rozčílil a

jednal bez ohledů na následky… Na rozdíl ode mě. Ale když už s tím jednou začal…

„Ashane.“ Jeho hlas přešel do sametově hlubokého vrčivého tónu, který mě uvnitř rozechvěl, „příští Správce, kterému ublížíš, tě zničí tak dokonale, že si na tebe už nikdy nikdo ani nevzpomene. To myslím vážně.“

Ashan na něj mlčky civěl. Lewis mu pohled oplácel, nehybný, zmáčený deštěm a divoce zemitý.

Jako by byl stvořen z částeček, které měl plně pod kontrolou.

„Nejsi věčný,“ pokračoval Lewis a v jeho slovech bylo něco, co při své hloubce a moci neznělo tak docela lidsky. „Narodil ses do tohoto světa a můžeš v něm zemřít. Nemáš kam uprchnout.“

„Žádný člověk mi nebude vyhrožovat…“

„Mluvím k tobě jako ten, kdo slyší šepot Matky v jejím spánku. Skutečně si myslíš, že to ze mě dělá *člověka?*“

Ashanovy oči v barvě holubí modři na okamžik zaplály šedě, pak znovu ztmavly. Neovládal se dokonale.

„Matka nepromlouvá k masu.“

„Hovoří ke Správcům jako já. Správcům, kteří mají v rukou klíče k moci. To by sis měl zapamatovat. Byls u toho, když Jonathan zemřel jako člověk.“

Ashanův železný stisk, v němž mě svíral, náhle ochabl, já ztratila rovnováhu, když jsem se od něj odtrhla. Lewis mi pomohl vstát. Byla jsem prochladlá a roztřesená a absurdně zeslábla, jako by ten džin ze mě vysál cosi, o co jsem si nemohla dovolit přijít. Sílu. Nezávislost. Naději.

Lewisův dotek mi to všechno vmžiku vrátil. Obzvlášť tu nezávislost, takže jsem se od jeho opory okamžitě osvobodila. „Je mi dobře,“ prohlásila jsem. Jeho tmavé oči si mě rychle změřily a vypadaly v tu chvíli zase jen lidsky, ztrápeně a také vznětlivě. „Umím se o sebe postarat.“

„Já vím,“ řekl. „Běž. Dole na tebe někdo čeká.“

Nemohla jsem se přimět k pohybu. Kapky deště pleskaly do otevřených mrtvých očí Johna Fostera a hromadily se v nich. „Ashan zabil Johna. Proč?“

„Protože mohl,“ pravil Lewis ponuře. „Protože John měl něco, co on chtěl.“

Na jednu slepou vteřinu jsem myslela, že mluví o mně, ale Lewis se díval za mě, na albínského rokenrolového džina s opálovýma očima.

„Rekruta,“ pokračoval Lewis. „Je to tak, Ashane? Potřebuješ kanónfutr, co? Džiny, které vrháš Jonathanovi pod nohy, abys ho zpomalil, protože on už si pro tebe jde, a až tě najde, nebude to pěkný pohled.“

Druhý džin se podíval na Ashana a naklonil hlavu ke straně. Ve tváři neměl žádný výraz, ale já se nemohla zbavit pocitu, že za ní pracuje mysl, ostrá jako břitva. Ashan džiny *používal*, o tom nebylo pochyb. Ostatní džinové, kteří s ním měli víc zkušeností než já, to jistě věděli.

„Běž dolů,“ řekl mi Lewis.

„Ne bez tebe.“

Lewis se bez dechu, téměř neslyšně zasmál. „Půjdu hned za tebou, to mi věř. Většina z toho, co jsem povídal, bylo blafování.“

Albín najednou skočil jako panter, vrhl se dopředu se vztaženýma rukama. Ashan padl naznak, zaujal obrannou pozici.

Lewis mě postrčil ke schodišti. „Nečekej. Vypadni z budovy. Nemůžu zaručit, že se nezřítí, jestli se to tady víc rozjede.“

„Lewisi –“

Neztrácel čas hádkou, jen natáhl ruku ke mně. Pocítila jsem poryv větru, který mě chytil přesně v pase, odhodil pár kroků k zábradlí schodiště a dveře nás s prásknutím oddělily.

Venku cosi zasáhlo střechu takovou silou, až se celá budova otřásla. Ze stropu se sypal prach, ozvalo se nelidské zasténání, jak se beton a ocel pohnuly.

Skopla jsem z nohou boty, nacpala je do kabelky, která mi stále visela na rameni, a rozběhla se po schodech dolů, jak nejrychleji jsem dokázala. V pátém patře jsem narazila na uprchlíky. *Do hajzlu.* V tom baráku byli ještě lidé. Nechala jsem vlastních pokusů o útěk, s bouchnutím jsem proběhla požárními dveřmi a hnala se z jedné kanceláře do druhé, lomcovala klikami a křičela, aby odtud zatraceně všichni vypadli. V kanceláři s prosklenými krychlemi ve čtvrtém patře pracovali čtyři lidé s nasazenými sluchátky, kteří nic kolem nevnímali; doslova jsem je vytáhla z jejich ergonomických židlí a poslala je na schodiště. V komoře ve třetím patře jsem vyrušila párek milenců; vrhli se k východu a honem si upravovali šaty.

Po Elle nikde ani stopy. Zajímalo by mě, jestli ji před útokem varovali, a pokud ano, na čí straně byla. Když nechala Johna umřít, tak to docela jistě nebyla má strana.

Na parkoviště právě vjížděli policisté současně s požárníky. Uprchlíci se s jekotem hrnuli ven z domu. Zmatek. Nechala jsem je být, zamířila na parkoviště, zakryla si dlaní oči před deštěm a zahleděla se nahoru, abych viděla, co se děje na střeše.

Střecha byla v plamenech. V ohni se míhaly postavy bojujících. Za doprovodu trvalého dunění hromu se tam odehrávala pekelná šarvátka a blesky do ní bily jeden za druhým, znovu a znovu…

Právě v té chvíli se střecha propadla do sedmého podlaží, k nebi s řevem a sykotem vzlétly plameny.

„Ne!“ zaječela jsem a vrhla se ke dveřím. Někdo mě zezadu chytil a držel. Kopala jsem a zmítala se, ale ty paže byly silné a navíc jsem nebyla v nejlepší formě. Konečně jsem se zkroutila natolik, abych zahlédla toho, kdo mě drží,

a v tom okamžiku z mých napjatých svalů vyprchala veškerá bojovnost.

Neznala jsem statného muže, který mě svíral v tom modifikovaném Heimlichově chvatu, zato jsem znala úhledného postaršího pána, který stál vedle, chráněn před deštěm černým deštníkem. Jmenoval se Charles Ashworth II. a patřil k nejvýše postaveným členům Ma'at. Byl dokonale ustrojen do šedého italského obleku a jemné bílé košile s modrou hedvábnou kravatou. Konzervativní, to on tedy byl… Vlastně mi připomínal zatrpklou, starší verzi Ashana. Měl stále ten výraz, říkající *Mně tady něco smrdí*, což prozrazovalo, co si myslí o světě všeobecně a o mně zvlášť.

„Pojďme," přikázal a Statný Muž uvolnil sevření. „Nebuďte hloupá, ženská. Nejste žádný Správce ohně. Nemůžete vběhnout do hořícího domu. Na druhé straně Lewis odtud nepochybně dokáže vyjít bez potíží."

Něco na tom bylo, ale já k němu cítila odpor. „Co tu děláte?"

Ashworth pokývl k budově. „Pomáhám mu."

„Pomáháte s čím?"

„To se vás netýká." Ashworth poklepal svou stříbrnočernou holí o dláždění, aby dodal svým slovům důraz. „Vás tu nepotřebujeme a nechceme, slečno Baldwinová. Navrhuji, abyste se vrátila ke svým povinnostem, za předpokladu, že nějaké máte. Správci v těchto dnech zjevně potřebují veškerou pomoc."

Tvářil se přitom samolibě. Měla jsem hroznou chuť praštit ho, když jsem si vzpomněla na Johnovu tichou oddanost práci. Jeho odvahu. Jeho důstojnost v boji.

Než jsem mu však mohla navrhnout nějakou anatomicky neuskutečnitelnou sexuální aktivitu, ze zmatku kolem postranního nouzového východu se kdosi vynořil. Lewis se trochu ušpinil od sazí, ale jinak vypadal dobře.

Udělala jsem pár kroků k němu, škubla sebou, jak se mi do bosých chodidel zaryly skleněné střepy, a zastavila se, abych si trochu očistila nohy a narazila si boty. Když jsem zavrávorala, už byl u mě a podepřel mě rukou, zatímco jeho pozornost byla upřena na Ashwortha.

Déšť se zřetelně zmírnil. To byl zase Lewis, snažící se nastolit rovnováhu. Nemohl déšť rovnou zastavit, jen ho nechal, ať se uklidní sám. Nevnímala jsem toky energie, ale dokázala jsem si představit, jak ji souvisle uzemňuje do všech okolních ulic. V tom byl velmi důkladný.

„Nedostal jsem se k nim včas," oznámil. „Foster už byl mrtvý."

„A jeho džin?" zeptal se Ashworth.

Lewis potřásl hlavou. „Nevím. V nejlepším případě těžce zraněný. Ale nemyslím, že by se přidal k Ashanovi."

Ashworth sevřel rty, otočil se a s poklepáváním hůlkou vyrazil ke hloučku deštníků, postávajících u požárnického vozu. Zdálo se, že Ma'at se dostavili v plném počtu. V boji by pochopitelně nepředstavovali žádnou posilu. Nikdo z nich nebyl Správce jako takový, s výjimkou Lewise; měli sice moc, ale ani zdaleka ne na úrovni Johna Fostera nebo aspoň na mé. Výcvik, ne nadání.

No, dnes možná byli na stejné úrovni jako já, chudáček zpráskaný pes. Necítila jsem se díky tomu o nic lépe.

„V pořádku?" zeptal se mě Lewis. Vzhlédla jsem do jeho tmavých očí, upřených na mě.

„Bezvadně," ujistila jsem ho. Hlas se mi třásl. „Co tady ksakru děláte?"

„Snažíme se zastavit válku," odpověděl a využil toho, že mě drží za loket, aby mě odtáhl z cesty nějakému požárníkovi, který právě rozvinoval hadici. Budova ještě hořela, ale už ne tak divoce. Vnímala jsem vzdálený hluboký hukot moci – Lewis tlumil žár, aby umožnil uhašení ohně. Mohl by ho rovnou uhasit, tím jsem si byla

jistá, ale Lewis se přikláněl k filozofii Ma'at. Všechno pěkně v rovnováze. Pracoval na tom, aby se veškerá energie, která zde byla vyplýtvána, vrátila na místo.

„Co? Chystáš se zastavit válku levou zadní?"

„Očividně ne." Lewis mě odvedl na neutrální půdu, někam doprostřed mezi požárníky, policisty a Ma'at, a otočil mě k sobě. „Jo, chci, abys mi něco slíbila. Vrať se domů, sbal si věci a vypadni odtamtud. Hned dnes."

„To ti nemůžu slíbit." I když jsem o tom vážně uvažovala, než mi vybuchlo auto.

„Potřebuju, abys to pro mě udělala." Zkoumal můj výraz. „Nemůžu si pořád dělat starosti s tím, kde jsi a co se ti může stát."

Tohle spustilo roznětku mého vzteku. „Neprosila jsem se tě, abys mi dělal chůvu! Umím se o sebe postarat, vždycky jsem to uměla!"

„A kdybys nebyla tak vyčerpaná, že se v éteriku stěží projevuješ jako Správce, vzal bych to," odsekl. „To ti udělal David?"

Odvrátila jsem zrak a neodpověděla. Potřásl hlavou, v očích mu zajiskřil hněv, pak se také odvrátil.

„Dobře," řekl. „Ale teď už mu nemůžeš dovolit, aby se tebou živil. Zabije vás to oba."

„Já vím."

„Myslím to vážně. Musíš ho nechat jít. Musíš tu láhev rozbít."

„*Já vím!* Jonathan už mi to dal jasně najevo, to mi věř." Nezmínila jsem se o Raheliných protiargumentech. Nebyla jsem si jistá, jestli vůbec chci, aby věděl, že jsem se ještě nerozhodla. „Jsem v pořádku, kruci. Nestarej se o mě."

Zdráhavě mě pustil a vrátil se k Ma'at, kteří už ho netrpělivě zvali k poradě.

V té chvíli jsem spatřila Jonathana, jak se založenýma rukama postává na kraji hloučku.

Samotný Jonathan, pán všech džinů, osobně. Velitel jedné ze stran konfliktu, který mohl přerůst v občanskou válku, jež způsobí konec světa.

Převlékl se za obyčejného muže v černých džínsech, těžkých botách a hnědém koženém saku, v čepici se štítkem, staženým do očí. Déšť se mu vyhýbal stejně jako Ashanovi. Pochybuju, že si toho všiml někdo kromě mě; nejspíš ho nikdo kromě mě ani neviděl.

Byl asi sto stop ode mě a mezi námi se hemžily tucty lidí, ale najednou se jeho pohled zabodl přímo do mě. V nitru jsem pocítila žár, nic příjemného, nic podobného spojení s Davidem nebo čistému žhnoucímu jiskření mezi mnou a Lewisem.

Jako bych Jonathanovi *patřila*, jako by mě vlastnil stejným způsobem, jako já Davida. Připadalo to takhle i Davidovi? Agresivní a odporné? Jako by každý jeho dech závisel na mně?

„Varoval jsem tě," řekl Jonathan a štítek jeho čepice se nepatrně sklonil.

Čas se zastavil. Kapky deště všude kolem mě zamrzly do stříbřitých vláken. Nacházela jsem se v Jonathanově světě.

Prošel tichou krajinou, vyhýbal se sochám lidí, které mu stály v cestě, vlákna deště rozbíjel tím neviditelným štítem, který si nesl s sebou.

„Nemůžu to udělat," odpověděla jsem mu, když se zastavil tři stopy ode mě. V nehybném, mrtvém vzduchu ta slova zazněla podivně ploše. „Když ho nechám jít, půjde za tebou, a to bude konec, ne? Konec všeho. Jsi důležitý. To se mi Rahel snažila říct od první chvíle, kdy jsem tě poznala. Jsi klíčem ke všemu. Bez tebe –"

Uťal mi řeč obviňujícím prstem, který mi strčil do obličeje. „Povídal jsem ti, co se stane. *Řekl jsem ti to*, Joanno. To je tvůj neměnný zvyk, koketovat se smrtí? Už to

není vtipné. Nosíš dítě, abys věděla. Mohla bys mu sem tam věnovat nějakou myšlenku, když už se vrháš z útesu a bájíš o své nehynoucí lásce.“

„Nejde o mě. Jde o tebe. Nemůžu dovolit Davidovi, aby se na tebe vrhl, a on to udělá, když rozbiju láhev.“

„Zatraceně!“ Vzplanutí jeho hněvu bylo děsivé. Vypařil se při něm všechen déšť v okruhu padesáti stop. Kůže mě okamžitě začala pálit. „Jsi vždycky takhle pitomá, nebo si to schováváš speciálně pro mě? *Rozbij už tu zatracenou flašku, Joanno!*“

„Ne.“

„Ani abys zachránila sebe a své dítě?“

„Ne.“

„Ani abys zachránila Davida?“

Protože o to tady šlo, jak jsem náhle pochopila. Ne o svět, ne o válku, ani o mě. O Davida. Šlo o jeho trvalou a čistou oddanost Davidovi, jenž byl jeho přítelem od dob, kdy byl svět mnohem mladší, než bych si vůbec dokázala představit.

Který mu zemřel v náručí, ještě jako člověk.

„Protože já ho můžu zachránit,“ pravil Jonathan. „Vím jak.“

„Vážně?“ Naše pohledy se zkřížily. „Já taky. Ty umřeš, on bude žít. A co my ostatní?“

Galaxie v jeho očích. Nesmírná, nekonečná moc, ale nebyla jeho vlastní. On byl jen něco jako vodič. Okno k něčemu mnohem většímu než kdokoli z nás, lidí i džinů.

„Nastoupí na moje místo,“ řekl. „Bude žít. Ty budeš žít. Vaše dítě bude žít. Má dost síly, aby zvládl Ashana. Já už jsem na to příliš unaven; už jsem tohle představení řídil moc dlouho. Nadělal jsem spoustu chyb a teď potřebujeme nový začátek.“

Ach, Bože. Ashan se nerozhodl pro svou vzpouru jen tak, z ničeho nic… Ashan si jen něčeho všiml: Jonathanovy

slabosti, pokud vůbec lze někoho jako on popsat tím výrazem. Jonathanovi se prostě nechtělo pokračovat.

„Ne," opakovala jsem. „To nemůžeš dopustit. Je mi líto, ale budeš to muset vyřídit sám, zastavit Ashana a vrátit všechno na místo. Nepomůžu ti spáchat sebevraždu prostřednictvím Davida."

Dlouze se na mě zahleděl, na tom zvláštním místě, kde neexistoval čas. Připadalo mi, že světem proběhlo něco jako zachvění.

Zvedl hlavu k nebi, na okamžik se zaposlouchal, pak znovu potřásl hlavou.

„To je tvoje poslední slovo?" zeptal se.

Cosi v jeho výrazu mě téměř přimělo změnit názor, ale nešlo to. Nemohla jsem dopustit, aby do hry vstoupilo jeho zoufalství a jeho touha. Tohle bylo až příliš důležité.

„Tak," odpověděla jsem. „Nenechám Davida jít."

„Zabiješ ho. A on zase zničí tebe."

„Tak ať se to stane. A ty si běž po své práci a dokonči ji. Svět je důležitější než já nebo David, záleží na něm víc než na tvé touze po smrti."

Nenáviděl mě. Vnímala jsem to jako kyselinu, nalévanou do živé rány.

„Stačí mi zabít tě." Byl to stěží šepot. „To přece víš. Umřeš, dítě umře, já si udělám všechno po svém. Každý vyhraje, každý kromě tebe."

Na jednu bezdechou vteřinu jsem byla přesvědčena, že to udělá. Cítila jsem to nutkání, které v něm plane, viděla jsem i jak se to stane – rukama mě chytí za hlavu, s otřesnou silou jí otočí, moje páteř praskne se zvukem, jako když se trhá papír. Záležitost ani ne na vteřinu.

Vybavila jsem si Quinna, jak ležel bezmocně na zemi a vykašlával krev. Hrůzu v jeho očích, než přišel konec. Jonathan ani nezaváhal.

„Já vím," řekla jsem. „Tak buď chlapák a dodělej to, jestli musíš. Nenapínej mě."

Ještě vteřinu mě probodával těma divokýma, temnýma očima, a pak se usmál.

Usmál se.

Natáhl ruku a pomalu mi přejel prstem po líci, pak se otočil a odešel. Ruce v kapsách. Dešťové kapky se v jeho stopách tříštily.

Čas se v prudké vlně horečně nahrnul zpátky, svět se dal do pohybu.

Byl pryč.

A se mnou bylo něco hrozně, hrozně moc v nepořádku.

Vykřikla jsem, ovinula si rukama břicho a pocítila jsem uvnitř náhlou prázdnotu. Zmizela ta jiskřička, ta možnost, to *dítě*, které do mě David vložil.

Poslední zbytek energie, kterou mi Jonathan věnoval, ze mě vytekl. Všechno kolem mě zešedlo a rozmazalo se, podlomila se mi kolena.

Padala jsem.

Vydávala jsem příliš mnoho energie na dýchání. Nezbylo ve mně nic, z čeho bych mohla žít. Stala jsem se černou dírou, prázdnou a osamělou a umírající v dešti.

Davide. Nedokázala jsem ho ani zavolat. A i kdyby přišel, jen by se přidal k té smrti, rychlejší smrti, bez útěchy a bez lásky.

Objaly mě teplé paže. Prsty mi sklouzly po paži a sevřely ochablou ruku. Svět se vzdálil a smrštil do černého bodu. Pak jsem pocítila teplý proud moci, která se mi vlévala do kůže, do kostí, do celého těla. Byla horká jako slunce, průzračná, hedvábná a hustá.

Nebylo jí dost.

Oči jsem měla pořád otevřené a do šedi přede mnou vplulo trochu barvy, ale já nedokázala zaostřit, nemohla jsem mrknout. Nade mnou se skláněl Lewis, bledý a

zoufalý. Držel můj obličej v dlaních, sledoval moje oči, a pak mi roztrhl košili a položil mi ruce na břicho, tam, kde se skrývala ta nejhorší prázdnota.

Znovu se dostavil ten pocit, pomalá, cílená vlna, která mnou procházela jako roztavené zlato a soustředila se kdesi pod pupkem.

Pak zase odtekla.

Odcházela jsem. Prostě jsem jen tak… odcházela.

„Ale ne, to neuděláš!“ Lewis zaskřípal zuby, ucítila jsem, jak mi dýchá do otevřených úst, jeho život proudil do mého takovou silou, tak zuřivě, že s ním prázdnota nemohla udržet krok. To byl David, ta prázdnota. Tak umřu, vtažena do temnoty, a on bude pořád uvězněný a sám, už navždycky tvor, poháněný hladem, který se nedokáže přestat krmit…

Nechtěla jsem, aby to skončilo takovou noční můrou.

Nemohla jsem dopustit, aby to tak skončilo.

Nadechla jsem se.

Lewis byl pořád skloněný nade mnou, těžce dýchal, třásl se. Zlaté světlo ještě pořád proudilo z jeho prstů do mého břicha. Hustý proud života.

Odstrčila jsem jeho ruku. Odtáhl se a nejistě se opřel rukama o mokrou dlažbu. Hlavu měl svěšenou. Lapal po dechu, jako by se topil.

Byla jsem si skoro jistá, že se skutečně topil. Málem jsem ho vzala s sebou.

„Do háje,“ prohlásil vztekle. „Co to pořád máš s tím umíráním? To si nemůžeš najít lepšího koníčka?“

„Zmlkni.“ Mělo to znít vzdorně, ale vyšlo to ze mě jako sotva slyšitelný, roztřesený šepot. Schoulila jsem se na boku, promočená deštěm a prochladlá na kost, ale někde hluboko uvnitř jsem měla husté, zlaté teplo, které mě udrží při životě. Jeho dar, podobný Jonathanovu, ale na rozdíl od

něj tohle byla lidská síla a moje tělo už ji přijalo. Obnovovalo se z ní.

Pomalu jsem v povzdechu vypustila vzduch z plic a dívala se na něj. Najednou jsem spatřila, jak se Lewisovy úzké zorničky rozšířily a stala se z nich obrovská černá kola.

Pocítila jsem, jak se mezi námi tvoří zpětná vazba.

Tep se mi zrychlil, táhl mě jako příboj.

Zavřela jsem oči a vznesla se do éterika. Bez námahy, ladně, s přesnou kontrolou.

„Co se stalo?“ zeptal se Lewis.

„Jonathan,“ zamumlala jsem. *Unesl mé dítě.* Nedokázala jsem to vyslovit nahlas, nedokázala jsem vysvětlit, co všechno jsem cítila, zatímco jsem tu ležela v dešti, a už vůbec ne Lewisovi. „Nebude bojovat. Ashan zvítězí.“

Lewis se ostře nadechl, jako by znal následky, jaké si já ani neuměla představit. „To se nesmí stát.“

„No, jenomže k tomu dojde, tak radši aby sis připravil nějaký plán.“

„Joanno, pro tenhle případ žádný plán neexistuje.“ Najednou se tvářil zkroušeně – unavený, promočený, prochladlý. „Jestli ztratíme Jonathana, ztratíme všechno. Je jako ústřední kámen klenby. Když ho vytáhneš…“

„Všechno se zhroutí,“ dokončila jsem a pomalu se vzchopila a sedla si, pak jsem mlčky natáhla ruku k němu. Pomohl mi na nohy. Zdálo se, že všechno ve mně víceméně funguje. „Řekls mi, abych šla. Jenomže kam? Kde budu před tímhle v bezpečí?“

Na okamžik mi přitiskl chladné rty na čelo. „Nikam. Jen – já nevím. Pokusím se ho najít a promluvit s ním. Zatím běž domů. To, co jsem ti dal, použij jedině na svou obranu. Tvoje tělo potřebuje trochu času, aby si doplnilo síly.“ Jeho hlas zněl drsně a hedvábně a já se snažila zpomalit vlastní

dech. S tepem jsem nic nenadělala, ten šílel. „Zůstaň naživu kvůli mně.“

„Pokusím se,“ slíbila jsem. Vlastní hlas mi zněl o oktávu níž než normálně. Odkašlala jsem si a pohlédla na něj. „Děkuju ti.“

Napůl se otočil, pak se prudce vrátil zpátky, chytil mě a políbil.

Chci říct, *políbil.* Žádné ďobnutí na tvář, přátelské gesto, tohle bylo horké a vlhké a zoufalé, a *jejda.* Když jsem se vzpamatovala z prvního šoku, položila jsem mu ruce na prsa a odstrčila ho dost rázně, abych to přerušila. Zastavil se o pár kroků dál.

Neřekli jsme nic. Nebylo co. Neměl v úmyslu omlouvat se.

Já si nebyla jistá, jestli to po něm chci. Bylo to něco jako sbohem a oba jsme to věděli.

Tohle mi řeklo mnohem víc o tom, jak blízko už máme ke konci světa.

Přešel zpátky k Ma’at a sklonil hlavu, poslouchal, co mu říká Charles Ashworth, a toho bylo spousta, většinou to nejspíš mělo něco společného s tím, jak nevhodné je zaplést se se mnou. Tak jsem se k nim přidala.

„Jelikož mi blesk tak trochu pošramotil vozidlo, potřebovala bych odvoz,“ prohlásila jsem. „Nebo aspoň půjčit auto.“

Ashworth, který určitě vlastnil celou flotilu, se na mě zamračil, pak kývl na jednoho ze svých poskoků, mladou ženu s ježkem na hlavě, oblečenou do okázale módního, na míru šitého kostýmu a bot, které skoro jistě byly z nové podzimní kolekce Stuarta Weitzmana. Překvapilo mě, že si najímá takové typy. Na mě nepůsobil jako člověk, který jde s módou.

Nabručeně mi hodila klíče. „Nepromáčkněte ho,“ pravila.

„Teď jsem uražena.“ Pozorně jsem si prohlédla nepoškozené vozy na parkovišti. Doufala jsem v ten rozkošný sporťák BMW, zaparkovaný blízko ulice, ale vyklubalo se z toho něco docela jiného.

Ach, dobrý Bože.

I když vezmu v úvahu hloubku pekla, do něhož se propadl můj život, přece jen jsem v této fázi ještě nebyla připravena, že budu řídit dodávku.

*

Jonathan mě tu nechal, abych umřela. To znamenalo, že se za mnou nejspíš nevypraví, aby se mi pomstil – aspoň v nejbližší době. Ani mi nepřipadalo, že by z jeho strany šlo o nějakou záměrnou krutost… Jen naprostou lhostejnost. Přestala jsem pro něj být užitečná a on se mnou nehodlal dál ztrácet čas.

Vlezla jsem do dodávky, která měla rozměry malé jachty, a nastartovala. Žádný vysoce výkonný motor. Seděla jsem na kapitánském sedadle a chladný vítr mi foukal do tváře a čechral vlasy, z nichž kapala voda. Asi minutu jsem se úporně snažila nemyslet na to, co se stalo tam na střeše.

Vylovila jsem z kabelky mobil a zavolala Paula Giancarla. Nebral to. Nechala jsem mu v hlasové schránce zprávu o Johnově smrti, tak podrobnou, jak jen jsem se odvážila, a pak jsem informovala Krizové centrum Správců, že jim chybí regionální šéf. Dívka na druhém konci – Bože, ten hlas byl tak mladý – mluvila úsečně a byla vyděšená, a já přemítala, kolik takových hovorů už asi brala. Zjevně už najeli na nouzový režim, protože co nevidět přijdou katastrofy jako bouře, zemětřesení a požáry, a k dispozici nebudou žádní vysoce kvalifikovaní Správci, vybavení

džiny, aby jim čelili. V podstatě by dnešek mohl znamenat začátek takové katastrofy, jaká Zemi ještě nikdy nepostihla – od Potopy světa. Tyhle události se obyčejně kupí jedna na druhou a vzájemně se živí.

„Zatraceně," zašeptala jsem a odhodila telefon na sedadlo spolujezdce. Požární oddělení zřejmě vyhlásilo stav ohrožení, i když jsem si byla jistá, že oheň skomírá díky Lewisovu zásahu, ne zásluhou oddílu mužů s hadicemi a žebříky. Lewis a Ma'at se shromáždili nedaleko rohu parkoviště a velice vážně o čemsi diskutovali. Nájemci z budovy se hemžili kolem, ztracení a špinaví od sazí, někteří se nadechovali z kyslíkových masek, ale vzato kolem a kolem byly škody pozoruhodně malé.

Jedinou obětí byl John.

Nechtělo se mi zamýšlet nad tím, kolik chybělo, aby tam na střeše zůstala dvě těla místo jednoho. Obrátila jsem pozornost ke zbrusu novému (půjčenému) vozidlu. Dodávka byla tak čistá, že mohla klidně pocházet z půjčovny, až na pár detailů, jako třeba na zakázku vyrobenou přihrádku na CD na straně řidiče.

Zrcátko mi ukázalo vyčerpanou ženskou, mokrou jako utopený potkan, s temnými kruhy pod očima a zplihlými, nepřitažlivými vlasy. Spotřebovala jsem jiskérku moci na usušení vlasů a šatů. Stejně jsem vypadala jako účastnice soutěže *Kdo se nejvíc podobá Morticii Addamsové*, ale protentokrát jsem měla důležitější starosti než vlastní marnivost.

Vybrala jsem si z přihrádky cédéčko Modest Mouse. Tohle auto nebylo zrovna ve stylu Joanny Baldwinové, fanatika rychlosti, ale aspoň mělo kola a doveze mě domů. Zoufale jsem toužila tam už být. Možná byl David ifrít, možná byla moje sestra na střídačku cvok a protiva, ale byl to… domov.

Brzy to všechno přijde vniveč, zašeptalo něco ve mně. *Pomine všechno, co máš kolem sebe. Město, lidé, život, jaký znáš. Když padne Jonathan, padne všechno. Jsi na to připravená? Jsi připravená stát stranou a nechat to být?*

Jonathan nabízel, že zemře pro Davida. Byla jsem si vědoma, že chovám v nitru jakousi paličatou žárlivost a že to není moc chvályhodné, ale od tohoto řešení mě odrazovalo víc faktorů. Kdybych osvobodila Davida, kdyby se vydal za Jonathanem a zabil ho – a podle Rahel to bylo téměř jisté – pak bych Davida ztratila už třikrát. Poprvé když se z něj stal ifrít, podruhé kdyby se z něj stal vrah přítele a bratra, a nakonec kdyby se stal tím, čím byl Jonathan… Nemyslím, že by tady někde zůstal prostor pro mě.

No, takže ti jde pořád jen o sebe?

Ne, tak to nebylo, ale taky jsem dávala něco v sázku. A nemohla jsem se toho zbavit.

Jonathan mi vzal moje džinské dítě. Myslela jsem, že to provedl čistě proto, že je krutý bastard, ale později mě napadlo, že možná jen chtěl zachránit něco z Davida. Třeba i ze mě. Věděl, že pokud se nevzdám Davidovy láhve, umřu, a David pro něj bude ztracen.

Prosím, ať je s ním. Ať nějak přetrvá. Ne jenom…

Ať jen tak neodejde.

Ve skrytu dodávky, kde mě nikdo neviděl, jsem se úplně rozsypala. Všechen vztek, všechen strach, všechna bolest se vybily v náhlých, škubavých vzlycích, bušení do volantu a zuřivých výkřicích. Tohle nebylo správné, takhle by to být nemělo – nedošla jsem tak daleko, abych viděla, jak svět kolem mě umírá. Nebo abych nechala Davida sklouznout do temnoty.

Nebo přijít o dítě, které jsem sotva znala.

Musí být nějaká odpověď, řekla jsem si a tiskla jsem si ruce na oči, až jsem viděla bílé hvězdičky, a slzy mi

klouzaly po lících jako chladné záclony. *Někde zatraceně musí být nějaká odpověď*!

Nade mnou se zachvěl blesk, obyčejný a nekontrolovaný. Zasáhl transformátor na opačné straně města a spálil ho v dešti bílých jisker. Na ploše několika bloků zhasla světla a nahoře zavířila mračna od oceánu a přinesla pach deště a příslib něčeho horšího.

Musela jsem domů.

* * *

Když jsem se konečně plahočila nahoru po schodech ke svému bytu, byla jsem totálně vyčerpaná, páchla jsem kouřem a ovládala mě sklíčenost. Teď, když jsem znovu jela na půjčenou sílu, jsem vnímala neuvěřitelně bouřlivé víry v éteriku, kterým odpovídalo běsnění nebe nad hlavou. Déšť byl z toho, co se chystalo, to nejmenší. Zajímalo by mě, co by s tím udělal Úžasný Marvin. Nejspíš by splácal opravu předpovědi a přikázal Elle, aby to zařídila – ne že by v tomhle stádiu mohla. Všude vládl příliš velký zmatek na to, aby se někdo ze Správců pokoušel zasáhnout.

Teď, když byl John Foster po smrti a Ellina loajalita sporná, zůstala tato část Floridy téměř nechráněna. Totéž zřejmě platilo pro velkou část Východního pobřeží. Organizace Správců se rozpadala a džinové se nestarali o následky. A co obyčejní lidé, které Správci přísahali chránit? Nic mě nenapadalo.

Aspoň jsem mohla ochránit Sáru. To přece jen něco znamenalo.

Vydolovala jsem z kabelky klíč, odemkla přední dveře a vešla…

… do cizího bytu.

Na krátkou chvilku jsem si skutečně pomyslela, že jsem si spletla byt, což by dokazovalo pravdivost městské legendy, hlásající, že klíče pasují do všech zámků v budově… Ale pak jsem rozeznala důvěrně známé drobnosti. Důlek v omítce vedle televize, která teď měla plochou obrazovku a rozměry malého divadla. Na stolku obrázky mámy, Sáry a jedna stařičká fotka prarodičů – i když teď měly nové stříbrné rámy, všechny stejné. Jeden z koberců mi připadal povědomý. Dokonce na něm zbyla skvrna od kávy, jak jsem jednou ráno v polospánku zakopla.

Až na těchhle pár detailů to bylo úplně jiné místo.

Zůstala jsem v úžasu stát, oči dokořán. Vtom se zpoza rohu vynořila Sára, celá udýchaná, a utírala si ruce do ručníku.

„Tady jsi!“ vykřikla a vrhla se mi kolem krku. Vzápětí se odtáhla. „Fuj. Hrozně smrdíš, kdes byla?“

„U požáru,“ odpověděla jsem nepřítomně. „Co se to sakra…?“

Sára mou otázku naprosto typicky přeskočila, zavířila uprostřed obýváku v piruetě jako Mary Tyler Moorová. „Líbí se ti to? Pověz mi, jestli se ti to líbí!“

Zírala jsem na ni a pokoušela se pochopit, o čem to mluví. Nic mi nedávalo smysl. „Hm…“

Sára jen zářila. „Musela jsem něco udělat, abych ti všechno vynahradila. Byla jsem pro tebe hrozné břemeno. Čestně, těch pár dní jsi byla úplně svatá, a já pro tebe neudělala ani ň.“ Vypadala tak rozzářeně, tak vzrušeně. „Chrétien mi konečně poslal alimenty; šek došel dnes ráno – pochopitelně mi v té pitomé bance nechtěli dát hotovost, musí se počkat na proplacení, ale Eamon mi zatím půjčil. Tak jsem se rozhodla pro nějakou úpravu!“

Úpravu… Jako kosmetickou? Mžikla jsem. Ne že by se mi nelíbilo nechat se tu a tam trochu hýčkat, ale uprostřed

blížící se apokalypsy na to asi není úplně nejvhodnější doba…

Ach. Ona mluvila o nábytku.

„Není to úžasné? Koukni, nová pohovka a židle, a samozřejmě televize, Eamon mi ji pomohl vybrat…“ Chytila mě za ruku a vlekla mě do ložnic. Trhnutím otevřela dveře té svojí. „Zbavila jsem se toho strašného francouzského provinciálního nábytku a vybrala pěkný javor… Víš, dívala jsem se na tyhle pořady o vylepšení domácnosti na BBC, mají báječné nápady, nemyslíš? Je to hrozně zábavné. Podívej, vidíš, jak se ty kaštanové polštáře doplňují s tím plastickým nátěrem na stěnách?“

Všechno se mi rozplývalo do nesmyslů a slovních bublin. Sára očividně přišla k penězům a očividně byla nakupovat. Její ložnice s tím naleštěným dřevem a krajkovým přehozem z nějakého hedvábí připomínala předváděcí místnost v obchodě s nábytkem. Do detailu přesně rozloženo. Musela strávit celé hodiny s manuálem feng-šuej.

„Pěkné,“ zamumlala jsem otupěle. „Je to úžasné. Hele, já si musím dát sprchu a na chvilku si lehnout…“

„Počkej! Ještě jsem neskončila!“

Vlekla mě k dalším dveřím.

Můj pokoj byl… pryč. Vykuchaný. Stála tu nová postel s černě lakovaným čelem, vykládaným perletí v geometrických vzorech. Zavalitý prádelník zmizel, nahradilo ho cosi podobného čínské lékárenské skříni, také s černým lakem, s bronzovým nádechem. Moje drobnosti – ne že by jich tu bylo moc – byly pryč, nahradili je čínští psi a bohyně z jadeitu. Velmi elegantní a patrně drahé.

Pomalu jsem to vstřebávala. Můj mozek už toho dne zažil příliš mnoho otřesů. Nic mě nepřipravilo na to, že se stanu obětí válečné verze reality show *Trading Spaces.*

Dvakrát mě málem zabili, proboha. Neměla jsem náladu na zařizování bytu.

„No?“ zeptala se Sára dychtivě. „Vím, ty stěny pořád vypadají tak prázdně, ale myslela jsem, že bychom někdy v týdnu mohly zajít do nějakého obchodu a sehnat něco na vymalování – možná kovově zlatou, co myslíš? A nějaké ozdobné polštářky, těch není nikdy dost.“

Moje oči doputovaly k nočnímu stolku.

Byl pryč.

Pryč.

Na jeho místě stál černě lakovaný stojánek s jedinou malou zásuvkou místo těch dvou velkých, které jsem měla předtím.

Ochromení ze mě spadlo. Vyškubla jsem se Sáře a skočila k nočnímu stolku, vytáhla zásuvku a našla známou sbírku pitomostí, jaké se v takových místech obyčejně nakupí. Knížky, časopisy. Kosmetická taštička na zip, kterou, doufám, neotevírala.

Pár věcí chybělo. Poloprázdné tuby s mastí na ruce, například. Staré výprodejní katalogy. Schránka s Davidovou láhví.

Obrátila jsem se a zabodla do Sáry pohled, a ať už můj výraz říkal cokoli, přimělo ji to o krok ustoupit.

„Kde je ta vatovaná schránka?“ zeptala jsem se.

„Cože?“ Ustoupila o další krok. Šla jsem za ní. Musela jsem vypadat nebezpečně a bylo mi to jedno.

„Sáro, podruhé se tě ptát nebudu. *Kde je ta krabice, vyplněná vatou, s tou flaškou uvnitř?*“ Zaječela jsem to, vrhla se na ni a přitiskla ji zády na tu lékárenskou skříň. Psi a bohyně za ní nervózně zachrastili. Sářiny oči se rozšířily hrůzou.

„Krabice… jedna tam ještě je…“

„**Ta druhá!**“ Netušila jsem, že dokážu ječet tak hlasitě. I moje vlastní bubínky protestovaly.

Sára se zatvářila naprosto zděšeně. „No, ano, byla tam ještě jedna… Není tam? Mělas tam… prázdné láhve od pleťové vody a tak… Copak sis je chtěla nechávat? Jo, já to nechápu! Nebyly to žádné zvláštní značky…“

Nejradši bych ji zabila. Zjistila jsem, že zrychleně dýchám, až se mi černalo před očima, a nechala jsem toho, abych nakonec v afektu něco neprovedla. S námahou jsem se ovládla.

„Sáro,“ vyslovila jsem s nemilosrdnou přesností. „Cos udělala s tou *zavřenou krabicí z nočního stolku, ve které byla láhev!*“

Zbledla jako stěna. „Nevím. Je to důležité?“

„Ano!“

„No, já… měla by být pořád uvnitř, myslím, že jsem vyndala všechno ven a… možná, možná jsem ji nechala v tom starém stolku.“

Neměla jsem čas. „Kam jsi dala ten starý nábytek?“

Kousla se do rtu. Neklidně si kroutila ruce. „Ti hoši z obchodu s nábytkem to odvezli. Zaplatila jsem jim, aby všechno vyhodili na skládku.“

Každou vteřinou mi hrozila ztráta sebeovládání. Zavrávorala jsem a musela si sednout na kraj postele. Podvolila se mi snadno, a přitom pevně, což svědčilo o paměti materiálu někde v její konstrukci. Sára se opravdu snažila, abych byla spokojená. Až na to, že provedla jednu věc, kterou mi zaručeně zničila život.

A možná život všech lidí na téhle planetě, když dotáhnu věci do logického vyústění.

„Co jsem udělala?“ promluvila pokorným, holčičím hláskem. „Jo, pověz mi, co jsem provedla?“

Nemohla jsem jí jednoduše říct, že právě vyhodila lásku mého života do náklaďáku s odpadem. *Ach, Bože, Davide…* Tohle bylo neskutečné, to bylo směšné!

Sára pochopitelně došla k naprosto špatnému závěru. Přitiskla si ruce na ústa, v očích slzy, a odvážila se: „Ach, Bože… Byly tam drogy? Ty bereš drogy? Vyhodila jsem ti zásobu?“

Zasmála jsem se. Nemohla jsem si pomoct. Vyšel z toho jakýsi šílený, zoufalý výbuch, přikryla jsem si tvář dlaněmi a chvíli tak zůstala a třásla se. Namáhavě jsem do sebe vdechovala jeden doušek vzduchu po druhém.

Sářina ruka mi klesla na rameno, teplá a váhavá. „Zvorala jsem to,“ řekla. „Už mi to došlo. Lituju toho. Podívej, udělám cokoli, abych ti to sehnala zpátky. Je mi to moc líto, věř mi, ale myslela jsem – mysleli jsme, že pro tebe děláme něco dobrého…“

Ach jé, něco dobrého. Měla jsem byt plný nábytku, o který jsem nestála, džinové rozpoutali válku, Správci umírali a milence mi vyhodili do odpadků.

Vstala jsem a zamířila ke komoře.

„Jo? Kam – kam jdeš?“

Ani jsem se neohlédla, vytáhla ven silné pracovní džínsy a pohorky a hodila to na zbrusu novou postel.

„My,“ opravila jsem ji. „Jdeme se hrabat v odpadcích. Obleč se.“

*

Nevím, jestli jste někdy navštívili velkoměstskou skládku za soumraku, ale rozhodně to je dobrodružná výprava. Já byla připravena na nejhorší – v džínsech na vyhození, tlustém triku s dlouhými rukávy, pohorkách a s vlasy staženými do uzlu. Měla jsem masku na obličej i rukavice. Sára si oblékla zbrusu nové džínsy, růžový top a staré tenisky. Po chvíli přesvědčování zvýšeným hlasem si dala říct a nevzala si nové boty.

Aspoň že přestalo pršet. Kdyby zahřmělo, nejspíš bych ji ani já nenaverbovala.

Dostavily jsme se vyzbrojeny názvem prodejny nábytku hodinu před zavřením skládky a vystopovaly dopravce až k obrovské jámě, vyhrazené pro nábytek, různé přístroje a další rozměrné haraburdí. Pořád ještě přijížděly naklaďáky. Když jsme vystoupily z dodávky, zacouval za pípání alarmu ke srázu další a pomalu naklonil korbu do vzduchu.

Do masového hrobu přibyla lavina zkrouceného kovu, starého, rozštípaného nábytku a rozbitých televizorů.

Sára se neklidně vrtěla, už než jsme zaparkovaly. „Bože můj! Jo, tady to ale smrdí!“

„Ano,“ přitakala jsem a podala jí masku s rukavicemi. „Víš určitě, žes to nechala v zásuvce stolku?“

„Ano, proč?“

„Protože jinak by to byla jiná jáma. Ta s bioodpadem jako shnilé jídlo a staré pleny. A věř mi, že tohle se ti bude líbit víc.“

Otřásla se a zacpala si nos. „Jasdě.“ Připomínala mi komediální herečku z frašky ze čtyřicátých let. „To je hdus!“

„Jo, žádná sranda. Dej bacha na potkany.“

„Potkany?“ vykvikla.

„Potkany.“ Jednu mou přítelkyni její šéf poslal na skládku pro nějaké papíry z pytle na odpadky. Rozhodla jsem se Sáře nevykládat o zdejších příšerných švábech. „Vem si baterku. Tam dole možná bude tma.“

„Tma?“ Sářino odhodlání udělat správnou věc rychle sláblo a nabývalo tvaru jako *pokud to bude pohodlné* a *pokud se přitom neušpiním.*

Nevšímala jsem si jí, otevřela dveře a vystoupila. Nově přijíždějící auta vyklápěla náklad napravo od nás; podrobně jsem zkoumala zrakem hory odpadků a snažila se zahlédnout cokoli povědomého. Jako bych se pokoušela

rozeznat kusy vlastního života po tornádu, všechno povědomé se tu měnilo v jednolitou masu smetí. Potlačila jsem dusivý pocit paniky a pokračovala v systematické prohlídce. Podle mapy kterou mi dali, vyklápěla společnost, prodávající nábytek, v sektoru E-7. Ovšem, mapa skládky postrádala orientační body, a jelikož mi veselý chlapík ve flanelu, který měl službu, sdělil, že momentálně vozí náklad na E-12, měla jsem k prozkoumání pořádný lán světa. Prohlížela jsem to harampádí, které vypadalo všechno stejně, až jsem nakonec mezi vší tou šedí a hnědí zahlédla bílý záblesk.

Skočila jsem z okraje tvořeného upěchovanou hlínou dolů, opřela se jednou rukou o stěnu a opatrně se vydala přes hromadu odpadu. Bylo to nebezpečné. Ostré rohy a hřebíky, zubatý plech. Sklo. Rozbitá zrcadla. To místo bylo doupě číhajícího tetanu.

I když jsem byla zcela soustředěna na svůj úkol, očima jsem stále sledovala zajímavé kusy smetí. Rozbitá skříň z pruhovaného javoru vypadala starožitně. Masivní vyřezávaný týkový stůl zůstal celý a patrně i zůstane, dokud slunce nestráví zemi, tak je jeho dřevo tvrdé. Nemohla jsem uvěřit, že s ním vůbec někdo dokázal pohnout. Unavovalo mě už jen se na něj dívat.

Zakopla jsem o velký, promáčknutý mosazný rendlík a skoro upadla do ocelové skříně, ale podařilo se mi zachytit se. Ohlédla jsem se přes rameno, abych se ujistila, že je Sára v pořádku. Pomalu se prodírala za mnou, každý krok si zkoušela dvakrát, než přenesla váhu, jednu ruku pořád napřaženou, aby se mohla něčeho chytit. Druhou pevně svírala baterku, i když ji zatím nepotřebovala.

Maska na obličeji a třešňově růžový top vytvářely působivou módní kreaci.

Vyšplhala jsem na malý, kluzký kopec přístrojů – někdo vyhodil gigantickou pračku Maytag – a uviděla něco, co

mohla být noha od nočního stolku ve francouzském provinciálním stylu. Natáhla jsem se po ní a zatáhla za ni. Byla to štíhlá, jemně zakřivená nožka, čerstvě ulomená, s vybledlým zlacením na bílém podkladu.

Určitě ze Sářina pokoje. Nebo, jasně, z pokoje někoho jiného s dostatečně špatným vkusem, aby měl v ložnici francouzský provinciální nábytek, ale pochybuju, že bychom oba přispěli na městskou skládku během téhož odpoledne.

„Je to někde tady!“ zakřičela jsem. Sára bez dechu přikývla a lezla ke mně. Našla první kus z mé ložnice – čelo postele – a triumfálně zaječela, jako by objevila hrobku krále Tutanchamóna. Vyškrábala jsem se k ní a odtáhly jsme ten kus stranou. Pod ním ležela rozbitá zásuvka z mého prádelníku. Prázdná.

Pracovaly jsme mlčky, funěly u toho a potily se, noc se k nám blížila a postupně temněla. Zazněly sirény, hlásající *Všichni ven!*, což potvrdily i amplióny. Zapnuly se reflektory, ostré bílé světlo, které ze všeho v okolí udělalo neskutečný, cizí reliéf.

„Nikdy to nenajdeme!“ zakvílela Sára. Narovnala se, strhla si masku a otřela si pot z čela předloktím. Hlína jí poskvrnila tvář kolem masky a krásné vlasy jí zplihle přilnuly k lebce. Její přání potěšit mě se rozplynulo v čirém, zhnuseném vyčerpání. „Zatraceně, Jo, prostě na to zapomeň, ano? Co tam bylo, kokain? Ježíši! Připiš mi to na účet!“

Odhodila jsem stranou roztřískanou televizi – ano, ta byla moje; vzpomněla jsem si na ni se špetkou náklonnosti, protože jsem ten malý zmetek koupila za těžce vydělané peníze v jednom výprodeji ve dvoře – a odkryla další zásuvku z prádelníku. Prázdnou až na papír, kterým jsem ji vyložila. Odkopla jsem ji z cesty zbytečně vztekle.

„Žádný *kokain*, ty huso!“ zaječela jsem na sestru a ruce se mi bezděčně sevřely v pěst. „Možná to patří k životnímu stylu u vás bohatých a bezúhonných, ale –“

„Hej! Jsem zahrabaná v odpadcích až po břicho, protože ti pomáhám, abys věděla!“

„To tedy promiň, ale tys mě prosila, abys mi mohla pomoct, pokud si vzpomínám! Stála jsi mě dost peněz a ještě jsi mi zkurvila život!“

Nechtěla jsem to říct… ne přímo takhle. Ale byla to pravda. Viděla jsem, jak se ze Sářiny zardělé tváře vytrácí barva a spolkla jsem nutkání k omluvě.

„Dobře,“ prohlásila nepřirozeně klidně. „Myslela jsem, že pro tebe dělám něco hezkého, Jo. Vzala jsem tu trochu peněz, kterou jsem vyrazila z toho svého flákačského mizery a utratila ji, abych ti vynahradila, že jsem se ti tak vnutila. Je mi líto, že jsem ti zkazila tu tvoji *pitomou sbírku flašek!*“

Obrátila se a hrabala se zpátky, neohrabaně a rozzlobeně.

„Hej!“ zavolala jsem za ní.

„Jdi do hajzlu!“ zařvala a škrábala se dál. „Najdi si to sama!“

Bezva. No prosím. Bolela mě záda, bolela mě hlava, byla jsem zpocená a utahaná a slyšela jsem – a cítila – ošklivé černé mumlání hromu kdesi nad mořem. Supové se vraceli domů do hnízda.

A já musela najít Davidovu láhev. Prostě jsem musela. Takhle to nemůže skončit.

Odkryla jsem roztřískanou skořápku prádelníku. Byla moc velká, abych s ní pohnula. Chvíli jsem jen tak brečela, slzy mi stékaly do gázové masky, a pak jsem tu zatracenou věc chytla a kopala do ní pohorkami, dokud se nerozpadla na kusy, které jsem mohla odtáhnout z cesty.

Když jsem uvolnila poslední, uviděla jsem noční stolek, a celý. Beze slov jsem vykřikla a vytáhla ho zpod hromady smetí, ve které byl zabořen, opřela ho o zrezavělou pračku a pomalu otevřela zásuvku.

Byla v ní plno věcí. Staré láhve od pleťových vodiček, ve kterých vždycky zbývalo na dně trochu tekutiny. Moje staré katalogy.

Zavřená schránka vyplněná molitanem.

Chytila jsem ji, objala ji jako malá holka svého oblíbeného plyšáka a otevřela zip třesoucími se prsty v rukavicích.

Uvnitř nic nebylo.

Nic.

Vykřikla jsem, skousla si ret a přinutila se postupovat pomalu. Kus po kusu jsem vytahovala, zkoumala a odhazovala. Nakonec to molitanové obložení.

Nebyla tam.

Davidova láhev tam nebyla.

V temnotě mimo dohled zářících reflektorů jsem zahlédla zeleně svítící oči. Potkani? Kočky? Objevovaly se ve stínech a zase mizely, příliš opatrné, aby se přiblížily, ale i tak příliš blízko, abych se cítila klidná.

Z hromady vylezl jeden z legendárních obřích švábů a začal těžkopádně zlézat hromady kovu jako nějaký lesklý hnědý autobus.

Láhev nebyla v zásuvce a nebyla ani v taštičce, kde měla být. Padala noc. Nemůžu pokračovat, až reflektory zhasnou, a zítra přijedou s dalšími vrstvami odpadu a pohřbí mou poslední šanci…

Musela jsem to udělat. „Davide," řekla jsem a zavřela oči. „Davide, pojď ke mně. Davide, pojď ke mně. Davide, *pojď ke mně*." Pravidlo tří. I kdyby chtěl, nemůže neuposlechnout, ani jako ifrít, dokud je vázán k láhvi.

Musela jsem zjistit, jestli je láhev ještě netknutá, to přinejmenším. Jestli je k ní stále *vázán.*

Ve stínech se cosi pohnulo. Znepokojivě to připomínalo toho obřího švába, hlavně tím, jak to odráželo světlo reflektorů v lesklých úhlech a ostrých hranách. Kůže jako uhlí. Nic lidského.

„Davide?“ zašeptala jsem.

Ifrít tam bez pohnutí stál. Nic jsem z něj necítila. Žádný pocit spojení, žádný důkaz jeho existence kromě svědectví mých očí.

Jestliže přišel, když jsem zavolala, je pořád vázán k láhvi. Ta nejhorší možná novina. Cítila jsem, jak mě v očích už zase pálí slzy. „Bože, ne. Davide, je mi to líto. Já tě najdu. Musí existovat způsob, jak tohle napravit, jak tohle –“

Pohnul se. Rychleji než džinové, a děsivěji. Dostal se těsně ke mně v kratším čase, než moje nervy stihly vydat povel k zaječení. Jeho ruka s černými drápy hrábla do mě a ponořila se do…

…do zlaté zásobárny moci, kterou mi dal Lewis.

Proč? Jak? Ifríti se nemůžou krmit z lidí, dokonce ani ze Správců, nemůžou…

Tenhle mohl. „Ne!“ zaječela jsem a pokusila se uhnout. Zakopla jsem a upadla, něco mě řízlo do ramene, jakási ostrá hrana se mi zaryla do zad. Náraz mi vyrazil dech a všechno se mi zamlžilo.

Nepustil mě. Když jsem otevřela oči, dřepěl na mně; černé hrany a úhly, hlad a absence čehokoli, co jsem považovala za lidské, džin, zbavený všeho, co ho dělá součástí světa…

Pak se zamihotal a stal se tělem; kosti, krev, tep srdce, skutečnost. Džin v lidské podobě. Měděné lesklé vlasy, planoucí oči, kůže jako leštěné zlato.

„Ach, Bože," zamumlal a vrávoravě ode mě odstoupil. Přitom se na něm vytvářel oděv – modré džínsy, flanelová košile, jeho olivový kabát. „Nechtěl jsem… Jo…"

„Kde jsi?" Dokázala jsem stěží zformovat slova; vzal mi tolik energie, že jsem si připadala podivně zpomalená, jako by mi v buňkách nezůstalo dost proudu na proces života a myšlení. „Pověz mi to."

Sehnul se a zvedl mě v náručí, zabořil obličej do křivky mé šíje. Sálal horkem, které mu poskytla má ukradená síla. Projel mnou jeho výkřik agónie, celou mě roztřásl. Utišila jsem ho, neohrabaně jsem mu položila ruku na tvář. „Davide, pověz mi, kde jsi."

Plakal. *Plakal.* Lidské slzy z nelidských očí, zoufalství, jaké jsem u něj nikdy nepoznala, uvězněný a vyčerpaný hněv. „Nemůžu," řekl. „Je mi to líto. Je mi to tak líto. Povídal jsem ti, že mě musíš zastavit. Říkal jsem ti…"

„Hej! Polož ji!"

Zamrkala jsem a smetí kolem se rozvířilo, jak se David obrátil, pořád se mnou v náručí. Sára stála asi deset stop od nás, držela – co to sakra bylo? Pánev? Ano, obrovská smažící pánev. Musela vážit tak dvacet liber. Ruce se jí třásly námahou, jak se snažila svou zbraň udržet.

„Myslím to vážně!" zaječela a udělala další krok k nám. „Okamžitě mou sestru postav, nebo tě bacím!"

„To je v pořádku," řekla jsem a cítila, jak svět šedne. S obrovským úsilím jsem se držela při vědomí. „Sáro, ne. To je David."

Vypadala zmateně. Klouby na prstech jí zbělely.

„Můj přítel," podařilo se mi vyslovit.

„Ach." Polkla, pustila pánev, která s kovovým zařinčením dopadla mezi ostatní odpadky, a otřela si prsty o zašpiněné džínsy. „Lituju. Ale – Jo? Jsi v pořádku?"

„Upadla," řekl David. Znělo to otřeseně. Když jsem k němu vzhlédla, zjistila jsem, že si udělal brýle a jeho oči

vybledly do lidské hnědi. Pořád ještě vypadal až moc skvěle, aby byl skutečný, ale možná to byla jen moje představa. „Vynesu ji odtud."

„Promiň," zašeptala jsem a objala ho kolem krku. Jeho síla a teplo mě obklopily a chránily. „Miluju tě, miluju tě, miluju tě."

„Já vím." Dotkl se rty mých vlasů. „Přál bych si, aby to tak nebylo. Přál bych si to… skončit. Kdybych tě nemiloval, nebyl bych tvou součástí, nemohl bych ti dělat tohle…"

„Davide, *pověz mi, kde jsi!*"

Pokusil se mi to říct. Otevřel ústa, ale nic z něj nevyšlo. Potřásl nešťastně hlavou, sevřel mě pevněji a pochodoval přes hromady rozbitého nábytku směrem ke kovovým schůdkům zpátky na parkoviště.

„Prosím. Ne, počkej – musím najít tvou láhev, nemůžeme ji tady nechat – Davide, já ti přikazuju, abys mi to řekl!"

Znovu mi přejel rty polibkem, jemně a velmi smutně. „Nefunguje to," řekl. „Už nejsi moje paní."

A v tom okamžiku jsem pochopila, že jsem necítila ten tah – to spojení pána a džina.

Láhev měl někdo jiný.

„Kdo –"

Nad námi to v černých mracích zarachotilo. Vítr mi rozfoukal vlasy. David se pohnul rychleji, ladně a bez námahy. Už se nepokoušel vypadat jako člověk. Vzpomněla jsem si na jeho nepřirozenou rovnováhu a podivné sebeovládání tehdy na tom mostě.

Sára se trmácela za ním.

David mě donesl k dodávce a složil mě na sedadlo spolujezdce, jednou rukou mi přejel po tváři a pak mi opřel hlavu o čalounění. Blesk ho zalil modrým světlem z jedné strany, z druhé ho reflektory zbarvily bíle.

„Nehledej mě,“ řekl. „Lepší, když to nebudeš vědět. Nejsi se mnou v bezpečí.“

Políbil mě. Dětsky plné, měkké rty, vlhké, hedvábné a horké. Ucítila jsem broskve a skořici a vnímala záblesky moci.

Když se pokusil odtáhnout, přidržela jsem ho, protahovala ten polibek, vyžadovala ho. Pila jsem z něj zpátky trochu své síly.

Dost na to, abych se znovu stala Správcem, i když ne kdovíjakým.

Pobledl a zchladl, když jsem to udělala, ale ne tolik, aby se stal zase ifrítem. Ale dojde k tomu. Jakmile se síla spotřebuje, změní se.

Ale právě teď jsme byli vyrovnáni. Spojení – jiné, než jsme měli jako paní a džin – bylo oboustranné.

„Nemusels přijít, když jsem tě volala.“ Dotkla jsem se jeho tváře, zapletla si prsty do jemných pramenů jeho vlasů. „Když už nejsem tvoje paní…“

„Vždycky budu tvůj,“ přerušil mě. „Vždycky. Na láhvi nezáleží.“ Tiskl čelo k mému, jeho dech teple pulzoval na mé kůži. „Tos ještě nepochopila?“

Oslepil mě další blesk. Když jsem otevřela oči, moje ruce byly prázdné a David byl pryč. Neplakala jsem. Připadala jsem si na to příliš otupělá a prázdná. Sára přelezla vrcholek kovových schodů z jámy, celá udýchaná, červená a pořádně špinavá. Chytila otevřená dvířka a nahlédla dovnitř, vyhledala můj pohled. Její oči byly široké jako v japonském kresleném filmu.

„Odkud se tam vzal? Počkej… kde je?“

Jen jsem potřásla hlavou. Sára na mě celou dlouhou vteřinu upírala pohled, pak zavřela dvířka a usadila se na místě řidiče. Motor s řevem nastartoval, začala pilotovat dodávku ze skládky.

„Je to džin," řekla jsem unaveně a opřela si hlavu o sklo. „Magie existuje. Já ovládám počasí. Je to nesmrtelný tvor stvořený z ohně a plní přání. Chystala jsem se ti to říct."

Ticho. Sára dupla na brzdu dost tvrdě, aby se auto otřáslo, a několik vteřin jsme tam jen seděly, motor běžel naprázdno, až na střechu tvrdě zabubnovaly první kapky.

„No," ozvala se. „Aspoň je pěkný. Jsi šílená?"

Povzdechla jsem si. „Ach, *tolik* bych si to přála."

Jely jsme domů. Cítila jsem se vyčerpaná, nemocná a bolavá a odmítla jsem Sářiny opakované nabídky k návštěvě místní pohotovosti nebo střediska pro duševní zdraví, bez ohledu na to, jak pohlední, bohatí a svobodní tam mohou být lékaři. Smyla jsem ze sebe skládku pomocí nové masážní sprchové hlavice – proti některým Sářiným vylepšením jsem nic neměla – a zalezla do nové postele, příliš unavená na to, abych přemýšlela, co zítra podniknu se svými četnými nepřáteli, krizemi a válkou.

Aspoň že David nebyl pohřben pod půl tunou harampádí, nebo přinejmenším jsem si myslela, že není. To bylo tak to nejpozitivnější, co ten den přinesl.

Při zpětném pohledu je mi jasné, že kdyby mi tehdy v hlavě fungovala aspoň půlka mozku, nezamhouřila bych oka.

Mezihra

Když bouře zničila ostrov, který lidé nazývali Atlantidou, když ho obnažila až na skálu, pohltila každý zlomek života a pak holé kameny utopila ve vlnách, stalo se něco zvláštního. Výtrysk smrtící energie ničení byl tak obrovský, že kvůli vyrovnání vah rázem vzniklo pět set džinů a každý z nich nesl malou část života té ztracené, překrásné země. Osamělí, ztracení, novorození.

Mocní a vystrašení.

Bouře je nepovažuje za palivo pro svůj oheň a obrací se k severu, k bohaté, zelené pevnině plné energie, plné života, plné křehkých věcí, které ve své zběsilosti může rozervat a rozdrtit.

A od této chvíle se její příběh stává mým příběhem a mou chybou. Nemohl jsem ji zastavit. Džinové ji nemohli zastavit, ani když k nim přibylo pět set nových; bouře je přírodní jev a my proti projevům samotné Matky nemůžeme bojovat zdaleka tak účinně jako proti sobě navzájem nebo proti světu lidí.

Konec světa závisí na nás. Vedeme spory, my džinové. Někteří se snaží bouři odvrátit, ale nestačíme na ni.

Usoudil jsem, že není způsob, jak by džinové mohli lidstvu pomoci, ani způsob, jak by se lidstvo mohlo spasit samo, aniž by došlo k neodvolatelné volbě.

Proto jsem vzal od Matky trochu moci a dal ji lidem, aby se z nich stali Správci. A dal jsem jim do rukou prostředky, jak zotročit džiny. Spoutáním nás Správci mohli řídit a my mohli otevřít kohoutek moci, uložené v lidech,

zesílit ji a vytvořit důmyslnou síť s dostatečně velkým potenciálem, jenž by zkrotil a oslabil bouři.

Ta chvíle, kdy jsme se spojili, lidé a džinové, a porazili bouři na konci světa… to byla chvíle jednoty všech věcí. Dokonalý mír. Ale dokonalý mír nevytrvá, a když přišel čas, aby se Správci vzdali moci nad džiny, kterou jsem jim dal, odmítli.

Mohl jsem předvídat, že to přijde.

Ashan a ostatní se dopouštějí porušení smlouvy, kterou jsem uzavřel před tisíciletími. Dělají to, k čemu já nikdy nenašel odvahu; berou si zpátky svobodu.

A já je z toho neviním. Viním sebe.

Nastal čas, aby všechno bylo zase čisté. Vydrhnuté až na kost, jako skály Atlantidy. Možná z toho povstane něco lepšího. Chtěl jsem svobodu pro džiny po dlouhý čas, ale dosud nikdy jsem nebyl nucen čelit tomu jako skutečnosti. Mít na vybranou.

Ale je to správná volba.

Kdyby tu byl David, řekl by mi, že jsem zešílel.

Jenomže on tu není. Poprvé v mém životě, ať lidském nebo džinském, tu není, aby mi pomohl. Došel jsem na konec cesty a všude je tma a já nevím, jestli někde přece jen existuje správná odpověď na všechny otázky.

Jen volby.

Tak si myslím, že zůstanu sedět tady na pláži, kde vlny stříkají do nebe, dívat se, jak se dávná bouře opět probouzí k životu, aby dokončila, co začala. Správci s touto bouří bojují už celá tisíciletí, ať už to vědí nebo ne. Vždycky z ní cítím cosi známého, povědomého, kdykoli si navlékne plášť z mračen a vrací se, aby zahájila další kolo.

Nedokážu ji zastavit sám. Nesvedou to ani Správci. A džinové… Džinové už mají obětí po krk.

Dívám se, jak srdce bouře černá a zuří, a přeji si, aby to nemuselo skončit takhle.

Ale neumím si představit, jak jinak by to mohlo skončit.

Kapitola osmá

Žádné překvapení se nekonalo. Probrala jsem se s pocitem, jako by se po mně tryskem přehnalo stádo splašených slonů. Rozhodně to nebylo moje nejlepší probuzení. Pokusila jsem se vylézt z postele, nakonec se mi podařilo víceméně se opřít o stěnu. Zírala jsem dolů na vlastní nahé tělo. Smyla jsem ze sebe stopy po skládce, ale modřiny byly opravdu působivé. Na tu nejbolestivější jsem si neviděla, ta byla někde v oblasti kříže. Dovlekla jsem se do koupelny, odhrnula si rozcuchané vlasy z očí a použila nešikovné malé zrcátko, abych zhodnotila škodu. Nevypadalo to tak hrozně, jak jsem myslela, ale bolelo to zle. Modřina byla černá a modrá, o velikosti pěsti. A oteklá. Au.

Dala jsem si další sprchu, protože kruci… s tou masážní hlavicí… a vysušila si vlasy, takže z nich byla víceméně nádherná záplava vln, které nebyly vysloveně kudrnaté, a udělala si mejkap. Proč? To kdybych tak věděla. Snad jsem chtěla vypadat o to lépe, oč hůř jsem se cítila. Když jsem se takhle vystrojila, oblékla jsem si lehkou podprsenku a křiklavou halenku, a zamyslela se nad oblečením, které by mi na tu modřinu netlačilo. Nízké kalhotky a bederní džínsy, jediná možnost, leda bych chtěla chodit polonahá…

Zapnula jsem malou televizi s plochou obrazovkou, která se objevila v mé nové ložnici, luxus, na který jsem nikdy předtím nepomyslela, a naladila WXTV. Jen tak, abych se podívala.

Právě končila jedna část zpráv a začínalo počasí. Měli novou dívku, a kruci, na chvíli jsem kvůli tomu pocítila trochu hořkosti, protože byla oslnivě krásná a měla roztomilý úsměv a byla hezky oblečená v modrém saku, hedvábné halence a volných kalhotách, a *co to sakra?*

Moderátoři se smáli. Předpovídala na dnešní den bouřky.

Kamera popojela zpátky a tam…

… tam byl Marvin. Škrtil se v kostýmu z pěnové gumy, který představoval mrak, visely z něj stříbrné kapky, potil se jako prase a koukal jako pitbul. Rudý hněvem.

„Promiňte nám," řekla nová rosnička, „ale všichni jistě víte, že Marvin vždycky drží slovo, a dnes takhle splácí svou sázku s Joannou, naší bývalou asistentkou. Roztomilý úbor, Marvine. Tak jaké bude dnes počasí?"

„Zataženo," štěkl. „Silné bouře. A –"

Voda. Spousty vody. Lili ji shora. Lapal po dechu, poskakoval a jeho mikrofon vypnuli, než stačil vyslovit první slabiku zaklení, ale i kamera se z toho smíchu na scéně otřásala.

Ten mizera.

Pravděpodobně to ode mě bylo špatné, že se mi tak zamlouval jeho taneček, při kterém z něj kapalo a on chrlil kletby, ale, no… Vyrovnala jsem se s tím.

Když jsem vcházela do obýváku, byla jsem málem šťastná. Mířila jsem do kuchyně. Venku byla ještě tma – zamračeno, nad oceánem to pořád mumlalo a chvílemi tam prolétl blesk – takže jsem sestřina přítele neviděla hned, dokud nerozsvítil lampu u pohovky.

Seděl tam rozvalený na jedné straně, hlavu si opíral o její tlustou koženou zadní stěnu. Sára se schoulila u něj a hlavu mu položila na stehno. Zahalila se do tlustého froté županu, který se vpředu rozevíral a odhaloval vnitřní strany ňader. Vypadala vyčerpaně a zranitelně a on na ni shlížel

dolů se starostlivým výrazem a dotýkal se jí velmi jemně. Jen ji špičkami prstů hladil po tváři.

Znala jsem ten dotek. Takhle se mě dotýkal David.

Byla v tom lítost a láska.

Nepohnula se, ani když na ni svítilo ostré světlo, a dýchala dál pravidelně a zhluboka. Hluboký spánek. Eamonovy dlouhé, elegantní prsty jí projížděly vlasy a hladily hlavu pomalými, konejšivými pohyby, jako by se jí nedokázal přestat dotýkat.

Na vteřinu mi připadalo, jako by nevěděl, že tam jsem, a vtom promluvil. „Dobré ráno." Vzhlédl. „Líbila se vám nová postel?"

„Jasně." Odmlčela jsem se a pozorovala ho a přitom jsem uvažovala, jak mohli skončit tady na pohovce, když Sára, která byla určitě dost unavená, mohla jít do svého pokoje. Také jsem přemýšlela, jak a kdy se Eamon dostal do bytu. Sára mu nejspíš dala klíč. Byla už taková. „Vy jste spali tady?"

„Nespal jsem vůbec," řekl a mě zarazilo, že mluví normálně, vůbec netlumí hlas. To bylo divné.

Pak se nepatrně pohnul a Sářina hlava se mu skulila z nohy, ochablá jako u hadrové panenky.

Až moc ochablá. Její víčka se ani nezachvěla.

„Sáro?" oslovila jsem ji. Žádná reakce. „Ach můj Bože, co to s ní je?"

Eamon neodpověděl. Jen ji nadzvedl, položil si její hlavu znovu do klína a znovu jí začal hladit vlasy. Milenecky pomalý, trvalý dotek.

Nerozuměla jsem jeho výrazu. „Eamone? Je jí něco?"

„Ne," řekl. „Nic, co by během pár hodin neustoupilo. Možná bude mít nějaké vedlejší účinky, může se objevit lehká nevolnost a tupá bolest hlavy." Oči dál upíral na mě.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Vážně jsem to *nechápala*. „Co to povídáš?"

„Povídám, že jsem tvé sestře píchl jistou drogu – nic návykového, neměj obavy – a na chvíli ji uložil ke spánku.“ Jeho tón se změnil, ztratila se ta laskavá, pomalá, jemná intonace, na kterou jsem byla zvyklá, a zůstalo něco sevřeného a chladného. Nezměnily se oči. Ani to laskání Sářiny pleti. To zůstalo jemné. „Nedělej kolem toho povyk, Joanno. Mám rád, když moje ženy příliš nemluví a jsou poddajnější. Sára si myslela, že je to trochu zvláštní, ale je vždycky ochotná vyzkoušet něco nového. Připadá mi to opravdu sexy. Je výjimečná, tahle tvá sestřička.“

Vykročila jsem k němu, na pohmožděniny jsem dočista zapomněla. Chystala jsem se toho zkurvysyna *zabít.*

Jeho ruka okamžitě sklouzla z jejích vlasů a sevřela se jí kolem bledého hrdla. „To bych nedělal,“ pravil. Ve tváři se mu objevil horečný lesk a krutost. „Na rozdrcení průdušnice stačí jediná vteřina. Raději bych to nedělal. Vážně ji mám rád. Tak se uvolni a buďme kamarádi. Byli jsme až dosud; není důvod, proč bychom se neměli dál chovat civilizovaně.“

Nevěděla jsem nic o drcení průdušnic, až na to, že by ji to zabilo a já bych proti tomu nic nezmohla. Ztuhla jsem na místě. Jeho ruce, i když tak dlouhé, ladné a měkké, vypadaly také silné a velmi schopné.

A výraz jeho očí byl nyní naprosto vážný.

„Pokračuj,“ vyzval mě. „Vím, že máš na jazyku otázky. Jsem ochoten vyhovět.“

„Tak dobře. Co chceš, Eamone? Pokud se tak opravdu jmenuješ.“

„Je to moje jméno.“ Nesundal ruku z jejího hrdla, ale trochu ji uvolnil. Špičky jeho prstů putovaly po její kůži v náhodných, konejšivých vzorcích. Nebyla jsem si jistá, jestli o tom vůbec ví. „V tom jsem nelhal, i když v pase mám pochopitelně jiné příjmení. Ovšem ani to v pase nemusí být pravé. Sleduješ mě?“

„Jsi zločinec.“

„Chytrá holka. Jsem zločinec. Jsem špatný, zlý člověk a přišel jsem k vám z jednoho důvodu. Ne kvůli tvé sestře, i když musím říct – nečekal jsem někoho tak… rozkošného. To je skutečný dar.“ Jeho prsty zabloudily, posunuly se po kůži do rozevřeného županu. Celá jsem se třásla nutkáním opravdu ho zabít, ale nespouštěl ze mě hodnotící pohled. Byl příliš obezřetný. „Přišel jsem pro tebe, Joanno.“

„Dej od ní ty ruce pryč.“

„To nemůžu.“ Měl jemný a smutný úsměv, jako by malý chlapec prosil, aby mu porozuměli a odpustili, ať už provedl cokoli. Ženy mu nejspíš prominuly cokoli. Daly mu cokoli. Dokonce ani teď, když tu seděl a upíral na mě zrak, mi nešlo do hlavy, jak může být tak špatný, špatný člověk, protože špatní lidé přece nemůžou mít tak jemný, konejšivý dotek, nebo snad ano?

Sára se do něj zamilovala. Ach, ta ho milovala. Žaludek se mi začal obracet.

Nejspíš jsem svůj odpor něčím prozradila, protože se přestal usmívat a jeho oči zchladly. „Máš strach, že ji zneužiju před tebou?“

„Ty ji právě přede mnou zneužíváš, pitomče!“

„Ne.“ Teď už v jeho tónu nebylo ani stopy po vřelosti a i jeho ruce znehybněly. „Ještě ne. Chtěla bys? V tom případě o to musíš hezky poprosit.“

„*Dej ty hnusné pracky od mé sestry!*“

Ztratil poslední náznak humoru a bez něj se z Eamona stalo něco docela jiného. Chladného, soustředěného a děsivého. „Neříkej mi, co mám dělat, kvítečku. Nezajímá mě to. A pokaždé, když to uděláš, nechám po tom stopu na Sáře.“

Štípl ji do vnitřní strany stehna, takovým náhlým, brutálním pohybem. Nepohnula se, ale mnou to tak otřáslo,

až jsem sebou bezděčně trhla a udělala další krok k němu. Znovu jí sevřel hrdlo v nezaměnitelném varovném gestu.

Zastavila jsem se. Ani jeden z nás nevydal žádný zvuk.

Místo, kde ji štípl, rychle, hněvivě zčervenalo. Opravdu jí ublížil; nebylo to jenom představení. *Ten mizera.*

„Rozumíme si?“ přeptal se. „Používám jen ruce. Znám i jiné způsoby.“

Jsem přece sakra Správce. Ovládám bouře a přivolávám blesky. Neměla bych být tak *bezmocná.*

Zamnula jsem si prsty a soustředila se. Získala jsem zapraskání síly, možná dost, abych mu uštědřila pěknou ránu… ale ne tak silnou, abych ho srazila na dálku. Ke všemu jsem neměla dost sil, abych ovládala vzduch. Možná bych svedla jeden úder, ale ten by musel stát za to, a Eamonovi stačil na zabití mé sestry jediný okamžik.

„Poslouchám,“ řekla jsem. „Pověz mi, o co ti jde.“

Kývl a trochu se uvolnil. „Můj obchodní společník – myslím, že už jsi měla tu čest, Thomas Quinn, známý také jako Orry – byl právě uprostřed jisté transakce, když – zmizel. Získal pár tuctů lahví s unikátním obsahem, které zmizely spolu s ním. Pochopil jsem, že jsi pravděpodobně byla u toho a viděla, co se s nimi stalo.“

„Kdo ti to řekl?“

„Quinnův parťák, detektiv Rodriguez. Mám dojem, že ho znáš, jelikož strávil několik dní tady na parkovišti a slídil po tobě. Včera jsem mu musel položit pár otázek. Nebyl právě vstřícný, dokud jsem nevytáhl nůž. Nebudeš mě nutit, abych vzal nůž, viď, zlato? Ten nábytek je nový, strašně nerad bych ho zakrvácel.“ Sledovala jsem, jak se Eamonova osobnost mění přímo mně před očima, a bylo to naprosto *příšerné.*

Co bylo nejhorší? Ten jeho pohled. Pořád, i teď, vypadal, jako by mu bylo upřímně líto, že musí tohleto dělat.

Ale ne dost líto, aby toho nechal.

Ustoupila jsem a klesla na židli; neudržela jsem se na nohou. Kolena se mi podlamovala, záda jsem měla v jednom ohni. Ten *zkurvysyn.* Z toho, co řekl, vyplývaly dvě možnosti a žádná z nich nebyla dobrá: zaprvé – úplně špatně jsem odhadla Rodrigueze, který v tom od začátku jel s Eamonem, za druhé – Eamon na něj včera nějak vyzrál a Rodriguez byl…

„Je mrtvý?“ zeptala jsem se.

Eamon zvedl pravou ruku – tu, kterou nedržel Sáře na krku – dlaní dopředu. „Nemám ponětí, vážně. Až se rozhodne zotavit natolik, aby mluvil, pokud toho bude schopen, budu už dávno pryč, takže nevím, proč by mi na tom mělo záležet. Samozřejmě ty budeš poslední osoba, kterou s ním viděli. To pro tebe možná bude problém, vzhledem k tomu, že je to policista. Poldové neradi, když někdo jednoho z nich zmrzačí, aspoň podle mých zkušeností. Možná ani nebudou klást otázky. Dokonce možná budou až příliš horliví, až tě přijdou zatknout.“ Pohlédl na otisk na Sářině stehně. „Těmhle dívkám s jemnou pletí se tak lehko dělají modřiny.“

Neskočila jsem mu na to. Zvedl obočí a zabořil se ještě hlouběji do kožené pohovky. Vybavila jsem si jeho jemné chování, úsměvy, zdvořilost. Zajímalo by mě, který Eamon je skutečný, nebo jestli to všechno… Možná byl schopen být tím vším, od vášně a přátelství přejít ke chladné hrozbě, a všechno to bylo skutečné.

Třeba to, co cítil k Sáře, bylo opravdové. I teď, ten způsob, jak se jí dotýkal… Divné. Tak jemně. Jako by se dokázal přimět ke krutosti, ale nebyla to jeho první volba.

Měla jsem sucho v ústech. Pokusila jsem se polknout a záměrně rozevřela pěsti. „Dobře.“ Snažila jsem se mluvit chladně a vyrovnaně. „Co přesně chceš?“

„Chci ty láhve," odpověděl. „Chci je zpátky. Není to osobní, zlato, jenom obchod. Můj klient za ně Quinnovi zaplatil zatraceně velkou hromadu peněz, a není nadšen, že nemá zboží a nedostal náhradu. A jelikož já pro něj žádnou náhradu nemám…"

„Eamone, žádné láhve *nejsou*. Quinnův teréňák v poušti vybuchl. Ty láhve byly uvnitř v autě. Byly zničeny."

„Takže džinové jsou teď volní," řekl tiše. „Správně?"

Schválně jsem hrála nechápavou. „Jaký gin? Vyhrožuješ mi zabitím mé sestry kvůli flaškám s chlastem?"

Odměnil mě upřímným, půvabným úsměvem. „Věděl jsem, že se mi líbíš, zlato, jsi bystrá. Hezký pokus, ale obávám se, že o džinech už vím hodně dlouho. Magie, láhve, ovládání počasí… nezní ti to povědomě? Protože Quinn mi o tom hodně vyprávěl. Byl tím skutečně posedlý."

„Quinn byl šílenec."

„No, to ano, také jsem si to myslel, dokud jsem nepoznal pár tvých přátel. Jako třeba tvou přítelkyni Ellu, jistě se na ni pamatuješ. Mluvila jsi s ní ten den před tou pohromou v budově s kancelářemi. Vzal jsem ji k ní domů a hezky si s ní popovídal. Trochu mi připomíná mámu, tahle Ella, není moc bystrá a má ráda peníze, i když si nejsem jistý, jestli by se kvůli nim začala prodávat na ulici, takže se vlastně mé matce tolik nepodobá." Natočil hlavu ke straně a napůl sklopil víčka. Nespustil mě z očí. Nebyla jsem tak pitomá, abych si myslela, že jeho pozornost ochabla. „Ella skutečně dokáže ovládat počasí. Viděl jsem to. Tak mi nezkoušej věšet bulíky na nos, že to nefunguje. Udělala za posledních pár let pro tvého šéfa meteorologa hezký kus práce, pověděla mi o tom. A vydělala na tom slušné peníze. V tom jsem jí věřil; dokonce mi chtěla nějaké dát, abych ji nechal být."

Uvažovala jsem, co se stalo s Ellou během toho zmatku v budově. Jednoduše… zmizela. Odpovědí byl Eamon. Eamon mě sledoval. Eamon ji chytil a odtáhl pryč, aniž by si toho kdo všiml.

„Ještě žije?“ zeptala jsem se.

„Opakuješ se. Odpověď je stejná.“ Oči se mu kovově zaleskly. „I když je tohle všechno zábavné, začíná mi docházet trpělivost, zlato. Vraťme se k věci.“

„Už jsem ti řekla, že nemám láhve, které Quinn ukradl.“

„Ach ano, to jsem pochopil. Ty jsou pryč, nikdy se nevrátí. Doufám, že mi rozumíš; tenhle pan Quinn vzal peníze od jiného milého pána v Jižní Americe, se kterým předtím obchodoval s drogami, a ten se s tím nespokojí. Ale to vážně není moje starost, jelikož jsem byl velmi tichý společník a ten pán z Jižní Ameriky nezná moje jméno a neví o mně o nic víc než ty. Ale jestli mě objeví, nejspíš mu budu muset říct o tobě.“

„Já…“ Nechtělo se mi cokoli před ním přiznat. „Nerozumím. Co sakra chceš?“

„No, přišel jsem, abych získal zpátky majetek svého klienta,“ pravil, jako by šlo o běžnou obchodní záležitost a překvapovalo ho, že ho nedokážu sledovat. „Majetek tu žádný není – a v tomhle ti mimochodem věřím – ale já mám nějaké výdaje. Vlastně se mě můžeš zbavit dost lacino. Chci jenom svou provizi.“ Odmlčel se a pohlédl na uvolněnou tvář mé spící sestry. Přejel jí zamyšleně prstem po rozevřených rtech a změřil si ji s nakloněnou hlavou. Blaženě. Když znovu promluvil, jeho tón ztratil břitkost a připomněl mi toho starého Eamona, byl zase tak vřelý a pomalý. „Chci jen jednoho. To je vyrovnaný obchod. Jedna sestra, jeden džin.“

Málem jsem se zalkla, ale podařilo se mi vypravit ze sebe pár slov, sevřených a zuřivých. „Jsi blázen. To je o jednoho džina víc, než mám, ty pitomče.“

Místo odpovědi zvedl ze stolku dálkový ovladač a zapnul velkou televizi na stěně. Otočila jsem se, abych pohlédla na obrazovku. Na CNN právě dávali finanční zpravodajství a referovali o klesajících akciích; stiskl pár tlačítek a spustil nahrávku. Záběr z divného úhlu, ale dostatečně ostrý.

Byla na něm moje ložnice. Má *stará* ložnice. Dívala jsem se, jak se dveře otevírají, já couvám dovnitř, se mnou je David, oba se dychtivě dotýkáme jeden druhého, hltáme se navzájem…

„Zastav to," zašeptala jsem.

Moje dvojnice na obrazovce padla pozadu na postel. David stál nad ní a vypadal nelidsky, překrásně a znepokojivě, neuvěřitelně…

„Zastav to!"

Eamon stiskl tlačítko **pause.** „Jako porno to není špatné," konstatoval. „I když já osobně dávám přednost tišším ženám, jak už víš. Už týdny mám ve tvém bytě štěnice, zlato. Musel jsem vědět víc, než se s tebou seznámím, jestli mi rozumíš. Příjezd tvé sestry mi všechno zkomplikoval, ale dokázal jsem… improvizovat."

Před očima se mi samým vztekem dělaly rudé skvrny, musela jsem usilovně dýchat, abych nevyskočila a neuškrtila ho. Určitě to na mně poznal. Vypnul televizi a odložil ovladač zpátky na stolek.

„Máš džina," řekl. „Očividně. A i když nerad kazím takový hezký románek, je mi líto, ale možná ti ho vrátím, až s ním skončím."

„Ne. Už ho nemám."

„Když mi budeš lhát, způsobí to tvé sestře další zranění, zlato. Vím, že ho máš. Umím být rozumný, ale nepřipustím, aby se mi lhalo." Položil prsty na vyboulení Sářina ňadra, odhalené rozevřeným županem. „Víš, že neblafuju."

„*Já ho nemám!* Hele, Sára a já jsme strávily včerejší večer na skládce, jasné? Hledaly jsme Davidovu láhev, jeho džinskou láhev! Vyhodila ji, když tady prováděla tu… tu velkou předělávku! *Tu, se kterou jsi jí pomáhal!*“ Křečovitým gestem jsem ukázala na ten výstavní pokoj kolem nás.

Vteřinu na mě užasle zíral a pak se rozesmál. Opravdu rozesmál, upřímně pobaveně. Odtáhl ruku ze Sářina hrdla, pohladil ji po vlasech a pak ji za ně chytil a zvrátil jí hlavu do nebezpečného úhlu.

Vyskočila jsem ze židle. „Nech ji být!“

„Nebo?“ Eamon se na mě ani nepodíval. Už nevypadal pobaveně ani ležérně. Teď se v něm objevilo cosi temného a napjatého, zahlédla jsem v něm jakési nutkání ke krutosti, které mě děsilo. *Líbilo* se mu, když s ní mohl takhle zacházet. Téměř si nemohl pomoct. *Tohle určitě nedělá poprvé…* Zajímalo by mě, co jí udělal v noci, když s ním ležela v posteli, omámená tou drogou, kterou jí dal. Ach, *Bože můj*. Musela jsem to zastavit.

„Nech toho, nebo tě zabiju,“ řekla jsem. A myslela jsem to vážně.

Vzhlédl, v dychtivých očích stále ten děsivý výraz, hladový výraz kolem rtů. „Žiju ve vypůjčeném čase ve společnosti velice děsivých typů. Tvoje pohrůžky mi připadají, jako by mu hrozilo dítě na pískovišti, zlato. Ale jen pokračuj. Je to legrace.“

Změnila jsem přístup. „Proto potřebuješ džina? Aby sis zachránil kůži? Abys byl neporazitelný?“

Promýšlel si, co jsem mu právě řekla, převaloval si to v hlavě. Jasně jsem viděla, že je opravdu bystrý. To, jak se zdál průhledný, z něj právě dělalo takovou příšeru. „Neporazitelnost,“ opakoval. „Ne. I když bylo by to milé, ne? Ale umím se o sebe postarat, vždycky jsem to uměl. O to mi nejde.“

„Proč teda potřebuješ džina?“

„Pro někoho jiného.“

„Nepřipadáš mi jako typ člověka, který se stará o druhé.“

To u něj vyvolalo záblesk hněvu, první, který jsem u něj viděla. „Neštvi mě, drahá. Jestli mě opravdu naštveš, mohl bych v záchvatu vzteku ublížit někomu, kdo je zrovna po ruce. Tohle od tebe chci, a žádné vyjednávání: buď hodná mrška, běž a sežeň mi džina. Jakéhokoli. Nezajímá mě, jak bude vypadat, protože já s ním na rozdíl od tebe nehodlám píchat.“

„Nenechám tě tady se Sárou!“

Záblesk hněvu, který jsem zahlédla předtím, nebyl ničím ve srovnání s řevem, který z něj vybuchl teď. „Já ti kurva nedávám na vybranou!“ Chytil Sářinu ochablou levou paži, shrnul jí rukáv a uchopil její předloktí oběma rukama.

Byl připraven ho zlomit.

Jeho očí mě vyzývaly, abych to jen zkusila.

Ztěžka jsem polkla. „Jestli jí ublížíš, nemáš ponětí, jak tě nechám trpět, než umřeš.“

„Opakuješ se, a jelikož tady zatím utrpěla jen jedna osoba, měla by ses hluboce zamyslet.“ Zesílil sevření křehké, ochablé paže. „Máš přesně dvě hodiny, než jí začnu postupně lámat kosti, odzdola nahoru. Když budu postupoval pomalu, probere se dřív, než s tím budu hotov. A zlato, pokud bys měla nějaké nápady ohledně volání policie, beru ji s sebou. Zavolám a povím ti, kde na mě máš čekat i s džinem. Život za život. Nejsem nerozumný, ale zato velmi, velmi odhodlaný.“

Stála jsem, napjatá úzkostí, a dívala se, jak vstává a bez námahy zvedá Sářino tělo v náručí. Úplná parodie na romantický obrázek; vlasy měla zcuchané, hlavu opřenou o jeho hruď. Paži volně ovinutou kolem jeho šíje. Vzpomněla

jsem si, jak jsem je viděla v posteli, schoulené do sebe a zahřívající se navzájem.

Bylo mi z toho zle.

„Jestli se pokusíš zabránit mi v odchodu, shodím ji ze schodů," upozornil mě, než vykročil ke dveřím. „Ujišťuju tě, že si přinejmenším zlomí vaz. Když budeš mít kliku, zůstane ochrnutá a ty jí budeš po zbytek života vyměňovat pleny a omlouvat se jí."

Znovu jsem polkla a nějak jsem dokázala zůstat klidně stát. Ohlédl se, v očích jasné varování.

„Dvě hodiny, Joanno. Žádné výmluvy."

Nechala jsem ho jít. Zčásti proto, že jsem neviděla možnost, jak ho zastavit, aniž bych ohrozila Sářin život; zčásti jsem ještě byla příliš ohromena, abych se vyrovnala s takovou situací. Bylo toho na mě moc. Prostě… trochu moc.

Odstrčila jsem dveře na balkón a vyšla do předjitřního vánku. Husté mraky vytvořily černý štít a potlačily všechny známky blížícího se rána. Venku byla tma jako o půlnoci.

Bezpečnostní světla na parkovišti ukazovala Eamona, jak klidně kráčí ke svému autu. Sára v jeho náručí vypadala křehká, malá a zranitelná. Položil ji na místo spolujezdce, připoutal ji – a nebylo v tom nic než něha – a zavřel dvířka. Ještě se přesvědčil, jestli její župan nevykukuje ven.

Pohlédl nahoru na mě, ve tváři neměl žádný výraz, který bych dokázala rozluštit. Pak nastoupil a odjel.

Potřebovala jsem džina, no dobře.

A jakmile nějakého seženu, Eamon pochopí, jak nebezpečné může být začínat si se mnou.

*

Nepouštěla bych se do jeho sledování, ani kdybych to uměla; neexistovala možnost, že by si nevšiml obrovské bílé velryby, dodávky, která by se za ním vlekla ranním provozem. A Eamon, jak už jsem teď věděla, měl zločinecký smysl pro ohrožení. Nemělo smysl dávat mu důvod k uskutečnění hrozeb, které určitě mínil vážně.

Potřebovala jsem pomoc. Teď, když byl John Foster po smrti, nezbyl v okolí jediný Správce, na kterého bych se mohla obrátit, a na přivolání pomoci zvenčí jsem neměla čas. Ani Paul by mi do dvou hodin nic nezařídil. I kdyby mi Marion byla ochotná podat pomocnou ruku, byla mimo, zotavovala se v nějaké nemocnici z něčeho, co nejspíš patřilo k zážitkům blízkým smrti s některým z Ashanových džinů.

Všichni moji spojenci, kterých jsem nikdy neměla nazbyt, byli mimo. Pokusila jsem se někoho sehnat telefonicky, ale Lewis to nezvedal, Rahel zřejmě nebyla ochotna být mi k službám a co se týče Jonathana, s tím se nedalo v něčem takovém počítat.

David… ne. Na Davida jsem se také nemohla spolehnout.

Zůstala jsem sama a čas nebyl na mé straně. Moc jakbysmet. Měla jsem energie jen tak tak na přežití, ale ne na vážnou konfrontaci. Abych se vzpamatovala z ničivé ztráty energie, kterou jsem v poslední době utrpěla, chtělo by to víc než jenom vitamíny a proteinové nápoje. Chtělo to čas a odpočinek. Nic z toho jsem neměla k dispozici, ani se nezdálo, že by se mi toho v dohledné době mělo dostat.

Stála jsem na balkóně a hleděla k obzoru. Něco tam bylo, něco velkého a naštvaného, a blížilo se to. Vnímala jsem to kůží jako bodání jehliček. Nemělo to tu co dělat, žádný normální vývoj počasí s tím nepočítal. Byla to čistě éterická, magická záležitost.

Všechno se vychylovalo z rovnováhy, kymácelo se to jako zkřivené kolo a já neměla tušení, jestli se tohle dá vůbec nějak napravit… a jestliže ano, tak za jakou cenu.

Zavřela jsem oči a vznesla se na vyšší úroveň.

Svět se rozpustil do mapy stínů, světel a mlhy. Dům, kde jsem žila, postrádal charakteristické rysy; nikdo si neudělal čas, aby mu nějaké vytvořil. Vznášela jsem se výš, paže rozpřažené, a dívala se, jak se město pode mnou zmenšuje a mění se v mihotavé vzorce energie.

Pustila jsem se ještě výš, dokud se pode mnou Země nezakřivila. Tak vysoko, jak si Správce může dovolit. Vnímala jsem tah, který mě varoval. Zastavila jsem se a vznášela se tam a hleděla dolů na obrovskou vířící hmotu světa. V Nadhledu Země nebyla modrá, zelená a poklidná; měnila barvy, stuhy energie se pohybovaly a kroutily, srážely se, tříštily a znovu spojovaly. Tady nepracoval jen lidský potenciál. Část z toho šla na vrub džinů. Další část pocházela z hlubších, mocnějších míst.

Svět bojoval. Rval se sám se sebou.

Bouře u floridského pobřeží tvořila černou díru, fotonegativ hurikánu. Ještě byla pevně svinutá, mračna teprve začínala kroužit a odvíjet se z pevného středu. Připadala mi… stará. *Pradávná.* A mocná.

Odtrhla jsem od ní pozornost a zaměřila se na další věci, které tu byly k vidění. Džiny nebylo snadné zahlédnout; zjevovali se mi jako záblesky v koutcích očí, pokud byli v něčích službách, a pokud byli volní a snažili se zůstat nepozorováni, nebylo je vidět vůbec. Správci tu a tam zazářili jako ohňostroj. Spousta aktivity po celé Severní a Jižní Americe. Intenzita záblesků naznačovala, že vydávají značné množství energie. Nemohla jsem zahnat představu, co to asi znamená. Správci byli zabíjeni, nebo přinejmenším bojovali o život. A já ani s tím nemohla nic dělat. Jistě mezi nimi jsou moji přátelé, lidé, které jsem

znala a pracovala s nimi. Spousta jmen k zapsání na pamětní desku, pokud vůbec na konci zůstane nějaký svět, který by si na ně vzpomněl.

Neobjevila jsem nic, co by mi pomohlo. Nejbližší Správce na Floridě měl plné ruce práce s jakousi tornádovou aktivitou. Kromě toho se podle intenzity záblesků zdálo, že nemá k dispozici džina.

Někdo tě má, zašeptala jsem do mlhy. *Kde jsi, Davide? Kdo tě našel? Kdo si tě vzal?*

Cosi se pohnulo, vytvořilo víry moci, které mi teple šeptaly na kůži. Neviděla jsem ho, jen cítila. David byl stále naživu. Ještě stále se mohl řadit k džinům, díky moci, kterou si ode mě vzal na skládce.

Pověz mi to, prosila jsem ho. *Pověz mi to a já si pro tebe přijdu.*

Nebyla jsem připravená, že do mě něco udeří. Tvrdý náraz mě v éteriku srazil do ohromeného klubíčka. Moje nehmotné tělo zakolísalo, nezvladatelně jsem začala padat do reality. Svět se roztočil, proměnil se v rozmazané šmouhy, dopadla jsem do těla s takovým otřesem, až jsem zavrávorala a bolestivě se seznámila se štukovou zdí.

Ať měl Davida kdokoli, nepřál si, abych ho našla.

Otřeseně jsem si vybavila, že jsem předminulou noc zahlédla kohosi s džinem. Na pláži. Jeden z členů Shirliny vlčí smečky, který se chtěl postavit Lewisovi, měl u sebe džina. Naposled jsem je viděla mířit do kopců, ale jestli mysleli vážně, že Lewise dostanou…

…potom to znamená, že když najdu Lewise, najdu i Shirl. A džina. Právě teď mi stačí jakýkoli džin. Nebudu vybíravá, a tak nějak mi přišlo, že vzít džina té bandě by mě neznepokojovalo tolik, jak by správně mělo. Když se někdo pokoušel zabít lidi, které jsem měla ráda, moje morální zásady se stávaly poněkud pružnějšími.

Znovu jsem se vznesla na éterickou úroveň, tentokrát jsem ale pátrala výslovně po Lewisovi. Jasný plamen moci na západě, možná tak hodinu cesty podél pobřeží. Tam, kde ostatní Správci vždycky jen zazářili jako rakety, Lewis hořel jako vytrvalá, jasná pochodeň. Uměl se skrývat skoro stejně dobře jako džinové, ale momentálně se o to nestaral.

Udržovala jsem se stále napůl v Nadhledu, v reálu jsem hrábla po klíčcích a kabelce a vyrazila z bytu. Neměla jsem moc času a Bůh ví, že ta maminkovská dodávka nebyla zrovna žihadlo…

Když jsem k ní dorazila, zjistila jsem, že se ta pozemní jachta naklání ke straně jako loď, která najela na útes. Eamon si dal tu práci a rozřezal mi dvě pneumatiky, než uprchl s mou sestrou. Nejspíš to provedl, dokud jsem spala. *Ten hajzl!*

Chytila jsem mobil a stiskla zkrácenou volbu. Nervózně jsem přecházela po parkovišti, zatímco telefon zvonil, zvonil a zvonil…

Konečně se ozval Cherisin ospalý hlas: „Ach jo, radši ať jsi pěkný sexy chlap.“

„Zmlkni. Potřebuju tě,“ řekla jsem vyrovnaně. „Vykašli se na mejkap a hejbni zadkem.“

Zašustění přikrývek. Cherisin hlas se zaostřil. „Jo? Co se stalo?“

„Potřebuju auto a řidiče, co se nebojí plynového pedálu. Jsi připravená?“

„Ehm, no…“ Znělo to obezřetně. Neměla jsem jí to za zlé. Ještě nikdy mě neslyšela v akčním módu. „Dej mi třicet minut…“

„Nemám třicet minut. Nevadí, když dorazíš zabalená v prostěradle a bačkorách; proboha, jen buď *tady*. Pět minut, Cherise. Myslím to vážně.“ Skousla jsem si ret a dodala: „Jestli tady nebudeš, moje sestra může umřít.“

Slyšela jsem, jak se prudce nadechla, a prožila jsem zlý okamžik, kdy jsem zapřemítala, jestli teď potichu zavěsí a vykašle se na mě. Ale Cherise, když na to přišlo, byla z jinačího těsta.

„Pět minut," slíbila a já zaslechla, jak telefon zařinčel o noční stolek, než se vypnul.

Trvalo jí to šest minut, ale stejně na mě udělala dojem; když její auto smykem zastavilo přede mnou, měla na sobě růžový top, přiléhavé sportovní kalhoty a sandály. Žádné líčidlo. Vlasy, ještě zkudrnacené z postele, si nedbale sepnula do ohonu.

Jakživa jsem ji neviděla méně vyšňořenou a měla jsem ji za to strašně ráda. Skočila jsem do dvířek, jakmile je otevřela, Cherise šlápla na plyn, vrazila tam zpátečku a couvala k silnici. Podařilo se mi připoutat se – to bylo nutné, jak jsem pochopila – a vznesla jsem se do Nadhledu. Jen tolik, abych pořád viděla Lewisův maják.

„Na pláž a pak na západ," řekla jsem. Cherise na mě vrhla pohled, prolétla křižovatkou na oranžovou a zařadila trojku. Auto zařvalo a rozběhlo se naplno. „Jsem tvojí dlužnicí."

„To teda sakra jo." Zkontrolovala zpětné zrcátko. Žádní policajti, aspoň prozatím. Netroufla jsem si mrknout na tachometr, ale když Cherise zabočila na dálnici, pneumatiky zaskřípěly, jak se snažily udržet na silnici. Řezala to, co to dá. Mustang se chytil a smykem se plnou rychlostí vyřítil na dálnici. Byl tu časně ranní provoz, ale ne moc hustý. Cherise udržovala rychlost těsně pod stovkou a manévrovala z pruhu do pruhu, předjížděla pomalejší vozy s precizností, vyhrazenou bojovým jezdcům a profesionálním závodníkům. Vybrala jsem si správnou dívku. Milovala jízdu.

„Tak," řekla, když jsme se octly na rovném přehledném úseku a mustang vydal hluboké, divoké zavrčení, jak

přeřadila na pětku. „Snad abys mi radši vysvětlila, proč se mám nechat zavřít, nehledě na to, že mi udělají policejní fotku s hroznými vlasy a bez mejkapu.“

„Roztomilý Brit,“ zakřičela jsem na ni a přidržovala si šlehající vlasy v tom brutálním větru. Úplně jsem zapomněla, jaký vichr obnáší jízda v kabrioletu v téhle rychlosti. „Vypadá to, že zas tak roztomilý není. Prý Sáru zabije, když nepřinesu výkupné.“

„Cože?“ Cherise měla ve mdlém světle reflektorů protijedoucích aut rozšířené oči, její tvář nabrala díky odrazu od palubní desky zelenou barvu jako zombie. „Není možná! Roztomilý Brit? Vypadal ale parádně!“

„Řekla bych ti, že nemáš soudit knihu podle obalu, ale…“

„Já vím, nejdřív bych si musela nějakou přečíst.“ Cherise mi poslala slabý, větrem ošlehaný úsměv. „Nejsem pitomá, víš.“

„To jsem si ani nikdy nemyslela.“

„Prostě se mi líbí chlapi!“

„Jo. Já vím.“

„Takže je zlý? Vážně?“

Představila jsem si ho na té pohovce, s úsměvem, s rukou svírající Sáře hrdlo. „Nejhorší.“

Cherise to pár vteřin mlčky zvažovala, pak kývla. „Chystáš se mu zaplatit?“

„Já nevím.“

Znovu pokývla, jako by všechno, co jsem právě řekla, dávalo smysl. „To jsem ráda, že máme plán.“

Řítily jsme se rychlostí stodvacet mil v hodině a pořád jsme zrychlovaly.

*

Vichry nás začaly nakopávat o dvacet minut později. Přesunula jsem se do Nadhledu a viděla, jak bouře nabírá rychlost a obrátky. Podle barevných pruhů v éteriku už oblačná hradba kolem oka pravděpodobně dosáhla rychlosti třetího stupně, a to teprve začínala. Mraky se z jádra bouře rozvinovaly jako válečné prapory. Rotace bude nestvůrná. Mohla by pokrýt celé území státu, jakmile dosáhne plné velikosti.

Cítila jsem ji. Tahle bouře byla stará a rozhněvaná a chtěla krev. Její jádro bylo obklopeno černými závěsy, které připomínaly smrt.

Těžce jsem polkla, když jsem klesla zpátky do reálného světa a času. Cherise si neklidně obhlížela mraky.

„Myslím, že radši zvednu střechu," řekla.

„Musíš kvůli tomu zastavit?" Poslala mi tiché *Jsi vadná?* „Nezastavujeme, za žádných okolností."

„Zmokneme!"

„Udržím ten déšť od nás," prohlásila jsem. Teď už nemělo smysl něco předstírat. „To umím. Ty se snaž udržet auto na silnici."

Déšť do nás udeřil o pět minut později, pleskot těžkých kapek, který se rychle změnil v mihotavou stříbřitou záclonu. Cherise musela zpomalit a otřásla se, já ztužila vzduch nad autem. Také jsem ho trochu ohřála. Neviditelná střecha.

Déšť narazil na tvrdou bariéru a sklouzl po ní jako po skle. Cherise div nehavarovala, když se pokoušela prohlédnout si to. „Co to k čertu…?"

„Tohle umím," opakovala jsem. „Nestarej se. Prostě jeď dál." Jestli tohle všechno přežijeme, budu mít obrovské potíže, ale potíže, to byla v této chvíli milá, kouzelná vzpomínka. Co bych jen dala za pouhé potíže! Jestli mě Správci odvlečou a vyrýpnou mi moc tupou příborovou

lžící, jen do toho, ale *až* tohleto dokončím. Každý, kdo se mi teď postaví do cesty, se dočká ošklivého překvapení.

„Sakra, to je ale *paráda*," zamumlala Cherise. Pustila jednou rukou volant, natáhla se a položila ji na neviditelnou stěnu. „Můj Bože, Jo, tohle je teda nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděla. Nebo neviděla. To je fuk."

Déšť v nepřetržitém proudu stékal dolů – asi palec od její dlaně. Mustang vjel do louže a zachvěl se, nejistý na pneumatikách; honem vrátila ruku na volant, až to plesklo, a zabojovala s autem, které mělo tendenci roztočit se. Trvalo to dvě nekonečné vteřiny, ale zvládla ho a ani neubrala plyn. „Teda, tohle bylo těsné."

„Žádná sranda."

„Je to bezva, ne?"

Prolétly jsme kolem tahačů, autobusů a nervózních ranních cestujících. Žádní policajti. Nemohla jsem věřit tomu štěstí, ale věděla jsem, že to nevydrží…

Mraky prořízl náhlý žhavě bílý blesk, přehnal se přímo nad naším autem. Lewisův maják v éteriku najednou zhasl.

*

Chaos. Byl tu šílený zmatek a těžko se dalo rozlišit podstatné od nepodstatného; bouře, zvedající se nad mořem, jež se neochvějně pohybovala směrem k nám, plnila éterikum energií a metafyzickým statickým nábojem. A nad tím vším roztroušená moc na více správcovských úrovních, která jen zvyšovala všeobecný blizzard nejistoty.

Stěží jsem se dokázala zorientovat. Zachmuřeně jsem se o to snažila, napůl jsem vnímala, jak Cherise vedle mě něco úzkostně vykládá, jak se mustang žene temnotou, a napůl jsem vzpomínala, kde byl před chvílí Lewis. Že by ho Rahel přenesla jinam? Ne, Lewis nebyl jejím pánem a bez

toho pouta ho nemohla jen tak mžiknutím oka dostat z jednoho místa na druhé. A žádný Správce – ani Lewis – něco takového nedokázal sám.

Takže tam nejspíš pořád ještě bude. Někde. Možná je v pohybu a skrývá svou přítomnost před pohledem z magické perspektivy. V tom byl vždycky dobrý; dokázal celé organizaci léta unikat, a přitom si dělat na svém. To už chce pevné nervy a nadání.

Neviděla jsem Lewise, ale zaznamenala jsem typické rudě žhavé vzplanutí moci, které se v poryvu vzedmulo a vzápětí vybledlo jako zářivka těsně předtím, než vybuchne. Zaměřila jsem se na něj a vyčkávala.

Další záblesk, jasnější. Bylo to na západě, téměř paralelně se silnicí, po níž jsme jely.

„Doprava!“ vykřikla jsem.

„Ale kde?“

„Kdekoli!“

Ucítila jsem prudký náraz, jak se mustang otáčel, hmátla jsem po držadle, aby mě škubnutí neodhodilo do bezpečnostních pásů. Udržovala jsem si přehled v éteriku. Začínalo mě to zmáhat. Střecha ze ztuženého vzduchu, kterou jsem udržovala nad vozem, mě stála dost sil a soustředění, nehledě na to, že mi ubírala z posledních rezerv toho, co mi dal Lewis.

Další puls moci, tenhle o něco delší. Pár odpovídajících výtrysků zlaté, slabších a kratších.

„Kam to jedu?“ zeptala se Cherise. Už zase ječela a z jejího tónu bylo znát, že už tu otázku klade podruhé nebo potřetí. „Kruci! Jo! Prober se z komatu!“

Zamžikala jsem a klesla dolů dost na to, abych se rozhlédla v reálném světě. Bylo tu toho na prohlížení celkem dost. Sjely jsme z hlavní silnice na úzkou asfaltku a nebýt tvrdého, neutuchajícího mihotání deště a dělící čáry,

klidně jsme mohly být průkopnice intergalaktické dopravy. Nikde nic. Tedy, nic, co by mělo světla.

Mustang s vrčením vyšplhal do dlouhého kopce a odtud jsem v dálce zahlédla záblesk. Taky to mohl být blesk.

„Tam!“ ukázala jsem. „Vidíš je?“

Auta. Dvě rychle jedoucí auta. Ne tak rychle jako my, ovšem většina lidí na takovou rychlost ani nepomyslí, natož v dešti. Cherise přikývla a soustředila se na to, aby mustanga udržela na mokré silničce, která se kroutila jako had. Ve světle reflektorů jsem viděla chvějící se zelené stíny tlustých listů a větve stromů, pokyvující ve větru.

Sakra, snad na silnici nebudou aligátoři!

Projely jsme zatáčkou příliš rychle, ale Cherise vůz udržela navzdory všem fyzikálním zákonům i gravitaci, a popohnala nás na vzdálenost asi pěti délek auta za ty dva vozy. Jely bok po boku, udržovaly stejnou rychlost – nebo přinejmenším černý terénní vůz se úporně snažil držet krok s menším džípem a srazit ho ze silnice. Kdykoli to zkusil, narazil na jakousi podušku a byl odražen zpět. Žádné skřípění kovu.

„Lewis,“ řekla jsem. Lewis byl v tom džípu. Neviděla jsem ho ani necítila, ale byl jediný, u koho jsem si dokázala představit, že by mohl provádět něco takového a přitom ještě řídit. A řídil zatraceně dobře. Ne jako Cherise, ale udržel se na silnici i v sedmdesáti mílích za hodinu.

„Co teď?“ zeptala se Cherise. Neměla jsem ponětí. Teréňák se ve světle našich reflektorů leskl jako mokrý černý brouk, nejméně dvakrát tak velký jako džíp, který ohrožoval. Uvnitř byli Správci. I kdybych chtěla, nemohla jsem se pustit rovnou do boje – riskovala bych životy, a třeba tam byli i nevinní, kdo ví. Nehledě na to, že chaos, vířící kolem nás, už další popohánění nepotřeboval.

Už jsem docházela k závěru, že tady ksakru nic nenadělám, dokud ty dva vozy před námi svůj spor nějak

nevyřeší, když jsem ucítila poryv moci a čísi přítomnost na zadním sedadle, zahlédla jsem ji koutkem oka, a vtom se mi na ramena snesly ruce a pevně mě přidržely na místě.

Drápy ostré jako diamant, zamaskované za neónově nalakované nehty se do mě varovně zaryly.

„Drž se!“ zaječela Rahel a stalo se to opravdu, opravdu hodně rychle.

Brzdová světla džípu zazářila.

Zelená šmouha. Ani jsem neviděla, co to bylo, ale vylétlo to z podrostu po levé straně; terénní vůz se najednou začal *zvedat*, vznesl se motorem vzhůru do vzduchu, jako by ho vystřelili z děla, točil se jako vývrtka –

„Kurva!“ vyjekla Cherise a tvrdě dupla na plyn. Mustang zařval, pneumatiky zaječely na mokré vozovce. Prolétly jsme kolem džípu. Cítila jsem, jak se nad námi mihl stín, a viděla jsem lesklou černou střechu velkého vozu, jak se líně převaluje po obloze, dost blízko, abych se jí mohla dotknout nataženou rukou, a pak auto s děsivým chrupnutím dopadlo zadním nárazníkem na silnici za námi.

Když se přestalo převalovat, byl z něj beztvarý propletenec kovu.

Cherise smykem zabrzdila, zastavila – ještě pořád na silnici, a Rahel mi pustila ramena. Připadalo mi, že tam budu mít modřiny. Odepnula jsem si roztřesenými prsty pás, vyhrabala se z auta a rozběhla se k vraku.

Byla jsem v půli cesty v tom bušícím studeném dešti, když se vrak auta rozpadl a vybuchl v ohnivé kouli, která mě odhodila asi deset pořádně bolestivých stop. Když jsem otočila hlavu a shrnula si mokré vlasy z očí, očekávala jsem táborák v hollywoodském stylu.

Ne. Už nemělo co hořet. Kusy terénního vozu se rozlétly po území o poloměru zhruba sta stop. Jeden cár pneumatiky dopadl na vozovku těsně vedle mě, tak horký,

že jsem to cítila i bez doteku; místy se roztavil a v dešti syčel.

Na silnici na místě vraku stáli tři lidé. Ne – hned jsem se opravila. Dva lidé a jeden džin. I na tu vzdálenost jsem rozeznávala žlutou záři jeho očí.

Z těch dvou vycházel mihotavý žár, jak v reálu, tak v éteriku, a mě zaskočil náhlý příval vzpomínek. Pořád byli oblečeni v kůži, ale Shirl a ten druhý Správce vedle ní už byli jen skořápky pro něco jiného. Něco horšího.

Pamatovala jsem si na hnízdění otisku démona pod kůží a musela jsem potlačit nutkání dát se na útěk. *Jdou po Lewisovi.* Budou nepřekonatelně přitahováni mocí.

Nepřišla jsem sem, abych za Lewise bojovala jeho bitvy. Potřebovala jsem džina, a Shirl jednoho měla. Samozřejmě má jeho láhev u sebe a zázrakem se nerozbila. No jo, stačilo mi jen porazit dva Správce se značkami démona, osvobodit džina, zařídit se tak, abych Lewisovi nemusela nic vysvětlovat, a…

… neumřít přitom.

Úplně jednoduché.

*

Neměla jsem žádné pochybnosti o tom, že v tom džípu jede Lewis, ale zapomněla jsem na Kevina; chlapec vyskočil ze dvířek na straně spolujezdce a rozběhl se ke mně. Natáhl se a zvedl mě do sedu.

„Kurva, ty jsi živá," vyhrkl. Vypadal překvapeně.

„Tak promiň. Příště se budu víc snažit."

Jelikož jsem se začala zvedat tak jako tak, prudce mnou škubl a přidržel mě, když jsem v té vzpřímenější fázi trochu změkla v kolenou. Nic víc neřekl. Nespouštěl oči z těch tří, kteří stáli proti nám – tedy spíš proti džípu.

Lewis vystoupil, zavřel dvířka a střelil rychlým pohledem po mně a Kevinovi. „Dostaň je odtud," vyzval Kevina. „Vezmi toho mustanga."

„Nikam nejdu," řekla jsem. Lewis mi věnoval svůj speciální pohled, ale na nějaké hádky opravdu neměl čas, protože žlutooký džin vyrazil proti němu.

Nebyl dost rychlý, aby překonal Rahel. Ti dva se srazili ve vzduchu, vrčeli a trhali se, bylo znát, jak to díky nim v éteriku vře. Džin se pokoušel pohnout džípem, převrhnout ho na Lewise. Lewis se nehýbal.

Džíp také ne.

„Když tu chceš zůstat," promluvil Lewis, „buď tak laskavá a na minutku mi podrž vůz."

Jeho hlas zněl naprosto normálně, jako by tohle byla pro něj každodenní záležitost. Ksakru, a možná byla. Lewisův život byl patrně mnohem nepředvídatelnější než můj. Nejdřív jsem nechápala, co to říká, a pak jsem ucítila, jak přesunul pozornost, a džíp se začal zachvívat.

Rychle jsem ztužila vzduch kolem něj, aby ho udržel na místě. Lewis vykročil kupředu až na vzdálenost nějakých deseti stop od obou Správců. Shirl – pitomá punkerka Shirl s černými gotickými hadry a mizerným charakterem – teď vypadala pěkně drsně. Zplihlé, mastné vlasy; temné kruhy kolem očí, které neznamenaly ani tak afektovanost, jako vyčerpání. Pleť měla nezdravě bledou, tak tenkou, až jsem jí viděla pod kůží modré žilky. V očích se jí chvěla bolest a vztek a ještě něco, něco nelidského.

„Lewisi," ozvala jsem se. Zarazil mě vztaženou rukou. Znal nebezpečí značek démonů stejně dobře jako já, možná lépe. Ta věc uvnitř Shirl udělá všechno, aby se dostala do něj, aby měla přístup k tomu obrovskému rezervoáru moci.

„Můžu ti pomoct," řekl jí. „Dovol, abych ti pomohl."

Chtělo se mi řvát *Ne!* nebo, ještě lépe, *Copak ti hráblo?*, jenomže tohle byl Lewis. Jeho první popud byla vždycky snaha léčit.

Shirl si vyrobila dvouruční ohnivou kouli a mrštila mu ji přímo doprostřed hrudi. Zasáhla ho, koule vybuchla a rozlila se po něm jako hořící láva. Za normálních okolností by ji Lewis prostě setřásl – oheň také patřil k jeho oborům, měl proti němu přirozenou odolnost – jenže tuhle kouli tvořilo palivo démona a byla zatraceně silnější, než je běžné.

Zaryla se mu hluboko do kůže. Viděla jsem, jak vrávorá, soustřeďuje se a daří se mu zbavit se jí, ale zanechala mu na šatech zčernalé díry a živě červené stopy na kůži, které vypadaly velmi bolestivě. Než se stačil nadechnout, druhý Správce zavolal moc Země a já pocítila, jak se půda pode mnou chvěje, jak se obrovský strom naklání a padá přímo na Lewise. Lewisovi se podařilo uskočit dopředu, takže se octl přímo proti těm dvěma.

Shirl do něj znovu udeřila oslepující oranžovou záclonou plamenů. Lewis zavrávoral a upadl. Z podrostu vyšlehly úponky a omotaly mu kotníky, vyplazily se mu nahoru po lýtkách a přidržely ho u země. Než se stačil soustředit na obranu proti nim, už na něj znovu zaútočila Shirl, skočila jako tygr, ohnivou kouli měla v ruce.

Udeřila jsem ji větrem a odhodila ji na silnici o nějakých tucet stop. „Dělej něco!“ zařvala jsem na Kevina. Kevin vypadal rozpolceně a víc než vyděšeně; vzpomněla jsem si, že už jednou bojoval se Shirl a její smečkou a že ho to skoro zabilo. *Kruci!* Nemohla jsem ho obviňovat.

„Ne, Kevine! Nepleť se do toho!“ vykřikl Lewis protichůdný rozkaz a úponky, které ho držely, se svraštily, vyskočil na nohy…

…právě včas, aby na něj Shirl hodila další oheň.

Tentokrát kouli chytil. Jednou rukou, úhledným, ladným gestem, a začal si kouli přehazovat jako žonglér z jedné ruky do druhé. Sledoval blížící se Shirl. Druhý Správce už se také zvedal. Oba šli po něm.

„Zatraceně, Lewisi –“ začala jsem.

„Nech si to na potom.“

Jeden z nich dvou musel být pánem toho džina, a teď jsem si byla jistá, že to není Shirl. To znamenalo, že je to ten chlap – ten s chytrým, nepravidelným obličejem a kanadským přízvukem, na který jsem si pamatovala z pláže. Jeden ze Shirliných vlků.

Toho jsem potřebovala strhnout.

Odstrčila jsem Kevina a pohnula se směrem doprava. Shirl mě sledovala jasně se třpytícíma očima. Byla jsem mocnější než ona a to znamenalo, že démon bude chtít přeskočit do mě… ale stejně, Lewis byl nejmocnější na světě. Jistě by mě to nevyměnilo za něj.

Ledaže by té potvoře nevadilo trochu si zaskákat. Pozorně jsem Shirl sledovala a ve spirále jsem se blížila ke druhému Správci.

„Tak,“ řekla jsem mu. „Nikdo nás řádně nepředstavil. Joanne Baldwinová. Počasí. A vy jste…?“

Očividně pořádně naštvaný. Protože jsme stáli na asfaltce, nemohl provést ten trik Marion Bearheartové s rozmělněním povrchu přímo mně pod nohama, ale měl ještě spoustu možností. Tahle oblast nebyla bez života.

Ovšemže něco našel. Něco, co vyplachtilo ze tmy a přistálo na silnici s hrdelním zavrčením a hbitě a pružně se přesunulo do světla reflektorů.

Byl to kuguár. Jeho dlouhé, štíhlé tělo se lesklo deštěm. Měl ty nejúžasnější zelené oči, jaké jsem kdy viděla, obrovské, průzračné a plné zvířecí moci. Vykročil s nepřirozenou cílevědomostí přímo ke mně, postřehla jsem,

jak se jeho zadní nohy napínají před skokem. Ó jé, ten mě tedy zaměstná.

„Ehm… milá… kočička…“ Ucouvla jsem o krok a pokoušela se najít ve svém arzenálu něco, co by zastavilo kočkovitou šelmu.

Nic. Neměla jsem nic.

Vzplanul oheň a Lewis měl najednou příliš napilno, než aby mi pomáhal – cítila jsem, jak mi žár olízl kůži a seškvařil vlasy. To znamenalo, že jsem zůstala sama proti kuguárovi a Správci Země.

„To není správné, využívat ohrožené druhy,“ prohlásila jsem a polkla, když kočka začala vrčet a pozorovala mě upřeným hladovým, prázdným pohledem. „Vážně. To není správné, člověče.“

Kočka skočila. Vyjekla jsem, skrčila se a zavolala vítr, což byla chyba, protože intenzivní oheň mezi Lewisem a Shirl vytvořil stoupavé proudy a nepředvídatelné poryvy, prudce měnící směr, takže místo aby šelmu bezpečně odhodil stranou, přistála přímo na mně a srazila mě na asfalt.

Těžká jako člověk, ale teplejší, páchnoucí mokrou kožešinou a zběsilostí a krví, zaryla mi drápy do měkkého břicha a *Bože můj…*

Vysála jsem jí vzduch z plic. Rychle a bez přemýšlení – připouštím, nestarala jsem se o to, abych to provedla jemně. Velká kočka se začala dusit, otevírala tlamu a lapala po vzduchu, ale nemohla žádný najít. Odvalila jsem se. Škrábala nohama, aby udržela rovnováhu a vyrývala mi do těla krvavé rýhy. Přivolala jsem další závan větru. Tentokrát spolupracoval a srazil šelmu ze mě dolů a na bok. Okamžitě se překulila, pořád se dusila, hlavu držela dole a zmateně se třásla.

„Promiň,“ zašeptala jsem a přejela si zakrvácenýma rukama po tváři, abych si odhrnula mokré vlasy.

Neodvážila jsem se podívat na vlastní tělo. Spodní část trupu mi připadala podezřele teplá a otupělá. Aspoň mi nevylézala ven střeva. Považovala jsem to za požehnání.

Nemohla jsem zabít toho kuguára – zlé lidi, to ano, ale ne šelmu, která se jen snaží přežít – takže jsem měla jen pár minut na to, abych se zbavila toho, kdo ji ovládal.

A ten už si zase vymyslel něco dalšího. Koutkem oka jsem zachytila rozmazanou skvrnu v pohybu. Nebyla šance pohnout se včas. Jako ve zpomaleném filmu jsem viděla blížit se hada – velkého hada, který se netvářil právě nadšeně. Zaútočil na mě obrovskými zuby na ploché, trojhranné hlavě, velké jako moje ruka.

Rahel ho zachytila uprostřed útoku, klepla ho do hlavy jedním nalakovaným nehtem a had jí v rukou ochabl. Vypadala dokonale upraveně. Nikdo by nepoznal, že právě absolvovala rvačku. Toho druhého džina nebylo nikde vidět.

„Musíš být opatrnější," řekla – hadovi – a vrátila ho do podrostu. Rychlými stahy těla se odplazil, ve vteřině byl tentam.

Rahel obrátila své záhadné zlaté jestřábí oči na Správce Země a usmála se. Nebyl to úsměv, jaký byste si přáli potkat ani ve svém nejhorším dni, to mi věřte.

Správce Země udělal dlouhý krok nazpět.

„Džinové zabíjejí Správce," obrátila se ke mně. Klidně to mohla mínit jako pochvalu – nebo také ne. „Tohle mě nijak nevyvádí z míry."

„To je dobře, že už nejsem Správkyně," mínila jsem. „Máš moc práce?"

„Nijak zvlášť."

„Nepotřebuješ nějak pomoct Lewisovi?"

Střelila pohledem po obrovské ohnivé kouli, která dva bojující obklopila. Zdálo se, že uvnitř Lewis chytil Shirl pod krkem. „Nemyslím, že by to bylo nezbytné."

„Takže by ti nevadilo –?“

„Ani v nejmenším.“

Správci Země povolily nervy a vrhl se na nás. Rahel ho jediným ladným skokem srazila na lesklý, mokrý asfalt a zaryla mu koleno do kříže. Mával kolem sebe rukama, ale moc mu to nepomohlo.

„Můžeš už tu pumu nechat,“ zavolala na mě. „Už ti neublíží.“

Jo, to se jí snadno řekne… Odstranila jsem vakuum z okolí šelmy, ta se lapavě nadechla, pak ještě, a pak se zvedla a zmizela. Po stopě hada. Přála jsem jim oběma štěstí.

Když už jsme u toho… Stáhla jsem si košili a špičkami prstů prozkoumala rány na břiše. Byly tence povlečeny krví, v dešti růžovou, která trochu stékala dolů, ale zdály se být jen povrchové. Žádná vyhřezávající střeva. Budou po nich perfektní jizvy. Nabrala jsem si doušek vlhkého vzduchu a pokusila se nemyslet na to, jak snadno jsem se mohla stát kočičím žrádlem, a pak jsem se vrátila k Rahel, která držela bezmocného Správce.

Klesla jsem na koleno, zabolelo to, on otočil hlavu ke mně. No jasně, určitě měl v očích ten démonský třpyt. Nevím, jestli to někdy někdo viděl; přece jen mít zkušenosti s otiskem démona a se životem džina, to byl dost vzácný případ. Zdálo se, že je teprve v počátečním stádiu. Nejspíš si ještě neuvědomoval, jak to stvoření, jež v něm pod otiskem roste, ovlivní jeho činy a zradí jeho úsudek. Jak mu bude ujídat síly, i když v něm bude rozdmýchávat oheň a dodávat mu pocit, že má všechno pod kontrolou.

Nemohla jsem mu s tím pomoct. Musel si pomoct sám, a já se teď chystala zbavit ho jediného prostředku, který měl k dispozici.

„Podrž ho,“ požádala jsem Rahel. Přenesla z něj váhu, ale držela ho na zemi jednou rukou mezi lopatkami.

„Nech mě!“ vykřikl. Ignorovala jsem ho a strčila mu ruku do pravé kapsy saka. Nic. V levé měl kroužek s klíči. Upustila jsem ho na zem.

„Otoč ho, prosím,“ řekla jsem. Džinka ho obrátila jako lívanec a tentokrát ho přidržela dlaní, přiloženou na jeho čelo. Ochromila ho. Koukla na mě a já v ní vycítila nejistotu. Natáhla se a rozřízla mu jedním drápem košili, odhrnula látku, aby mi ukázala černou, pomalu se pohybující značku démona, podobnou tetování.

Začal ječet. Ať už dělala cokoli, aby ho udržela na zemi, démonovi se to nelíbilo. Správcovo tělo se prohnulo do oblouku a Rahelina tvář ztratila jakýkoli výraz, jak se úporně soustředila.

Prohrabala jsem mu kapsy kalhot a vytáhla – mimo jiné – jednu z těch levných krabiček na rtěnku, dovážených snad z Indie nebo z Číny, které se rozevřou a uvnitř je zrcátko. V téhle žádná rtěnka nebyla.

Tahle obsahovala trochu bavlněné plsti a malou flaštičku od vzorku parfému, otevřenou a prázdnou. Plastové víčko leželo vedle.

Chytila jsem chladné sklo a pocítila, jak se svět tím zvláštním, nepopsatelným způsobem mění, jako by gravitace zčistajasna změnila směr.

V temnotě se z mlhy vynořil džin a upíral na mě zrak. Začínal se měnit a já si uvědomila, že nechci vidět, jaký vliv na něj bude mít moje podvědomí. Bože, jen aby nevypadal jako David… Stiskla jsem lahvičku v pěsti a přikázala: „Zpátky do láhve.“

Zmizel. Vyndala jsem zátku z bavlny v krabičce a spojení se přerušilo až na hluboký, slabý šum. Nebylo to zdaleka tak silné jako s Davidem, ale na tom nezáleželo.

Rahel mě zamračeně sledovala. Není dobré, když se džin mračí. V podstatě by si člověk neměl džina pohněvat.

„Myslela jsem, že na otroctví nevěříš," pravila. Její copánky zašelestily, jak naklonila hlavu a já zaslechla cvakání korálků i v neustávajícím lijáku. „Aha. Leda bys ho potřebovala na nějaký úkol. Jak lidské."

„Zmlkni," řekla jsem. „A díky za záchranu života."

Pokrčila rameny. „Ještě ne."

A pustila Správce.

Vyskočil rychle a bojovně, a tak jsme pokračovali v práci.

* * *

Následky našeho souboje připomínaly válečnou zónu, pokud ovšem válečné zóny mají části vyhrazené pro diváky. Vrak terénního vozu stále doutnal a chrlil kouř; celá ta zatracená silnice se zkroutila a místy prohořela až na štěrk. Později ji budou muset pořádně opravit.

Diváci se skládali z Cherise, Kevina a Rahel, kteří se shromáždili u mustanga. Cherise a Kevin seděli na kapotě, choulili se pod žlutou pláštěnkou jako pod stanem. Rahel přecházela sem a tam, deště si nevšímala a chvílemi vrhala pohledy směrem k východu, k oceánu. Oči jí zářily jako dvě miniaturní slunce.

Shirl a Správce Země – stále jsem neznala jeho jméno – leželi v bezvědomí v džípu, omotaní starou dobrou lepicí páskou. Lewis s nimi ještě provedl takový šikovný trik, založený na moci Země, který jim zpomalil metabolismus. Mohl je udržovat ve spánku celé hodiny, snad i dny, pokud by neměl nic lepšího na práci.

My s Lewisem jsme se opírali o džíp, lapali po dechu a snažili se nesténat. Nebo aspoň ne tak moc.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě konečně a položil mi teplou ruku na šíji. Podařilo se mi přikývnout. „Ne, nejsi. Jsi moc slabá. Už zase.“

„Jsem v pořádku.“

„Houby.“ Vypadal příšerně; zrovna on měl co mluvit. Popelený, samý puchýř, potrhaný, v očích výraz utrpení. A vyčerpaný do dna. Už dlouho jel naplno a dnešek byl prostě jeden z těch dnů. Ovšem netrval na vysvětlení. Podíval se na Rahel, pak k oceánu. „Cítíš to?“

„Jo.“ Zhluboka jsem vdechla. „Je to špatné. Možná jako Andrew ve dvaadevadesátém.“

„Horší,“ pravil lakonicky. „Větší a silnější.“

Horší než stupeň pět. To není dobrá zpráva. „Až tak? Co budeme dělat?“

„*Ty* nebudeš dělat nic. Jo, jsi jako vyždímaný hadr, tady nejsi k ničemu. Musíš odtud vypadnout, už jsem ti to povídal. Takovéhle šarvátky tě zabíjejí.“

Přejela jsem ho pohledem. Popáleniny, krvavé rány a tak. „Tihle jsou poslední? Z těch, co tě hledají?“

„Asi ne.“

„A *kdo* by teda měl zdrhat?“

Usmál se. Jen slabý úsměv, unavený a sladký, ale mnou projel jako šíp. „Jak se má David?“

Odvrátila jsem se, uvnitř mi zhaslo všechno světlo. „Nevím. Nemám tušení, kde je. Je to…“ Nadechla jsem se a řekla jsem to. „Ztratila jsem ho. Ztratila jsem láhev.“ Bože, to bolelo. Neuměla bych si představit horší bolest.

Cítila jsem, jak mi Lewis upírá oči na temeno hlavy, pak se váha džípu přesunula, jak se od něj odlepil.

Když jsem se otočila, kráčel deštěm tam, kde čekali Cherise, Kevin a Rahel.

No dobře, tak co jsem to vlastně řekla?

Chytil Kevina za límec a vytáhl ho zpod pláštěnkového stanu. Cherise vyjekla a uhnula, Kevin zaječel, ale Lewis ho klopýtajícího vlekl za předek trička dál, ke mně.

„Vrať to zpátky," přikázal. Kevin mlátil rukama, ale Lewis s ním tvrdě zatřásl. „Já už se s tebou nebudu patlat, kluku. *Vrať tu láhev*."

„Co to kruci…" vyhrkla jsem ohromeně, a pak jsem si vzpomněla, co mi řekl detektiv Rodriguez ve své dodávce s monitory. *Ten špinavý kluk, který byl v noci u vás v bytě, vám ukradl nějakou hotovost z krabice od mouky.* Kevin mi prohledal byt, ne? A jestli někdo věděl o ceně džinských lahví…

Nikdy by mě to nenapadlo. Byla jsem příliš ohromená na to, abych se doopravdy naštvala.

Kevin zbledl, vypadal vyděšeně, ale současně se tvářil zatvrzele. „Nemám ponětí, o čem to mluvíš, člověče!"

Ale počkat, ohromení mě pomalu opouštělo. Odstrčila jsem Lewise z cesty a chytila chlapce za hubené, ale silné paže a odhodila ho zpátky na džíp. „Nesnaž se mě oblafnout, Kevine! Vyvolals ho? Pokusil ses ho použít?" Kevin mlčel, jen se na mě díval. Bledý jako odstředěné mléko a asi právě tak přitažlivý. „Sakra, tak mi *odpověz!* Je David v pořádku?"

Kevin si olízl už tak vlhké rty, odvrátil pohled a zamumlal: „To nebyla moje vina. Požádal mě o to."

Zděšení se přese mě přelilo jako ledová vlna. „Prosím?"

„Jen jsem se tak rozhlížel. Objevil se v pokoji a řekl mi, ať tu flašku vezmu."

„Nemohl ti říct, *kde je*, ty osle!" Džinská pravidla, přestože jsem už zažila, jak je Jonathan porušuje. Já se Davida přímo zeptala, kde je jeho láhev, a on mi to nemohl říct…

…nebo, uvědomila jsem si s pocitem blízkým zoufalství, mi to *nechtěl* říct.

„Nemusel mi nic říkat," vysvětlil mi Kevin. „Jen tam stál, víš, vedle toho nočního stolku. Bylo to dost jasný."

Pokusila jsem se promluvit – netuším, co jsem chtěla říct – ale když slova doputovala do úst, stejně nedávala smysl. Jen jsem stála a civěla do Kevinových prázdných očí.

„Hele, on ti už nechtěl ubližovat," pokračoval Kevin. „Myslel si – když si tu flašku na chvíli nechám – že trochu zesílíš. Měl jsem ti ji vrátit později. Až se dá všechno do pořádku."

Zeslábla mi kolena. Bolely mě škrábance na břiše, kam mě drápla puma, hlava mi třeštila, bolely mě nohy; Bože, rvalo mi to srdce. „Chtěl mě opustit."

Lewis mě objal kolem ramen. „Mám dojem, že se ti pokoušel zachránit život, Jo."

„To je *volovina!*" Najednou mě popadla zlost. „Tohle je – vy – vy *chlapi!* Nerozhodujte laskavě za mě, jasné? Nejsem žádná křehká květinka! Mám *svůj* život, a já ho chci –"

„Zahodit?" doplnil za mě Lewis.

No jo, měl kus pravdy. Ale já se tím nedala odradit. „Sakra, já kvůli tomu prohrabala *skládku!* Haló! *Zanechte laskavě vzkaz, když mi kradete přítele!*"

A uvědomila jsem si, že mi Kevin neodpověděl na jednu otázku. Oči měl pořád vyděšené a prázdné.

„Ach, Bože," hlesla jsem. „Tys ho použil? Kevine, tys ho vytáhl z láhve a dal mu příkaz?"

Kývl. Déšť mu ve stříbrných provázcích stékal ze zplihlých vlasů na promočené tričko. Chvěl se. Všichni jsme byli ohroženi podchlazením, když si nedáme pozor.

„Je teď –"

„Je pryč." Kevin promluvil tvrdě a drsně, poznala jsem, že se mu to nechce říkat. „Je mi líto, ale ta láhev je prázdná. Je pryč, prostě jenom zavřískl a pak, víš… blikl a byl

tentam. Volal jsem, ale nevrátil se. Asi nemohl. Já ho potřeboval, Jo, je mi to fakt líto, ale musel jsem, Lewis měl potíže a –“

Rozuměla jsem. Já koneckonců udělala totéž, ne? Zavolala jsem Davida, i když jsem věděla, že nás to oba zabije.

A teď jsem také věděla, proč se Kevin nehnal do boje se svým obvyklým klukovským nadšením. Nemohl. Stejně jako mně mu David odčerpal moc. A nestačilo to.

Pokud Davida v té láhvi necítil, bylo to tím, že byl ifrít. Možná v láhvi byl, možná ne; Kevina možná nenapadlo přikázat mu, aby se vrátil dovnitř, a zazátkovat ji. Pro něj prostě David zmizel beze stopy.

Nemohla jsem si pomoct. Tentokrát se mě zmocnila jistota, že už se nevrátí, a bylo mi z toho zle.

*

Stále jsem chovala jakési naděje, dokud Kevin nevydoloval z tašky modrou láhev a nedal mi ji do ruky, ale nebylo na tom nic mystického, prostě jako bych chytila láhev z kuchyňské skříňky. Ani náznak spojení. Byla to prázdná láhev, a můj Bože, vůbec jsem Davidovu přítomnost necítila.

Ani jsem nevnímala, že by mě vysával, a to bývalo aspoň něco. Víc než tahle prázdnota.

„Zpátky do láhve, Davide,“ pronesla jsem a vteřinu vyčkala, než jsem zarazila gumovou zátku do hrdla láhve. Zabalila jsem ji do ručníku z džípu a strčila do kabelky spolu s krabicí od rtěnky s džinem uvnitř.

„Ehm,“ ozval se Kevin. „Chystáš se…“

„Jestli se ti chystám utrhnout tu pankáčskou prdel? To si piš.“ Ruce se mi třásly, ale ne chladem. „Nezajímá mě, co ti

David řekl, prostě jsi neměl právo něco takového dělat. Neměls *právo*, rozumíš?“

Přikývl. Tvářil se podrážděně a nešťastně najednou; kombinace, kterou uvidíte jedině u teenagerů.

„Ještě jednou se dotkneš něčeho, co je moje, a přísahám, že si budeš přát, abych ti bývala tehdy v Las Vegas zapálila prdel, Kevine!“

„Jako bych si to nepřál už teď,“ zabručel.

„Cože?“

„Nic.“ Hleděl na mě jaksi bojovně. Vrhla jsem pohled na Lewise.

Ten jen pokrčil rameny.

Zklamaně jsem zavrčela. „Musím zpátky do Fort Lauderdale.“

Moc se mi to nepodobalo, utíkat, když nedaleko pobřeží sbírala síly bouře století a s duněním a hřměním se valila na nás. Lewis zvedl obočí. „Myslel jsem, že budu muset požádat Rahel, aby tě odsud odvlekla násilím,“ pravil. „Určitě ses sem nehnala, jen abys mě viděla, i když by mi to lichotilo. Co se děje?“

Tak jsem mu vyprávěla o Eamonovi a Sáře a sledovala, jak mu oči tmavnou hněvem. Kdybych byla na jeho místě, vykašlala bych se na všechno a šla mu pomoct, ale dobře jsem věděla, že od něj něco takového nemůžu očekávat. Lewis myslel v širších souvislostech.

„Nemůžu,“ řekl nakonec lítostivě. „Je mi to moc líto. Tahle věc –“ Ukázal bradou na černý prostor nad obzorem. „Jeden zachráněný život proti tisícům ztracených. Musím tady zůstat.“

„Já vím.“

„Jo –“

„*Já vím*.“ Těžce jsem polkla a dotkla se jeho chladné, mokré tváře, zarostlé strništěm. „Dělej, co musíš. Eamon je jenom člověk, není ani Správce. Zvládnu ho.“

Bylo mi jasné, co si myslí. *Zatím jsi to teda zvládala parádně.* Jenže byl příliš slušný, aby to řekl nahlas.

„Jasně," odfrkl si Kevin. „Zatím se ti to teda parádně daří."

Typický příklad.

Vrátila jsem se k mustangu, kde seděla Cherise pod svým pršákem. Třásla se zimou. Vypadala omámeně a otřeseně. Její obvyklý elegantní vzhled byl pryč, spolu se sebejistotou člověka, který zná své místo na světě.

„Cher?" oslovila jsem ji. Zaostřila prázdný pohled na mě. „Můžeme jet zpátky."

„Hm-jo," odpověděla jasným, skoro normálním hlasem a sklouzla z kapoty, aby obešla vůz ke dvířkům řidiče. Všimla jsem si, že i uprostřed té všeobecné hysterie si vzpomněla a natáhla střechu. Ruka se jí nezvladatelně třásla, když se snažila trefit na kličku dveří.

Jemně jsem ji odvedla zpátky kolem vozu a otevřela jí na straně spolujezdce. „Teď je řada na mně," řekla jsem. I s pomocí vlezla do auta na třetí pokus.

Uvnitř bylo mokro, až to čvachtalo. Vzdychla jsem a proklela sama sebe, že tak plýtvám energií, ale byla jsem unavená, promočená a rozklepaná. Vyhnala jsem vlhko z auta a z našich vlasů a šatů. Zbyl po něm čerstvý pach ozónu a mně naneštěstí kudrlinky ve vlasech. Cherise si toho zřejmě nevšimla. Zapnula jsem topení a nastavila veškerou ventilaci jejím směrem.

Musela jsem se natáhnout a upevnit jí pás. Nereagovala na výzvy.

Mustang zaburácel a zavrčel, vycouvala jsem a protáhla se kolem džípu, reflektory osvětlily Lewise a Kevina. Vypadali křehce a pohmožděné, a strašně malí proti běsnění přírody, které se shromažďovalo nad mořem. Lewis mi pokynul a naznačil zasalutování. Kevin se nedíval na mě, ale na Cherise. Přejela jsem opatrně přes hrboly a výmoly

na silnici, až jsme se dostali na rovný povrch, a pak jsem na to šlápla. Auto jelo rychle, dobře drželo na silnici a reagovalo na dotek jako dychtivý milenec.

Mustang mi vážně chyběl.

Cherise se ozvala: „Takže ty jsi jako… čarodějnice?“

„Cože?“

„Dobrá čarodějka?“ Nebyla si tím zřejmě úplně jistá.

Vzdychla jsem. „No jo, tak nějak. Doufám.“

Trhaně pokývla. „Tak jo, dobře. To dává smysl.“ Prázdná slova a prázdný, vyděšený pohled.

Zapomněla jsem, jaké to musí být, když vám seberou životní jistoty, když zjistíte, že věda a pořádek a logika se vám ztratily. Zjistit, že lidstvo není středem vesmíru a že nic není jednoduché a snadno zvladatelné.

To bolí. Věděla jsem, že to bolí.

„Cherise,“ řekla jsem. Projely jsme zatáčkou a reflektory ozářily okolní vegetaci a dodaly jí barvu. Zahlédla jsem záblesk zelených očí, který okamžitě zmizel. „To, cos viděla, to se neděje pořád, jasné? Svět, jak ti ho vysvětlovali, není zase taková lež. Jenom jsi ještě pár věcí neslyšela.“

Pokrčila rameny. „Jsem v pořádku.“ To bylo stejně špatně jako její pohyby, mechanické a mrtvé. „Takže když jsi pracovala na naší stanici, tak to byla jenom taková hra? Bylas vůbec opravdu –“

„Tohle mi nezaplatí účty,“ vysvětlila jsem jemně. „Zachraňování světa není zrovna výnosná práce. Divila by ses, jak málo se za takové věci platí.“

To mi vyneslo překvapený úsměv.

„Ani ne,“ řekla. „Zločin se vyplácí víc než ctnost.“

„To máš z televize?“

„Někde jsem to četla.“ Opřela si hlavu o okno. „Kruci, pěkně mě to vzalo.“

„Každého by to rozhodilo. Uklidni se, jo? Vyptávej se. Odpovím ti, jak nejlíp dokážu.“

Na vteřinu zaváhala, pak mávla rukou k bouři, sbírající se nad oceánem jako milióny vojáků připravených k útoku. „Dokážeš to zastavit?“

„Ne.“

„Prostě jenom *Ne?*“

„Něco tak velikého a hrubého? Prostě ne. Možná s tím něco dokáže udělat Lewis…“

„Ten starý nebo ten mladý?“

„Cože?“

„No, ten starý chlap ve flanelu nebo ten mladý v černém?“

Starý chlap? Vrhla jsem na ni pohled. „Je tak v mém věku!“

„Leda ve tvých snech.“

„Ne, ten mladý ne, ten…“ Hněvivě jsem ji probodla pohledem. „*Lewis* je v mém věku. Kevin je kluk a k tomu pankáč.“

„No, ten pankáč byl ke mně laskavý.“ Pokrčila rameny. „Není moje vina, že je mi dvaadvacet a tobě – ne.“

Ach, jak moc bych si přála mít vlastní auto.

Jely jsme v tichu dalších deset minut a pak jsem řekla: „Nejsem stará.“ Nedokázala jsem tomu odolat.

„Jasně,“ přisvědčila, povzdechla si a opřela si hlavu o čalounění. „Jenom si to pořád říkáš.“

Vystřelila jsem s mustangem dopředu a vytáhla jsem to na stotřicet mil v hodině, bouřka nebouřka.

*

Kupodivu jsme nezahynuly v plamenech po zuřivé srážce, ale to bylo nejspíš tím, že se Bůh stará o děti a

blázny, a když jsem prolétla kolem tabule s nápisem **Vítejte ve Fort Lauderdale** a musela zpomalit na šedesát kvůli provozu, zazvonil mi mobil. Vyhrabala jsem ho a stiskla tlačítko.

„Eamon?“

„Právě ten.“ Ten krásný hlas zněl klidně a ošidně přátelsky jako vždycky. „Máš to, oč jsem tě žádal?“

„Ano.“

„Dobře. Strašně nerad bych viděl Sáru trpět.“

„Je vzhůru? Chtěla bych s ní mluvit.“

„Co chceš, to mě vážně vůbec nezajímá, miláčku. Jelikož máme na krku pekelnou bouřku, tak bych to rád skončil co nejdřív. Nemá smysl umírat právě dnes, obzvlášť ne pro něco tak pitomého jako je osud.“

Pevně jsem mobil svírala v ruce. Pak jsem se přiměla stisk uvolnit. Na silnici před námi vjel do mého pruhu nějaký dědeček s babičkou ve starém Fordu Fiesta. Jeli asi tak pětatřicet. Okamžitě jsem zkontrolovala situaci a vklouzla do levého pruhu, abych se kolem nich protáhla. Vlekl se tam trajler, pomalý jako brachiosaurus. Podařilo se mi proklouznout před něj a zařadit se za bílé lamborghini, které s okolním provozem nemělo o nic větší trpělivost než já. Držela jsem se v závěsu za ním, když se jeho řidič snažil vydobýt si prostor.

„Kde?“ zeptala jsem se. Eamon se vřele, důvěrně uchechtl.

„No, můžeš třeba přijet ke mně. Mohli bychom si dát drink, až náš obchod uzavřeme. Možná by si Sára dala říct…“

„Už sakra zmlkni,“ štěkla jsem. „Mám džina. Chceš to po dobrém, nebo po zlém? Protože mně stačí dát mu příkaz, aby tě zabil.“

„Já vím.“ Z Eamonova hlasu se vytratil všechen pichlavý humor a nahradilo ho něco tvrdého a mrazivého

jako zimní půlnoc. „Ale když to uděláš, nedostaneš sestru zpátky. Prováděl jsem důkladný výzkum – se spoustou výskotu ze strany mých pokusných objektů – ale znám pravidla. Vím, co džinové dokážou a co nemůžou. Radši nespoléhej na to, že mě oklamali.“

Měl pravdu. Smlouva s džiny měla svá pravidla. Byla tu jistá zodpovědnost, kterou musel pán přijmout. Porušení pravidel mělo vážné následky, a pokud tomu Eamon dostatečně rozuměl, mohl to zařídit tak, aby Sára popřípadě zahynula s ním.

Ne, na to jsem nemohla spoléhat. Stejně jsem to ani neměla v úmyslu.

„Dobře,“ řekla jsem. „Dej mi adresu.“

Bylo to těsně u pláže, což zrovna teď nebyla právě výhoda; zavěsila jsem a ověřila si postup bouře. Rozsvícené pouliční lampy se ohýbaly a cedule se třepotaly v neustávajícím větru jako tuhé kovové prapory. Vítr nabýval síly hurikánu, a to byl teprve okraj bouře.

Když jsem sjížděla z dálnice a mířila k pláži, zahlédla jsem oceán a vnitřnosti se mi stáhly strachem. Ty hladké, jakoby mastné pahorky vln, vzdouvající se na moři, které vybuchovaly v mohutných sprškách, když narazily na mělčinu… Když zatřesete sklenicí s vodou, uvidíte, jak se vytvářejí vlny, jak míří ke kraji. Soustředné prstence, stoupající výš a výš, když na ně působí větší síla.

Vzedmutí moře při bouři bude strašlivé. Osud domů na pláži a blízko ní už je zpečetěn. Domu, kde bydlím, nejspíš také – tolik k novému nábytku.

Život je tak křehký, dá se tak snadno rozervat na kusy.

„Pozor!“ zaječela Cherise a škubla rukou doprava.

Stěží jsem měla čas zaznamenat cosi obrovského, co se z té strany blížilo. Dupla jsem na brzdy a roztočila auto mezi dvěma pruhy – naštěstí prázdnými – a nakonec se mi ho povedlo vyrovnat a trhaně zastavit.

Napravo od nás poskakoval člun. Pak přistál kýlem dopředu na silnici, vesla ve větru odlétla jako ptáci. Člun se roztříštil a proměnil se v hromádku laminátového šrotu. Zírala jsem s otevřenou pusou, jak se tam převaluje.

„Doprdele," zašeptala Cherise. „Neměly bychom se někde schovat? Vypadnout z Floridy?"

Jo. Dobrý nápad.

*

Budova, kde bydlel Eamon, byla vysoká avantgardní stavba, štíhlá jako jehla, stavba toho druhu, že když se hovoří o jejím vztyčení, opravdu to je míněno dvojsmyslně. Nepřečetla jsem název, ale rozhodla jsem se, že nejlepší by bylo pojmenovat ji Testosteronová věž, a že v něčem takovém bych nikdy nechtěla žít.

I kdyby tam nebyl Eamon.

Cherise byla bledá a vystrašená a já jí to neměla za zlé; počasí se pořád zhoršovalo a tady jsme byly dost na ráně. Poslední místo, kde bych teď chtěla být – ve vyšších patrech. Možná v bezpečí před vzedmutím moře, ale trochu moc skla. Spíš bych uvažovala o nějakém útulném betonovém bunkru vysoko na útesu. A jakmile budu mít Sáru zpátky, nějaký si najdeme.

„Mám tady zůstat?" zeptala se Cherise opatrně. Zajela jsem s mustangem do parkovací garáže, až do nejvyššího patra. Bylo to logické. Nebyly jsme tu úplně vydané napospas živlům a mohl na nás spadnout jen jeden strop. Navíc sem pravděpodobně moře nedosáhne. Spodní patra sice byla bezpečnější před poletující drtí, ale hrozilo zřícení budovy a utonutí k tomu.

„Myslím, že bys radši měla jít se mnou," odpověděla jsem. „Drž se blízko mě."

Vystoupily jsme. I tady v garáži znělo kvílení větru příšerně. Hnal se kolem mě rychlostí vichřice, tahal mě za vlasy a chytal za šaty. Opřela jsem se a chytila Cherise za ruku. Byla jsem o něco vyšší a těžší než ona; na takovéhle počasí byla moc malá a lehká.

Dorazily jsme ke schodišti a našly osvětlený plastový tunel, který vedl z garáží do budovy. Připadala jsem si jako v myčce nádobí v plné práci, slyšela jsem zlověstné skřípění a praskání plastu. Táhla jsem Cherise v poklusu za sebou. Betonová podlaha – vystlaná kobercem – se nám chvěla a houpala pod nohama. Stěnami prosakovala voda, koberec už jí nasákl.

Urazily jsme asi tři čtvrtiny vzdálenosti, když jsem za sebou uslyšela ostré prasknutí a ohlédla jsem se.

Obrovská plechová cedule probodla plast a teď tam visela a ještě se chvěla. Stálo na ní **Nebezpečí smyku za mokra.**

„Legrace," řekla jsem Matce Přírodě. „Fakt legrace."

Plastové stěny se pod dalším brutálním nárazem vichru otřásly, viděla jsem, jak se v nejvíce namáhaných bodech tvoří hvězdicovité praskliny. Tenhle tunýlek v bouři nevydrží.

Po zbytek cesty jsem Cherise táhla. Velké dvojité dveře byly zamčené, ale na tom už mi nezáleželo. Můj malý teoretický přídavek k praktickému chaosu, který tady už řádil, neměl opravdu žádný význam; soustředila jsem se a sáhla po tenčící se zásobě sil. Zbylo mi právě tak na jeden drobný blesk, kterým jsem usmažila elektronickou klávesnici.

Dveře se s klapnutím otevřely.

Za nimi se nacházela opuštěná, neosobní hala. Podél jedné stěny se táhla dlouhá černá pohovka s polštářky ve tvaru ledvinek. Vládlo tu ticho. Velká obrazovka počítače ukazovala jména a čísla – téměř všechny byty byly volné.

Vlastně to vypadalo, jako by se budova teprve otevírala pro nájemníky. V tom případě je škoda toho tunelu.

Tyhle budovy obyčejně mívají v hale ochranku, ale tady chyběla; předpokládala jsem, že policie už ve městě řídí evakuaci a ten chlap od ochranky vypadl s nimi.

Přistoupila jsem k počítači a pomocí dotykové obrazovky jsem listovala po jednotlivých patrech. Prázdno… prázdno… obchodní společnost… prázdno… prázdno… *Drake, Willoughby a Smythe*. Sedmé patro. Rozhlédla jsem se po hale. Projektovali ji tak, aby udělala dojem na zákazníky, ne kvůli výhledu, takže neměla mnoho oken. To bylo dobře. Postřehla jsem za prázdným stolem ochranky zamaskované dveře. Zkusila jsem kliku; zamčeno. Opřela jsem se a několikrát kopla, než zámek povolil. Věřte, že v televizi to vypadá snadněji.

Pokojík za dveřmi byl prázdný až na skládací lehátko, stůl a židli. Posadila jsem Cherise na lehátko a vzala ji za ruce. „Počkej tu na mě," řekla jsem jí. „Nikam nechoď, leda bys opravdu musela, jasné? Tady nejsou okna; jsi tu v bezpečí."

Přikývla, bledá a tak mladá, že by si klidně mohla zaplést copy a prodávat koláčky jako dívčí skautka. Nemohla jsem si pomoct, musela jsem ji obejmout. Prudce mi objetí oplatila.

„Nedovolím, aby se ti něco stalo," slíbila jsem. Cítila jsem, jak se ztěžka nadechla. „Všechno bude dobré, Cherise. Kdo je tady ta houževnatá holka?"

„Já," zašeptala.

„To si piš." Odtáhla jsem se, povzbudivě se na ni usmála a dívala se, jak se pokouší mi úsměv vrátit. Byla k smrti vyděšená. A měla k tomu důvod. Sama jsem se úporně snažila nepodlehnout a totálně z toho nezešílet.

Nechala jsem ji tam, skopla z nohou boty a vyrazila po schodech nahoru.

* * *

Do sedmého patra jsem doběhla celá zrudlá, sípala jsem a v místě, kde mě šlehly drápy kuguára, mi odporně tepalo, ale k většímu krvácení nedošlo. Stejně bych se vsadila, že vypadám jako rozlícená Amazonka. Kudrnaté vlasy, zakrvácená, roztrhaná košile, a navíc už jsem kdovíjak dlouho neměla čas ani sílu oholit si nohy.

Poměrně nedotčené džínsy byly to jediné, co mě zachraňovalo před úplným ztrapněním.

Rychle jsem dýchala, dokud jsem se dostatečně neokysličila, pak jsem si upravila kabelku na rameni, hodila boty na zem a obula si je. A taky jsem si narovnala vlasy. Protože když mám čelit někomu jako je Eamon, hodí se každá pomoc.

Nakonec jsem vytáhla z Davidovy modré láhve zátku. Nechala jsem ji ležet na dně kabelky. *Teď nebo nikdy*, řekla jsem si. Nemohla jsem sázet na jistotu. Mohla jsem jen věřit.

Dveře z matového skla oznamovaly malými, diskrétními písmeny že se za nimi nachází kanceláře investiční společnosti Drake, Willoughby a Smythe. Uvnitř se svítilo. Zatáhla jsem za ledově studené kovové držadlo a sklo se přede mnou s vyváženým zasyknutím otevřelo.

Za ním jsem spatřila recepci, světlé dřevo a stříbro, vzadu obrovské okno. Ten kontrast byl podivný a děsivý. Chladná neurčitost interiéru a rozbouřená prvotní zběsilost venku, která rozmazávala po skle záclony deště. Sklo se zachvívalo, prohýbalo se dovnitř a zase ven. Nebylo už času nazbyt.

Došla jsem ke druhým dveřím; tyhle byly průhledné, ne matové. Odstrčila jsem je a prošla do chodby, lemované tuctem kanceláří.

Pod jedněmi dveřmi na konci chodby prosvítalo světlo.

Ušla jsem tu poslední míli po drahém koberci, kolem reprodukcí starých mistrů, zarámovaných dokumentů, výklenků se sochami. Na konci chodby jsem se otočila doleva a přečetla si jméno na dveřích.

Eamon Drake.

Kancelář tvořil skleněný trojúhelník, jeho stůl stál na jeho ostrém konci, štíhlý, černý a prázdný až na piják, pero a jediný list bílého papíru. Velmi minimalistická výbava.

Sára ležela na černé kožené pohovce u stěny nalevo. Byla vzhůru, ale ne úplně při smyslech; na sobě měla pořád ještě svůj župan a Eamon se neunavoval s tím, aby jí ho přehrnul. Přinejmenším, pomyslela jsem si s pocitem nevolnosti, jí ho úplně nerozhrnul. To byla jistá úleva.

Eamon seděl na opěrce pohovky a díval se na mě. V ruce měl pistoli.

Mířil jí Sáře na hlavu.

„Neztrácejme čas," promluvil. „Tahle bouře způsobí, že se všechny naše drobné nesrovnalosti budou zdát bezvýznamné. Předej mi to a hotovo, díky a nashle."

Otevřela jsem kabelku a vytáhla krabičku od rtěnky, kterou jsem vzala Shirlinu příteli, označenému démonem. Otevřela jsem ji a ukázala mu lahvičku.

„Otevři to a přikaž mu, ať se ukáže," řekl. „Snad mi odpustíš, že nemám zájem o bezplatný vzorek Eternity for Men místo toho, na čem jsme se dohodli."

Vyndala jsem lahvičku, odzátkovala ji a nařídila džinovi, aby se ukázal. Poslechl, neměl na vybranou; předvedl se jako tmavovlasý mladý muž s očima barvy fialek. Prázdný výraz. Pocítila jsem rezonující spojení, ale nic hlubokého ani silného. Džinové jsou pochopitelně mocní, ale na stupnici od jedné do deseti tenhle představoval tak trojku.

„Zpátky do láhve," řekla jsem mu. Rozmlžil se a zmizel. Dala jsem zátku zpátky a zvedla obočí. „Spokojen?" zeptala jsem se Eamona.

Naklonil hlavu a upřel na mě ty ošidně měkké, nevinné oči. Ach, ten byl chytrý. Věděl, že tady něco nehraje.

„Mám na lidi docela dobrý odhad," pravil. „A tohle je trochu moc snadné, zlato. Chováš se až moc klidně."

„A co bys ode mě chtěl? Abych ječela? Brečela? Nebo nechala svou sestru zabít?" Zaťala jsem zuby a cítila, jak se mi třesou svaly na čelistech, jak jsem se snažila dýchat proti přívalu bezmocného vzteku. „*Vem si tu pitomou flašku, Eamone.* Jinak tady všichni chcípneme."

Laskal Sářiny vlasy hlavní pistole. „Výhrůžky ti nesluší."

„To není žádná výhrůžka, ty pitomče! Podívej se ven! jestli to okno povolí, jsme v pytli!"

Letmo pohlédl na bouři, kývl a natáhl ruku. Dlouhé, štíhlé prsty, dokonalá manikúra. Připomínaly chirurga, koncertního klavíristu, prostě něco skvělého a precizního.

„Hoď mi to," vybídl mě.

Hodila jsem mu lahvičku pod rukou. Lehce ji chytil ve vzduchu, na vteřinu jsem zahlédla v jeho očích bázeň. Měl, co si přál.

Teď nastal nebezpečný okamžik, chvíle, kdy mohlo jít všechno k čertu. Stačilo, aby stiskl spoušť.

Podíval se na mě, usmál se a palcem vyrazil z láhve zátku. Spadla dolů, kutálela se po koberci a džin se vynořil z mlhy. Tentokrát vypadal trochu jinak. Měl bledší pleť, oči stále fialkové, ale vlasy s červeným odstínem a delší účes, který ho dělal mladším a hezčím.

„Škoda, že to není ženská," poznamenal kriticky Eamon. „Jak se jmenuješ?"

„Valentin."

„Valentine, dokážeš zařídit, aby tahle okna nepraskla?"

Džin přikývl. Otevřela jsem ústa, abych Eamona upozornila, jakou dělá chybu, když příkaz formuluje jako otázku, ale ten moje poznámky nepotřeboval.

„Zařiď, aby okna nepraskla," řekl Eamon a příkaz zafungoval. Sklo přestalo rachotit. Bouře venku vyla dál, ale my byli v bezpečí, jak to jen šlo. Přinejmenším před rozbitým sklem.

Eamon roztřeseně vydechl a já spatřila v jeho očích žhavou jiskru.

„Jsi jen člověk," řekla jsem mu. „Nemáš dostatečnou rezervu moci, abys mu zajistil sílu na větší úkoly. Nebuď hloupý."

„Ach, mě svět příliš nezajímá, tím si buď jistá. Jedna osoba po druhé, to je moje motto." Věnoval mi další horečnatý, třpytivý úsměv. „Dodrželas dohodu."

„Ano. Dodržela."

„Víš, je mi líto, že musím tohle udělat. Valentine, zabij –"

„Davide," řekla jsem. „Pojď ven."

Víc nebylo potřeba.

Černá šmouha, kterou Eamon nemohl vidět, a najednou Valentin padal, ječel a škubal černý stín, který se zformoval nad ním a kolem něj. Dívat se na to byla noční můra. David se proměnil v něco tak strašného, že jsem se na něj nevydržela dívat, dokonce na to moje oči ani nedokázaly zaostřit. Zachytila jsem náznak ostrých hran a úhlů, zubů a drápů, hmyzích končetin v pohybu. Vrávoravě jsem ustupovala stranou, až jsem bokem vrazila do Eamonova stolu.

Eamon byl naprosto zmaten. „Valentine! Zabij ji!"

Valentin ovšem nebyl schopen plnit rozkazy. Ležel tváří dolů, vřeštěl a ifrítovy drápy ho trhaly na mlžnaté cáry.

Ifrít ho zabíjel.

Požíral ho.

Eamon nic podobného nečekal a teď na chvíli strnul a jen zíral, jak jeho džin umírá na podlaze, a zbytečně přitom svíral v ruce jeho láhev.

Přivolala jsem blesk a uhodila do něj. Nebyl to smrtící zásah, tolik moci jsem neměla, ale zaječel a zaškubal sebou a bezvládně sklouzl z opěradla pohovky a zhroutil se na koberec.

Láhev se volně kutálela po zemi. Pistole zapadla pod pohovku.

Ifrít skončil s krmením a začal se transformovat, nabírat váhu a tvar a lidskou podobu.

Třesoucí se, nahá lidská postava.

David klesl na ruce a kolena, dávil se, lapal po dechu, pak se zhroutil na bok, zády ke mně. Dívala jsem se na křivku jeho zad a zoufale se mi chtělo vrhnout se k němu a hladit ho po vlasech, pokrýt ho polibky a přitáhnout si ho a přísahat, že něco takového už nikdy nedovolím…

Otočil hlavu a podíval se na mě a to, co měl v očích, mě spálilo na popel. Nikdo, člověk ani džin, nedokáže žít s takovou vinou a hrůzou. S takovou touhou.

„Nech mě jít," zašeptal. „Miluju tě, ale prosím, nech mě jít."

Věděla jsem, že má pravdu. A v tomhle jediném okamžiku jsem to mohla udělat.

Stěží jsem slyšela, jak se láhev roztříštila, když jsem jí udeřila o stůl. Ani řezné rány na dlani jsem skoro necítila. Taková bolest nic neznamenala, nebyla vůbec ničím proti požáru, který planul v mé duši.

Cítila jsem, jak mě opouští, náhlé přetržení pouta, neodvolatelná ztráta, která mi uvnitř zanechala jen prázdnotu.

Zvedl se a přitom se oblékal. Vybledlé, volné khaki kalhoty. Obnošená modrá košile. Olivový kabát, který zavířil kolem něj a otřel se mu o špičky bot.

Byl teplem a ohněm a vším, co jsem si kdy v životě přála.

Položil mi velké, hranaté dlaně na ramena, jemně mi přejel po tvářích, přitáhl si mě k polibku. Jeho dech se mi v ústech zachvěl, cítila jsem, jak se chvěje celé jeho tělo.

„Věděl jsem, že to takhle musí dopadnout," zašeptal. „Je mi to tak líto, Jo. Jsem tak – nevydržím v téhle podobě moc dlouho. Musím jít."

„Běž," řekla jsem. „Já budu v pořádku."

Jediný poslední polibek, zuřivý a hltavý, a uprostřed polibku se David rozmlžil a vyvanul.

Vykřikla jsem a vrhla se dopředu, ale sáhla jsem zkrvavenou rukou do prázdna.

Okno na opačné straně místnosti se roztříštilo ve stříbrné sprše skla, jeden kus se jako šrapnel zabořil do stěny nad pohovkou.

Zalapala jsem po dechu a vyrazila, málem jsem zakopla o Eamona, který se začal slabě hýbat, chytila jsem Sáru a postavila ji. Nebyla schopna chůze, jen mumlala cosi o Eamonovi. Pověsila jsem si její paži kolem ramen a napůl jsem ji vedla, napůl vlekla ke dveřím.

Jen co jsme dorazily do bezpečí chodby, rozbilo se další okno. Vydalo to zvuk, podobný výbuchu bomby. *Ach, Bože.* Celá budova se třásla.

Dotáhla jsem Sáru ke schodišti a opřela ji o stěnu, pak jsem se rozběhla zpátky pro Eamona. Prostě jsem ho tam nemohla nechat bez pomoci, aby ho to roztrhalo na cucky, ať už provedl cokoli. Možná si zasloužil zemřít, ale takovou smrt bych nepřála nikomu.

Vrazila jsem dovnitř a na okamžik mě oslepil blesk, který udeřil dost blízko na to, aby se mi zježily chloupky na pažích. Eamon byl pořád zhroucený na podlaze, krvácel z tuctu hlubokých řezných ran; chytila jsem ho v podpaží a táhla ho, sténajíc námahou, po mokrém koberci a třpytivých

skleněných střepech. Zkroutil se, snad chtěl pomoct, možná se bránit; zařvala jsem na něj, ať toho nechá, a vlekla ho dál.

Nějak, ani nevím jak, jsem ho dostala do schodišťové šachty a překulila ho krvácejícími zády na beton. Sára už byla na schodech, pevně se držela zábradlí, bledá a se zastřeným pohledem a ohrožená pádem. Nechala jsem Eamona, kde byl, a přeskočila ho, abych ji zachytila, než klopýtne a upadne. „Je to na tobě!“ zakřičela jsem na něj. Pomalu hmátl po zábradlí, aby se přitáhl do sedu.

Vzala jsem Sáru kolem pasu a vedla ji dolů po schodech.

Byla to dlouhá, dlouhá, *dlouhá* cesta až dolů. Jeden mučivý krok za druhým. Sářiny bosé nohy byly poškrábané a krvácely, když jsme to konečně dokázaly, a byla už více či méně při smyslech.

Dost při smyslech, aby se mi v náručí obracela, ohlížela se a mumlala: „Ale Eamon…“

„Eamon může jít k čertu,“ pravila jsem ponuře. „Jdeme. Musíme se odtud dostat.“

Nechtělo se jí, ale já si od ní nehodlala nechat nic líbit, ne teď. A ne kvůli jejímu odpornému psychopatickému příteli.

S bouchnutím dveří jsme vrazily do haly…

…a rovnou do skupiny mužů, kteří tam stáli a hleděli na obrazovku, přesně jak jsem to před chvíli dělala já. *Záchrana!* To jsem si pomyslela, jen na vteřinu, a pak mi došlo, že tihle hoši nejsou zrovna oblečení jako hlídka veřejného pořádku. Tři z nich vypadali pěkně drsně – tetovaní, umaštění, svalnatí nade všechny rozumné meze.

Čtvrtý měl na sobě nepromokavý kabát od Burberryho, jehož barvu déšť proměnil z hnědošedé v čokoládovou, pod tím promočený oblek na míru a hedvábnou kravatu. Bylo mi líto jeho bot, které byly italské a neudělali je odolné

proti hurikánům. Zato jeho drahý zástřih nezničil ani lijavec. Ještě měl tmavý knír a pod ním krutě pokřivená ústa.

Vrhl na mě jediný pohled, pokynul Svalnaté jednotce a ti se na mě vrhli. Sára se dala na útěk. Jeden z nich ji chytil velkou tetovanou rukou za vlasy a přitáhl si ji. Nebyla omámená natolik, aby nezaječela. Věděla jsem, že nemám moc velkou naději, obzvlášť když Oblek vytáhl pistoli, která nápadně připomínala tu Eamonovu tam nahoře. Očividně si ten model oblíbili ti nejhorší hnusáci.

Už jsem se ani nedokázala vyděsit. V takovém dni vám časem začne klesat hladina adrenalinu. Jen jsem na něj otupěle zírala a on na mě hleděl temnýma očima, ve kterých se neodráželo světlo.

„To jsi ty," řekl. „Ty jsi zabila Quinna. Drake povídal, že přijdeš. To je fajn, že mu nemusím vyříznout jazyk za to, že mi lhal."

Eamon mě prodal. Ani nevím, proč mě to nepřekvapilo.

Přešel ke mně, strčil mi hlaveň pistole pod bradu. „Jsem Eladio Delgado a ty máš něco, co chci."

Zavřela jsem oči a pomyslela si: *A už je to tu zas.*

Mezihra

Ještě pořád sedím na pláži, když bouře konečné přistává na pevnině. Uzavírá se kolem mě jako černá pěst, snaží se mě rozdrtit, stejně jako drtí věci kolem mě, zrozené z člověka – čluny tříští na třísky, domy vytrhává ze základů, kroutí plech a láme kosti.

Nemůže se mě dotknout.

Vstávám a kráčím proti vzedmutému moři; pění mi kolem nohou, už mi sahá ke kolenům, po stehna… ne že bych něco z toho skutečně měl, jsou to jen známky, symboly toho, čím jsem. Nebo čím jsem byl.

Stojím v bouři a naslouchám jí, protože ke mně mluví. Ne matematicky nebo fyzikálně, tak, jak věci měří Správci, ale v symbolech a poezii a hudbě zlomeného srdce. Je to žalozpěv Země, tahle bouře. Je to výkřik zraněného tvora, který se nemůže uzdravit.

Je mou součástí.

Jak tam stojím a naslouchám, náhle cítím Davidovu přítomnost vklouznout do světa vedle mě, a síť energií zaklapne a je kompletní. Plní mé přání a dovádí mé záležitosti do konce.

David říká: „Nechci, aby to takhle dopadlo. Jonathane, prosím, nedovol to.“

„Nemám na vybranou,“ říkám a obracím se k němu, abych se na něj podíval. Napáchala na něm škody, ta lidská dívka. Ačkoli teď už ne tak docela lidská – i když bych řekl, že to neví. David je už jen stěží džinem, klouže po tom zrádném srázu do temnoty.

„Musíš to zastavit,“ povídá. Mluví o bouři, ovšem. Ale vlastně ani neví, o čem mluví.

Pokrčím rameny. „Už jednou jsem ji zastavil. A podívej se, co z toho vzešlo.“ V dálce cítím Ashana a ostatní, jak čekají, slyší píseň bouře a odpovídají na její volání. Jdou si pro mě a společně jsou dost silní, aby mě dostali. Vím, že přichází Rahel, Alenka a tucty dalších, a jestli se sem dostanou včas, dojde ke strašné bitvě a svět bude krvácet. Nebude zničen, protože Země je dost houževnatá, starší a tvrdší. Ale všechno na ní je svým způsobem křehké.

Život je křehký.

V Davidových očích se třpytí měď, pak probleskne černá, měď, černá. Zoufale se snaží vydržet.

„Jonathane, nedělej to. To nemusíš.“

„Dělám to,“ odpovídám mu, „protože tě miluju, bratře.“

A otáčím se a kráčím do bouře.

Cítím, jak se mění, tam za mnou, a i přes palčivé kvílení bouře slyším jeho výkřik smrtelné agónie; než je proměna dokončena, než ztratí kontrolu nad tím, čím je.

Takhle to musí být, myslím si, než ifrít zaboří drápy do mých zad.

Bolí to přesně tak, jak jsem očekával.

Kapitola devátá

Jak Eamon, tak detektiv Rodriguez mě jasně varovali, že si mám hlídat záda. Eamon následně učinil kroky, aby mi do nich vrazil nůž, ale to už byl zkrátka jeho styl. Aspoň že mě předem varoval.

Chladný kov pod mou bradou pěkně dramaticky podbarvoval záměry mého nového známého. Nepatřil k těm rafinovaným, zlověstným typům jako Eamon, víc se podobal mně. Oznamte, o co jde, a postarejte se, aby bylo hotovo.

To jsem respektovala.

„Nemám Quinnovo zboží," řekla jsem bezvýrazně. Nemělo smysl uchylovat se k nějakým tanečkům typu *Já nevím, o čem to mluvíte.* „Jeho dodávka vyletěla do vzduchu v poušti a já už tuhle historku za poslední týden vykládala aspoň pětkrát, takže promiňte, že už se mi nechce pořád to opakovat, jenom vám povídám, že máte smůlu."

Vážně mi došel adrenalin. Můj tep zůstal pravidelný, i když mi zatlačil hlaveň do měkké kůže na krku. Jen se mi udělalo na zvracení. Otevřela jsem oči a koukla na něj; takhle zblízka by proti němu Quinn působil vřele a přátelsky jako štěně. Chladnokrevný vrah, tenhle chlap. Cítila jsem, jak kolem něj krouží zmařené životy jako kouř.

„Potom tě k ničemu nepotřebuju," prohlásil, „zato ty potřebuješ lekci, čubko."

„Myslíte, že na to máte čas?" odsekla jsem. „Máme tady trošku potíže, jestli jste si nevšiml. Pokud jste nepřijeli v tanku, myslím, že budete mít problém dostat se odtud."

Na vzdáleném konci haly se vysypala okna a dovnitř vletěl ječící vichr a zamával Delgadovi kabátem tak, jak si to Burberry nejspíš nikdy nepředstavoval. Jeden z jeho svalovců cosi zarepetil španělsky, příliš rychle, než abych rozuměla. Ráda bych otočila hlavu, abych viděla, co dělají se Sárou, protože ztichla a já si dělala starosti.

„Můj přítel mi připomněl, že na nás v Miami čeká letadlo," pravil Delgado. „A cesty jsou ve špatném stavu. Takže nemám čas na ty tvoje hovadiny. Máš moje zboží? Ano nebo ne."

Opětovala jsem jeho pohled. „Ne."

„Máš něco, co by mě mohlo zajímat?"

„Ne."

„To je špatné." Pokrčil rameny a zastrčil pistoli do kapsy. „Vytáhněte je ven. Víte, co máte dělat."

Jeho muži neváhali. Moje nohy zašátraly na podlaze po nějaké opoře, ale oni mě prostě zvedli za lokty, jakmile ode mě odstoupil, a nesli mě jako papírovou panenku k velkým, masivním skleněným dveřím. Proběhla diskuse, týkající se způsobu, jak je otevřít vzhledem k tlaku větru. Nakonec se rozhodli pro pravou stranu. Když veřej otevřeli, chytil ji poryv hurikánu, odhodil dozadu a roztříštil bezpečnostní sklo o kamennou stěnu na tisíce kousků. Kovovou zarážku vichr úplně vyrval z betonu.

„Počkejte!" vykřikla jsem. Nezáleželo na tom, v příští vteřině už mě dva muži vynesli ven a každý zvuk, který jsem vydala, udusil pronikavý, neustávající řev bouře, která šplhala na břeh.

Ještě jsme se ani zdaleka nepřiblížili k tomu nejhoršímu, co tahle bouře dokáže, ale zkáza už i tak naháněla hrůzu. Oba svalovci to od ní dostali pěkně sežrat, když se skloněni šourali proti větru; došli až k bližší ze dvou obrovských palem, které se ohýbaly a mlátily sebou jako gumové hračky, a mrštili mnou k drsnému kmeni tváří ven.

Koutkem slzícího oka jsem viděla Sáru, kterou vzápětí přidali ke mně. Naše prsty se okamžitě zaklesly.

Svalovec číslo jedna vyndal z kapsy saka roli lepicí pásky a začal ji omotávat kolem mě, Sáry a kmene stromu. Tuhá, lepkavá páska mi svázala ruce, ovinula mi kolena, boky, prsa, ramena a šíji.

Totéž provedli se Sárou. Byly jsme připoutány páskou ke stromu čelem k bouři. Déšť nás bodal jako jehly, trýznivý a nezastavitelný. Mně nezbývala žádná síla a Sára v tom stavu, v jakém byla, nemohla dělat vůbec nic.

Svalovec se na nás zašklebil, nakrčil svá tetování a spolu s kumpány se připojil k Velkému šéfovi Delgadovi v jeho obrovském černém Hummeru. Což, pokud nevlastníte tank, je zřejmě nejlepší volba pro bouři jako tahle.

Delgado se na nás ani neohlédl, když odjížděli. Měl už u ucha mobil a mačkal tlačítka. Odškrtl si nás ze seznamu.

Nemohla jsem se nadechnout. Vítr do nás tvrdě bušil, každý poryv nás pohmoždil a nebude dlouho trvat, než nám poláme kosti. Už teď mi kvůli trvalým nárazům deště připadalo, jako by mi kůži spálili páječkou – vodní mučírna ve zrychleném vydání.

Vykřikla jsem vzteky a pokusila se vytáhnout ze sebe nějakou moc. Pocítila jsem jen slabé zachvění, ale nic, co by mohlo čelit děsivé síle této bouře, nic, co by roztrhlo lepicí pásku. Byla vodovzdorná. Po čase by ji sice voda mohla oslabit, takže bych se mohla vyprostit, ale ti chlapi odvedli zatraceně dobrou práci a postarali se, aby nezůstala žádná slabá místa, na kterých bych mohla zapracovat.

Slyšela jsem v jekotu větru, jak se rozbíjejí další okna. V ústech jsem měla chuť soli a krve, lapala jsem po vzduchu a zavírala oči před neúnavným bušícím deštěm.

Sára křičela. Slyšela jsem ji v krátkých přestávkách mezi poryvy větru. Delgado na nás nevyplýtval kulku, ale nechal nás stylově popravit. Při troše štěstí umřeme bolestí

dřív, než nás začne řezat na kusy drť, nebo až nás písek začne stahovat z kůže, vrstvu po vrstvě. Mohly bychom se udusit tlakem větru, protože proti němu nedokážeme pohnout hrudníkem.

Už jsme byly mrtvé. Jenom nám ještě zabere dlouhou dobu, než to všechno skončí.

Nabrala jsem dost dechu a vykřikla: „Davide!“

Protože on přijde. Řekl mi, že vždycky přijde, a já ho teď potřebovala, Bože, právě teď jsem ho potřebovala víc než kdy jindy…

Nepřišel. Nikdo nepřišel.

Něco ostrého mě řízlo do tváře – nějaký plech, možná jen palmový list – a já zahlédla krev, jak rudě proudí do větru.

Nebyla jsem připravená zemřít. Nechtěla jsem umřít takhle. Ne takhle. Už jsem tolikrát čelila smrti, a vždycky to bylo zlé, ale *takhle…*

Prosím, modlila jsem se.

V bouřce se objevila postava, naklánějící se proti větru. Držela se zábradlí na rampě, které se klepalo ve větru, a když otočil hlavu ke mně, viděla jsem, že je to Eamon. Pohmožděný větrem, promočený deštěm. Všechna jeho uhlazenost byla pryč a to, co zbylo, bylo děsivě prvotní.

Vrhl se dopředu a chytil konec lepicí pásky, kterou jsem měla omotanou kolem zápěstí, držel ji v těch dlouhých, zkrvavených prstech.

Na jednu mrazivou vteřinu jsem ze sebe nedokázala vůbec nic vypravit. Vypadal jako šílený. Šílený a podivně vzrušený.

„Popros mě!“ zakřičel. I když byl šest palců ode mě, vítr mu rval slova od úst. Zatahal za pásku, která mě poutala. „Popros!“

„Prosím!“ vykřikla jsem. „Prosím –“

Zašklebil se, ukázal zuby a sáhl do kapsy. Vytáhl vystřelovací nůž a otevřel ho nacvičeným pohybem zápěstí. Čepel byla nejméně šest palců dlouhá a v matném světle se mokře leskla.

„Prosím co?“ zeptal se a přiložil mi nůž k odhalené kůži pod klíční kostí. „Mluv zřetelně, drahá. Vyjádři se jasně.“

„Prosím, zachraň mou sestru!“

Ztuhl, oči mu zamžikaly, pomalu odtáhl nůž.

„Zachraň mou sestru, ty mizero. Dlužíš mi to.“

Eamon Drake, ten hajzl velkého formátu, odstoupil, rozřízl pásku a odtáhl Sáru od stromu. Přitáhl jí vlající župan, zavázal jí pásek a objal ji oběma rukama, aby ji ochránil před větrem.

A v tom okamžiku jsem věděla naprosto jistě, že pro něj nebyla jenom prostředkem k dosažení cíle.

Pořád se na mě díval se zvláštním svitem v očích.

„Žebrej,“ zařval. Stěží jsem ten cár zvuku zachytila. Poryv vichru ho málem porazil, s námahou se narovnal a opřel se nožem o kmen nad mou hlavou. Naklonil se ke mně.

„Naser si!“ zaječela jsem na něj.

Zazubil se, odstoupil a namířil nůž přímo na mě.

Škubla jsem hlavou na stranu, popadla dech a pocítila, jak řeže lepicí pásku asi čtvrt palce od mé šíje. Chladný kov mě políbil, jak jím zajel dolů a lehce ho zabořil do kůže na mém rameni.

Při dalším řezání už nebyl tak opatrný. Rychlé, bezohledné řezy. Cítila jsem bodání bolesti.

„Můžeš mě poprosit později,“ řekl, zvedl Sáru a nůž upustil na zem. Vítr ho hned odnesl pryč. Eamon si hodil mou sestru přes rameno a potácivě vykročil ke garáži.

Upadla jsem dopředu, nebo spíš jsem se o to pokusila, ale bouře mě držela nahoře, u stromu, stejně pevně jako předtím páska. Podařilo se mi ze sebe strhat zbytky pout a

odvrávorala jsem stranou, odírajíc si kůži zad o drsné trojhranné šupiny kmene, a když jsem se otočila, vítr do mě uhodil a zuřivě mě hnal k budově.

Cherise je pořád uvnitř!

Nemám potuchy, jak jsem se dostala zpátky do haly – celou dobu jsem se drápala po zemi, krvácející, téměř oslepená – a dopadla jsem tváří na mramor, kluzký deštěm a pokrytý střepy. Zmocňoval se mě šok. Všechno mi připadalo vzdálené a jako ve snu a jako by už na ničem nezáleželo. Sára byla s Eamonem a to bylo špatné, ale aspoň ji nestáhne z kůže hurikán. *To dám do pořádku,* slíbila jsem si. *Všechno dám do pořádku, a už brzy.*

David mě nepřišel zachránit. Pokoušela jsem se na to nemyslet.

Když jsem dovrávorala do kamrlíku a rozrazila dveře, našla jsem Cherise schoulenou pod lehátkem a zabalenou v dece. Porcelánově bledá pleť, obrovské modré oči.

„Zůstala jsem tady," řekla tenkým hláskem.

„Dobrá práce. Tak jdeme," řekla jsem a rozesmála se. Nebyl to ten správný druh smíchu. Zdusila jsem ho a vzala ji za ruku.

Čím méně toho budu vykládat o naší cestě z budovy do garáže, tím lépe. Z tunelu zbyl roztrhaný, otevřený betonový můstek, smrtící past, do které by vlezl jen úplný idiot; nějak jsme to dokázaly plazením po zemi a dostaly se do relativního bezpečí garáže.

Schody byly hotová hrůza. Nějak jsem po nich vylezla, tentokrát táhla Cherise mě.

Myslím, že jsem omdlela. Když jsem přišla k sobě, Cherise řídila mustanga ven z garáže a něco si polohlasně mumlala, znělo to jako *prosím, prosím, prosím,* a vítr udeřil do auta a postrčil ho o pět stop doleva, zuřivě, a mně bylo jasné, že to nezvládneme.

Ze tmy po naší pravé straně se cosi vynořilo. Uviděla jsem to současně s Cherise a obě jsme vyjekly.

Do Hummeru Eladia Delgada zjevně narazil nějaký ošklivý poryv větru, a jakmile se vůz jednou převrátil, choval se jako velká plachta. Vítr ho hnal rychlostí, jakou se jezdí po dálnici, a přímo na nás.

Narazil do rozlomeného betonového bloku a vznesl se do vzduchu, nekontrolovaně se přitom obracel. Zakryla jsem si hlavu, zbytečně, a zahlédla jsem, že Cherise dělá totéž.

Svět se zastavil.

Bez dechu.

*

Cítila jsem, že Jonathan zemřel, a bylo to strašné, jako by se všechna ústa světa otevřela ve výkřiku. Látka všech věcí se rozmotala, čas se na své ose zkroutil, nebe zčernalo, zrudlo, zezlátlo a zezelenalo a nabývalo barev, jaké se vidí jedině v éteriku, ale tam hořelo, hořelo úplně všude, i na úrovních, které nemohou nikdy vzplanout, protože *tohle se nemělo stát…*

A bouře zemřela s ním.

Nic se nezastaví okamžitě, pochopitelně; vítr stále foukal a dál před sebou hrnul vlny, ale já cítila, jak se černé, zmučené vědomí hurikánu samo utišilo v žáru srdcervoucího žalu, čas přeskočil dva tepy, aby mohl truchlit, a pak…

*

…Hummer Eladia Delgada udeřil do země dvě stopy nalevo od mustanga, převalil se a vybuchl v plamenech tak

žhavých, že jsem je cítila i na straně spolujezdce, skrz všechny vrstvy oceli a skla.

Cherise zaječela a dupla na plyn, aby nás odtamtud dostala. Divoce to klouzalo, vítr s námi postrkoval, ale podařilo se jí dojet na silnici.

Ohlédla jsem se a spatřila roztrhaný obrys budovy bez oken. Testosteronová věž se třásla a pohupovala ve větru. Nezlomila se, ale moc jí do toho nechybělo.

Černá mračna nad oceánem zpomalila své šílené víření, a i když déšť pořád šlehal z nebe, vítr pozvolna ubíral na rychlosti.

Cherise jela příliš rychle, klouzalo jí to po drti, a třásla se jako list. Nechala jsem ji. Naslouchala jsem tichu v éteriku.

Nikdy dřív jsem necítila nic podobného, takové… prázdno.

„Zastav," řekla jsem najednou. Zdálo se, že mě Cherise neslyší. Natáhla jsem se po volantu; šlápla na brzdu a bránila se, ale nějak se nám povedlo dovést mustanga bezpečně ke kraji silnice. Vichřice vozem pořád otřásala. „Zůstaň tady," nakázala jsem jí a vystoupila.

Nohy se pode mnou málem podlomily, ale našla jsem ten vnitřní zdroj síly, o kterém mi David vždycky tvrdil, že ho mám, a přešla přes kluzkou silnici tam, kde kdysi bývala pláž. Teď tam převládalo moře nad pískem. Modrobílá pěna. Ne tak docela voda, ne docela vzduch; můžete se v tom utopit, ale neklesnete dolů.

Kdesi jsem přišla o boty. Nohy se mi bořily hluboko do mokrého písku, ale šla jsem dál, nejistá, potácející se střídavě doleva a doprava.

Viděla jsem v příboji stát džiny. Ashana, šedého jako smrt, nelidského. Alenku v mokré šatové zástěrce, s dlouhými zlatými vlasy pocuchanými větrem. Rahel, po kolena v pěně, jak zírá na moře.

Byly jich tady tucty.

Stovky, postupně se formující ze šepotu mlhy a oceánu, a všichni se dívají na moře.

Cítila jsem, jak mnou prochází vlna horka, a padla jsem na kolena. Zasténala jsem a klesla na ruce, těžce jsem proti tlaku lapala po dechu.

Něco mluvilo. Něco obrovského. Nerozuměla jsem, jen jsem to cítila; lidé nejsou stavěni na to, aby pojali tenhle druh citu. Chtělo se mi řvát, smát se a umřít. V oslepujícím přívalu jsem *věděla;* věděla jsem, co to všechno mělo znamenat, znala jsem lásku v té nejsilnější, nespoutané, planoucí podobě, a nepodobalo se to ničemu, co jsem kdy poznala, ani jako džin.

Všude kolem mě džinové zvedali hlavy a upírali zrak na oblohu. Oči měli zavřené. Vpíjeli záplavu světla a lásky.

A pak to skončilo a já si připadala prázdná, tak strašně prázdná.

Kdosi vyšel z příboje, nahý, zlatý a překrásný, a už to nebyl David, ne můj David; teď byl něčím víc.

V éteriku se objevil jako doběla rozžhavená planoucí hvězda a všechno, *všechno* s ním bylo propojeno. Každý džin. Každý Správce. Síť zapadla na své místo a začala šumět mocí, nesmírnou a intenzivní.

Jonathan byl mrtev.

A David se stal tím základním pilířem na jeho místě.

Zavrávoral a klesl do vody, Ashan s Rahel přiskočili, chytili ho za paže a vytáhli ho na břeh. Zvedla jsem se na nohy, ale nepohnula jsem se k nim, protože mi něco řeklo… že to není správné. Už ne.

Když se David zvedl, byl už oblečený a vyrovnaný. Vypadal stejně jako vždycky, aspoň navenek, ale to, co měl uvnitř, se strašně lišilo.

Když na mě pohlédl, spatřila jsem v jeho očích věčnost. Byly černé a vířily v nich galaxie a energie.

Přistoupil ke mně a dřepl si. Nedotkl se mě. „Je mi to líto," řekl mi tiše. „Je mi to tak líto. Přál bych si, aby bylo všechno jinak, Jo."

Všichni džinové se otočili a pohlédli na mě, a já ucítila sílu jejich pohledů. Všechny ty nelidské oči. Všechna ta moc, zpátky v jejich rukou.

Něco tady bylo velmi, velmi špatně.

Slyšela jsem už zase to mumlání, ozývající se na úrovni, kterou jsem vlastně nevnímala sluchem a nerozuměla, jen cítila.

David se ke mně natáhl, ale jeho ruka se zastavila několik palců ode mě. Mezi námi byla nesmírná vzdálenost, propast, kterou žádný z nás nedokázal překonat. „Pověz Správcům, že už nemůžou vlastnit žádného džina. Ta smlouva zemřela s Jonathanem. Teď jsme v novém světě."

Těžce jsem polkla. Vnímala jsem ten rozdíl v éteriku, stříbřité vibrace, které postupně sílily. Jako obrovitý, pomalý tep srdce.

„Co se děje?"

Vzhlédl, jako by věděl, co cítím. „Ona už se probouzí."

„Kdo se probouzí?"

Jeho černé oči znovu vyhledaly moje. „Matka. *Naše* Matka. *Tvá* Matka."

Země.

„Je to…" Opravdu jsem se bála zeptat. „To není dobré, že ne."

„Pro tebe ne," odpověděl. „Je mi líto, miluju tě, ale nemůžu tě ochránit, ne před ní."

V šepotu se cosi změnilo. Rudé vlákno zloby v tom stříbrném tepu. Davidovy oči na okamžik zasvítily karmínem, pak se vrátily k černé.

Raheliny také.

I Ashanovy.

„Musíš to říct Správcům," pokračoval David. „Musíš jim říct, že ona sní, ale ten sen končí. Bude velmi –"

Oči mu úplně zčervenaly.

„Rozhněvaná," dokončil. „Už teď se zlobí, i ve snu. Nemáme na vybranou. Teď patříme jí."

Zavrávorala jsem a couvla. Nechystal se k útoku. To nikdo z nich, ale já vnímala tep hrozby, bušící stále rychleji.

„Uteč," poradil mi David měkce. „Vyřiď to Správcům. Pověz jim, že ji musí zastavit. Zastavit, dokud nebude příliš pozdě. Než se úplně probudí."

„Jak?" Neměla jsem nejmenší představu, vůbec žádnou představu, jak by nějaká skupina Správců, ať už jakkoli mocných, mohla bojovat s džiny, tím spíš se Zemí samotnou. Bylo to prostě… nemožné. „Davide! *Jak*?"

„**Uteč!**" vykřikl.

Cítila jsem, jak se jeho sebeovládání tříští se zvukem podobným tříštění krystalu, a klopýtla jsem před tím, co měl v očích.

Něčí ruka mi stiskla paži a škubnutím mě narovnala. Nebyl to David. Ani Rahel. Ani Ashan. Tu džinku jsem neznala. Měla hladké černé vlasy, které jí spadaly ve vlnách až po pás; pleť jako leštěné zlato a oči jako slunce.

„Přestaň zírat a *utíkej*," zaječela a postrčila mě k autu.

Utíkaly jsme. Za námi stovky džinů jako tichá, smrtící smečka loveckých psů. Má zachránkyně mě prakticky hodila do auta, skočila na sedadlo spolujezdce a zařvala na Cherise: „**Jeď!**" Když Cherise nechápavě zírala, džinka jí ukázala na pedál plynu.

Vyrazily jsme nelidskou rychlostí, za sebou jsme nechaly pláž, zametenou bouří, a zbytek džinů.

David nás málem dohnal, zkroutila jsem se, abych ho viděla, jak mizí v zadním okně, vysoká postava na silnici, plášť nadouvaný větrem.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se černovlasá džinka. Zamrkala jsem na ni. Připadala mi povědomá, ale neměla jsem ponětí proč.

„Hej! Slyšíš? Jsi v pořádku?“

Otevřela jsem pusu, abych jí řekla, že jsem, ale kdesi vzadu v mé mysli se něco dělo, něco obrovského a neuvěřitelného. Něco jsem věděla, ale nemohla jsem přijít na to, co.

Musela mi to vidět na očích, to vědomí i strach, protože se usmála, a když jsem ten úsměv spatřila, všechno se v jediném oslnivém okamžiku vyjasnilo.

Byl to Davidův úsměv.

Byla to má tvář.

Tohle byla *moje dcera.*

„Imaro,“ řekla jsem. Sevřela ruku kolem mé, její kůže byla hladká a skutečná. „Ach, můj Bože. *Jak*…“

„Jonathan,“ odpověděla a úsměv zesmutněl. „Zrození džina vyžaduje smrt. Řekl ti to.“

Vybavila jsem si, jak mi vzal tu jiskřičku života a odešel. Věděl, už tehdy věděl, co udělá. Zemře. Přenese svou moc na Davida.

Dá život Davidovu dítěti.

Měla jsem *dítě.* No, byla to spíš šest stop vysoká bohyně Amazonek v bezchybné, na míru ušité černi, ale byla *mé dítě.* A lišila se od ostatních. Nebyla otrokyní Země, přinejmenším ne docela; mohla myslet sama za sebe a jednat po svém. Jednat proti nim.

A Jonathan to určitě věděl. Možná to byl jeho způsob, jak se omluvit.

Cherise se nadechla a ozvala se: „Jo? Není tohle nějaká mimozemská záležitost? Jste opravdu odněkud z cizího prostoru a tisíc let staří a chystáte se převzít tuhle planetu? Je to invaze?“ Myslela to vážně. Ale v podstatě to vysvětlení dávalo smysl spíš než realita.

„Ty si děláš legraci, viď?“ Imara se zazubila. „Připadáme ti jako mimozemšťané?“

Cherise spustila zrak ze silnice na takovou dobu, až jsem měla obavu, že v mustangu chtě nechtě provedeme nárazový test. „Jasně,“ odpověděla. „No, fakt tak vypadáte. S těma očima a tak.“

Imara na ni zamrkala a dotekem ruky do mě nalila moc, léčivou sílu, ulevila mi v bolestech z různých šrámů a zranění a doplnila životní energii.

„Možná jsem odjinud,“ řekla. „Člověk nikdy neví, ne?“

Cherise se najednou rozveselila. „Jasně. Jo? Kam chceš odvézt?“

Zvedla jsem obočí, Imara pokrčila rameny. Je to tak zvláštní, vidět se zvenčí. I když jsem v melíru jejích vlasů a v její zlatavé kůži viděla náznaky Davida. Byla jsem to já, jen v exotičtějším vydání.

Ještě jsem nic necítila, ale věděla jsem, že to přijde později, že mě to zvláštním způsobem udeří a že to bude velké. Žal, láska a hrůza, vědomí vlastní smrtelnosti, tak, jak jsem o tom nikdy neuvažovala.

„Do New Yorku,“ řekla jsem. „Správci teď musí postupovat jednotně, takže musím nakopat každý zadek odtud až po Peking. Nemůžeme si dovolit prohrát.“ Protože když se Správci zhroutí, nic už nebude stát mezi šesti a půl miliardami lidí na planetě a Matkou Zemí v zajetí snů, nočních můr a hněvu.

S džiny na povel.

David mi to řekl jasně. *Pověz jim, že ji musí zastavit. Zastavit nás.*

Správci jsou ve válce s džiny.

Seznam hudebních skladeb

Hudba vhodná ke čtení (alespoň pro mě fungovala, když jsem to psala…) – a tentokrát je to dvojalbum!

School	Supertramp
Paper in Fire	John Mellencamp
Larger than Life	The Feelers
I Scare Myself	Thomas Dolby
Pain and Sorrow	Joe Bonamassa
Harder to Breathe	Maroon 5
Madonna	Jude Christadel
Let Go	Frou Frou
Tell Your Story Walking	Deb Talan
Travelin' Shoes	Ruthie Foster
A New Day Yesterday (živě)	Joe Bonamassa
Better	Brooke Fraser
Building a Myster	Sarah McLachlan
Budapest by Blimp	Thomas Dolby
Serve Somebody	Bob Dylan
I'm Ready	Aerosmith
One Way	Amelia Royko
Lifeline	Brooke Fraser
Woke Up This Morning	A3
Highway Robbery	Amelia Royko
Cannonball	Supertramp
Crescent Heights Shuffle	Jude Christadel
Woke Up Dreaming	Joe Bonamassa
I Love You, Good-bye	Thomas Dolby

Podpořte tyto umělce. Bez vašeho příspěvku se nebudou moci dál věnovat tvorbě. A to bychom určitě nechtěli.

A rozhodně si kupte *Had To Cry Today* od Joea Bonamassy. Berte to jako mé přání… a také jako dárek pro vás.

Rachel Cainová

Poučení pro veřejnost

Víte, jak se připravit na možnou přírodní katastrofu, zvláště pak na potměšilé počasí? Dbejte následujících jednoduchých pokynů:

1. Udělejte si plán. Sestavte si seznam důležitých telefonních čísel, včetně meziměstských. Domluvte si se svou rodinou a přáteli místo srazu pro případ, že budete od sebe odděleni. Noste svůj seznam stále při sobě.

2. Pořiďte si krabičku poslední záchrany. Připravte si věci uvedené v následujícím seznamu, nebo se poohlédněte v obchodě po již hotové záchranné krabičce. Udržujte ji doma na bezpečném, suchém místě. Tento seznam obsahuje *doporučené* předměty. Můžete doplnit další, zvláště pokud máte domácí zvířata, děti nebo staré osoby na vás závislé.

3. Informujte se. Seznamte se s pokyny pro evakuaci ve vašem bydlišti, pracovišti a ve škole, kam chodí vaše děti. Účastněte se bezpečnostních cvičení.

Zde je seznam **předmětů pro krabičku poslední záchrany:**

Lampička na baterii
Rádio na baterii
Náhradní baterie
Píšťalka

Lékárnička
Maska proti prachu nebo vlněné tričko
Zásoba jídla a vody na tři dny
Montážní klíč na zavírání ventilů
Plastový potah
Lepící páska
Vlhčené papírové ubrousky
Přehoz do deště (klobouk a pončo)
Teplé oblečení
Nouzová přikrývka
Zásobní nádoba na vodu
Zásoba důležitých léků
Osobní identifikační průkaz
Kožené rukavice
Pytlíky na odpadky a šňůrky pro jejich uzavření
Plán pro spojení s rodinou (viz bod 1)
Zvláštní potřeby

Informace o různých přírodních katastrofách a způsobech, jak jim čelit, najdete na stránkách www.ready.gov. *Vždy* dávejte pozor na místní hlášení o počasí, a v případě blížícího se nečasu si včas najděte úkryt.

A prosím vás, pronásledování bouří nechte profesionálům.

S přáním všeho nejlepšího

Rachel Cainová

Rachel Caine

Americká autorka, vlastním jménem Roxanne Longstreet Conrad. Narozena 27. 4. 1962 na vojenské základně White Sands v Novém Mexiku. Vystudovala účetnictví a dnes pracuje v dceřiné společnosti firmy Lufthansa. Vedle psaní se ve volném čase věnuje filmu a televizi, z čehož plyne i její účast na tvorbě celé řady knih věnujících se rozmanitým televizním seriálům nejen fantastického zaměření. Uvést lze především průvodce **Stepping Through The Stargate** (2004), což je soubor rozmanitých esejů ze světa seriálu *Hvězdná brána*, sestavený ve spolupráci s přítelkyní P. N. Elrodovou.

Debutovala ještě pod dívčím jménem Roxanne Longstreet románem **Stormriders** (1990), napsaným na základě stejnojmenné fantasy RPG hry. V hororu **The Undead** (1993) popsala snahu pracovníka márnice utéct své krvavé upírské minulosti. Do světa nemrtvých se vrátila v románu **Cold Kiss** (1995), kde se přítel hrdiny předchozího svazku, dříve respektovaný chirurg, musí vypořádat s neukojitelnou vášní a nikdy nekončící žízní po krvi, přičemž mu nezbývá než se postavit svůdně lákavému zlu, které číhá na cestě k šílenství ostatních členů upírské společnosti. Vyšetřovatel Gabriel Davies z detektivního románu **Red Angel** (1994) byl po úspěšném vyřešení série brutálních vražd dětí propuštěn kvůli zveřejnění soukromých poznámek, které odhalují jeho chladně pracující mysl. Po letech začíná nová série krutých vražd a novinářka dychtící po úspěchu hodlá z tohoto případu

udělat senzaci i díky tomu, že blízko místa činu byl zahlédnut právě Davies. Napínavý thriller **Slow Burn** (1996) popisuje dalekosáhlou konspiraci spojenou s tajemnými případy lidského samovznícení.

Další dvojici románů vydala již pod jménem Roxanne Conrad. Prvním z nich je horor **Copper Moon** (1997), v němž si v malém městečku dosud poklidně žijící učitelka hudby náhle vzpomene na minulý život, v němž se stala obětí právě propuštěného vraha. Problémy spojené často i se smrtícími pokusy nelegálně přejít mexicko-americké hranice odkrývá thriller opět stojící mimo fantastiku, **Bridge of Shadows** (1998). Následoval román **Looking For Lewis** (nepub.), dosud nevydaný z důvodů odmítnutí hned několika nakladateli. Hrdinka románu **Exile, Texas** (2003) se v roli detektiva vrací při pátrání po pohřešované dívce do rodného městečka, kde všichni věří v její aktivní roli při vraždě vlastní matky. Román byl vydán pod jménem Roxanne Longstreet Conrad.

Bezesporu největší čtenářské odezvy se dočkala pod pseudonymem Rachel Caine s cyklem *Správci Počasí* (Weather Warden): **Ill Wind** (2003, č. Smolné povětří/Triton 2006), **Heat Stroke** (2004, č. Úžen/Triton 2007), **Chill Factor** (2005, č. Mrazení/Triton 2007), **Windfall** (2005, č. Dědictví bouře/Triton 2009), **Firestorm** (2006, přip. Triton) a **Thin Air** (2006, přip. Triton), v němž vytvořila zajímavou postavu Joanny Baldwinové, Strážkyně Počasí, nositelky vzácného daru předvídat a dokonce i částečně kontrolovat či mírnit prudké klimatické změny. Život zasvěcený hrozícím katastrofám je už tak dosti dramatický, Joanna je však ještě navíc neprávem obviněna z korupce a vraždy, což ji přivede na cestu za očištěním vlastního jména. Ta ji zavede skrze smrt do nové formy života a zpět. Dvojice knih **Devil's Bargain** (2005) a **Devil's Due** (2006) popisuje případy soukromé

vyšetřovatelky Jazz, která se za velmi přitažlivý finanční obnos zavázala přednostně vyřídit veškeré případy přicházející v červených obálkách. Tím se však zaplete do nadpřirozených událostí, aniž by věděla, zda stojí na té správné straně. Do budoucna autorka dle vlastních slov připravuje další sérii; úvodní svazek má pracovní název **Glass Houses** (nepub.), či samostatný román **Rock and a Hard Place** (nepub.), jenž by měl být podle jejího dobrého zvyku napínavým a také trochu romantickým příběhem.

Další informace hledejte na internetových stránkách http://artistsinresidence.com/rlc/ či http://www.rachelcaine.com/.

Martin Šust

TRIFID

Rachel Caine
Dědictví bouře

Vydalo nakladatelství TRITON
v Praze/Kroměříži roku 2009
jako svou 1250. publikaci, v edici TRIFID svazek 324.
Vydání 1.
Z anglického originálu Windfall
přeložila Jana Rečková.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Odpovědná redaktorka Helena Klečková.
Sazba Petr Teichmann.
Vytiskla tiskárna Ekon Jihlava.

ISBN 978-80-7387-231-1
www.triton-books.cz

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetová adrese www.tridistri.cz